NORA ROBERTS

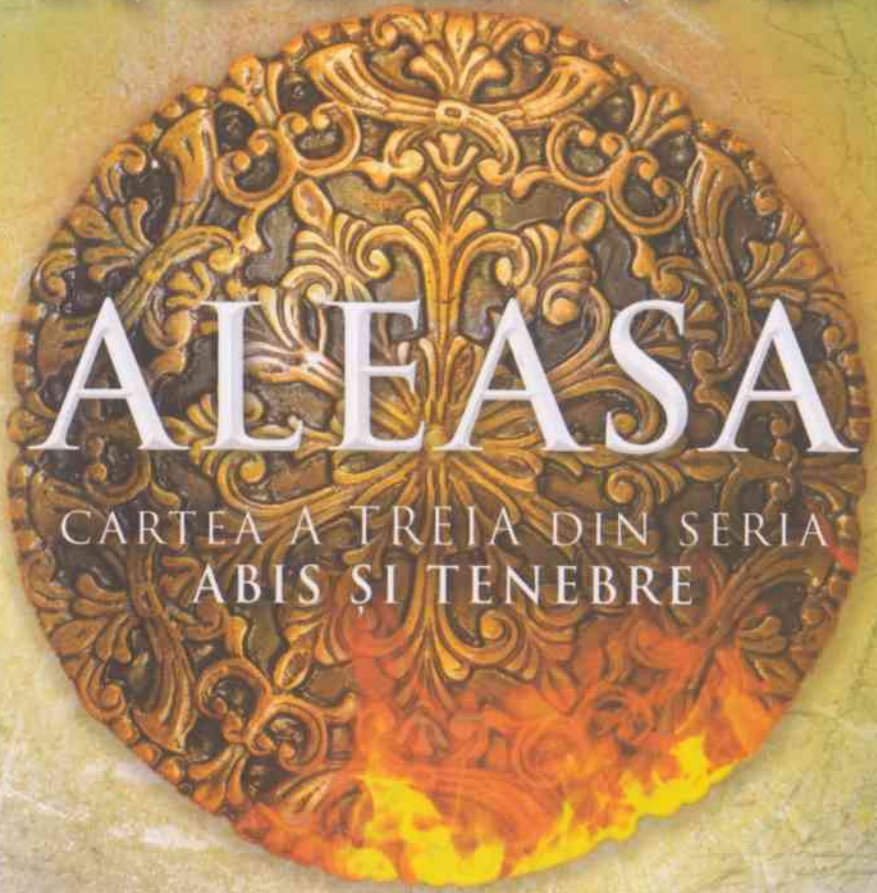

ALEASA

CARTEA A TREIA DIN SERIA
ABIS ȘI TENEBRE

LITERA

MOON

După ce epidemia supranumită Pieirea a distrus civilizația, iar magia a devenit o parte obișnuită a vieții cotidiene, Fallon Swift și-a petrecut tinerețea studiind căile magice. Fallon nu poate să trăiască în pace până când nu îi va elibera pe cei care au fost atacați fie de guvern, fie de fanaticii Războinici ai Purității, vânați fără încetare sau încuiați în laboratoare, brutalizați ani în șir. E hotărâtă să-i salveze chiar și pe cei care au fost complici în instaurarea răului, fie din teamă, fie din slăbiciune – dacă vor putea fi salvați.

Întărită de legătura sufletească pe care o are cu războinicul Duncan, Fallon a reușit deja să salveze mai multe ființe supranaturale și oameni obișnuiți. Acum trebuie să îi ajute să se vindece și să-și redescopere lumina și credința din suflete. Fiindcă, deși din momentul în care s-a născut a fost Aleasa, este doar una singură. Iar când se găsește față în față cu dușmanul ei de moarte, când se hotărăște să atace fortăreața acestuia și să-și urmeze destinul – acela de a repune pe poziție scutul mistic care îi proteja pe toți – va avea nevoie de o armată în spatele ei...

„Minunat... echilibru perfect între magie, aventură, romantism și hotărâre în lupta dintre bine și rău, în același timp reamintindu-ne că, deși bătăliile sunt cele care ne salvează, casa, căminul și comunitatea sunt cele care ne ajută să mergem mai departe. Inteligent și inspirațional."
Kirkus Reviews

„Mânuind cu iscusință propria marcă de magie literară, Roberts reușește încă o dată să adune laolaltă personaje interesante, inventivitate în creionarea acțiunii și un ritm din ce în ce mai rapid către finalul incisiv al trilogiei *Abis și tenebre*."
Booklist

„Volumul final al trilogiei *Abis și tenebre* (care mai cuprinde romanele *Eclipsa* și *Profeția*) ne oferă o mostră *fantasy*, postapocaliptică, a măiestriei literare a lui Roberts. Personajele sunt rotunde și nici un element al povestirii nu rămâne neexplicat."
Library Journal

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6323-8
9 786063 363238
eBook disponibil

NORA ROBERTS

ALEASA

Traducere din limba engleză și note
ANCA VASAS

LITERA
București
2020

The Rise Of Magicks
Nora Roberts
Copyright © 2019 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Aleasa
Nora Roberts

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Faber Studio
Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Aleasa / Nora Roberts; trad. din lb. engleză:
Anca Vasas - București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6323-8
I. Vasas, Anca (trad.)
821.111

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Pentru Bruce și pentru căminul
pe care ni l-am construit împreună

LIBERTATE

Din veac, ea, libertatea, pe culmi s-a înălțat,
Iar dedesubt, la ale ei picioare, trăsnete cumplite
Făceau să se cutremure chiar cerul înstelat,
Dar ea netulburată asculta torentele-nfrățite.

Alfred, Lord Tennyson

Prolog

Pe scut, care era unul dintre cele şapte făurite în vremuri de demult ca să ţină piept întunericului, căzu o singură picătură de sânge.

Scutul se slăbi. Întunericul, răbdător ca un păianjen, pândi de-a lungul vremii, iar rana se întinse sub iarbă şi pe sub pământ.

Iar în ultima zi a ceea ce fusese, un om bun la suflet, dar neştiutor sparse scutul. Întunericul îl răsplăti cu o infecţie mortală, una care avea să treacă de la soţ la soţie, de la părinte la copil, de la străin la străin.

Şi, în timp ce lumea muribundă se zvârcolea, întreg sistemul ei de funcţionare – guverne, tehnologie, legi, transport, comunicaţii – se sfărâmă asemenea unor cărămizi de tină.

Lumea se sfârşi în tunete şi vaiete, în sânge şi durere, în teamă şi groază. Un casier întinzând restul unui client, o mamă hrănindu-şi copilul, oameni de afaceri strângându-şi mâinile pentru pecetluirea unei înţelegeri – toate aceste contacte simple răspândiră moartea asemenea unui nor otrăvit întins peste întreaga lume.

Muriră miliarde de oameni.

O numiseră Pieire – pentru că asta şi era – o boală ucigătoare şi rapidă, fără tratament, care omora ticăloşi şi nevinovaţi, oameni de stat şi anarhişti, privilegiaţi şi sărmani deopotrivă, cu aceeaşi fervoare.

În timp ce miliarde de oameni mureau, supravieţuitorii – cei imuni – se chinuiau să mai trăiască o zi, să găsească hrană, să-şi apere ce adăpost le mai rămăsese, să scape, să fugă de violenţa nezăgăzuită şi necontrolată.

Pentru că unii, chiar în cele mai negre momente ale vieţii lor, incendiau, jefuiau, violau, ucideau doar pentru simpla lor plăcere.

Prin norul otrăvit care învăluia lumea, lumina scăpăra. Întunericul pulsa. Se trezeau la viaţă puteri demult adormite. Unele înfloreau pline de strălucire, altele erau întunecate de alegerile pe care le făcuseră cei care le aveau. Dar puterile înfloreau.

Magia începu să vibreze.

Unii primeau cu bucurie minunile, în timp ce alţii se temeau de ele. Şi mai erau alţii care le urau.

Alţii, cei „nu-ca-mine", aprindeau întotdeauna scânteia urii în unele inimi.

Cei care ajunseră să fie cunoscuţi drept „Nepământenii" se confruntau cu teama şi cu ura celor care îi vânau. Guvernele, disperate să îşi menţină puterea, se străduiau să-i adune, să-i închidă, să facă experimente pe ei.

Cei cu puteri magice se ascundeau de sau se luptau împotriva celor care venerau un zeu neîndurător şi sălbatic, invocându-l ca să distrugă şi să chinuie, şi care-şi îndrăgiseră propriul fanatism ca pe o iubită.

Şi se ascundeau de şi luptau împotriva celor în care înflorea întunericul.

Într-o noapte furtunoasă, brăzdată de fulgere, o copilă a cărei lumină strălucea în clipa în care pierea un om bun trăgea pentru prima oară aer în piept. Această fată venea pe lume din dragoste şi sacrificiu, din speranţă şi luptă, din putere şi tristeţe.

Odată cu acel prim strigăt al vieţii, cu lacrimile mamei şi mâinile puternice ale bărbatului care o ţinea, luptătoarea, conducătoarea, Aleasa, făcu primul pas către destinul ei.

Magia începu să pulseze.

În anii ce urmară, omenirea fu frământată de războaie între întuneric şi lumină, între cei care se luptau să supravieţuiască, să construiască şi cei care căutau să distrugă şi să domnească peste ruine.

Copila crescu, la fel şi puterile ei. Îşi începu pregătirea, avu parte de greşeli, de triumfuri şi merse înainte. Apoi tânăra fată, plină de credinţă şi de puteri miraculoase, băgă mâna în foc şi apucă sabia şi scutul. Şi deveni Aleasa.

Magia începu să se înalţe.

Capitolul 1

Se dezlănțuise o furtună sălbatică. Vuia toată împrejurimea de zvon de ploaie deasă, bătută de vânt, de pârâit de fulgere scăpărătoare, de bubuit de tunet. Vijelia năprasnică se învârtejea înlăuntrul ei, un torent de furie pe care știa că trebuia să-l înăbușe.

Avea să aducă moarte în noaptea aceea, cu sabia ei, cu puterea ei, la porunca ei. Fiecare picătură de sânge vărsat avea să fie pe mâinile ei – asta era povara comandantului, la care ea se învoise o dată pentru totdeauna.

Nici măcar nu avea douăzeci de ani.

Fallon Swift își atinse cu degetele brățara pe care o purta la încheietură, cea pe care o făurise, apoi o înzestrase cu puteri magice – dintr-un copac pe care-l nimicise într-o dezlănțuire de furie; crestase pe ea cuvinte care să-i amintească să nu distrugă niciodată din mânie.

Solas don Saol, scria pe brățară.

Lumină pentru Viață.

În noaptea asta urma să semene moarte, se gândi ea din nou, dar avea să-i ajute pe alții să trăiască.

Prin pânza furtunii, privi complexul. În ziua în care împlinise paisprezece ani, Mallick, profesorul ei, o dusese la unul asemănător. Însă, pe când acela fusese părăsit, în urmă rămânând doar duhoarea magiei negre, rămășițele carbonizate ale celor morți și strigătele de agonie ale celor torturați, complexul despre care se vorbea acum

adăpostea peste șase sute de oameni: două sute optzeci ca personal și trei sute treizeci și doi de prizonieri.

Patruzeci și șapte dintre prizonieri erau, conform informațiilor adunate de ei, sub vârsta de doisprezece ani.

Fallon își întipărise în minte fiecare centimetru din complex – din centrul de detenție – fiecare încăpere, hol, cameră de luat vederi, alarmă. Făcuse hărți detaliate și petrecuse luni întregi plănuind acțiunea de salvare.

Asta avea să fie, în cei trei ani de când începuse să-și adune armata, de când ea și familia ei își părăsiseră căminul din New Hope, cea mai mare acțiune de salvare încercată de forțele de rezistență pe care le comanda.

Dacă dădea greș...

Simți o mână pe umăr, liniștind-o și dându-i putere. Se întoarse ca să se uite la tatăl ei.

– O să ne descurcăm, îi spuse Simon.

Ea răsuflă adânc.

– Trebuie să aruncăm o vrajă asupra camerelor de filmat, murmură, apoi le transmise elfilor mesajul, pe calea gândului, ca să dea și ei porunca mai departe.

Acum, pe acele monitoare de securitate aveau să apară doar copaci, ploaie, teren mlăștinos.

– Dezactivați alarmele!

Ea și cu celelalte vrăjitoare lucraseră la farmecul ăsta încet, cu grijă, în timp ce furtuna vuia.

Atunci când mesajul de îndeplinire a misiunii ajunse la toată lumea, ignoră durerea din piept și dădu ordinul:

– Arcași, atacați!

Trebui ca gărzile din turn să fie scoase din luptă iute și pe tăcute. Fallon o simți pe Tonia, căpetenia arcașilor, prietena ei, din același sânge cu ea, punând o săgeată în arc și slobozind-o.

Ochii cenușii ai lui Fallon urmăriră, concentrați, săgeata atingându-și ținta și oamenii căzând în turnurile lor din cele patru colțuri ale zidurilor închisorii.

Înaintă, dezarmând, cu puterea ei, porțile acționate electric.

La semnalul pe care-l dădu, trupele se strecurară prin deschizătură, elfii escaladară zidurile şi gardurile, metamorfii săriră cu ghearele şi cu colţii pregătiţi, zânele alunecară prin aer, purtate pe şoapta aripilor.

Atenţie la timp, îşi spuse în sinea ei, în timp ce vorbea în gând cu Flynn, comandantul elfilor, şi cu Tonia. Aveau să doboare cele trei uşi simultan, urmând ca apoi fiecare şef de echipă să-şi îndrume trupele spre acţiunile prioritare. Distrugerea comunicaţiilor, eliminarea securităţii, preluarea controlului asupra depozitului de arme, securizarea laboratorului. Şi, mai presus de toate, protejarea prizonierilor.

După o ultimă privire aruncată tatălui ei, văzând curajul şi hotărârea de pe chipul celui în care avea încredere deplină, ea dădu ordinul.

Trăgând sabia, spulberă încuietorile intrării principale, apoi dădu năvală şi deschise în acelaşi fel şi cel de-al doilea rând de porţi.

O parte din mintea ei suprapuse clipa de faţă cu momentele pe care le trăise la închisoarea din Hatteras şi cu viziunile pe care le răscolise atunci, pe când era în vârstă de numai paisprezece ani. Atâtea asemănări.

Însă aici soldaţii trăiau şi erau înarmaţi. Fallon lovi chiar în timp ce se auzeau focuri de armă. Incendie acele arme, focul lăsând în urmă mâini pline de băşici şi oameni urlând de durere. Lovi cu sabia, îşi luă avânt şi roti scutul, secerând duşmani.

Îşi croia drum în timp ce auzea strigăte, gemete, rugăminţi din spatele uşilor de oţel şi simţea frica, speranţa teribilă, durerea şi buimăceala celor închişi.

Scăldată în toate aceste senzaţii, lovi şi tăie un soldat care se grăbea spre staţia de comunicare, tăie radioul cu sabia şi transmise un fulger de şoc prin întregul sistem.

Scăpărară scântei, monitoarele se înnegriră.

Pe scările metalice se auzi zgomot de picioare încălţate în cizme. Moartea, şi mai multă moarte, îi întâmpină, în timp ce săgeţile zburau prin aer. Fallon opri un glonţ cu scutul ei, îl trimise zburând înapoi la trăgător, totul – în timp ce se răsucea spre uşa de fier pe care cineva dinăuntrul închisorii reuşise s-o blocheze.

O spulberă, doborând şi doi oameni aflaţi de partea cealaltă, sări peste bucăţile de metal contorsionate şi fumegânde, înfigându-şi sabia într-al treilea înainte să se grăbească spre scările care duceau dedesubt.

În urma ei se auziră strigăte de luptă. Trupele lui Fallon se răspândeau, năpădeau tot – bараci, birouri, sala de mese, bucătăriile, infirmeria.

Însă, împreună cu cei aflaţi în preajmă-i, ea se năpusti înspre laborator şi înspre camera ororilor. Acolo dădură de o altă uşă de fier. Fallon începu s-o lovească cu puterea ei magică şi se opri chiar înainte s-o spulbere, simţind că dincolo de uşă se afla ceva neobişnuit, ceva întunecat.

Magie, neagră şi mortală.

Ridică mâna şi le făcu celorlalţi semn să se oprească. Forţându-se să fie răbdătoare, cercetă, căută, stând dreaptă şi înaltă în cizmele şi vesta ei de piele, făurite de elfi, cu părul negru tuns scurt, cu ochii tulburi de putere.

– Staţi în spate! le porunci.

Îşi puse scutul pe umăr şi vârî sabia în teacă pentru ca astfel să-şi poată îndrepta ambele mâini spre uşă, spre cadrul adânc şi metalul gros.

– E o capcană, murmură ea. Dacă forţăm intrarea, va exploda. Staţi în spate!

– Fallon!

– Staţi în spate! îi repetă lui taică-său. Aş putea s-o dezarmez, dar ar dura prea mult.

Îşi ridică din nou scutul şi sabia.

– În trei, doi...

Îşi proiectă puterea înainte, lumină împotriva întunericului.

Uşile explodară, scuipând foc şi împroşcând în jur bucăţi de metal fierbinţi, contorsionate. Şrapnelul se lovi de scutul ei şi ricoşă, şuierând, în zidul din spate. Fallon sări în mijlocul torentului.

Văzu un bărbat gol, cu ochii opaci, cu chipul fără expresie, legat de masa de laborator. Un altul, care purta halat, se dădu înapoi, sări în mâini şi escaladă, cu iuţeala fulgerului, peretele din spatele lui.

Fallon își proiectă puterea spre tavan și îl doborî pe cel îmbrăcat în halat, în timp ce Simon se ferea de lovitura unui scalpel venită de la un al treilea, pe care-l și răpuse cu o lovitură scurtă de sabie.

– Căutați-i pe ceilalți! porunci Fallon. Confiscați toate registrele. Doi dintre voi să securizeze secțiunea asta, ceilalți mergeți mai departe, eliberați restul etajului.

Ea se apropie de bărbatul legat de masă.

– Poți să vorbești?

Îl auzi în gând, străduindu-se să formeze cuvinte.

M-au torturat. Nu mă pot mișca. Ajută-mă. Ai să mă ajuți?

– Am venit să ajutăm.

Îi privi fața în timp ce-și punea sabia în teacă. Blocă mental haosul luptei de deasupra, în timp ce menținu legătura dintre mintea ei și cea a bărbatului.

– Avem o femeie aici! strigă Simon. Drogată, tăiată, dar respiră.

Ne-au făcut rău. Rău. Ajută-ne.

– Da, zise Fallon și puse mâna pe cătușe, care se desfăcură. De când ești aici?

Nu știu. Nu știu. Te rog. Te rog.

Fallon dădu ocol mesei, ca să-i desfacă omului cătușele de la cealaltă încheietură.

– Ai ales întunericul înainte sau după ce ai ajuns aici? întrebă ea.

El se ridică, cu o încântare nebună pe figură, lovind-o cu un fulger. Ea pur și simplu îl pară cu scutul și-l străpunse pe atacator chiar cu arma lui.

– Cred că n-o să știm niciodată, murmură ea.

– Doamne Sfinte, Fallon! zise Simon în timp ce se ridică în picioare cu femeia leșinată pe umăr și cu arma în mână.

– Trebuia să fiu sigură. O poți duce la un doctor?

– Da.

– Ne ocupăm să-i eliberăm pe ceilalți.

După ce reușiră asta, numărară patruzeci și trei de prizonieri inamici care trebuiau transportați, restul fiind morți și trebuind îngropați. Medicii sosiră ca să trateze răniții din ambele tabere, în timp ce Fallon începu munca laborioasă de verificare a celor din celule.

Unii, știa asta, puteau să fie la fel cu cel din laborator. Alții puteau să aibă mințile distruse, iar o minte distrusă reprezenta un potențial pericol pentru restul.

– Ia o pauză, îi spuse Simon, punându-i o cafea în mână.

– Sunt unii destul de zdruncinați, zise Fallon, apoi dădu cafeaua pe gât, studiind chipul tatălui ei.

Acesta se ștersese de sânge, iar ochii lui căprui erau limpezi. Pe vremuri, înainte de Pieire, fusese soldat. Acum redevenise soldat.

– Va trebui să fie mutați într-unul dintre centrele de tratament, înainte să poată pleca. De ce am mereu senzația că îi ținem ca pe niște prizonieri?

– N-ar trebui să simți asta, pentru că nu-i adevărat. Dar unii dintre ei n-o să mai fie niciodată la fel, Fallon, și tot o să le dăm drumul dacă nu reprezintă cu adevărat un pericol. Acum spune-mi de unde ai știut că ticălosul de pe masa din laborator era malefic.

– În primul rând, nu era atât de puternic pe cât se credea, iar asta a răzbătut la suprafață și s-a simțit. Apoi, logic vorbind, trebuia să existe o sursă a vrăjii care fusese aruncată asupra ușii. Cealaltă creatură cu puteri magice din laborator era un elf. Un elf malefic, zise ea cu o umbră de zâmbet. Elfii sunt buni la descuiat încuietori, dar nu știu să le vrăjească. I-am simțit pulsul celui legat de masă, atunci când am desfăcut prima cătușă. Bubuia. N-ar fi fost așa dacă era paralizat de vreo vrajă.

– Dar tot ai desfăcut-o și pe a doua.

– Ar fi putut s-o facă și el, zise Fallon, ridicând din umeri. Speram să-l pot interoga, dar... asta e.

Dădu pe gât restul de cafea și le mulțumi în gând mamei sale și celorlalte vrăjitoare care creaseră Tropicele și care, astfel, putuseră să crească și să recolteze boabele.

– Ați aflat ce e cu femeia pe care au aruncat-o de pe masă?

– E zână. N-o să mai zboare niciodată, i-au extirpat aproape toată aripa stângă, dar e în viață. Mama ta a dus-o la unitatea medicală mobilă.

– Bine. Zâna e norocoasă că n-au omorât-o, doar au aruncat-o într-un colț. Odată ce am luat de-aici prizonierii răniți, am nevoie

să-i interoghezi. Ştiu că ţi-e greu, adăugă ea. Sunt soldaţi, iar cei mai mulţi nu făceau altceva decât să se supună unor ordine.

– Sunt soldaţi, fu el de acord, care fie au asistat, fie chiar au susţinut torturarea prizonierilor, care au ţinut copii în celule. Nu, draga mea, nu mi-e greu.

– Aş putea să fac asta fără tine, pentru că trebuie s-o fac, dar nu ştiu cum.

El o sărută pe frunte.

– N-o să trebuiască niciodată să te gândeşti la asta.

Ea vorbi cu copiii cu puteri magice, care fuseseră smulşi de lângă părinţi ce n-aveau astfel de puteri. Reuşi astfel să-i readucă împreună pe doi dintre ei cu câte un părinte care – pentru că n-avea puteri magice sau din alegere proprie – fusese închis în altă celulă.

Vorbi cu cei care fuseseră întemniţaţi ani şi ani şi cu alţii care fuseseră prinşi doar în urmă cu câteva zile.

Verifică fiecare dintre registrele foarte precise ţinute de comandantul – acum, mort – al închisorii, trecu în revistă registrele oribile ale experimentelor de laborator.

Amândoi Nepământenii Malefici – vrăjitorul şi elful – care lucraseră aici – îşi ascunseseră adevărata natură, aşa că informaţiile pe care le avusese ea nu arătaseră că în rândurile personalului ar fi existat vreo fiinţă cu puteri magice.

Informaţiile erau bune până la un punct, se gândi ea, în timp ce marca vrăjitorul ca decedat şi elful ca prizonier de război.

Furtuna trecu. Zorile se iviră chiar pe când Fallon făcea ultima verificare a clădirii. Echipele de curăţenie şterseseră tot sângele de pe podelele de ciment, de pe pereţii şi de pe scări. Echipa de aprovizionare adunase tot ceea ce merita luat – raţiile, echipamentele, vehiculele, armele, hainele, pantofii, ghetele, materialele medicale.

Totul urma să fie luat în evidenţă şi apoi repartizat acolo unde era cel mai mult nevoie, sau ţinut în depozit până când era necesară distribuirea.

Echipa pentru înmormântări săpă gropile. Prea multe gropi, se gândi Fallon în timp ce ieşea afară, umblând pe pământul noroios.

Dar astăzi nu săpaseră nici o groapă pentru ai lor, iar asta însemna că era o zi bună.

Flynn ieşi din pădure împreună cu lupul său, care se numea Lupa.

– Şapte dintre prizonieri au nevoie de mai mult tratament, zise el. Mama ta ajută la transportarea lor la Cedarsville, cea mai apropiată clinică unde le pot fi îngrijite rănile. Restul sunt pe drum spre centrul de detenţie din Hatteras.

– Bine.

Flynn, se gândi ea, iute – fiind elf, la urma urmei – eficient şi puternic ca bolovanul cu care se putea contopi, îi cunoscuse pe mama şi pe tatăl ei natural pe vremea când fusese adolescent.

Acum era bărbat în toată firea şi unul dintre comandanţii ei.

– Aici ne trebuie un detaşament de securitate care să lucreze prin rotaţie, continuă ea. Hatteras e aproape de capacitatea maximă, aşa că vom avea nevoie de clădirea asta. Iar cei din detaşament ar putea să poposească aici în cazurile în care ar fi împiedicaţi să meargă mai departe, sau ar putea veni doar ca să aducă alţi prizonieri.

Înşiră mai multe nume pentru detaşamentul de securitate, inclusiv pe cel al fratelui ei, Colin.

– O să mă ocup eu cu organizarea, zise Flynn. Dar Colin a fost rănit în timpul operaţiunii, aşa că...

– Poftim? se răsuci, brusc, Fallon către Flynn, apucându-l de braţ într-o strânsoare de fier. De ce aflu asta abia acum?

– Tu eşti Aleasa, dar mama Alesei e înspăimântătoare de-a dreptul. Aşa că, atunci când îmi spune să ţin informaţia pentru mine, o ţin pentru mine. Colin e bine, adăugă iute Flynn. A încasat un glonţ în umărul drept, dar i-a fost scos, iar rana se vindecă. Crezi că mama ta ar pleca să-i ducă pe duşmani la spital dacă ar şti că fiul ei nu-i bine?

– Nu, dar...

– N-a vrut să-ţi distragă atenţia şi nici fratele tău n-a vrut-o, el e mai degrabă enervat decât rănit. Tatăl tău l-a internat în unitatea medicală mobilă care se întoarce la New Hope.

– A, în regulă, zise ea, dar îşi trecu, plină de frustrare, mâinile prin părul tuns scurt. La naiba!

– Am eliberat trei sute treizeci şi doi şi n-am pierdut pe nimeni.

Flynn, înalt şi zvelt, cu ochii de un verde intens, privi în urma lui, la clădire.

– Nimeni n-o să mai fie torturat vreodată în gaura asta de iad. Bucură-te de victorie, Fallon, şi du-te acasă. Suntem în siguranţă aici.

Ea aprobă din cap şi intră în pădure, unde trase adânc în piept mirosul de pământ umed, de frunze de pe care picura apa. În zona asta mlăştinoasă care fusese cândva Virginia, aproape de graniţa cu Carolina, insectele zumzăiau de zor, iar arbuştii despre care ea ştia că se numeau „sumac" creşteau groşi şi deşi ca nişte ziduri.

Înaintă prin pădure până când ajunse în cercul sclipitor pe care-l desenau razele soarelui de dimineaţă, ca să-l cheme pe Laoch.

El zbură înspre pământ, uriaş şi alb, cu aripile-i argintii desfăcute şi cu cornu-i de argint scânteind.

Preţ de o clipă, pentru că, în ciuda victoriei, era obosită, Fallon îşi apăsă faţa pe gâtul lui puternic. Preţ de o clipă fu doar o fată, cu vânătăi dureroase şi cu ochii fumurii închişi, cu pete de sânge pe bluză, pantaloni şi cizme.

Apoi încălecă, se aşeză drept în şaua de piele aurie. Nu folosea nici hăţuri şi nici zăbală pentru alicorn.

– *Baile*, îi şopti ea. Acasă.

Iar el se înălţă spre cerul albastru al dimineţii, ca s-o poarte acasă.

Atunci când Fallon ajunse la casa lor cea mare, aşezată între barăcile din New Hope şi terenul lucrat de Eddie şi Fred la ferma lor, acolo unde îşi creşteau copiii şi îşi cultivau pământul, îl găsi pe tatăl ei aşteptând pe prispă, cu ghetele sprijinite de balustradă şi cu o cană de cafea în mână.

Făcuse duş, observă ea, iar părul lui castaniu, des, era încă umed. Se ridică şi veni spre ea, apoi puse o mână pe gâtul lui Laoch.

– Du-te în casă şi vezi ce face Colin. Doarme, dar o să te simţi mai bine după ce te asiguri că e în regulă. Mă ocup eu de Laoch, iar apoi putem lua amândoi micul dejun. Mâncarea e păstrată caldă, în cuptor.

– Ştiai că a fost rănit.

– Ştiam că era rănit, ştiam că nu-i nimic grav, spuse Simon, oprindu-se din vorbit ca s-o privească descălecând. Mama ta a zis

să nu-ţi spunem până nu terminai lupta, continuă el. A hotărât că era mai bine aşa, iar când ea hotărăşte...

– Atunci, asta e. Mă duc să mă conving cu ochii mei şi să fac un duş. Aş mânca după aceea ceva. Travis şi Ethan?

– Travis e la bărăci şi lucrează cu nişte recruţi noi. Ethan e la Eddie şi Fred şi ajută cu animalele.

– Bine, atunci.

Iar acum, că ştia unde erau fraţii ei, se duse să vadă ce făcea Colin.

Intră în casa în care locuiau acum şi care le servea drept cămin, deşi se îndoia că pentru totdeauna, şi se îndreptă spre scări. Ferma la care se născuse şi crescuse avea să rămână mereu căminul ei. Însă locul ăsta, la fel ca acea colibă din pădure unde se antrenase împreună cu Mallick, servea unui scop.

Se îndreptă spre camera lui Colin şi-l găsi pe băiat întins pe pat, îmbrăcat într-o pereche de boxeri destul de jerpeliţi. Sforăia eroic.

Fallon îl mută şi-şi puse mâna uşor – foarte uşor – pe umărul lui drept. Era ţeapăn, dureros, băgă ea de seamă, dar rana era curată, deja destul de bine vindecată.

Mama ei se pricepea foarte bine la tratamente, îşi reaminti Fallon. Mai zăbovi un minut şi îi atinse părul, de un blond mai închis decât cel al mamei ei şi care acum era tuns scurt, în stilul războinicilor.

Şi corpul lui semăna cu cel al unui războinic – musculos şi puternic, iar pe omoplatul stâng avea tatuat un şarpe încolăcit. (Făcut la şaisprezece ani, fără permisiunea părinţilor.)

Fallon rămase locului o clipă, contemplând haosul din camera lui. Încă mai aduna toate mărunţişurile care îl atrăgeau: monede ciudate, pietre, bucăţi de sticlă, sârme, sticle vechi. Şi nu învăţase niciodată, se pare, să-şi atârne în cui ori să-şi împăturească vreun obiect de îmbrăcăminte.

Dintre cei trei fraţi ai ei, el era singurul fără puteri magice. Şi singurul născut, pare-se, pentru a fi soldat.

Aşa că-l lăsă să doarmă şi coborî spre camera ei, aflată cu un etaj mai jos.

Spre deosebire de camera lui Colin, a ei era scrupulos de ordonată. Pe pereţi erau prinse hărţi – scrise de mână sau tipărite, vechi

și noi. În cufărul de la picioarele patului ținea cărți. Romane, biografii, cărți de istorie, de știință, de magie. Pe birou avea dosare despre trupe, civili, antrenamente, baze, închisori, rezerve de alimente, manevre, vrăji, programe ale turelor de serviciu.

Pe noptiera de lângă pat avea o lumânare albă și o bilă de cristal. Erau cadouri de la cel care o antrenase.

Se dezbrăcă și aruncă hainele în coș, ca să fie spălate mai târziu. Apoi, oftând din adâncul sufletului, păși sub duș, ca să spele sângele, sudoarea, mizeria și duhoarea bătăliei.

Îmbrăcă niște blugi, tociți la genunchi și abia ajungându-i până la glezne, și un tricou cam larg pentru silueta ei subțire. Își trase în picioare o altă pereche de cizme, până ce avea să apuce să le curețe pe cele folosite în luptă.

Își încinse sabia și coborî ca să ia micul dejun cu tatăl ei.

– S-a întors mama, îi spuse el în timp ce se îndrepta spre cuptor ca să scoată de acolo farfuriile. E la clinică, dar s-a întors.

– Mă duc acolo după micul dejun.

Alese să bea suc, pentru că voia ceva rece.

– Ai nevoie de somn, copila mea. Ești trează de peste douăzeci și patru de ore.

Ouă jumări cu bacon crocant. Se năpusti asupra lor, înfometată.

– Și tu la fel, îi aminti ea.

– Am reușit să dorm un pic pe drumul de întoarcere și, în plus, înainte să ajungi tu, am tras o moțăială pe prispă, cum îi spunea tata.

Ea înfulecă și mai multe ouă.

– N-am nici o zgârietură pe mine. Nici măcar una. Soldații pe care i-am condus au fost răniți. Colin, de asemenea. Eu n-am nici o zgârietură.

– Ai fost rănită altă dată, îi zise taică-său și-și puse mâna peste a ei. O să mai fii.

– Trebuie să mă întâlnesc cu răniții, iar ei trebuie să mă vadă, la rândul lor. La fel și cu cei care au fost salvați. Apoi am să dorm.

– O să merg cu tine.

Ea se uită în tavan, gândindu-se la soldatul care dormea.

– Ar trebui să stai cu Colin.

– Îl aduc înapoi pe Ethan, ca să stea cu el. Mama ta a spus că probabil o să doarmă până după-amiază.

– Bine. Spune-mi despre prizonieri, zise ea, iar el oftă.

– Amestecați. Unii sunt duri, cu o ură și o teamă mari față de cei care au puteri magice. Sunt mai bătrâni decât majoritatea, așa că nu cred că mai sunt șanse să-i convertim. Dar am putea educa o parte dintre cei tineri.

– Ar trebui să vadă înregistrările din laborator, să-i vadă pe oameni cum sunt drogați, legați, torturați, supuși la experimente doar pentru că sunt diferiți.

Deși ceea ce văzuse în închisoare îi întorsese stomacul pe dos, ea continuă să mănânce. Avea nevoie de combustibil ca să poată funcționa.

– Să îi educe asta.

Tatăl ei sesiză tonul plin de amărăciune cu care spusese „asta" și o mângâie din nou pe mână.

– Sunt de acord. Dar planul tău poate să aștepte câteva zile. Mulți dintre ei se așteaptă din partea noastră la tortură și execuții. Ar trebui să le dovedim că tratăm prizonierii uman, decent.

– Apoi le arătăm dovezile, drept contrast, termină ea. Foarte bine. Dar unii nu se vor schimba niciodată, nu-i așa?

– Nu.

Ea se ridică, luă farfuriile, a lui și a ei, și le duse la chiuvetă ca să le spele.

– N-are rost să mă mai întreb de ce, dar mă tot întorc la asta. Acum douăzeci de ani, lumea pe care tu și mama o știați s-a sfârșit. Milioane de oameni au murit de morți cumplite în timpul Pieirii. Noi am mai rămas, tată, și ne omorâm între noi.

Ea se întoarse ca să se uite la el, la acest bărbat bun la suflet, care o ajutase să vină pe lume, care o iubea, care lupta alături de ea. Un soldat devenit fermier, ajuns acum un fermier care ducea din nou viața unui soldat.

Nu avea puteri magice, se gândi ea, și cu toate astea el reprezenta tot ceea ce era luminos.

– N-ai urât şi nu te-ai temut, zise ea. Ţi-ai deschis casa, apoi viaţa, pentru o străină, o vrăjitoare, care mai era şi vânată. Ai fi putut s-o alungi, la fel şi pe mine, care încă eram în ea, dar n-ai făcut-o. De ce?

Atât de multe răspunsuri, se gândi Simon. Se hotărî pentru unul singur.

– Ea era un miracol, la fel şi tu înăuntrul ei. Lumea avea nevoie de miracole.

– Le va primi, fie că vrea, fie că nu, zâmbi ea.

Plecară împreună în oraş, călare, luând-o şi pe Grace, ca să-i dea iepei un pic de atenţie şi ca s-o antreneze. Dealurile lunecau pe lângă ei, înverzite de sosirea verii şi pline de flori sălbatice. Fallon simţi mirosul pământului săpat de curând şi însămânţat, apoi auzi, dinspre barăcile unde se antrenau recruţii, strigătele şi zgomotul de metal lovind metalul.

O mică turmă de căprioare ieşi din pădure ca să-şi croiască drum pe o coastă abruptă, împădurită. Deasupra, cerul era de un albastru diafan şi promiţător după furtuna din noaptea trecută.

Drumul şerpuia spre New Hope, eliberat de maşini şi de camioane abandonate care, cu mare trudă, fuseseră tractate la un garaj unde urma să fie reparate sau dezmembrate.

Cele mai multe dintre case erau reparate şi ocupate acum, se gândi Fallon. Ceea ce nu se putuse salva fusese dezmembrat, la fel ca vehiculele, pentru ca materialele să poată fi recuperate. Lemn, ţevi, faianţă, cabluri, tot ce se putea refolosi.

Pe terenul curăţat se aflau vaci de carne, de lapte, capre, oi, câteva lame, mai mulţi cai. Animalele păşteau, cu toatele, în spatele unor garduri îngrijite.

La cotitura drumului, magia pulsa dinspre Tropice, zona la crearea căreia ajutase şi mama lui Fallon. Acolo creşteau păduri de citrice, de măslini, de palmieri, de arbori de cafea şi de piper, precum şi alte ierburi aromatice şi condimente. Muncitorii care se ocupau de recoltare se opriră ca să le facă semn cu mâna.

– Miracole, zise Simon cu simplitate.

După ce trecură de punctul de control, intrară în New Hope, care la un moment dat, în punctul culminant al Pieirii, fusese ocupat doar de moarte şi de stafii.

Acum era înfloritor, având peste două mii de oameni şi un copac memorial în cinstea celor morţi. Grădinile comunităţii şi serele, în care, cu ceva timp în urmă, avusese loc un atac sălbatic, acum înfloreau şi creşteau. Bucătăria comunitară, înfiinţată de mama lui Fallon înainte ca fiica ei să se nască, servea mese în fiecare zi.

Iată şi Academia de Magie Max Fallon, numită astfel după tatăl biologic al fetei, şcolile New Hope, primăria, magazinele deschise pentru trocuri, locuinţele care se înşirau pe Main Street, clinica, biblioteca, viaţa redresată prin sudoare, hotărâre şi sacrificiu.

Toate astea, se întrebă ea, nu erau oare un alt fel de miracol?

– Ţi-e dor de fermă, zise ea în timp ce-şi mânau caii spre stâlpii de priponire şi spre adăpătoare.

– O să mă întorc acolo.

– Ţi-e dor de fermă, repetă ea. Ai părăsit-o pentru mine, aşa că, de fiecare dată când vin în New Hope, mă bucur că ai părăsit-o pentru un loc bun, cu oameni buni.

Fallon descălecă şi o mângâie un pic pe Grace înainte s-o priponească.

Se îndreptă împreună cu taică-său spre clădirea care fusese odinioară şcoala elementară şi care acum găzduia clinica din New Hope.

Făcuseră schimbări în decursul anilor. Fallon ştia asta pentru că se întorsese în timp, cu ajutorul cristalului, ca să vadă cum începuse totul. La intrare se aflau scaune pentru cei care aşteptau să fie consultaţi. Exista acolo şi o secţiune pentru jucării şi cărţi, adunate din case abandonate.

Doi copilaşi se jucau cu cuburi. Aripioarele unuia dintre ei fluturau de încântare. O femeie însărcinată şedea şi tricota deasupra pântecului ei rotund. Un adolescent era tolănit pe un alt scaun, afişând un aer plictisit. Un bătrân şedea aplecat de spate şi respira greu.

În timp ce se îndreptau spre birouri, Hannah Parsoni, fiica primarului şi sora lui Duncan şi a Toniei, se grăbea pe coridor, cu o mapă într-o mână şi cu un stetoscop în jurul gâtului.

Își strânsese la spate, într-o coadă lungă, bogatul păr blond-închis. Ochii ei de un căprui cald se umplură de bucurie la vederea lor.

– Speram să vă văd pe amândoi. Suntem foarte ocupați, adăugă ea, așa că n-am decât un minut liber. Rachel m-a repartizat să lucrez cu pacienții și cu cei care vin fără programare, dar am ajutat și la primul triaj al răniților. N-am pierdut pe nimeni. Unii dintre oamenii pe care i-ați eliberat...

Fallon simți fizic atingerea valului de compasiune pe care-l emana ea.

– Unii vor avea nevoie de tratament îndelungat și de consiliere, dar nimeni nu e acum în stare critică. Lana e extraordinară. Cum se simte Colin?

– Doarme, îi spuse Simon.

– N-are febră și nici infecție, adăugă Fallon.

– Ai grijă să-i spui mamei tale. Știe, dar ar ajuta-o să audă asta și de la tine.

În felul ei special de a avea grijă de alții, Hannah se întinse către ei ca să-i atingă.

– Arătați foarte obosiți amândoi.

– Poate că ar trebui să fac un...

– Farmec? întrebă Hannah și-i luă mâna lui Fallon, care și-o ridicase spre față. Aș vrea să n-o faci. Ei ar trebui să vadă efortul. Ar trebui să știe care e prețul, cât costă libertatea. Faptul că pentru ea trebuie să plătești.

O strânse pe Fallon de mână, apoi se întoarse la treabă.

– Domnule Barker, haideți să mergem în spate, să vedem ce aveți.

Acesta tremura și gâfâia.

– Aș prefera să aștept doctorul.

– Dar de ce să nu mergem în spate, în cabinet, doar ca să vă văd un pic? Pot să vă pregătesc pentru consultul pe care o să vi-l facă Rachel.

Convingea și consola în loc să se simtă insultată, se gândi Fallon. Așa era Hannah. În principiu, ea studia și să pregătea să fie doctoriță încă din copilărie și lucrase, vreme de mai mulți ani, ca paramedic în operațiuni de salvare.

Răbdarea, îşi dădu seama Fallon, asta era forma de magie pe care o poseda Hannah.

Văzu fata din birou, care lucra la computer cu mare agilitate. Fallon însăşi nu stăpânea încă pe deplin acest talent. April, îşi aminti ea. Zână, cam de vârsta ei. Rănită în atacul din grădini, de acum doi ani.

Un atac provocat de nişte rude de sânge ale lui Fallon: verişoara ei, fiica fratelui tatălui ei biologic şi a femeii acestuia. Nepământeni Malefici, care îi doreau moartea mai presus de orice.

Fata îşi ridică privirea şi zâmbi radios.

– Hei, bună. O cauţi pe Lana?

– Voiam să-i văd pe răniţi, pe oricare dintre ei ar fi în stare să primească o vizită.

– Avem prizonierii eliberaţi, care au fost trataţi în sala de spectacole a şcolii şi mutaţi de acolo sub pază, iar trupele au fost tratate şi trimise acasă sau la barăci. Restul sunt internaţi în secţie. Jonah şi Carol îşi fac vizitele, Ray îi monitorizează pe cei pe care îi externăm. În dimineaţa asta, toată lumea a fost ocupată. Iar acum? zise zâmbind fata, cu graţia ei de zână. Rachel şi Lana se ocupă de o naştere.

– Naştere?

– Una dintre prizoniere...

– Lissandra Ye, metamorf-lup, termină Fallon propoziţia, pentru că citise fiecare raport. Dar mai avea încă opt săptămâni.

– A intrat în travaliu pe drum, venind încoace, în unitatea medicală mobilă. Nu i-au putut fi oprite contracţiile, spuse April strângându-şi buzele, căci nu voia să se arate îngrijorată. Au instalat o unitate de terapie intensivă aşa cum s-a putut. Dar am simţit că Rachel era îngrijorată, deşi Jonah a spus n-a văzut nici un semn de moarte. El ar vedea asta, nu-i aşa? se interesă April, încercând să capete asigurări suplimentare. Jonah ar şti.

Fallon dădu din cap în semn de aprobare şi ieşi.

– Moartea nu e singura consecinţă, îi şopti ea lui Simon. Lissandra Ye a stat în închisoare paisprezece luni. A fost violată acolo şi au continuat cu experimentele chiar şi după ce a rămas însărcinată.

– Trebuie să ai încredere în mama ta şi în Rachel.

– Am.

Ea porni pe un alt culoar. Sălile de clasă fuseseră transformate în cabinete, spații de tratament, de chirurgie, în depozite pentru provizii, iar alte încăperi erau pentru stocarea de medicamente și pentru diferite terapii.

Travaliu și naștere. Ea puse mâna pe o clanță și simți puterea vibrând. Puterea mamei ei. Auzi vocea calmă și încurajatoare a lui Rachel și gemetele unei femei aflate în durerile facerii.

– Am încredere, repetă ea.

Soarta acelei femei fiind acum în mâinile mamei ei și în cele ale lui Rachel, Fallon își continuă drumul spre cantina școlii, transformată în salon pentru pacienții care aveau nevoie de tratament sau de observație continuă.

Niște draperii – recuperate sau fabricate – separau paturile. Aveau un aspect ciudat de festiv, cu toate modelele și culorile lor.

Monitoarele piuiau. Nu erau de ajuns, nici pe departe, pentru atât de mulți pacienți. Le foloseau în sistem de rotație, după necesități, știa ea.

Îl văzu pe Jonah, care arăta obosit, atârnând o pungă nouă cu perfuzie.

– Începe pe partea lui Jonah, îi sugeră Simon. Eu o să încep pe partea lui Carol.

Așa că ea se îndreptă spre Jonah și spre străina cu ochii închiși, întinsă pe patul de spital. Sub ochi i se întindeau cearcăne întunecate și mari. Pielea avea o tentă cenușie, iar părul, negru ca pana corbului, îi fusese tuns brutal de scurt, aproape ca o scufie.

– Cum se simte? îl întrebă ea pe Jonah.

El își frecă ochii obosiți.

– Deshidratată, subnutrită – asta e valabil pentru toți. Cicatrice de la arsuri, noi și vechi, pe mai mult de treizeci la sută din corp. A avut degetele rupte și lăsate să se vindece aiurea. Mama ta a lucrat la asta și credem că o să-și recapete mobilitatea mâinilor. Informațiile despre ea ne spun că a petrecut șapte ani acolo; e una dintre cele mai longevive prizoniere din complex.

Fallon se uită la fişa pacientei. Naomi Rodriguez, patruzeci şi trei de ani. Vrăjitoare.

– Conform registrelor, există un elf pe care l-a luat în grijă.

– Dimitri, îi spuse Jonah. Nu-şi cunoaşte numele de familie, sau poate că nu şi-l aminteşte. Are doisprezece ani. El e bine, pe cât poate fi oricare dintre ei. A fost de acord, până de urmă, să plece cu două femei pe care am putut să le externăm.

– Înţeleg. Vreau să...

Se întrerupse, pentru că femeia deschisese ochii şi se uita ţintă la ea. Ochi aproape la fel de întunecaţi precum cearcănele de sub ei.

– Tu eşti Aleasa.

– Fallon Swift.

Când femeia îi căută mâna, Fallon i-o luă. Nu era vorba de durere fizică, îşi dădu ea seama – personalul medical se ocupase de asta. Dar nu puteau să calmeze neliniştea psihică.

– Băiatul meu.

– Dimitri. E bine. Mă duc curând să-l vizitez.

– O să-l aducem să te vadă, adăugă Jonah. Cât de curând putem. E în siguranţă acum, aşa cum eşti şi tu.

– I-au pus pistolul la tâmplă şi a trebuit să merg cu ei. Au zis că, dacă făceam asta, lui aveau să-i dea drumul, dar au mințit. Plini de minciuni. M-au drogat. Şi pe mine, şi pe fiul meu. Era doar un băieţel. Nu m-au lăsat să-l văd, dar îl simţeam, îl auzeam. Ne-au ţinut drogaţi ca să nu ne putem folosi puterea. Uneori eram legaţi la gură şi la ochi şi cu cătuşe timp de ore, chiar zile întregi. Ne duceau la şacalul şi la diavolii aceia, ca să ne tortureze. Unii păreau ruşinaţi, dar tot ne duceau. Chiar dacă ştiau ce ni se făcea, spuse femeia închizându-şi din nou ochii şi lăsând lacrimile să-i alunece pe obraz. Mi-am pierdut credinţa, murmură ea.

– Nu e nici o ruşine în asta.

– Am vrut să ucid. La început trăiam doar pentru că-mi imaginam cum aveam să-i ucid pe toţi. Apoi nu mi-am mai dorit decât să mor, ca să se termine totul.

– Nu e nici o ruşine, repetă Fallon, iar ochii aceia neliniştiţi se deschiseră din nou.

– Dar tu ai venit, deşi eu nu mai aveam credinţă.

Fallon se aplecă asupra ei.

– Mă vezi? Vezi lumina dinlăuntrul meu?

– E asemenea soarelui.

– Eu te văd, Naomi. Văd lumina din tine.

Când Naomi scutură din cap, Fallon îşi puse mâna liberă pe obrazul femeii, lăsând să se scurgă un pic de lumină spre ea.

– Cei care te-au torturat au redus-o, dar îţi văd lumina. Văd lumina care a strălucit, care a luat în îngrijire un băieţel speriat, derutat şi trist, şi i-a oferit un cămin. Văd lumina care era dispusă să se sacrifice pentru băiat. Te văd, Naomi.

Fallon se îndreptă de spate.

– Acum odihneşte-te şi vindecă-te. Ţi-l vom aduce pe Dimitri.

– Am să lupt alături de tine.

– După ce te faci bine, îi spuse Fallon, apoi plecă spre alt pat.

Avu nevoie de aproape două ore. Glumi cu un soldat care susţinea că fusese împuşcat, apoi continuase să-şi facă datoria, ca de obicei. Fallon trecu mai departe şi îi consolă pe cei necăjiţi, îi întări pe cei tulburaţi.

Înainte să plece îl văzu pe băiat, pe Dimitri, slab şi cu pielea întunecată, şezând pe marginea patului lui Naomi. Îi citea poticnit, cu o voce răguşită de la prea puţină folosire, dintr-o carte pentru copii luată din sala de aşteptare.

Ieşi ca să ia o gură de aer şi văzu că şi taică-său făcuse acelaşi lucru, iar acum o săruta pe mama ei.

– Ştiţi ceva, voi doi n-aveţi nevoie să vă căutaţi o cameră, aveţi o casă întreagă la dispoziţie.

Lana îşi aţinti spre Fallon ochii albaştri ca zorelele şi zâmbi.

– Ia uite-o pe fata mea!

Se apropie iute şi o strânse pe Fallon în braţe.

– Eşti atât de obosită!

– Nu sunt singura.

– Nu, nu eşti, răspunse Lana, trăgându-se înapoi. N-am pierdut pe nimeni. Slavă zeiţei!

– Nici pe bebeluşul prematur?

– Nici. A fost foarte greu, dar am reuşit să întorc bebeluşul. Rachel nu voia să facă cezariană decât dacă rămânea în poziţie inversă.

– E un „el".

– Brennan. Un kilogram şi nouă sute de grame şi patruzeci de centimetri. Rachel încă îl monitorizează, dar e mulţumită de el şi de mama lui. E o femeie foarte rezistentă.

– Şi tu la fel. Acum du-te acasă, ai grijă de Colin şi încearcă să dormi un pic.

– Asta o să fac. Oricum este momentul să schimbăm tura aici. Haide să mergem cu toţii acasă!

– Trebuie să vorbesc cu oamenii din sala de festivităţi. Pe urmă vin acasă.

Lana încuviinţă din cap şi-şi trecu degetele prin părul lui Fallon.

– O să-ţi dai seama că unii dintre ei o să aibă nevoie de mai mult timp ca să se adapteze. Katie se ocupă de cazări. Sunt atât de mulţi, iar majoritatea încă n-ar trebui lăsaţi pe cont propriu.

– Avem voluntari care o să-i găzduiască pe unii dintre ei, precizează Simon.

– Cei care par să fie într-o stare mai bună pot ocupa nişte case pe care le-am pregătit înainte de acţiunea de salvare. Dar unii s-ar putea să vrea să plece.

– N-ar trebui, nu încă, dar...

– O să vorbesc cu ei, o asigură Fallon, conducând-o spre cai. Vrei să zbori?

– De fapt, mi-ar prinde bine să călăresc, zise Lana.

Îl aşteptă pe Simon să încalece, apoi ridică o mână şi se săltă în şa, în spatele lui, de parcă ea, o femeie de la oraş, născută la New York, ar fi călărit de-o viaţă.

– Să vii curând acasă, îi spuse lui Fallon, apoi se lipi de spatele lui Simon, înconjurându-l cu braţele.

Iubire, se gândi Fallon în timp ce ei se îndepărtau. Poate că ăsta era cel mai mare miracol. Să simţi iubirea, s-o dăruieşti, s-o cunoşti.

O încălecă pe Grace şi se îndreptă spre şcoală, sperând să-i poată convinge pe cei torturaţi, epuizaţi, bolnavi cu sufletul să creadă din nou.

Capitolul 2

Sosind acasă, Fallon îl zări pe Ethan ieşind de la grajduri, cu câinii Scout şi Jem pe urmele lui, ca de obicei. Încă nu-i venea să creadă cât de mult crescuse fratele ei în ultima vreme. Îşi amintea foarte limpede ziua în care se născuse, acasă, în acelaşi pat mare unde văzuseră lumina zilei şi ea, şi Colin, şi Travis.

El scosese un strigăt care ei i se păru ca un hohot de râs. Când i se dăduse voie să-l ţină prima oară în braţe, Ethan o privise cu ochii aceia profunzi de nou-născut, iar ea ar fi putut jura, încă putea jura, că îi zâmbise larg.

Ca mezin al familiei, firea lui veselă se arătase în acel prim strigăt şi, de atunci, în fiecare zi care urmase. Dar iată că – Fallon fu nevoită să recunoască – el nu mai era copil.

Deşi rămăsese slăbuţ, devenise musculos.

Avea părul blond-roşcat al mamei lor şi ochii albaştri minunaţi, dar se vedea că moştenise statura tatălui, căci părea că la fiecare cinci minute mai creştea câţiva centimetri.

În timp ce descăleca, Fallon simţi venind dinspre el mirosul grajdurilor, la curăţarea cărora lucrase, fără îndoială, până atunci.

– Cum se simte Colin?

– Mama zice că e bine. A dormit tot timpul cât ea şi tata au fost plecaţi. Probabil că încă mai doarme.

Ethan luă hăţurile lui Grace şi se uită la ea, în vreme ce câinii săreau şi se frecau de ei, în căutare de atenţie.

– Şi tu ar trebui să dormi.

– O s-o fac. Travis?

– A venit acasă pentru câteva minute, doar ca să ne vadă. Preia programul lui Colin cu recruţii, aşa că a trebuit să se întoarcă.

Fratele ei mijlociu nu-şi pierduse gustul pentru farse bune, dar făcea şi treabă. Travis întotdeauna făcea treabă.

– Grace e fericită că ai scos-o la plimbare, zise Ethan, reuşind să mângâie câinii şi calul în acelaşi timp.

Atunci când venea vorba de animale, Ethan le înţelegea gândurile, sentimentele, dorinţele. Ăsta era talentul lui.

– Acum speră să primească un morcov.

Fallon îşi imagină grădinile, rândurile de morcovi, de ţepuşe portocalii înfipte în pământ, cu frunzele verzi deasupra. Alese unul şi lăsă cuvântul să i se formeze în minte, plesnind din deget.

Şi în palmă îi apăru un morcov, proaspăt scos din pământ. Alături de ea, Ethan izbucni în râs.

– Bună, asta!

– Am lucrat la ea.

Fallon curăţă pământul de pe morcov pe cracul blugilor şi i-l dădu iepei ei celei drăgălaşe şi loiale.

– O s-o duc în grajd, la răcoare, promise Ethan. Du-te să dormi un pic. Mama a zis să-ţi spun că mai sunt paste, dacă ţi-e foame. A gătit din cele spiralate.

– Bine, mulţumesc, Ethan.

El porni cu Grace de căpăstru, dar se opri.

– Când s-a întors Eddie – eu tocmai îl ajutam pe Fred la fermă – a zis că ceea ce le-au făcut oamenilor pe care i-aţi salvat e o monstruozitate. Aşa a zis.

– Da. Ăsta-i cuvântul potrivit.

– A zis că erau închişi acolo şi copii mici.

– Da. Acum sunt în siguranţă şi liberi. Nimeni n-o să le mai facă rău vreodată.

Ochii lui albaştri, frumoşi, atât de asemănători cu cei ai mamei lor, se întunecară.

– Niciodată n-are sens, ştii asta? Să fii ticălos nu are niciodată sens.

Pentru Ethan, se gândi ea, îndreptându-se spre casă, prima şi ultima alegere avea să fie întotdeauna bunătatea. Lui Fallon îi displăcea profund ideea că el se antrena zi de zi pentru război.

Cântări ideea de a mânca pastele, dar hotărî că era mai mult obosită decât înfometată, aşa că se duse la etaj.

Îl găsi pe Colin aşteptând-o în camera de zi. Cu siguranţă că se trezise cu poftă de mâncare, pentru asta stând mărturie un castron gol, o farfurie şi un pahar, aflate pe masă.

Iată un semn bun, se gândi ea, la fel şi culoarea feţei şi privirea limpede din ochii lui căprui.

– Cum e umărul?

El îl ridică pe cel sănătos, apoi îşi ridică celălalt braţ, strâns în eşarfă.

– E bine. Mama spune că trebuie să port porcăria asta în restul zilei şi poate şi mâine, ca să nu fac vreo mişcare greşită şi să stric lucrurile. Tare enervant.

– Să vezi ce se enervează ea dacă strici lucrurile!

– Mda.

O fi fost el un soldat neînfricat, dar nu era atât de prost încât să se pună cu mama lor.

– A naibii bătălie, nu?

Ea îl lăsă să vorbească. Avea nevoie, ştia asta, aşa cum avuseseră nevoie toţi cei pe care îi vizitase la clinică.

– Noi a trebuit să facem curăţenie, în principiu, ştii? Frate, eram pe urmele lor, Fal, pe urmele lor. Asta se întâmpla pe când tu erai jos, în camera de tortură. Eddie a zis că erai acolo, jos.

El se plimba în timp ce vorbea – un obicei derivat din agitaţia nervoasă, pe care-l înţelegea, pentru că şi ea făcea adesea acelaşi lucru.

– Deci câteva zâne se ocupau de încuietorile de la celule, pentru că aveam totul sub control, ştii? Puteam să-i auzim pe unii, drogaţi ca naiba şi care strigau după ajutor. Îi auzeam şi pe copiii care plângeau. Doamne!

El se opri o clipă.

– Copii, Doamne Sfinte! Nu poţi să treci peste aşa ceva. În fine. Tipul cade în genunchi şi-şi ridică mâinile. N-aveam de gând să neutralizez pe cineva care se preda, aşa că mă duc să-i iau armele – doar le pusese jos. Şi, Doamne, Fallon, unul de-ai lui îl împuşcă şi mă atinge şi pe mine, înainte să pot să-l dobor.

Iată un soldat până-n măduva oaselor, unul care dezvoltase o legătură nemijlocită cu fraţii – şi cu surorile – lui de arme. Dezgustul lui Colin se dezlănţuia într-un acces nimicitor de furie.

– Şi-a împuşcat propriul om. Om neînarmat. Cine naiba, cine naiba face aşa ceva?

– Credincioşii adevăraţi, zise ea, simplu. Să nu subestimezi niciodată un credincios adevărat.

– Ei bine, indiferent în ce credea ticălosul ăla, cred că acum arde în iad. Şi-a împuşcat propriul om, un om cu mâinile ridicate. Care nu era o ameninţare. În fine, conchise Colin ridicând din nou dintr-un singur umăr. I-am scos pe toţi de acolo. Ai vorbit cu Clarence?

– Da. E bine.

– Mă bucur. L-am văzut cum a căzut, dar n-am putut ajunge la el.

– Cei mai mulţi dintre răniţi au fost trataţi şi externaţi. Ceilalţi mai au nevoie de un pic de timp la clinică, dar o să se facă bine.

– Da, aşa a zis şi mama. Cred că oricum o să mă duc în oraş, să văd ce face toată lumea.

– Dă-i veştile astea şi lui Ethan, ca să le poată transmite mamei şi tatei dacă eu încă o să mai dorm.

– Sigur.

El stivui cu mâna liberă farfuria, castronul şi paharul şi le ţinu în echilibru. Apoi privirile li se întâlniră, se uitară unul în ochii celuilalt ca de la războinic la războinic.

– A fost o misiune reuşită. Trei sute treizeci şi doi de prizonieri eliberaţi.

– Trei sute treizeci şi trei. Una dintre femei a născut.

– Pe bune? zâmbi el, satisfăcut. Bună treabă. Pe mai târziu!

Fallon porni spre camera ei, iar Colin urcă la etaj. Fusese crescut ca un fermier, totuşi, se gândi ea, unul căruia îi plăceau baschetul, lăudăroşenia şi descoperirea de mici comori. La un moment dat susţinea că avea să fie preşedinte. N-avea să fie, se gândi Fallon, în timp ce se dezbrăca. El era şi avea să fie mereu soldat. Unul al naibii de bun.

Scoase un tricou larg, pe care-l găsise cu ani în urmă într-o acţiune de căutare de bunuri reutilizabile şi pe care îl folosea drept pijama, împreună cu o pereche de boxeri. După atâtea spălări, imaginea de pe tricou a bărbatului cu chitara se spălăcise asemenea unei fantome. Tatăl ei îl numea The Boss, îi spusese că era sau fusese – cine mai ştia – un fel de trubadur al rockului.

Ea n-avea talente muzicale, dar ştia ce însemna să fii şeful, „The Boss".

Aşa că se băgă în pat, mulţumind zeilor că nu murise nici unul dintre cei pe care-i iubea sau pe care-i comanda. Şi adormi, poruncindu-le să înceteze vocilor, poveştilor, coşmarurilor celor pe care îi salvase, dimpreună cu recunoştinţa şi lacrimile lor, căci toate acestea încă îi vuiau în minte.

Şi dormi.

Se trezi în lumina lunii, simţind frigul toamnei în aer. Ceaţa se târa pe pământ, un fum subţire care se învârtejea prin cercul de piatră. Chiciura, ascuţită ca diamantele, sclipea în iarba înaltă de pe câmp.

Pădurile din depărtare gemeau şi se clătinau în vânt.

– Ei bine, zise Duncan, de lângă ea, scrutând câmpul şi pădurile, iar apoi întorcându-se ca s-o privească ţintă cu ochii lui verzi. Nu m-am aşteptat la asta. Tu m-ai adus aici?

– Nu ştiu.

Ea nu-l văzuse de aproape doi ani, şi atunci – doar în treacăt, atunci când venise într-un flash la New Hope, ca să raporteze. Ştia că se întorsese de Crăciun ca să-şi vadă familia, pentru că Tonia amintise de asta.

Duncan părăsise New Hope cu doi ani în urmă, în octombrie, după bătălia din grădini, când pierduse un prieten care-i fusese ca un

frate. Atunci Fallon îl doborâse pe fratele tatălui ei, care fusese chiar ucigaşul lui, iar Simon Swift îi dăduse ticălosului lovitura finală.

Duncan plecase ca să ajute la antrenarea trupelor şi să lucreze cu Mallick, profesorul ei, la o bază îndeajuns de îndepărtată încât să le ofere amândurora timp şi spaţiu.

– Ei bine, zise el din nou. Dacă tot suntem aici.

Îşi puse mâna pe mânerul sabiei şi se întoarse ca să scruteze pădurea, umbrele, noaptea.

– Am auzit că misiunea de salvare s-a derulat aşa cum aţi sperat. Asta-i foarte bine, adăugă el, uitându-se din nou la ea. Am fi putut să ajutăm.

– Eram destui care se puteau ocupa. O să mai fie ocazii. Tu...

El îşi lăsase părul mai lung decât de obicei, observă Fallon, sau poate că doar nu se ostenise să-l tundă. Se răsucea peste gulerul jachetei. Nu se obosise nici să se bărbierească, aşa că faţa lui – cu toate trăsăturile ei puternice – era cam neîngrijită.

Îşi dori ca asta să-l fi făcut mai puţin atrăgător. Îşi dori să nu simtă acea... dorinţă pentru el.

– Eu? vru el să ştie.

– Sunt dezorientată. Nu-mi place, îi spuse, auzindu-şi tonul supărat fără să-i pese de asta. Poate că tu m-ai atras aici.

– N-aş şti să-ţi spun. Oricum, n-a fost intenţionat. Pentru mine era o seară de vară. Stăteam în camera mea, gândindu-mă să închei o zi lungă cu o bere. Avem o făbricuţă de bere la noi, la bază. Tu?

Ea îşi porunci să se liniştească şi-i răspunse pe acelaşi ton:

– Vară, ziua de după operaţiunea de salvare. Abia mă întorsesem acasă. Dormeam. Ar putea fi seară de-acum.

– Bine, atunci situaţia e similară de ambele părţi. Aici nu e vară. Pământul familiei MacLeod, pământul neamului din care se trage mama mea. Primul scut, cel pe care l-a spart bunicul meu.

– Întunericul a spart scutul. Băiatul de atunci şi bărbatul care a devenit mai târziu – a fost doar o unealtă nevinovată. El n-a avut nici o vină.

Vocea i se schimbă, îi deveni mai profundă, pe măsură ce o copleşea o viziune. Ea se schimbă, deveni aproape strălucitoare. Duncan mai văzuse asta.

– Uite că iar începe, murmură el.

– Tu eşti din sângele lui, Duncan al lui MacLeod. Eu sunt din sângele lui, pentru că noi suntem Tuatha de Danann. Aşa cum sângele nostru şi pata sângelui celui care aşteaptă – au deschis scuturile astfel încât magia, luminoasă sau întunecată, a pătruns în lume, tot sângele va fi acela care le va închide din nou.

– Al cui?

– Al nostru.

– Hai s-o facem, atunci.

El îşi scoase cuţitul din teaca de la centură şi se pregăti să-şi cresteze palma.

– Încă nu!

Fallon îl strânse de braţ, iar Duncan îi simţi puterea pulsând prin el.

– Rişti să deschizi totul, rişti sfârşitul tuturor. Foamete şi inundaţii, pământuri pârjolite, cenuşă peste întreaga lume. Mai sunt multe care trebuie să vină. Magie care se înalţă, luminoasă şi întunecată, întuneric şi lumină. Furtuni învârtejindu-se, săbii ciocnindu-se.

Acum îi puse mâna pe inimă, iar el simţi prea multe. Fiecare muşchi din corpul lui tremură atunci când ochii ei, întunecaţi de viziuni, se întâlniră cu ai lui.

– Sunt cu tine în luptă, în pat, în viaţă, în moarte. Dar nu în noaptea asta.

– Auzi ciorile?

El ridică privirea şi le văzu zburând în cerc.

– Da, le aud.

– Ele aşteaptă, el aşteaptă. Noi aşteptăm. Dar va veni vremea.

– Nu destul de repede, murmură Duncan.

Fallon îi zâmbi, iar în privirea ei se strecură ceva şiret, seducător şi plin de putere.

– Te gândeşti la mine.

– Mă gândesc la multe lucruri, spuse el şi, Doamne, ea făcea să-i lase gura apă. Poate că ar trebui să ieşi din starea asta.

– Te gândeşti la mine, repetă Fallon şi-şi lăsă mâinile să alunece pe pieptul lui, până când ajunse să i le încolăcească în jurul gâtului. Şi la asta.

Corpul i se lipi de al lui. Gura i se frecă de a lui o dată, de două ori. Dezmierdând, tentând. Cu un hohot de râs în gât. El simţea că tânjea după ea cu tot trupul, o dorea, avea nevoie de ea, iar senzaţia era greu de îndurat.

– La naiba! La naiba cu tot!

Lui Fallon îi scăpă un mic sunet de triumf în clipa în care el îi răspunse la sărut.

Ea avea gust de sălbăticie, făcându-l să şi-o dorească şi el. Sălbăticia şi libertatea, necunoscutul şi cele bine cunoscute. Mâinile lui frământară, febrile, întregul ei trup – în sfârşit – în timp ce el schimbă unghiul sărutului, îl adânci.

Ciorile zburau în cerc deasupra lor, pietrele parcă înotau prin ceaţă, vântul suna precum o muzică nebunească peste câmp şi pădure.

Trupul lui se întărise, lipit de ea, inima lui bătea ca tunetul, ar fi târât-o pe pământul acela îngheţat, ar fi posedat-o la intrarea în regatul răului.

Însă ea îl împinse şi aproape că-l răsturnă, cu o tresărire bruscă a puterii ei revoltate.

El o privi, gâfâind, îşi dădu seama că viziunile se stinseseră. Acum îl străpungea cu privirea o femeie cât se poate de supărată.

– Ce naiba e cu tine? vru ea să ştie. Crezi că am venit aici pentru ca tu să te dai la mine şi...

– Nu ştiu de ce naiba suntem aici, dar nu poţi să dai vina pe mine. Tu ai început, soro! Tu te-ai dat la mine.

– Eu...

Duncan văzu cum furia ei se transformă în tulburare, apoi – măcar atâta satisfacţie să aibă şi el – în şoc şi ruşine.

– Nu ştiu ce-a fost cu mine.

– Pe naiba! Întotdeauna ştii ce-i cu tine, fie că ai viziuni sau nu.

El era în continuare atât de întărit, atât de plin de dorință, încât trebui să se lupte din greu ca să nu tremure.

– Chestia cu viziunile nu ține la mine.

– Îmi pare rău, zise ea, rigid, dar o spuse. Nu știu de ce...

– Alte aiureli. Amândoi știm de ce. Mai devreme sau mai târziu o să terminăm ce-am început și o să vedem dacă asta rezolvă problema sau nu. Între timp...

– Nu sunt o aţâţătoare.

– O ce?

Ea își dădu seama că-i rămăsese prea multă fierbințeală în trup. Din pricina dorinței – nu era chiar atât de încăpățânată încât să n-o recunoască – și de la rușinea resimțită.

– Colin le numește astfel pe fetele care stârnesc băieții, iar apoi îi lasă cu buza umflată doar pentru că vor ele. Eu nu sunt așa.

– Nu, tu nu ești așa.

El se mai liniști și o privi din nou.

– Simțim ce simțim, tu și cu mine. E unul dintre motivele pentru care am plecat cu doi ani în urmă, căci nu sunt pregătit să simt ceea ce simt. Mă gândesc că și pentru tine e la fel.

– Ar fi mai ușor dacă ai fi rămas supărat.

– Ar fi mai ușor dacă m-ai lăsa să te am. E păcat de noi amândoi, zise el dându-și capul pe spate ca să se uite la ciorile care zburau deasupra lor. Am mai fost aici împreună.

– Da. Și o să mai venim. Ce-o să facem atunci, ce facem între acum și atunci, și după aceea? Toate astea au o mare însemnătate. Nu pot să mă gândesc la... sex.

– Toată lumea se gândește la sex, zise el, distrat. Ți-am spus că o să mă întorc la New Hope și o s-o fac. Ți-am spus că am să vin după tine și o s-o fac.

El își scoase sabia, o învălui în foc și aruncă flacăra înspre ciori.

Se întoarse către ea pe când acestea ardeau și cădeau la pământ.

– Și tu te gândești la mine.

Fallon se trezi în patul ei, cu lumina serii de vară alunecând molatec prin ferestre. Oftă și se dădu jos ca să se îmbrace și ca să-și regăsească familia.

Duncan apăru înapoi în camera lui, având aceeaşi senzaţie de şoc pe care o trăise atunci când fusese scos din cameră.

– La *naiba*!

Se aşeză pe marginea patului ca să-şi recapete răsuflarea.

Nu era la fel ca un flash, se gândi el. Flash-ul te făcea să simţi ceva asemănător unui mic şoc electric ce-ţi străbătea sângele, însă acum, deopotrivă la dus şi la întors, avusese senzaţia că fusese propulsat dintr-un tun.

Nu-i plăcea asta absolut deloc.

Avea nevoie de o bere şi, poate, de o plimbare lungă. Avea nevoie să-şi simtă mâinile din nou pe trupul lui Fallon. Nu, nu, voia să-şi simtă din nou mâinile pe trupul ei, iar dorinţa asta era foarte diferită de o simplă nevoie.

Se abţinuse şi se ţinuse la distanţă timp de doi ani, îşi reaminti el sieşi şi se ridică să se plimbe prin dormitorul din casa pe care o împărţea cu Mallick. S-ar fi ţinut la distanţă şi mai mult timp, dacă Fallon nu s-ar fi dat la el.

Nu era vina ei, în fine – nu în totalitate. El nu era atât de prost încât să creadă altfel. Fuseseră prinşi în ceva – cel mai bine era să lase lucrurile aşa.

De câte ori se aflase în locul acela în vis, în viziuni? Hora pietrelor, câmpurile, pădurile. Nu intrase niciodată în casa de la ferma unde neamul MacLeod locuise timp de generaţii înainte de Pieire, dar cunoştea acea casă.

Tonia o cunoştea, pentru că i-o spusese.

Oare Fallon o cunoştea?

Ar fi trebuit s-o întrebe. Dacă avea să se mai găsească vreodată pe acel câmp, avea să intre în casă şi să caute fantomele. Să-şi caute acele rude care lucraseră pământul, locuiseră şi muriseră acolo timp de generaţii.

Le ştia numele, pentru că mama lui i le spusese. Numele şi poveştile fiecăruia. Dar nu era acelaşi lucru.

Îşi puse sabia la brâu. Ciudat, o purtase în timpul viziunii deşi înainte de asta o dăduse jos ca să facă un duş după o zi lungă de antrenamente. Îşi purtase şi preţioasa jachetă de piele – pe care o

găsise atunci când plecase, într-un flash, cu niște trupe în Kentucky, într-o misiune de cercetare.

Îmbrăcat potrivit pentru vremea de acolo și pentru apărare, se gândi el. Fallon la fel, își aminti. Ea purtase o vestă de piele cafenie peste un pulover și pantaloni de lână. Cu siguranță că nu dormise îmbrăcată în haine potrivite pentru ieșit din casă pe o vreme rece.

Deci asta era interesant. Magia era, pentru el, nesfârșit de interesantă. O știință, o artă, o minune învăluită în putere.

Se uită la teancul de cărți. Cele mai multe erau primite cu împrumut de la Mallick.

„Studiază constant", îi zisese acesta. „Citește și învață, privește și vezi, antrenează-te și fă."

Yoda al lui personal.

Doamne, ce-i lipseau serile cu DVD-uri, la el acasă!

Se plimbă prin cameră, uitându-se la schițele pe care le prinsese pe perete. Mama lui, surorile, prietenii, una cu Bill Anderson în fața magazinului său, care se numea „Vechituri". Una cu arborele memorial. Acolo erau trecute și numele tatălui său, și numele celui care jucase rolul tatălui său pentru scurt timp.

Bărbatul pe care mama lui îl iubise pentru un timp atât de scurt. Și Austin îi dăruise un set de desen – chiar mai valoros decât prețioasa lui jachetă de piele.

De mult tocise toate creioanele colorate, cărbunii și pastelurile, până ce se terminaseră. Însă găsise altele.

Mallick îl surprinsese, pentru că se așteptase ca omul acela atât de sever să strâmbe din nas la vederea schițelor lui și să se plângă de irosirea hârtiei și a proviziilor.

În schimb, Mallick găsise un alchimist care putuse să creeze mai multe.

Arta, îi spusese el, era un dar.

Desigur că nu strica nici faptul că Duncan desena și hărți. Unele extrem de detaliate. Sau că putea să re-creeze o bază inamică pe hârtie, ca să ajute la planificarea unei misiuni.

Cu toate astea, Duncan nu-i arătase lui Fallon schiţele pe care le făcuse. Nici măcar desenul în care ea scotea sabia şi scutul din focul ce ardea în Puţul Luminii.

Aproape că deschise sertarul în care ţinea desenele cu Fallon, dar se opri. N-avea rost să-şi facă singur rău, decise el. Aşa că-şi trecu degetele prin părul negru, dezordonat, socotind că astfel îl pieptănase. Apoi se îndreptă către camera de zi, unde Mallick şedea lângă foc.

Ştia că Mallick alesese ceea ce era, de fapt, o cabană de vacanţă – pentru şemineu, copaci şi pentru terenul pe care-l folosea drept grădină şi prisacă. Vrăjitorul mai avea şi o mansardă pe care o folosea drept atelier.

Duncan se socotea destul de priceput în materie de magie – la naiba, doar le predase magie tinerilor din New Hope care erau înzestraţi cu astfel de puteri –, dar învăţase al naibii de multe în atelierul acela.

Locul nu era cine ştie ce. Trebuia ca ei să-l vrăjească iarna ca să nu îngheţe de frig, dar se descurcau destul de bine. Era adevărat că nici unul nu ştia să gătească mare lucru, dar reuşeau să se menţină pe linia de plutire.

– Ies să beau o bere.

– Mai bine bea nişte vin, zise Mallick, şi spune-mi despre Fallon.

Duncan se opri brusc din drum.

– Tu ne-ai trimis acolo? La naiba!

– Nu, dar v-am văzut, pe amândoi adică, în foc.

– Nu ne-ai trimis tu?

– Nu.

Mallick se aplecă şi turnă un al doilea pahar de vin – un vin de mere bun şi aspru, la facerea căruia Duncan ajutase toamna trecută.

Acum Duncan se aşeză în capătul celălalt al canapelei jerpelite. Ar fi preferat o bere, dar vinul în cantităţi mici nu-i displăcea.

Luă o înghiţitură şi îl studie pe Mallick.

Omul nu mintea, asta era foarte clar. Acum stătea răbdător – dădea de multe ori dovadă de răbdarea unei afurisite de pisici în faţa unei găuri de şoarece. Fire cărunte se amestecau în părul lui

negru, pe care-l purta chiar mai lung decât o făcea Duncan. Şuviţa albă din barbă îi dădea o anumită eleganţă, după cum socotea tânărul. Iar trupul îi era de soldat în plină formă.

Duncan se gândi că Mallick arăta foarte bine pentru cineva care avea pe răboj câteva sute de ani.

– Mă gândeam la bere, când *puff!* – iată-ne acolo. Ea mi-a zis că se întinsese ca să doarmă un pic. O merita, din câte ne-a povestit Tonia.

– Da.

– Cât am fost împreună, ea a avut o viziune.

Mallick dădu din cap şi spuse:

– Am putut vedea, dar nu auzeam nimic.

În loc de bere şi de plimbare, Duncan bău vin lângă şemineu şi vorbi despre viziuni.

– Sângele ei, al meu şi cel al Toniei – probabil, pentru că suntem gemeni. Nici o surpriză până acum. Cum şi când? se întrebă Duncan. Acolo e misterul. Viziunile sunt tare complicate, de cele mai multe ori. Există mai multe întrebări decât răspunsuri în porcăriile astea criptice.

– Răspunsurile sunt acolo, îl corectă Mallick. Tu eşti din neamul Tuatha de Danann, ca şi Fallon. La fel ca bunicul tău. Sângele lui, sânge nevinovat, a jucat un rol în deschiderea scutului. Al tău şi al Alesei îl vor închide.

Duncan dădu pe gât nişte vin.

– Cum şi când? repetă el.

– Curaj, credinţă. Astea sunt cele care te vor duce spre „cum". Atunci când le vei avea, atunci când tot ce trebuie făcut va fi fost făcut, vei afla şi „când".

Alte porcării criptice, se gândi Duncan.

– Îmi risc viaţa şi am s-o fac şi în continuare. La fel şi ea. La fel şi oamenii din New Hope, oamenii de aici, din fiecare bază pe care am creat-o. La fel şi oamenii care luptă şi la care n-am putut să ajungem.

– Zeii sunt lacomi, băiete, zise Mallick cu blândeţe.

– Da, mie-mi spui? Nu întreb de ce – în ce scop – unii oameni torturează, omoară, iau alţi oameni prizonieri. Pur şi simplu o fac.

– Teamă, ignoranţă, sete de putere.

– Astea-s doar cuvinte, își dădu el cu părerea ignorându-le, făcându-le vânt de parcă ar fi măturat un strat fin de praf. E în firea unora, pentru că unii așa sunt construiți, pur și simplu. Am citit consemnările istorice. Oamenii au făcut asta de când se știu. Înainte ca puterea magiei să slăbească, dar și după ce a slăbit. Poate că în special după aceea. Lumea se duce de râpă, dar ei tot o fac.

– Viața e lungă.

– A ta, cel puțin, rânji Duncan.

Mallick clătină amuzat din cap.

– Viața tuturor, a lumilor, a zeilor, a magiei și a oamenilor. Dar, cum a mea a fost foarte lungă, pot să-ți spun că au existat vremuri de armonie și echilibru și că întotdeauna a existat potențial pentru asta. Credința și curajul întăresc acest potențial.

– Credința în zei și în porcăriile lor criptice?

– În lumină, băiete. Asta e ceea ce ea conține și oferă. Ai lupta și ai muri pentru idealurile tale, pentru credințele tale, pentru a-i proteja pe cei nevinovați și pe cei oprimați. Dar după bătălie, sânge, războaie, vei trăi, oare, pentru ele? Lumină pentru viață.

– *Solas don Saol.*

Duncan se gândi la cuvintele gravate pe brățările de lemn pe care le purta Fallon.

– Aleasa a ajuns să înțeleagă că lupta n-o să fie de ajuns, spuse Mallick, apoi se aplecă și-și mai turnă niște vin. Nu mi-ai povestit despre restul timpului pe care l-ai petrecut cu ea în seara asta.

– N-are nici o însemnătate, spuse Duncan enervat, apoi hotărî că și el ar mai fi avut nevoie de niște vin. Oricum, ai văzut și singur.

Mallick nu zise nimic, își sorbi doar vinul. A naibii răbdare de pisică în fața șoarecelui.

– S-a dat la mine. Mi-am ținut mâinile departe de ea până când s-a dat la mine. Și le-am luat de pe ea atunci când a spus „nu". Dar, de fapt, n-a zis-o. Ea nu zice niciodată de-a dreptul „nu". Și n-o să discut cu tine despre asta. E ciudat.

– Ești tânăr și sănătos, la fel și ea. Numai dacă ar fi doar atât, și tot ar exista atracție. Dar există ceva mai mult între voi decât eliberarea tensiunii fizice, iar voi o știți amândoi.

– Eliberarea tensiunii fizice, făcu Duncan şi-şi trecu mâinile peste faţă, apoi le ţinu acolo. Doamne!

– Crezi că, pentru că eu nu m-am dedat plăcerilor trupeşti, nu înţeleg ce înseamnă dorinţa?

– Nu vreau să...

Duncan îşi lăsă mâinile în jos şi se holbă cu ochii lui verzi, pe cât de fascinat, pe atât de oripilat.

– Niciodată? Fără sex, adică, serios, niciodată? Nu, nu, nu-mi spune. Frate, ce ciudat!

– Trup, continuă Mallick calm, minte şi spirit. Există oameni care-şi găsesc un partener în toate trei.

– Eu nu-mi caut un partener.

Mallick dădu din cap şi sorbi nişte vin.

– Când nu te uiţi, nici nu poţi vedea.

Ajunge, se gândi Duncan şi se ridică în picioare. Se săturase.

– Mă duc să mă plimb.

Mallick rămase acolo unde era, iar Duncan ieşi pe uşă. Băiatul avea să se tot gândească la cele despre care vorbiseră, medită el. Avea să verifice şi santinelele, nivelul de securitate, avea să le facă o inspecţie-surpriză recruţilor mai noi.

Băiatul era un soldat înnăscut, un lider înnăscut, deşi mai avea multe de învăţat.

Avea să se plimbe ca să scape de frustrare şi de gândurile care-l măcinau, la fel cum avea să reuşească, la un moment dat, să-şi unească curajul considerabil cu credinţa pe care încă n-o avea pe deplin. Avea să-şi croiască drum spre locul la care trebuia să ajungă.

Lumea conta pe asta.

Capitolul 3

Fallon petrecu timp cu hărțile ei, studie imagini în cristal și intră în el ca să adune și mai multe informații. Din obișnuință, se antrenă înainte ca familia ei să se trezească, în întunericul dinaintea zorilor, invocând fantome cu care să se lupte.

Ajută la amestecarea de unguente, de poțiuni, de tonice, pentru că era nevoie de ele, iar talentul de a le produce trebuia antrenat în mod regulat, la fel ca folosirea unei unelte bune. Se duse cu echipe la vânătoare, cu alte echipe în cercetare, căută materiale folositoare, pentru că și talentele astea trebuiau exersate.

Învățase de la părinții ei că nu putea să conducă o comunitate fără să facă parte din ea. De la Mallick învățase că trebuia să se antreneze, să studieze și să observe continuu.

În timp ce se îndrepta spre barăci, aerul cânta cu sunetul oțelului care se lovea de oțel, cu bubuiturile gloanțelor oarbe (muniția adevărată era prea prețioasă ca să fie folosită la antrenamente), cu șuieratul săgeților în zbor.

Îi privi pe soldații și pe potențialii soldați care se antrenau luptând, în timp ce Colin le striga, cu entuziasm, comenzi și insulte deopotrivă.

– La naiba, Riaz, ești mort! Scoate-ți bolovanii ăia afurisiți din cizme și mișcă-ți picioarele! Ridică-te, Petrie! Te odihnești, cumva?

Cuvintele lui Colin sunau sceptic, iar Fallon chicoti atunci când el înhăţă sabia descântată a lui Petrie şi se prefăcu că-i taie acestuia gâtul.

– Încearcă să respiri fără trahee. Acum fă cincizeci de flotări.

Petrie, cu siguranţă de două ori mai în vârstă decât fratele ei, se rostogoli pe o parte. Probabil că bombănea în gând, dar se apucă să facă flotări.

Semnul de pe încheietura lui Petrie strălucea de sudoare. El avea să se antreneze, se gândi ea, şi avea să accepte ordine de la un adolescent pentru că ştia foarte bine ce însemna să fii sclavul Războinicilor Purităţii.

Secta înfiinţată de fanaticul Jeremiah White îi însemna cu fierul roşu pe cei înzestraţi cu puteri magice, întipărindu-le o pentagramă pe frunte. Apoi îi tortura şi îi executa. Oamenii asemenea lui Petrie, adică fără puteri magice, erau marcaţi ca sclavi şi folosiţi după bunul plac al Războinicilor Purităţii, în numele zeului lui nemilos.

Aşadar, Petrie avea să se antreneze, să facă cincizeci de flotări, să-şi ia sabia de antrenament şi să lupte.

Alţii n-aveau s-o facă. Unii, eliberaţi din sclavie ori salvaţi de la o moarte iminentă, n-aveau să pună mâna pe nici o sabie şi pe nici un arc. Asta, se gândi ea, era alegerea lor. Luptau în alte feluri. Plantau, construiau, îngrijeau animalele, îi învăţau pe alţii, coseau, ţeseau, găteau, îngrijeau bolnavii sau pe cei răniţi, aveau grijă de copii.

Existau multe modalităţi de a lupta.

Petrie alesese sabia. El năduşi făcând cele cincizeci de flotări – braţele îi tremurau la ultimele cinci –, iar Fallon văzu în el potenţialul soldat.

Avea să se antreneze, se gândi ea, apoi se uită în direcţia din care veneau strigăte.

Travis mâna din urmă o altă echipă, care tocmai ieşea din pădure, alergând peste câmp şi peste ultima porţiune, extrem de dificilă, a cursei cu obstacole. În frunte se afla o fată care, după socoteala lui Fallon, trebuia să aibă în jur de şaisprezece ani. Era palidă, iar pielea ei albă era acum înroşită de efort. Trăsăturile delicate îi erau însufleţite de o expresie de hotărâre sălbatică, ce-i

licărea în ochii exotici în timp ce sărea dintr-un cauciuc într-altul. În părul negru avea o şuviţă roşie, ca un fulger de răzvrătire, care flutură în vânt pe când ea escaladă zidul din funii împletite.

Urca asemenea unei şopârle pe o stâncă, se gândi cu admiraţie Fallon. Tricoul îi era scăldat în sudoare, asemenea feţei, dar ea se balansă, agăţată de funie, şi-şi făcu vânt cu putere pe o rampă îngustă ca să poată sări către următorul perete. Găsi agăţătoarele pentru mâini, se răsuci şi coborî, apoi o luă la fugă către linia de sosire.

Un observator strigă ce timp obţinuse fata. Douăzeci şi trei de minute, patruzeci şi una de secunde.

Impresionată, Fallon se duse la ea şi-i oferi o sticlă cu apă, în timp ce restul plutonului tocmai escalada ultimul zid.

– Mulţumesc.

– Te cheamă Marichu, aşa-i?

– Da.

– Ai scos un timp al naibii de bun.

Marichu îşi şterse sudoarea.

– Tu încă deţii recordul, cu douăzeci şi unu şi douăsprezece. O să-l dobor.

– Crezi?

– O să-l bat, zise fata şi-i dădu sticla înapoi lui Fallon. Vreau să particip la următoarea misiune.

– De când eşti aici? Să tot fie trei săptămâni?

– Cinci. Sunt pregătită.

– Asta o să decidă instructorii tăi. Oricum, mai ai încă trei săptămâni până la cele opt obligatorii.

– Sunt pregătită, repetă Marichu, apoi plecă să-şi facă întinderile.

Fallon îl aşteptă pe Travis, aşteptă până când el văzu că şi ultimul om terminase cursa, după care le ordonă tuturor să se ducă la duşuri înainte de următoarea lecţie. Era una de tactică, o lecţie care se făcea în clasă şi pe care în ziua aceea o preda tatăl ei.

– Marichu, zise Fallon.

Travis dădu din cap şi bău apă. Înalt şi cu părul străbătut de şuviţe blonde, mai nou şi cu trei şuviţe împletite, subţiri, pe partea

stângă, el se uită la Marichu, care se ducea înspre barăci împreună cu ceilalți.

– Puternică, deșteaptă și al naibii de iute. Aproape ca un elf. Ei bine, ca un elf mai lent.

– Dar ea nu-i elf, așa-i? E zână.

– Da, ea e cea care a scăpat din mâinile Războinicilor Purității, însă până la urmă ei au capturat-o și au dus-o la una dintre bazele lor. Însă, înainte s-o închidă, nemernicii au violat-o, au bătut-o și i-au distrus definitiv o aripă.

– Da, îmi amintesc.

– Era într-o stare destul de proastă atunci când am dat peste ea – venea încoace, după cum ne-a zis. Eram eu, Flynn, Eddie și Starr. Făcuse febră de la infecție, era pe jumătate moartă de foame, avea dureri îngrozitoare. Cu toate astea, avea un băț pe care-l ascuțise la vârf. Ne-ar fi împuns de nu ne vedeam dacă ar fi putut, înainte să apucăm s-o convingem că noi eram cei buni.

– Nu eram aici atunci când ați adus-o. Vindecătorii au încercat să-i tămăduiască aripa. Și mama a încercat.

– N-au reușit. Trecuse prea mult timp de când avusese loc fractura și, oricum, fusese prea complicată. Destul de rău pentru ea, dar trebuie să spun că a învățat să compenseze. E bună la tras cu arcul – nu grozavă, deși ar putea să fie. E încă neglijentă în lupta cu sabia, dar... E foarte iute, rezistentă, agilă. Nimeni din grup nu e nici pe departe la fel de bun.

– Gânduri, sentimente?

El pufni. Fusese educat să nu se bage în gândurile intime ale oamenilor – nu că n-ar fi făcut-o când și când. Iar acum, de când Petra se infiltrase printre ei și-i atacase, o astfel de iscodire devenise parte din sarcina lui.

– E bună să blocheze tentativele de cercetare, trebuie s-o spun. Dar simt că e supărată, hotărâtă, furioasă. Vrea să lupte. Îi plac lecțiile de călărie pe care le ia aici, vrea să învețe să conducă vehicule. Astea-s chestii normale, Fallon. Nu există nimic ascuns înlăuntrul ei, simt asta. O, și și-a dat seama că fratele nostru, Colin, o place.

– Ce?

– El își ascunde sentimentele, pentru că e cam tânără și mai e și recrut. Dar o cam place. Nu m-am băgat să citesc gândurile lui Colin, însă mi-am dat seama oricum. În fine.

– În fine, repetă Fallon, nemaiavând ce să spună. Câți sunt pregătiți de misiune?

– Ar trebui să-l întrebi pe tata.

– Așa o să fac. Și pe Poe, și pe Tonia, și pe Colin, și pe restul instructorilor. Însă acum te întreb pe tine.

El își agață degetele mari în buzunarele din față, în timp ce stătea să cugete pe îndelete. Faptul că Travis analiza întotdeauna lucrurile cu mare grijă era și motivul pentru care Fallon îl întrebase mai întâi pe el.

– Patru, poate cinci. Anson, Jingle, Quint, Lorimar – și poate Yip. FPM (care înseamnă „fără puteri magice"), elf, vrăjitoare, FPM și metamorf. În ordinea asta.

– Bine, mulțam. Pe mai târziu.

Fallon se duse spre locul în care grupul de arcași al Toniei se schimba prin rotație.

Tonia era sora geamănă a lui Duncan. Lui Fallon îi era cu neputință să se uite la ea și să nu-l vadă pe el, deși trăsăturile Toniei erau mai delicate, iar ochii ei – de un albastru precum al cerului de vară, în loc de verde-pădure. Umiditatea făcuse ca părul să i se cârlionțeze sălbatic, de parcă ar fi luptat să se elibereze dintr-o bentiță prea strânsă.

Tonia puse o săgeată în arc și o trimise în zbor. Lovi chiar în centrul țintei desenate pe omul de paie.

– Cum merge? o întrebă Fallon.

Tonia scoase o altă săgeată.

– Nu rău. În echipa care tocmai a terminat, am vreo doi care probabil că nu-și vor trage nici o săgeată și nici un fulger în picior.

– Lucrezi cu Marichu?

– Sigur. Are potențial. Mă gândesc s-o trec pe arbaletă. Are putere și cred că ar lucra mai bine cu o arbaletă decât cu un arc. Are tendința să-și coboare umărul stâng, probabil că din pricina aripii stângi rănite. Lucrăm la asta.

Ea trase o a treia săgeată. A doua străpunsese capul între ochi. A treia se opri direct în vintre.

– Tu n-o să mai ai descendenți făcuți din paie, îi spuse Tonia, zâmbind, manechinului-țintă. Astă-seară avem muzică în grădini. Vrei să mergem?

Înainte ca Fallon să poată răspunde, Tonia îi puse mâna pe braț.

– Ne-am luat din nou în stăpânire grădinile, Fallon. N-o să le lăsăm pe ticăloasele alea de Petra și de maică-sa să ni le ia. Așa ai zis și tu.

– Da, așa am zis.

Petra, se gândi Fallon, verișoara ei, fiica fratelui tatălui ei biologic, care fusese și ucigașul acestuia. Sânge din sângele ei.

Alungă acel gând.

– Așa am zis, repetă ea. Nu, n-o să le lăsăm.

– Dar tu nu vii aproape niciodată acolo. În plus, am pus ochii pe un tip, iar acum îl studiez. Ai putea să-mi spui părerea ta.

Fallon invidia naturalețea cu care Tonia putea „studia" un tip. Iar dacă-i ieșea partea cu studiatul, trecea imediat la pasul următor.

– Care tip?

– Anson, recrut, a ajuns la noi tocmai din Tennessee. Are un accent adorabil, abdomen frumos, și până acum nu s-a dovedit a fi un ticălos.

– Travis spune că ar fi gata de luptă.

– Sunt de acord cu asta. Așa că haide să-l vezi astă-seară. Haide să stai cu mine și cu Hannah.

– Data viitoare, zise Fallon cu toată convingerea. În seara asta nu pot.

– Ai de pregătit altceva?

– Da. Încă mai lucrez la detalii și trebuie să vorbesc cu tata, cu Will și cu ceilalți, inclusiv cu tine. Pentru început, câți crezi că sunt pregătiți de misiuni?

– Dintre recruți? Încă avem mulți novici, zise Tonia și-i făcu semn să meargă împreună ca să scoată săgețile. Aș zice că Anson, cel cu abdomenul formidabil. Are deja două luni de antrenament, n-are puteri magice, e neînfricat fără să fie prost. Apoi mai e Quint,

care a venit cam în același timp. Vrăjitor, bun spadasin. Încă mai învață să-și controleze magia, dar se pricepe să și-o ascundă.

– Doar doi?

– Mă gândesc, răspunse Tonia, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Ar mai fi Sylvia – nu, se răzgândi, clătinând din cap. Încă nu-i pregătită. La naiba, Hanson Lorimar. E un lăudăros și mă irită îngrozitor, dar e bun. N-are puteri magice, adăugă ea. Ar mai fi și Jingle, o elfă foarte iute. E încă destul de neserioasă, dar face treabă atunci când trebuie.

– Dar Yip?

– Ăsta-i metamorf. Posibil să fie potrivit. Care ar fi misiunea?

Fallon încercă să se eschiveze. Însă vorbea cu Tonia. Putea să aibă încredere.

– Enclava Războinicilor Purității, Arlington.

Tonia făcu ochii mari.

– Arlington? E uriaș și e chiar lângă D.C.

– Adevărat.

– Se zvonește că au format alianțe cu Nepământenii Malefici și cu Cetele de Ucigași, și că locul e fortificat până-n dinți.

– Și asta e adevărat.

Asemenea lui Travis, Tonia căzu pe gânduri. O gaiță dolofană zbură pe lângă ele ca să se așeze pe omul de paie pe care-l omorâse Tonia, și să ciugulească din el.

– Fallon, eu sunt alături de tine, dar nu știu dacă avem destul ca să reușim să cucerim baza de la Arlington.

– Lucrez la asta. Dar, deocamdată, rămâne numai între noi. Trebuie să mai vorbesc cu tata, cu Will și cu alții câțiva.

– Nici o problemă. Dacă am putea cuceri Arlington...

– Ar fi o lovitură majoră pentru ei, completă Fallon. Asta e și ideea.

Cum tatăl ei, Colin și Poe aveau instructaje de ținut, se întoarse acasă. Spre uimirea ei, le găsi pe maică-sa, pe Fred, pe Arlys și pe Katie înotând în piscina din spatele casei.

– Ne-ai prins, zise Lana, râzând. Hai și tu!

– Ce se întâmplă?

– Întâlnirea comitetului.

Katie, primarul oraşului şi unul dintre fondatorii lui, care îi transmisese Toniei părul ei negru, cârlionţat, iar lui Duncan – ochii ei verzi, îşi lăsă capul pe spate în apă şi chicoti.

– Cineva a dat iama în vin, trase Fallon concluzia.

– O, da, aşa am făcut, zise Fred, care era goală şi care îşi deschise aripile şi zbură în sus, scuturându-şi părul roşu şi creţ, iar apoi se aruncă înapoi în apă.

– Hai, draga mea, ia şi tu o pauză! o îndemnă Lana pe Fallon. Cei doi micuţi ai lui Fred trag un pui de somn, spuse ea, arătând spre locul în care Eddie şi copilaşii lui Fred dormeau pe o pătură, la umbră. Restul copiilor fac ceea ce fac de obicei copiii într-o zi caldă de vară.

– Iar noi avem o mică petrecere a noastră, completă Arlys.

Reportera oraşului New Hope, femeia care muncea pe rupte şi care se număra printre fondatori – nu era goală. Purta un tricou şi pantaloni scurţi, iar acum plutea, încântată, pe spate.

– Nici nu mai ştiu când am înotat ultima oară într-o piscină doar aşa, pentru că am avut chef, adăugă ea.

Fallon îşi dădu seama că nu le văzuse pe toate patru niciodată atât relaxate şi se întrebă dacă nu cumva, din când în când, ele organizau astfel de petreceri private în răstimpurile în care ea nu era prin preajmă.

Dumnezeu ştia că le meritau.

– Haide şi tu! o îndemnă Fred, dând din mâini ca să creeze mici fântâni de apă. Vorbim despre bărbaţi. Şi despre sex. Chiar îmi place sexul. Mă face să strălucesc din cap până-n picioare.

– Eu n-am mai făcut sex de... Dar cine mai ştie, zise şi Katie. Bărbaţii cu care fac sex sfârşesc prin a muri.

Îi scăpă un chicotit şi-şi duse mâna la gură, în vreme ce Fred lunecă spre ea şi o luă de umeri.

– O, nu e amuzant. E doar adevărat. Nu sunt tristă, o asigură ea pe Fred. I-am iubit pe amândoi. Ştii cum e asta, Lana.

– Da, ştiu.

– Mă gândeam să fac sex cu Jess Barlow.

Arlys se scufundă şi reveni apoi la suprafaţă, scuipând apă.

– Jess Barlow!

– Mă bate gândul ăsta. Dar, Doamne, nu vreau să-l omor, râse Katie din nou, dându-şi la o parte şuviţe ude de pe faţă. Dar cum e dorinţă, şi nu iubire, cine ştie.

– E un soldat bun, zise Fallon, sperând ca asta să fie o remarcă utilă.

Katie îi făcu cu ochiul, indulgent.

– Mă gândeam mai degrabă că are un fund mişto, draga mea.

– O, bine, făcu ea, simţind amuzamentul maică-sii în timp ce Lana călca apa şi zâmbea. Aş zice că Mark McKinnon are un fund cu mult mai mişto. Şi n-are nici prietenă, nici soţie.

Arlys izbucni într-un hohot de râs, iar Katie clătină din cap şi spuse:

– Aşa-i, are fund mai mişto, dar e cu cel puţin zece ani mai mic decât mine.

– Şi ce importanţă are?

– Bravo, dragă! Mark McKinnon, spuse Lana, arătând spre Katie. Hai, încearcă.

– Nu, n-aş putea... şi totuşi?

– Încearcă să nu-l omori, adăugă Fallon, iar după un prim moment de şoc, toate patru femeile izbucniră în râs.

– Acum eşti în mod oficial membru al petrecerii noastre private.

Arlys stropi cu apă înspre Fallon.

– Treci în piscină, dragă!

Ea trebuia să se ducă în oraş, să vorbească cu Will, să verifice starea celor salvaţi. Trebuia... O, la naiba!

Îşi scoase sabia, îşi dădu jos cizmele. După un scurt moment de gândire se dezbrăcă la piele, la fel ca mama ei şi ca Fred. Iar de dragul distracţiei, se răsuci de două ori în aer şi plonjă.

Mai târziu, când plecă spre oraş, călare, Fallon se gândi la cât de mult savurase jumătatea de oră de distracţie împreună cu acele femei. Fuseseră acolo toate cele care făceau parte din cercul mamei ei, mai puţin Rachel, care nu putuse să plece de la clinică, şi Kim, care fabrica poţiuni şi avusese de ţinut un curs.

Fallon cunoştea puterea mamei ei, tăria pe care aceasta o avea. Depindea de ele. De cât de multă putere şi voinţă avusese nevoie Lana Bingham, cu un copil în pântec şi cu jale în inimă, să plece

din New Hope şi să abandoneze acel cerc de prietene? Să plece ca să salveze copilul şi pe toată lumea, lăsând totul în urmă?

Fallon hotărî, în sinea ei, că Lana avea mai multă putere şi voinţă decât oricare alt om pe care-l cunoştea ea.

Se gândi şi la celelalte femei, ale căror poveşti le cunoştea.

Katie, care-şi pierduse soţul, părinţii, întreaga familie în afară de gemenii din pântecul ei. Avusese nevoie de putere ca să supravieţuiască, de şi mai multă putere şi compasiune ca să ia în grijă un copil a cărui mamă nu supravieţuise.

Cu ajutorul şi prietenia lui Jonah şi Rachel, Katie reuşise să fugă din New York cu trei bebeluşi.

Arlys Reid, reportera curajoasă, care-şi văzuse colegii îmbolnăvindu-se şi murind în vremea Pieirii, care-şi văzuse oraşul prăbuşindu-se, lumea sfărâmându-se. Dar ea, împreună cu alte suflete viteze, inclusiv cu Fred, continuaseră să emită cât timp se mai putuse.

Avându-l ca sursă de informaţii pe Chuck, hacker şi guru IT, Arlys dezvăluise adevărurile şi minciunile. Oare câte vieţi salvase spunând adevărul? se întrebă Fallon.

Oare cum fusese pentru Fred să descopere magia din ea, atunci când îi crescuseră aripile? Unora, trezirea puterilor le adusese cu sine nebunie sau îi transformase în fiinţe întunecate.

Lui Fred îi adusese fericire, pasiunea de a răspândi acea fericire, precum şi devotament înţeles ca apărare şi ocrotire a tuturor.

Mama ei îşi alesese bine cercul de prietene. Fără ele, fără sacrificiile pe care le făcuseră, fără voinţa lor de a supravieţui şi de a reconstrui, New Hope n-ar fi existat.

Fallon intenţionase să se ducă direct la secţia de poliţie, în speranţa că avea să-l găsească acolo pe Will Anderson. Însă îl văzu pe trotuar, vorbind cu o pereche. Anne şi Marla, îşi aminti ea, ţesătoare, care creşteau lame. Will se lăsase pe vine, la nivelul băieţelului pe care cele două îl luaseră în grijă după ce Petra îi omorâse mama. Avea cam cinci ani, socoti Fallon, şi vorbea, fericit, cu Will, în vreme ce studiau amândoi un cal mic de jucărie.

Dar atunci când Fallon se apropie, călare pe Laoch, băieţelul se ascunse în spatele mamei lui şi se uită pe furiş la călăreaţă.

– Stai liniştit, dragule! zise Anne şi-l mângâie pe căpşorul cârlionţat. Ea e Fallon, doar ţi-o aminteşti. E timid până când ajunge să te cunoască, îi spuse ea lui Fallon.

– E în regulă, nu voiam să întrerup.

– Am venit în oraş ca să livrăm nişte şosete, spuse şi Marla. Şi să ne oprim la magazinul „Vechituri". Elijah i-a recitat domnului Anderson alfabetul şi a primit un premiu.

– Da, e un cal frumos, spuse Fallon.

Se lăsă şi ea pe vine, la fel ca Will, dar nu se apropie mai mult.

– Tata mi-a făcut şi mie un căluţ de lemn pe când eram mică. Încă îl mai am. Iar acum îl am şi pe băiatul ăsta mare.

Pentru că văzuse în sufletul băieţelului, ea îi zâmbi. Apoi îi şopti ceva lui Laoch în irlandeză.

Acesta îşi desfăcu aripile.

– Sunt ca ale tale, Elijah. Văd lumina din tine, spuse Fallon.

El îşi înclină capul, însă ea îi văzu zâmbetul, timid şi dulce. Şi aripile, o fluturare scurtă, albastră.

Anne îşi duse degetele la buze şi ochii i se umplură de lacrimi.

– El nu a... N-am ştiut. O, Elijah, ce frumoase sunt aripile tale!

– Ne-am întrebat mereu, zise şi Marla şi se aplecă să-l sărute pe căpşor. Dar n-a dat semne până acum.

– Durează un pic la unii, mai ales...

Fallon nu mai continuă, pentru că Anne îl ridică pe Elijah în braţe şi-l propti pe şoldul ei, spunând:

– Da, mai ales. Cred că astă-seară, după cină, o să avem o petrecere cu îngheţată împreună cu Clarence şi Miranda.

– Îngheţată! exclamă Elijah şi-şi dădu capul pe spate cu un râset încântat. Tăpşuni!

– Da, căpşuni. O să lucrăm la pronunţia cuvintelor mai târziu. Haide, Marla, să-l ducem pe omuleţul nostru acasă. Ne bucurăm că v-am văzut, Fallon, Will.

Îl puseră pe Elijah în scăunelul lui ataşat la o bicicletă. Marla se sui apoi pe ea, iar Anne luă cealaltă bicicletă. Porniră la drum, cu aripioarele lui Elijah încă fluturând.

– Sunt oameni buni, comentă Will. Să ia în îngrijire trei copii cu probleme şi să creeze o familie. După cum se arată, trei copii magici. Ai putut vedea că e zână?

– Lumina lui e calmă şi timidă. Şi dulce, zise ea, foarte dulce.

– Mama lui a fost una dintre cei salvaţi din secta anti-magie. Îndoctrinată şi spălată pe creier, făcută să creadă că magia e rea. Asta l-ar fi învăţat, să reprime ceea ce e.

– Îmi amintesc. Petra a pretins că provenea din aceeaşi sectă şi a locuit cu ei aici. Dumnezeu ştie ce a încercat să-l înveţe. Sunt oameni buni, mamele lui de acum. Dacă ele ar fi reacţionat diferit, prea puternic sau nu destul, el ar fi încercat să-şi ascundă natura, în loc să şi-o accepte.

– Îngheţata de căpşuni nu strică niciodată. Dar tu ai ceva în gând, adăugă el.

– Am venit în oraş ca să vorbesc cu tine.

– Bine. Putem să mergem la secţie sau să mergem acasă. Tocmai veneam de acolo, voiam să mă duc să-l văd pe Chuck. Încerc s-o găsesc pe nevastă-mea.

– O, e la noi. Are o... întâlnire cu mama, cu Fred şi cu Katie. Putem să mergem la bârlogul lui Chuck? El ar putea să contribuie la discuţie.

– Sigur.

Fallon se întoarse spre Laoch şi-l mângâie. Acesta se ridică, bătând din aripi şi se pierdu în tăriile cerului.

– Niciodată n-o să mă satur să văd asta, zise Will, privindu-l pe Laoch în zbor. Unde se duce?

– Unde vrea. Vine atunci când am nevoie de el.

La fel veneau bufniţa şi lupul ei.

– Poţi să-mi spui cum se adaptează cei salvaţi? „Adaptează" nu e cuvântul potrivit, nu-i aşa? L-am ales greşit, îşi dădu ea seama. Sună ca un termen folosit de o sectă, nu?

– Dacă ştiu la ce te referi, nu sună. Doctorii au organizat terapii de grup şi individuale. Din punct de vedere fizic, unii încă trebuie să se mai vindece. Iar refacerea lor emoţională are să dureze şi mai mult timp. O cunoşti pe Marlene, aşa-i?

– Arhitecta oraşului.

– Da, ea e coordonatoarea într-una dintre casele de grup. În plus, unul dintre cei salvați a fost terapeut înainte de Pieire. Și el e, încă, destul de afectat, dar pare o idee bună ca unul de-ai lor să lucreze cu ei.

– Așa e. Capacitatea de regenerare, se gândi ea, era ea însăși o lumină.

– Câți au plecat până acum din New Hope?

– Trei, deocamdată.

– Mult mai puțini decât aș fi crezut. Și mama cu copilul nou-născut?

– Ambii sunt în regulă, spuse Jonah. L-am văzut mai devreme pe bebeluș.

Merseră în spatele casei unde locuiau Rachel și Jonah împreună cu fiii lor, și se îndreptară către pivnița în care stătea Chuck.

Înainte să intre și să coboare, Fallon simți mirosul de iarbă proaspăt tunsă și de ierburi uscate la soare.

Înăuntru, ea simți un iz de sare și de încă ceva, un damf dulceag.

Chuck ședea în fața monitoarelor, tastaturilor, a unor cutii, întrerupătoare electrice și joystickuri.

Fallon vorbea nenumărate limbi, avea înlăuntrul ei toate vrăjile scrise vreodată, dar lumea computerelor rămânea pentru ea un mister total.

Învățase câte ceva cu ajutorul lui Chuck, de când venise la New Hope, dar întreaga ei viață de dinainte de a pleca de la fermă spre New Hope fusese lipsită de IT.

– Cine intră în bârlogul maestrului? făcu Chuck, sorbind ceva dulce din pahar. Bună, dragilor!

– Fără minioni azi? întrebă Will, pentru că Chuck avea o sumedenie de elevi care studiau IT sub îndrumarea lui.

– Le-am dat drumul. E vară, omule. Iar băieții și fetele mele de top lucrează singuri la niște comori pe care le-ați adus din complexul de detenție. Ați ars o sumedenie.

– Eram cam ocupați să salvăm vieți, îi reaminti Fallon.

– Da, sigur. Totuși, și componentele sunt ființe. În fine, am rugat-o pe Hester să vadă dacă le poate repara cu niște vrăji.

Chuck se întinse şi bagă mâna într-un castron cu chipsuri.

– Vreţi şi voi? Mai am. Am reparat la Fred un play-station vechi şi am primit chipsuri de cartofi.

– Renunţ la chipsuri, zise Will, dar ceva rece aş bea, dacă ai.

– Bere?

– Sunt încă de serviciu.

– Limonadă?

– Adjudecat.

Will se duse la răcitorul lui Chuck şi scoase o carafă.

– Ce monitorizezi?

– O bază din Utah a Războinicilor Purităţii. E nouă, tocmai se instalează.

– Văd că se extind, adăugă Will.

– Am aflat că nebunul nostru preferat, Jeremiah White, şi-a trimis vreo douăzeci de adepţi din Michigan să se întâlnească cu un grup din Kansas şi împreună să adune noi recruţi în Utah ca să organizeze asta. Au pierdut cam cincisprezece procente până să ajungă acolo. Dar au adunat aproape o comunitate întreagă din Nebraska. Fermieri, unii dintre ei – înzestraţi cu puteri magice, alţii – fără. Estimează că o să aibă baza securizată – casele, armamentul, proviziile şi toate astea – până la finalul săptămânii. Aşa că prima rundă de execuţii va avea loc duminică.

Chuck împinse castronul cu chipsuri deoparte, zicând:

– Să-i ia naiba!

– N-am încercat niciodată misiuni de salvare atât de departe, îi zise Will lui Fallon. Nu sunt încă destul de sigure, dar...

– Acum e momentul. N-o să aibă Nepământeni Malefici cu ei.

– Dacă ar avea, completă Chuck, nu le-ar lua atâtea zile să securizeze baza. Aşa că fără NM.

Pentru moment, Fallon îşi scoase din minte planurile legate de Arlington.

– Poţi să-mi dai coordonatele exacte, Chuck?

– Lucrez la asta.

– Cât de sigur eşti de cifrele pe care mi le-ai spus?

– Sunt sigur că astea sunt cifrele pe care ei le raportează la Arlington. Am prins fragmente de discuţii când şi când, dar n-au fost prea relevante până în dimineaţa asta. Şi, după cum a spus Will, bazele astea sunt mult mai departe decât orice altceva am încercat până acum. Am adunat informaţii, urmărindu-i când puteam.

În mintea lui Fallon începu să se contureze un alt plan, chiar mai ambiţios.

– Avem nevoie de tot ce-ai adunat. O să le transmitem informaţiile lui Mallick şi Duncan. Ambii au fost, în flash-uri, în Utah, şi ştiu cine anume din baza lor suportă genul ăsta de călătorie.

Ea luă limonada de la Will, dar o puse jos din nou ca să se plimbe prin încăperea mare, plină de monitoare şi ecrane, de rafturi încărcate cu cabluri răsucite, componente şi piese de schimb.

Şi de păpuşile care înfăţişau supereroi şi pe care le aduna Chuck de pe unde le găsea.

– Duncan îi poate lua pe doi dintre ei ca să plece în cercetare şi să studieze terenul, felul în care s-au instalat duşmanii, sistemul de securitate.

– Elfii şi metamorfii sunt cei mai buni la aşa ceva, zise Will.

– Da. Duncan va şti. Tu transmite informaţiile. Până la sfârşitul săptămânii, ai spus.

– Duşmanii au raportat că vor fi complet operaţionali până vineri, confirmă Chuck.

– Asta le mai dă trei zile. Dar se poate face. Prizonierii vor lupta şi ei. Au format o comunitate, aşa că vor lupta dacă vor avea ocazia. Şi odată ce le-o dăm...

Da, da, Fallon vedea totul în minte. Vedea cum se putea pune în aplicare planul ei. Soarta tocmai îi scosese în cale o ocazie rară.

– Nu le blocăm comunicaţiile.

– Daaa! exclamă Chuck, ridicând un pumn în aer. Mai multe jucării pentru mine.

– Nu le blocăm, repetă Fallon. Îi lăsăm pe duşmani să semnaleze atacul către Arlington. Iar atunci când o s-o facă şi cei de la Arlington o să fie ocupaţi cu găsirea unei soluţii, noi o să-i atacăm.

Will își lăsă paharul în jos.

– Scuze, ce-ai spus? Ai zis cumva că atacăm Arlington?

– Da. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. M-am gândit că poate săptămâna viitoare, dar acum e momentul.

Ea cumpăni preț de o clipă.

– Și încă ceva. Mai există o bază pe care o monitorizam. E în Carolina de Sud.

– Da, lângă Myrtle Beach, dar e mai degrabă un avanpost, aproape un loc de vacanță pentru Războinicii Purității care-și primesc răsplata de la șefi, adăugă Chuck.

– Nu ne-am mai încumetat atât de departe până acum, iar asta nici n-a fost prea sus pe lista de priorități pentru că, așa cum zici tu, e mai degrabă un avanpost. Dar acum...

Ea începu să se plimbe din nou prin încăpere.

– ...le atacăm pe toate trei simultan.

– O, Doamne, Fallon! făcu Will.

El era un om care supraviețuise Pieirii și ororilor ei, care se luptase cu Nepământeni Malefici, cu Războinici ai Purității și cu Cete de Ucigași, care comandase trupe și lucrase ca șef al poliției. Cu toate astea simți, dintr-odată, nevoia să se așeze.

– Dușmanii n-o să se aștepte la așa ceva. O să primească rapoarte despre atacuri ale noastre la două baze îndepărtate. Asta o să-i deruteze. Ca să nu mai spun că Arlington e o bază înconjurată de ziduri, fortificată.

– Dar au Nepământeni Malefici, îi aminti Chuck, trăgându-se, gânditor, de bărbuța pe care și-o vopsise în roșu.

– M-ai ajutat să dărâm scutul pe care îl ridicaseră Nepământenii lor Malefici, ca să aflu informații, însă ei au, drept soldați, Cete de Ucigași, Nepământeni Malefici și, din informațiile noastre, foști militari cu experiență. Sau foști polițiști. Asta-i reacția lor principală față de războiul din D.C. Știu că ne-am tot jucat cu ideea asta...

– V-ați jucat cu ideea asta? îi întrerupse Will.

– În teorie, îi spuse Fallon. Și am vorbit cu tata despre asta aseară. Mă gândisem la un alt plan, dar ăsta e mult mai bun. E mai degrabă

o operațiune de salvare și da, a scoate oamenii de acolo e întotdeauna o prioritate. Acum e vorba de mai mult. Trei baze, arme, echipament, provizii – plus destrămarea organizației lui White. Și a reputației lui. A rețelei lui de putere.

– Duncan și Mallick în Utah, hotărî Fallon, gândindu-se la comunitatea elfilor și la baza înființată lângă cabana lui Mallick, iar Thomas și Minh în Carolina de Sud. Iar noi, ceilalți, lovim ținta principală. Cucerim Arlington.

Ea se uită în jur.

– Îmi trebuie o hartă.

– Am... pe undeva.

Decât să aștepte ca Chuck să găsească ceva ce nu era nici electronic și nici de mâncare, ea plecă, într-un flash, în propria-i cameră și înapoi, aducând o hartă.

– Haideți să vă arăt cum văd eu lucrurile. Apoi îmi puteți arăta voi cum putem să îmbunătățim planul meu.

Capitolul 4

Cum timpul era foarte scurt, iar ţelurile – deosebit de ambiţioase, Fallon convocă o întrunire chiar în seara aceea. Îi rugă pe membrii-cheie să se adune la ea acasă.

Iar cum mama ei nu concepea să existe nici un fel de întrunire fără mâncare, aceasta puse la punct un meniu. După ce Fallon îşi termină propriile pregătiri, se duse la maică-sa, care lucra singură în bucătăria de vară.

– Ai fost părăsită de bărbaţi? Hai că te ajut eu!

– Castraveţi tăiaţi subţire, îi spuse Lana.

– Am înţeles.

În timp ce lucra, Fallon îi testă Lanei starea de spirit.

– Eşti îngrijorată din pricina amplorii acestor misiuni, a momentului ales, dar...

– Sigur că sunt.

Lana lucră mai departe, selectând legumele, pe care le transformase deja în artă.

– Trei dintre copiii mei, soţul, prietenii – o să meargă la război în doar câteva zile.

Deşi se simţea îngrijorarea în tonul ei, Lana continuă să stivuiască gustările pe care le pregătise: biscuiţi săraţi, asezonaţi cu rozmarin, cu usturoi şi cu felurite sosuri.

– N-am să pot să-l opresc pe Travis, nu de data asta. El...

– Știu asta, Fallon. De când a început să se antreneze la fermă, am știut ce avea să urmeze. Ceea ce nu știu și nu înțeleg e motivul pentru care ai vorbit despre asta cu tatăl tău, cu Will, cu Chuck. Cu toată lumea, se pare, în afară de mine.

– Am vorbit cu tata despre Arlington abia aseară, după ce am avut toate detaliile pregătite. L-am rugat să nu spună nimic până nu vorbeam cu...

– ...toată lumea în afară de mine.

– Mamă, făcu Fallon, lăsând din mână unealta de bucătărie și întorcându-se. Trebuia să vorbesc cu Travis și Tonia despre recruți, să-mi dau seama dacă putem să-l folosim pe vreunul dintre ei sau dacă vreunul dintre ei e pregătit să... să fie promovat dacă pierdeam oameni în misiunea asta.

– Și totuși, nu te-ai gândit să...

– Așteaptă un pic, te rog!

O albină intră bâzâind și plană deasupra gustărilor. Fallon îi aruncă doar o privire de avertisment, iar aceasta plecă la fel cum venise.

– M-am întors acasă după ce am vorbit cu ei și m-am convins văzând cu propriii ochi. Știam că aveai o întâlnire cu Arlys, Katie și Fred ca să faceți planuri legate de locuințele permanente pentru cei nou-veniți, salvați de curând. Voiam să vorbesc cu voi patru despre Arlington, dar vă simțeați așa de bine și vă distrați. Vă relaxați și voi un pic, iar eu n-am vrut să vă stric petrecerea.

Lana se opri din lucru și se uită la Fallon.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Erați așa de fericite cu toatele, încântate de vin, prietenoase. Voiam să am și eu parte de asta. Așa că m-am alăturat vouă.

– Bine ai făcut, zise Lana, îmbrățișând-o. Mă bucur că ai stat cu noi. Te rog să mă ierți.

– N-are de ce să-ți pară rău. Toate astea sunt greu de dus la îndeplinire, urâte și... După ce am plecat, m-am gândit la voi patru. M-am gândit la tot ce ați făcut, la tot ce ați înfruntat, la obstacolele peste care ați trecut, la realizările voastre. Cercul vostru – care nu

era chiar complet, pentru că Rachel şi Kim n-au putut fi cu noi – cu toatele sunteţi eroine pentru mine.

– Va veni o zi, zise Lana, mângâind părul lui Fallon, va veni o zi în care cercul meu şi al tău o să se bucure de vin şi de prietenie şi o să povestească despre bărbaţi şi despre sex.

– Sper ca într-o bună zi să am şi eu experienţă în privinţa ultimelor două, ca să pot să contribui la conversaţie.

– Vei avea. Dar în seara asta vom face ce trebuie făcut.

– Începând cu mâncarea.

– Întotdeauna, râse Lana.

Aşa că într-o noapte caldă de vară, pe când copiii mici erau lăsaţi în grija dădacelor sau a fraţilor mai mari, fondatorii New Hope se adunară pe terasă. Membrii noii generaţii se înghesuiră alături de ei în jurul mesei cu mâncare şi băutură, şi vorbiră despre război.

Dincolo de câmpul de un verde cum numai vara se putea vedea, vacile se pregăteau de culcare, pe când primele stele de pe cer se trezeau din somn. Oile, a căror lână creştea din nou după prima tunsoare, împânzeau deluşoarele care se zăreau asemenea unor norişori. Găinile cotcodăceau stins în cotețe, în timp ce se pregăteau de culcare.

Fallon îl văzu pe Faol Ban alunecând ca un fum alb pe sub copacii unde Taibhse şedea, înţelept şi tăcut, pe o ramură. Peste dealurile vestice, soarele cobora uşor către vârfurile rotunjite.

Îi văzu pe câinii lor, Jem şi Scout, hârjonindu-se împreună cu câinele lui Eddie, Hobo, în vreme ce bătrânul Joe, etern credincios, moţăia la picioarele stăpânului.

Nu era chiar ca petrecerea de după-amiază a mamei ei, se gândi Fallon, dar era tot un cerc de prieteni.

– Ar trebui să încep prin a vă spune că am vorbit cu Mallick şi cu Thomas.

– Prin radio? întrebă Katie.

– Nu, ne-am întâlnit cu ajutorul flash-urilor. Voiam să le vorbesc faţă în faţă.

– L-ai văzut pe Duncan?

– Nu, îmi pare rău, era la manevre. Le-am prezentat amândurora planul şi au fost de acord că se poate pune în aplicare. Vor lucra la planurile tactice, se vor ocupa de cercetare, iar noi vom continua să coordonăm. Nu prin radio sau computer, adăugă ea. Ştiu că Chuck se ocupă de securizarea lor, am adăugat şi protecţii suplimentare. Însă orice scurgere de informaţii ne-ar putea duce la dezastru.

– Nu mă simt insultat, făcu Chuck şi-şi vârî în gură o căpşună mare.

Purta sandale din sfoară împletită, cu tălpi făcute din bucăţi de cauciucuri vechi.

– Au nişte hackeri buni, zise el. Eu sunt mai bun, dar nici cu ai lor nu mi-e ruşine. O să continui să monitorizez toate cele trei baze. Nu pot să obţin informaţii direct de la Arlington, dar am o linie bine stabilită cu celelalte două, iar de acolo fac legătura şi cu Arlington. Orice schimbări au loc, vă informez pe dată.

– Iar noi ne vom adapta, confirmă Fallon. Până în momentul în care atacăm. Mai devreme, eu şi Will am stabilit liniile principale şi o parte din detalii. Asta, pentru început.

Ea îşi ridică mâinile, atrase puterea, apoi o răspândi în aer cu ajutorul palmelor.

Harta pe care o desenă astfel apăru ca prinsă de un perete.

– Excelent, zise Eddie, muşcând dintr-un biscuit sărat.

– Eu şi Tonia am lucrat la ea. Bazele-ţintă sunt cu roşu, iar ale noastre – cu albastru. O să am hărţi mai detaliate pe măsură ce se fac recunoaşteri în zonele bazelor inamice.

– Ce sunt simbolurile marcate cu verde? întrebă Flynn.

Acesta nu avea sandale, observă Fallon, ci nişte cizme zdravene, pe care le făcuse, cu siguranţă, el însuşi.

– Locurile unde putem să-i ducem pe cei salvaţi. La New Hope suntem deja la capacitate maximă dacă ne gândim la locuinţe, provizii, medici. Şi trebuie să începem să deschidem baze mai departe în sud, vest şi nord. Colin, tata şi cu tine trebuie să alegeţi o parte dintre oamenii cu cea mai mare experienţă şi să vedeţi dacă găsiţi voluntari care să se mute. De asemenea, trebuie să rugăm consiliul oraşului să ne găsească nişte oameni pricepuţi, de care să ne putem

lipsi şi care să dea o mână de ajutor la mutare. Eu şi Tonia vom vorbi cu unii dintre cei salvaţi, iar Hannah, Rachel şi Jonah trebuie să stabilească de cine ne putem lipsi dintre cei cu experienţă medicală şi dacă ne putem lipsi de materialele necesare. Dacă nu putem, vom căuta pe drum, să vedem ce găsim.

Se întoarse spre hartă.

– Grupul din Utah luat de Războinicii Purităţii s-a stabilit în Nebraska – o comunitate de fermieri. Din ce am reuşit să aflu, securitatea şi sistemul de apărare sunt slabe. Putem să-i ducem înapoi în Nebraska şi să stabilim o bază.

– E cale lungă, interveni Rachel.

Ţinea un pahar de vin în mână, dar nu băuse încă. La picioarele ei se afla o geantă de prim-ajutor pe care ea, în calitate de doctor, o ducea peste tot.

– Putem să rotim voluntarii, spuse Fallon, dar avem nevoie de un contingent solid care să construiască şi să asigure nu doar o comunitate, ci o bază, una care să se poată apăra împotriva Războinicilor Purităţii, Cetelor de Ucigaşi şi forţelor guvernamentale care încă îi mai vânează pe cei înzestraţi cu puteri magice. Avem nevoie de acelaşi lucru şi în Carolina de Sud. Aici e o pădure, arătă ea spre hartă. Şi acces la ocean. Putem să aranjăm şi un sistem de colectare a sării.

– Vor trebui curăţate drumurile, spuse Arlys, oprindu-se din luat notiţe şi încruntându-se către hartă.

– Şi reparate, adăugă Poe. Probabil că şi podurile. Ai nevoie de apă, curent, canalizare, fose septice – chestiile esenţiale.

– Combustibil, zise şi Kim, lemn, unelte.

– Putem să transportăm, să căutăm pe drum ceea ce ne lipseşte. Construim. Ar trebui să fie destul vânat în ambele locuri, iar în vest e destul teren agricol. Curăţăm terenurile agricole, dacă e nevoie, spre sud. Facem planuri pentru asta, ca să cucerim ţintele, ca să scoatem oamenii de acolo... Dar n-avem locuri unde să-i ducem în siguranţă. Trebuie să începem să adăugăm acele locuri. După ce cucerim cele trei baze, de acolo cei trimişi de noi pot cerceta şi pleca în căutare de materiale, ca să completeze ceea ce ne lipseşte.

– Vorbeşti despre foarte multe lucruri care trebuie rezolvate într-un timp foarte scurt.

Spunând acestea, Will îşi ajustă şapca, despre care Fallon ştia că fusese făcută de fiica lui la ora de lucru manual. Pe materialul verde-închis fusese brodat, cu un scris precis: „Om al legii".

– Da, ştiu. Noile baze ar fi rudimentare iniţial, dar măcar ocupăm terenul, apoi construim. Aşa cum aţi făcut şi voi, cu toţii, aici. Avem nevoie de mai mulţi care să vă semene. Trebuie să găsim mai mulţi ca voi, mai mulţi ca tata, ca Thomas, Troy şi ca alţii pe care eu şi familia mea i-am găsit aici. Încă nu-i cunoaşteţi pe Thomas sau pe Troy, dar ei au construit comunităţi, societăţi, şi vor lupta să le protejeze, pentru că, asemenea vouă, ei ştiu că supravieţuirea e primordială, dar că nu e suficientă.

– N-am cunoscut lumea voastră, zise Tonia, ridicându-se în picioare. Am văzut-o doar în filme, am citit despre ea în cărţi, am aflat despre ea din poveştile voastre. Eram copii, sau nici măcar nu eram pe lume în acei primi ani când se putea muri în fiecare zi, când tot ceea ce cunoscuserăţi voi a dispărut. Dar cunoaştem lumea asta şi ştim ce trebuie să facem ca să putem trăi în ea.

– Am văzut ce aţi făcut, interveni şi Travis, ridicându-se în picioare. La fermă, tată, la cooperativă, în satul de acasă. Aici, în New Hope, şi în toate locurile în care am găsit oameni luptându-se ca să-şi construiască o viaţă. Aici stăm împreună, ne simţim în siguranţă într-o seară foarte plăcută, cu barăcile acolo şi cu ferma lui Eddie dincolo. Nu poţi avea una – continuă el, făcând un gest către fermă – fără alta – şi arătă spre barăci.

– Aşa cum a spus Tonia, continuă el, noi cunoaştem lumea asta, ştim ce trebuie să facem ca să putem trăi în ea, pentru că voi ne-aţi dat-o, voi aţi luptat pentru ea, aţi construit-o şi ne-aţi învăţat să trăim în ea. Dar lumea e mai mare decât ferma de acasă, decât New Hope şi decât locurile de acolo până aici. Dacă n-o recucerim pentru lumină, atunci o vor cuceri ei pentru întuneric.

– Au dreptate, oftă Hannah. Câteodată îmi închipui cum ar fi dacă New Hope ar însemna întreaga lume. Dacă asta ar fi tot ceea ce a mai rămas. Casele noastre, ale vecinilor, lucrul la clinică, să

învăţ să fiu medic, să petrec timp cu prietenii, cu muzică în grădini într-o noapte ca asta. Apoi îmi amintesc noaptea din grădini. Îmi amintesc de ziua în care cineva pe care l-am crezut prieten ne-a atacat căminul. Mă gândesc la Denzel şi la Carlee şi la toţi cei care au fost ucişi atunci. Mă gândesc la ceea ce facem noi, Rachel, Jonah, la clinică după o misiune. Voi m-aţi învăţat toate astea. Eu n-am puteri magice, ca Fallon, Tonia, Travis. Nu sunt soldat, precum Colin. Dar ştiu ce să fac şi ce trebuie făcut, pentru că voi, cu toţii, m-aţi învăţat.

– În esenţă, zise Colin după o pauză, noi spunem că a venit vremea să mai cotonogim pe careva.

Asta smulse nişte râsete, destul de reticente. Din colţuri, dar, totuşi, râsete.

– Nu te înşeli, îi spuse Fallon. Cotonogeala e pe listă. La fel şi operaţiunile de salvare, antrenamentele, cucerirea de teritorii, construirea şi extinderea.

– Bine, zise Katie, ridicându-şi mâinile într-un gest de capitulare.

Ochii ei, ochii lui Duncan, se gândi Fallon, scrutând grupul.

– Vreau să spun, în primul rând, că sunt mândră de voi. În al doilea rând, trebuie să spun că totul sună ca şi cum ne-aţi cere să vă predăm torţa.

– Nu. Nu vreau să predaţi torţa, zise Fallon, iute. Sper din tot sufletul că n-o veţi face.

– Dar avem nevoie de mai multe torţe, continuă Simon, iar vorbele lui o făcură pe Fallon să răsufle uşurată.

– Da. Avem nevoie de mai multe torţe. Ele aduc lumină.

– Lumina va creşte, zise Lana.

Fallon simţi cum mama ei era cuprinsă de o viziune în acelaşi timp în care viziunea o cuprindea şi pe ea.

– De la sursă la Aleasă şi dincolo de ea.

Viziunea crescu în Fallon, se răspândi odată cu rostirea cuvintelor.

– Sfârşitul e sfârşit, iar începutul – început. Cele cinci legături sunt unite, la bine şi la rău.

– Întunericul va veni cu sânge şi moarte, cu nebunie şi viclenie. Trăieşte ca să înăbuşe, să stingă lumina. Călare pe o fiară vine el, lăsând în urmă-i jale şi pierderi. Vei plânge, fiică, odraslă a

neamului Tuatha de Danann, iar întunericul îți va sorbi lacrimile. Vei deznădăjdui și întunericul se va hrăni cu inima ta. Aceasta e tristețea mamei tale.

– Lumină împotriva întunericului, viață împotriva morții, sânge împotriva sângelui. Ne vom ridica, ridica, ridica, iar când furtuna va trece, dacă lumina va rezista, cele cinci vor fi unite.

– Cele cinci legături unite, spuseră amândouă în același timp, ca să nu se mai sfarme niciodată. Cel care călărește prin furtună și nu se lasă nimicit... va aduce binele sau răul pentru toți.

Viziunea se estompă, iar Fallon o strânse pe Lana de mână.

– Nu voi da greș. Nu pot să dau greș.

– Fiara întunecată e reală. Un cal negru. Nu, un dragon.

– Cu o pentagramă inversată, roșie, zise Fallon și-și trecu degetul peste mijlocul frunții. L-am văzut. Nu pot să vă spun să nu vă îngrijorați, asta ar fi o prostie, dar vă cer să credeți în mine.

– Dacă n-aș avea, i-aș fi sfidat pe zei și te-aș fi ținut la fermă.

– Care e treaba cu cele cinci legături? întrebă Eddie.

– Simbolul lui Fallon. Ei bine, semnul de cinci, se corectă Fred. Mă gândesc la el ca fiind al lui Fallon, pentru că e pe sabia ei.

– Cele patru elemente, explică Fallon, unite prin magie. Așa că, oricine dobândește asta, acele legături sunt pentru bine sau pentru rău.

– Păi, atunci să câștigăm, zise Colin, simplu.

– Ai dreptate. Vom începe să aprindem acele torțe. Eu, Tonia și Flynn vom merge în seara asta în recunoaștere la Arlington.

– În seara asta? sări Katie de pe scaunul ei. Dar încă n-am început să ne organizăm.

– Sunt multe de făcut într-un timp foarte scurt. Putem să-l trimitem pe Flynn într-un flash, e întotdeauna mai simplu cu un alt ins înzestrat cu puteri magice. Duncan, Mallick și încă o altă iscoadă aleasă de ei de la baza din Utah, Thomas și doi dintre oamenii lui din Carolina de Sud. Apoi ne coordonăm, stabilim planurile de acțiune.

Fallon își întoarse privirea către Katie.

– Organizează. Între timp, avem o idee rudimentară, ca să zic așa, despre cum arată Arlington, din informațiile lui Chuck și din cele adunate de mine cu ajutorul câtorva vrăji de vedere la distanță.

– Te-aș fi ajutat cu ele, îi spuse Lana.

Fallon o privi.

– Știu. Am început să le fac pe când nu puteam dormi, apoi mi-am dat seama că nu puteam dormi pentru că trebuia să le fac.

Fallon afișă altă hartă.

– Problemele sunt distanța, prea mare ca să pot vedea cum trebuie, și scuturile ridicate de Nepământenii lor Malefici. Așa că mai sunt zone în care mai degrabă intuiesc și folosesc logica, decât vederea la distanță. Nepământenii Malefici care lucrează cu ei sunt foarte pricepuți, așa că n-am vrut să întind coarda și să risc să las o urmă pe care s-o descopere.

– E mai mare decât am crezut, zise Will, ridicându-se ca să se apropie de hartă.

– Treizeci și cinci de acri, cu ziduri înconjurătoare și scuturi de protecție. Am marcat pozițiile gărzilor. Mai există și santinele care patrulează douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile din șapte. Securitate suplimentară, datorată unor scuturi de magie neagră. Am văzut cum au căzut două căprioare care se apropiaseră la trei pași de zid. Atunci când o să fim gata, n-o să ne mai îngrijorăm cu privire la supraveghere sau alarme, ci o să-i doborâm.

– Pot, da? zise, apropiindu-se de hărți, Kim, o femeie cu multă minte și cu mult curaj, pe care Fallon o respecta.

– N-are rost să pierdem oameni înainte de a trece de zid, spuse ea.

– O să-l doborâm. Nu toate clădirile o să fie fortificate sau apărate de scuturi. Pentru asta ar fi nevoie de un consum de energie prea mare și de prea multe dotări. Dar putem să contăm pe faptul că închisorile, două la număr, armurăria și alte clădiri-cheie vor avea scuturi și fortificații.

Fallon se apucă să analizeze fiecare secțiune și-l rugă pe Chuck să adauge informațiile adunate de el.

– Deci credem că trupele lor din bază numără între patru și cinci sute de oameni, gata de luptă în orice moment. Și, probabil,

cel puțin cincizeci de Ucigași, care folosesc baza între raiduri, în virtutea unei alianțe.

Ea îi făcu semn din cap lui Poe, care spuse:

– Îi rotesc, aici fac antrenamente, au echipe stabilite pentru raiduri și căutări de Nepământeni. Din câte îmi pot da seama, Cetele de Ucigași nu servesc pe post de santinele, gărzi sau forță de lucru.

– Au câteva animale, adăugă Chuck. Ouă proaspete, lapte proaspăt, ca să suplimenteze ceea ce obțin din vânătoare. Și mai au și recolte de care se îngrijesc niște sclavi. Sunt destul de multe guri de hrănit, oameni de îmbrăcat, lucruri dintr-astea. Cetele de Ucigași aduc provizii, materiale, și au voie să folosească baza.

– Am socotit că au cel puțin o sută de sclavi, continuă Fallon. Se pare că îi rotesc și pe aceștia. Când au nevoie de mai mulți în altă parte, îi transportă. Nu putem estima în momentul ăsta numărul prizonierilor. Respectă tradiția lor de rahat de a organiza execuții în fiecare săptămână...

Se opri și se uită la mama ei.

– Îmi pare rău.

– Având în vedere subiectul discuției, mi-e greu să-ți mai critic limbajul.

– Bine. Execuțiile publice se țin în fiecare duminică, dar informațiile noastre cele mai exacte ne arată că se rezumă la execuția unui singur prizonier. Baza servește drept centru de detenție, probabil, pentru oricine poate fi capturat pe o arie care se întinde din Virginia până în Carolina de Nord și de la Virginia de Vest până în partea de est din Tennessee.

– Vedeți voi, ăștia fac cât de mulți prizonieri pot, explică Chuck, căci dacă alte baze ale lor rămân fără provizii pentru picnicul de duminică, atunci ei le trimit câteva.

– Adaugă la asta pe oricine, civil, ins înzestrat cu puteri magice, pe care îi prind în misiuni prin D.C. Orașul e stăpânit în continuare de ceea ce trece acum drept guvern. James Hargrove trece drept Președinte.

– Ce idiot! zise Chuck, ridicându-și degetul mijlociu ca să-și sublinieze spusele. Și nu-mi pare rău să arăt degetul.

– În cazul ăsta nu e vorba de o democraţie, continuă Fallon. În principiu, el e un autocrat care rămâne la putere cu ajutorul armatei.

– Nu putem să adunăm prea multe informaţii din interiorul Casei Albe, adăugă Chuck. Dar zvonurile circulă. Execuţii din nou, însă nu publice.

– O spoială de civilizaţie, vorbi şi Arlys. Dar e limpede că a făcut Constituţia praf şi pulbere, iar scopul lui e să-i îndepărteze pe toţi cei înzestraţi cu puteri magice, nu contează mijloacele.

– Experimente, centre de detenţie, continuă Chuck. Seifuri pline de comori, cel puţin aşa se zvoneşte, dar cine ştie. Însă e destul de clar că Preşedintele ăsta trăieşte ca-n sânul lui Avraam, şi-i place.

– Deţine un centru de putere într-un oraş mort.

Fallon fusese acolo şi simţise asta.

– Rezistenţa încă luptă şi a avut şi ceva victorii. Iar Nepământenii Malefici vânează amândouă părţile.

– White vrea să cucerească D.C., comentă Simon. Deja deţine, de douăzeci de ani, o sumedenie de locuri precum este cel din Arlington, departe de zona de război. El a ales strategic, s-a aliat cu Cetele de Ucigaşi ca să nu fie nevoit să-şi facă griji din pricina lor. S-a aliat cu Nepământenii Malefici pentru puterea lor şi pentru ca ei să nu-l atace.

– Sunt de acord. Greşeşte, căci Nepământenii Malefici o să-l atace atunci când n-o să-l mai socotească util, însă tu ai dreptate: White vrea să cucerească oraşul.

– Simbolismul, un sediu al puterii. Dacă va putea să-l cucerească şi să-l execute pe Hargrove public, alături de câţiva generali, atunci trimite un mesaj puternic.

– Hargrove îşi spune mai degrabă Comandant-Şef, şi nu preşedinte, spuse Travis. „Comandant-Şef" e un termen provenit din domeniul militar.

– El a fost militar, zise Fallon. A servit în perioada Pieirii, a comandat forţele care au curăţat New York, Chicago şi Baltimore.

Ea mai ştia multe despre el, mult mai multe, dar lăsă lucrurile deocamdată aşa.

– Vor oraşul, pe Hargrove şi cât de mulţi oficiali importanţi pot prinde. Dar, în acelaşi timp, vor şi inşi înzestraţi cu puteri magice,

întunecate sau luminoase, pe care să-i țină în detenție acolo. Vor să afle pozițiile altor lagăre de detenție. Oricât de mult își dorește White D.C., simbolurile și structura acestuia și câte resurse o mai fi rămas, scopul lui final e tot acela să ne distrugă pe noi.

– Va muri dezamăgit, atunci.

– Da, așa e, îi zâmbi ea tatălui ei. Pentru că nu va cuceri D.C. Noi o vom face.

– Oho! făcu Jonah, luând berea pe care o lăsase deoparte. Chiar dacă am reușit să luăm legătura cu rezistența de acolo, am fi în minoritate o sută la unu. Am tratat la clinică oameni care au fugit din D.C. E o baie de sânge acolo în fiecare zi.

– Astăzi suntem în minoritate. N-o să mai fim atunci când o să cucerim orașul. Și o să-l cucerim. Totul începe aici, zise Fallon, întorcându-se către hartă. Cu Utah, cu Carolina de Sud. Și cu Arlington.

Înainte să plece de acasă cu Tonia și cu Flynn, Fallon așteptă până ce se întunecă de tot. Lupa mergea pe lângă Flynn.

– Am vrut să-l las cu Joe și cu Eddie, dar... zise el și-și puse mâna pe capul lui Lupa. Nici n-a vrut să audă.

– E bine-venit.

Flynn avea o pușcă pe umăr și un cuțit la cingătoare. Tonia avea la ea arcul, tolba cu săgeți și cuțitul, iar Fallon – sabia și scutul.

Când aceasta din urmă își ridică brațul, bufnița albă plană, din întuneric, spre stăpână-sa, apoi ateriză pe el.

– Ei bine, cine poate să facă muncă de recunoaștere mai bine decât o bufniță? decretă Tonia. Știți, i-am zgâlțâit destul de bine în seara asta.

– Mi-aș fi dorit să fi avut mai mult timp, dar n-avem. Flynn, tu ai fost cu ei de la bun început.

– Pe vremea aceea, eram mai tânăr decât oricare dintre voi. O să se descurce. E greu, pentru că sunteți copiii lor, însă o să se descurce.

El nu-și găsise niciodată o pereche, se gândi Fallon, deși știa că avusese când și când iubite. Se întrebă de ce.

„Nimeni nu m-a atras cu adevărat până acum", îi zise el în minte, adăugând un zâmbet ușor atunci când ea tresări.

„Scuze", sună, tot în minte, răspunsul ei.

– Atunci, hai să începem, zise Fallon cu voce tare. Înainte însă, am să ţintesc spre un loc aflat cam la un kilometru bază. Estimez doar, pentru că n-am putut intra în cristal ca să stabilesc destinaţia mai exact, nevrând să las o urmă.

– Dar n-o să lăsăm o urmă în seara asta? întrebă Tonia.

– Am să folosesc o vrajă de acoperire.

Fallon scoase punguţele cu talismane din buzunar.

– Ţineţi-le asupra voastră, zise ea, iar apoi îşi puse mâinile pe braţele lor.

– De prieten şi duşman deopotrivă suntem ascunşi. Deşi lumina arde în noi, nu va lăsa vreo urmă peste noapte. Se vor uita, dar nu vor vedea. Aşa va fi cum poruncesc.

– Vom fi invizibili? se interesă Tonia, punând punguţa în buzunar şi bătându-se peste el. Ce tare!

– Nu, nu invizibili, deşi e aşa de tare. Mai degrabă ca umbre, forme. Vrăjile de căutare ar trebui să treacă peste noi.

– Ar trebui?

– Există vrăji care pot să contracareze vrăjile de acoperire. Va trebui să riscăm. La cel mai mic semn de pericol, plecăm, prin flash, înapoi. Nu putem risca să compromitem întreaga misiune. Gata?

Se transportară prin flash şi ajunseră pe un drum părăsit, care trecea printre nişte case înşirate una lângă alta. Câteva dintre ele fuseseră arse până-n temelii – o irosire de resurse şi de adăposturi. Cineva mai întreprinzător şi mai practic le dezasamblase pe altele până la fundaţie, iar câteva încă mai stăteau în picioare, cu geamuri sparte şi cu uşi smulse din ţâţâni ori lăsate larg deschise.

În timp ce scruta ceea ce înainte de naşterea lor fusese un cartier de case, Fallon simţi dintr-odată ceva neplăcut.

– Au lăsat morţii aici, zise ea.

– Unde? întrebă Tonia, scrutând şi ea zona, cu mâna pe tocul cuţitului.

– În case. Mai sunt rămăşiţe din vremea Pieirii în unele dintre ele. Copiii se vor fi jucat aici odinioară. Prietenii se vor fi adunat pe terase, aşa cum am făcut noi în seara asta. Acum, aici sunt şobolani.

Ea se uită la un şobolan care-şi croi drum printr-un gard viu înalt, în timp ce înaintau pe drum.

– Un kilometru, zise Flynn. Şi încă mai sunt case care pot fi reparate uşor. După ce cucerim baza, aici am putea organiza un avanpost, un punct de control.

Urmară drumul spre ceea ce fusese pe vremuri un părculeţ. Copacii se îndesiseră şi vegetaţia creştea sălbatic, într-un soi de splendoare nebună.

– Şerpi, probabil, zise Tonia.

– Probabil.

Văzură o căprioară, o vulpe roşie, un oposum care înainta cu mers greoi, traversară un pârâiaş plin de resturi şi de mizerie.

Fallon şi Flynn se opriră amândoi, cu capetele înclinate.

– Aveţi urechi de elf, murmură Tonia. Ce auziţi?

– Un motor, zise Flynn, uitându-se la Fallon şi dând din cap.

Lupa rămase lângă Fallon, în timp ce Flynn dispăru ca o umbră în întuneric.

– Se duce să se uite. Baza ar trebui să fie doar la câteva sute de iarzi spre est. Sunetul motorului vine de pe drumul care duce la ea.

Continuară să înainteze rămânând în întuneric, în timp ce luminile de securitate din complex luceau în noapte.

Flynn li se alătură.

– Un camion, singur, a intrat pe porţile principale. Poziţiile gărzilor sunt conforme cu harta ta. Zidurile au cel puţin patru metri înălţime. N-o să putem să vedem peste ele din poziţia noastră şi o să fim în câmp deschis peste încă şase metri. Pot să cercetez perimetrul, să văd dacă găsim un unghi mai bun, un teren mai înalt.

– Trebuie să urcăm, să ajungem mai sus, dar nu pe teren. Ne despărţim, Flynn pleacă în recunoaştere spre est, Tonia – spre vest. Vă întâlniţi în partea de nord. Trebuie să cunoaştem terenul, să aflăm dacă mai sunt santinele suplimentare sau alte măsuri de securitate, potenţiale puncte slabe. Ştiţi ce să faceţi. Tonia vă va aduce înapoi, prin flash, pe amândoi.

– Şi tu?

– Eu o să mă duc în sus.

– Acum poţi să zbori?

– Taibhse poate, iar eu voi vedea prin ochii lui.

– Adică te vei contopi cu el, începu Flynn, iar Tonia clătină din cap.

– Atunci, eu şi Flynn ar trebui să-ţi stăm alături. O să fii vulnerabilă... corpul – aici, spiritul – acolo. Şi mi-ai spus că încă mai lucrezi la o contopire adevărată.

– Zeul-bufniţă e al meu dintr-un motiv anume. Iar Faol Ban mă va veghea.

– Rămâne şi Lupa, insistă Flynn.

– Foarte bine.

Fallon îşi ridică braţul, iar Taibhse coborî în zbor de pe ramura pe care stătea, apoi ateriză lin.

– Porniţi. O să ne întâlnim din nou în locul ăsta. Informaţiile pe care le luăm cu noi de aici în noaptea asta reprezintă diferenţa dintre victorie şi înfrângere.

– Poţi să vorbeşti în gând cu noi amândoi, zise Tonia. Dacă e vreo primejdie, dai semnal.

– E valabil şi viceversa.

Fallon aşteptă. Rămânând singură cu bufniţa, se uită în ochii ei.

– Sunt a ta, eşti al meu. Tu eşti înţelepciune şi răbdare. Tu eşti vânătorul. Inima mea bate odată cu a ta, sângele meu curge împreună cu al tău. Fii ochii mei.

Uitându-se în ochii bufniţei, se văzu pe sine, o umbră între umbre.

– Fii urechile mele!

Auzi toate şoaptele nopţii. Un şoarece respirând, un păianjen târându-se peste o frunză, o vulpe furişându-se prin iarbă.

– Taibhse, înţeleptule, spiritul meu se uneşte cu al tău. Acum fii aripile mele.

Pătrunzând înlăuntrul bufniţei, se înălţă prin ea şi urcă, purtată de forţa aripilor mari, sus, tot mai sus, deasupra copacilor. Simţi curenţii de aer curgând sub ea, simţi mirosul şoarecelui, păianjenului şi al vulpii de dedesubt.

Preţ de o clipă, se bucură de libertatea zborului, de ascuţimea văzului care o ajuta să zărească o veveriţă într-un copac, de contopirea care îi permitea să se înalţe în aer.

Simți damful pătrunzător al combustibilului, duhoarea magiei negre, mirosul oamenilor.

Văzu elful la est, vrăjitoarea la vest, umbre mișcându-se printre umbre.

Dădu ocol caselor și străzilor care făceau legătura dintre case. O grădină înconjurată de un gard, animale domestice în țarc. Observă gărzile postate în afara clădirilor, desenă harta în minte.

Patru bărbați descărcau camionul pe care-l văzuse Flynn, camion plin de prizonieri. Ea simți miros de sânge proaspăt, văzu cum prizonierii erau târâți într-o clădire păzită. Cineva conduse camionul prin complex. O altă zonă păzită, altă poartă.

Numără vehiculele de dincolo de gard și cisternele cu combustibil.

Un grup de Ucigași, patru, cinci, șase, șapte, ședeau afară, în spatele unei case mari, cu acoperiș ascuțit. Doi dintre ei fumau ceva ce strica aerul. Ceilalți beau... whisky?

Cu urechile lui Taibhse le auzi vocile, aspre și alterate de beție. Sărbătoreau un raid de succes din ziua aceea, înțelese ea. Doi morți și trei sclavi pe care să-i dea la schimb Războinicilor Purității.

Un altul trăgea o femeie legată cu o zgardă. Fallon îi zări semnul sclaviei de pe încheietură, vânătăile de pe trupul gol. Unul dintre Ucigași, o femeie, se ridică și o izbi pe sclavă cu pumnul în burtă, o lovitură care ar fi îndoit-o dacă lesa n-ar fi tras-o înapoi.

– Flirtezi cu omul meu, nenorocito!

Asta stârni hohote de râs și cereri ca ambele femei să se ia la bătaie.

Ucigașa o lovi din nou pe sclavă.

– Să n-o vatămi prea tare, Sadie, zise unul dintre bărbați, suflând fum de țigară. Trebuie s-o dăm înapoi de dimineață.

– Se uita galeș la tine, zise Sadie, scoțându-și cuțitul. Poate că o să-i scot ochii.

– Am închiriat-o doar pentru noaptea asta. N-are rost s-o plătim. Haide, adu-ți curuletul ăla fain înapoi aici. Cine a câștigat prima tură?

Unul dintre ceilalți bărbați se ridică și se frecă între picioare.

– Ei bine, du-o înăuntru și începe să-ți iei chestia pentru care am plătit.

Sadie răsuci cuțitul în dreptul feței sclavei, apoi o scuipă și se întoarse să plece.

Spiritul lui Fallon ardea. Ar fi putut s-o ajute pe sclavă. Dar, dacă făcea asta, risca să nu-i mai poată salva pe toți ceilalți. Plecă în zbor, cu jale în suflet.

Avea să-i țină minte, își jură ea. Pe Sadie și pe ceilalți, avea să-i țină minte pe toți. Și speră din tot sufletul ca ei să mai fie în bază atunci când ea avea să conducă atacul.

Văzu un bărbat îmbrăcat în negru ieșind dintr-o clădire și simți puterea emanând din el, ascuțișul ei cumplit. Chiar în timp ce-și dădea seama că și el o putea simți pe a ei, bărbatul ezită și începu să-și ridice fața către cer, iar Taibhse se îndepărtă, bătând din aripi.

Fallon se separă de bufniță în timp ce Lupa se afla lângă ea, iar Flynn și Tonia se apropiau.

– Ai fost plecată foarte mult timp, începu Tonia.

– Am avut multe de văzut. Nu aici, zise Fallon, iute. Au cel puțin un Nepământean Malefic foarte puternic și s-ar putea ca el să mă fi simțit. Dacă a făcut-o, o să încerce să mă găsească. Ne întoarcem acum.

Îl apucă pe Flynn de mână, îl chemă pe Taibhse pe brațul ei și, împreună cu Tonia, făcură cu toții călătoria înapoi acasă.

Capitolul 5

Duncan nu mai văzuse ceva ca Utah în viaţa lui.

Călătorise spre vest, cu ajutorul flash-urilor, atunci când el, Tonia şi Fallon căutaseră focoase nucleare pe care să le transforme şi să le distrugă. Dar timpul pe care-l petrecuseră acolo fusese în interior, în adâncul acelor baze şi complexe.

Nu văzuse întinderile de pământ stranii, nesfârşite, înălţimile ascuţite ale munţilor, sculpturile fascinante ale stâncilor ori canioanele adânci, brăzdate de râuri şerpuitoare.

Nu simţise căldura sufocantă, vipia din timpul zilei şi nu văzuse nici frumuseţea nepământeană a cerului plin de stele.

Veniseră în recunoaştere, el şi cu Mallick, la baza inamică. Sau, mai bine zis, la ceea ce mai rămăsese din ea. Însă Duncan luă înapoi cu el mult mai multe, nu doar planuri de bătălie şi logistică. Aduse înapoi cu el un fel de mirare.

Chiar şi în timp ce se întreba ce-i îndemna, oare, pe oameni să colonizeze un pământ atât de puţin ospitalier, înţelegea răspunsul la întrebarea lui.

Nepământeană sau nu, aici se găsea multă frumuseţe, iar spaţiul era, aparent, nemărginit. Duncan voia să se întoarcă în timpul zilei, să vadă ce culori izvorau din pământul fierbinte, să vadă turnurile şi spiralele de stâncă, vârfurile aspre ale munţilor.

Ceva îi mânase şi-i împinsese pe oameni să lase în urma lor estul cel verde şi să călătorească atât de departe, în condiţii atât de ostile, spre aurul din vest. Să construiască modeste orăşele în deşert, asemenea celui pe care-l foloseau acum Războinicii Purităţii.

Duncan studie, alături de Mallick, ţinta: o adunătură de clădiri, jumătate dintre ele fiind într-o stare foarte proastă. Camioane, motociclete, şase cai într-un padoc, o singură vacă de lapte şi câteva găini rătăcite.

Şi o santinelă, adormită în post.

Nu vorbiră cine ştie ce cât timp dădură ocol ţintei. Sunetul era purtat departe în aerul deşertului. Duncan auzea ecoul strigătelor de coioţi şi de lupi, precum şi conversaţia plictisită a trei bărbaţi aşezaţi la o masă de picnic şi care jucau cărţi.

Simţi magia în aer, slabă, neliniştită, venind din clădirea din spatele jocului de cărţi. Prizonieri, se gândi el, drogaţi, răniţi sau ambele.

Prin mirarea lui străbătu furia.

– Am putea să-i cucerim noi doi în seara asta, îi şopti lui Mallick. Sunt nişte idioţi.

– Fără îndoială, îl aprobă Mallick, dar nu e decizia noastră, nu în seara asta.

– Îmi dau seama, dar, la naiba, e greu să pleci fără să faci nimic. Mă duc să arunc o privire mai de aproape, în spatele clădirii unde îi ţin pe cei înzestraţi cu puteri magice.

– Grăbeşte-te şi fă-o în linişte!

Ar fi putut să străbată distanţa folosindu-se de un flash, dar asta nu i-ar fi oferit la fel de multe informaţii despre teren. Aşa că se mişcă rapid, pe pământul copt de soare, stând departe de luminile de securitate care funcţionau pe baterii.

Pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că respectiva clădire fusese şi încă mai era o închisoare, cu gratii la ferestre şi fără ieşire în spate.

Aruncă o privire înăuntru, văzu un trio de mici celule şi o uşă interioară încuiată, care le separa de restul clădirii.

Douăzeci şi şase, după socoteala lui, inclusiv copii, întinşi cu toţii pe jos, inconştienţi. Văzu multe însemne cu fierul roşu pe

frunți, vânătăi proaspete, vânătăi vechi, sânge uscat. Picioare desculțe, pline de răni după ce fuseseră siliți să meargă cine știe cât pe jos. Părul tuns atât de scurt și cu atâta violență încât pe scalpuri se vedeau tăieturi adânci.

Văzu două borcane murdare pe podea, în fața unei celule, și mai văzu luminile slabe dinăuntru.

Auzi cum culisa o ușă și se trase din dreptul ferestrei.

– Ți-am spus că nu s-a trezit nici unul.

– Avem ordine să verificăm la fiecare patru ore, și asta facem. Acum du-te și fă același lucru în încăperile sclavilor. Și ține-ți socoteala în pantaloni de data asta.

– Ce rost are să ai sclavi dacă nu te poți distra cu ei?

– Comandamentul m-a numit șef, iar sclavii sunt aduși pentru muncă, nu pentru distracție. Dacă vrei să babardești ceva, fă-o cu una dintre cățelele astea de aici, înainte să le spânzurăm. Acum du-te naibii și verifică sclavii.

– Da, bine.

Duncan îl auzi pe unul plecând și pe celălalt intrând mai departe în încăpere.

– Visați iadul, bombăni bărbatul. Pentru că o să vă întoarceți acolo în curând. O să vă trimitem înapoi pe toți, pui de demoni, o să vă trimitem înapoi în iad. O să ne luăm lumea înapoi.

Rămase acolo, în tăcere, un minut întreg.

– Mâine începem să construim eșafodul. Chiar acolo, afară.

Bărbatul se duse la fereastra sub care stătea pitit Duncan și privi prin ea.

– Chiar aici, afară, ca să-l vedeți în fiecare afurisită de zi și să știți ce vă așteaptă. O să stârpim de pe fața pământului abominațiunea care sunteți voi, șireang după șireang.

Ieși afară și închise ușa.

Când Duncan și Mallick își terminară misiunea, făcură, prin flash, drumul înapoi la cabană, iar Duncan scoase o bere din răcitor și-i turnă niște vin lui Mallick.

– O să întocmesc planurile. Dacă nu primesc întăriri înainte să pornim, putem să-i cucerim cu cincizeci de oameni, maximum.

– Sunt de acord. Le tăiem accesul la arme. Sunt încă foarte slab organizaţi, încă n-au fortificaţii.

– Cred că nu sunt pe radarul nimănui – ăsta e termenul, nu? Nu-şi dau seama că ştim despre existenţa lor, se gândesc că mai au destul timp ca să se organizeze. Au luat o pauză, mai mult sau mai puţin, după călătoria până în locul în care s-au stabilit.

Duncan luă o înghiţitură zdravănă.

– Douăzeci şi şase de prizonieri, drogaţi cu toţii, cei mai mulţi dintre ei – răniţi. Nu mi-am putut da seama cât de serios. Cel puţin unul dintre Războinicii Purităţii e foarte credincios.

Liniştit asemenea unui lac, Mallick îşi sorbi vinul.

– Eşti furios, iar furia întunecă judecata.

– Aveau zânişoare, captive în nişte borcane aşezate pe jos. Unul dintre copiii din celule n-avea mai mult de trei sau patru ani. La naiba, sigur că sunt furios. Noi doi am fi putut pune capăt situaţiei în seara asta.

Ridică o mână înainte ca Mallick să apuce să-i răspundă.

– Înţeleg de ce n-am făcut-o. Înţeleg de ce n-o puteam face. Toată asta e parte dintr-un plan strălucit, care ne-ar putea face stăpâni pe Arlington. Asta nu înseamnă că nu mi-a fost greu să plec de acolo după toate câte le-am văzut.

Cu gândurile la fel de aspre ca barba de o zi de pe faţă, Duncan se trânti pe un scaun.

– O să înceapă mâine să construiască eşafodul. S-ar putea să-l folosească înainte să atacăm noi.

– Gândeşte strategic, îl sfătui Mallick.

– Aşa am să fac. Dar nu există nici o lege care să-mi interzică să bombăn înainte. Ştiu că nu putem salva pe toată lumea. Am învăţat asta foarte devreme.

Dar, ca de obicei, asta îl măcina.

Mallick rămase aşezat şi-şi sorbi vinul.

– Dă-mi de ştire când ai terminat cu bombăneala, ca să începem treaba datorită căreia o să ajungem să salvăm pe cine putem.

Duncan îl studie pe vrăjitor, cu barba lui înspicată cu alb, cu ochii negri şi cu demnitatea lui calmă.

– Eşti un tip dur, Mallick, trebuie să-ţi spun că te admir pentru asta. Au cincizeci şi doi de oameni, după socoteala mea.

– Socoteala ta e incorectă. Au cincizeci şi patru.

Duncan ar fi vrut să-l contrazică, dar ştia că lui Mallick nu-i scăpa nimic. Niciodată.

– Bine, cincizeci şi patru. Cei mai mulţi au pistoale sau puşti. Toţi cei pe care i-am văzut aveau pumnale. N-am văzut săbii.

– Au trei, stocate în clădirea pe care o folosesc ca depozit de arme.

– De unde ştii asta? întrebă Duncan, mijindu-şi ochii.

– M-am uitat. Cât timp i-ai verificat tu pe prizonieri, eu m-am dus înăuntru. Le-am numărat armele.

– Ai zis să nu intrăm în clădiri.

– Am zis ca tu să nu intri în clădiri, îl corectă Mallick, imperturbabil. Am prins ocazia şi m-am folosit de ea. Iar acum ştim că au trei săbii, încă zece puşti, încă douăsprezece pistoale şi muniţie. Dar n-au destulă muniţie pentru toate armele.

Duncan lăsă resentimentele pe mai târziu.

– Deci nu prea au muniţie, asta e bine de ştiut.

– E posibil să mai aibă arme şi muniţie în alte părţi.

– Eu aşa aş face, fu de acord Duncan. Aş avea cel puţin încă o armă în afară de cea pe care o port asupra mea şi în somn, asta-i sigur. S-ar putea să mai am una sau două într-unul dintre vehicule. Dar ideea e că nu sunt destul de bine înarmaţi şi, aşa cum ai spus şi tu, nu au încă totul bine organizat.

– Şi cum ai cuceri baza?

– Depinde. Ne coordonăm cu celelalte două atacuri. Fallon loveşte Arlingtonul după căderea întunericului, dar s-ar putea ca în Utah să fie încă lumină. Asta contează.

– Ea o să ţină cont de aceşti factori în planificarea ei. Presupune că o să atacăm pe timpul nopţii.

Da, ea avea să ţină cont, fu Duncan de acord. La fel ca şi Mallick, Fallon era genul de om căruia nu-i scăpa nimic.

– Bine. Eliminăm santinela aia mizerabilă – sau santinelele, dacă postează mai multe. Iute şi silenţios, aşadar, o să lupte arcaşii sau elfii purtători de arme tăioase. Atacăm de la vest la est,

securizăm mai întâi închisoarea, încăperile sclavilor, depozitul de arme. Securizăm prizonierii – îi scoatem de acolo. Apoi, armele și vehiculele. Atacăm și învingem toate forțele inamice care trebuie neutralizate ca să obținem asta.

– Îți dorești să moară inamicii, sau să-i eliberezi pe prizonieri?

– Întrebare-capcană?

Văzând sprâncenele ridicate ale lui Mallick, Duncan pufni:

– Bine, foarte bine. Nu au Nepământeni Malefici, doar dacă nu cumva se găsesc printre ei unii care să treacă drept civili. Așa că-i putem copleși cu puterea noastră, îi neutralizăm, iar astfel reducem pierderile de vieți. Lovim fulgerător și eliminăm santinela sau santinelele. Le tragem una zdravănă, îi legăm, apoi intrăm. Fallon vrea să le dea timp să trimită un SOS, aici e toată șmecheria. Îi lăsăm să facă asta, apoi dezafectăm comunicațiile.

Mai luă o dușcă de bere.

– Dar n-am să risc viața nimănui ca să reduc pierderile inamicului. Dacă situația o cere, îi nimicim.

– Atunci, suntem de acord. Fă-ți harta. O să punem la cale strategia, o să alegem trupele. O să-i ducem lui Fallon harta și planul mâine-dimineață.

Duncan își contemplă berea.

– Ea n-are nevoie de amândoi. Du-te tu la întâlnire! Eu rămân aici și lucrez cu echipa pe care o s-o formăm.

– Asta ar fi înțelept.

Chiar dacă Mallick era prea demn ca să rânjească, Duncan auzi amuzamentul din vocea lui.

– Are să vină o vreme, bătrâne. Doar că vremea asta încă n-a sosit. Am să lupt pentru ea, am să lupt alături de ea. Am să lupt pentru lumină până la ultima mea suflare. Dar al naibii să fiu dacă mă cuplez cu o femeie doar pentru că zeii au decis că așa trebuie. Eu aleg cu cine, când și unde.

– Totul e o alegere, băiete.

– Așa să fie?

Duncan se ridică și începu să se plimbe.

– Cine pune visele astea cu ea în mintea mea, cine pune în mine sentimentele astea față de ea?

– Cum se face că nu știi răspunsul?

El gesticulă, cu berea din mână.

– Tu spui că mi-o fac singur. Asta e o prostie. Mama spunea că mă agitam și că mă bucuram în preajma Lanei, înainte ca Fallon să se nască. Și ce e straniu în toată povestea asta e că aproape îmi amintesc.

– Recunoaștere. Lumină spre lumină, sânge spre sânge. Restul, dacă restul va fi să fie, e pentru tine, pentru ea.

– Serios? Și dacă eu am să hotărăsc, hei, știi ceva, că mie-mi plac mai degrabă blondele sau roșcatele, și nu Aleasa? Pierdem legătura asta? Pentru că legătura contează, ea e cheia care o să ne ajute să ne îndeplinim țelul. Știu bine că-i așa. Și ea știe la fel de bine. Și sunt al naibii de sigur că asta o deranjează la fel de mult ca și pe mine.

– Atunci înseamnă că reacționează la fel de prostește și de îngust la minte ca și tine.

Mai aveau încă atât de multe de învățat, se gândi Mallick. Încă atât de multe.

– Legătura voastră o reprezintă sângele vostru, lumina voastră, strămoșii voștri, nu sexul e cel care vă unește. Sau ți se pare cumva că și Tonia, și Fallon ar trebui să fie unite în același fel? Sau voi trei...

– Oho...

Sincer dezgustat, Duncan întinse o palmă în față ca pe un semn de oprire. Din vârfurile degetelor lui scăpără lumină.

– Vorbești despre sora mea.

– Sora ta geamănă. Mai apropiată de tine nici că se poate. Lumina ei se împletește cu a ta, la fel și sângele. Nimic n-o să poată să rupă această legătură. Lumina ta, a lui Fallon. Sângele ei, al tău. E o legătură de nedesfăcut. O să poți să ajungi în pat cu oricine, la fel și ea.

Duncan se așeză la loc.

– Deci nu e prestabilit? Pentru că doar gândul că ar putea să fie așa mă deranjează ca naiba.

– Zeii nu vă leagă, Duncan.

– Dar tu nu ești legat?

– Prin jurământ. Eu am ales să-l fac. Aşadar, legătura am creat-o eu însumi. Şi n-am s-o rup niciodată.

Duncan îşi contemplă berea înainte s-o dea pe gât. Dacă ştia ceva cu certitudine, atunci asta era faptul că Mallick nu minţea niciodată.

– Bine, înţeleg. Deci atunci când o să mă întorc la ea, şi o s-o fac, va fi pentru că asta îmi doresc.

– Ţine minte, băiete, şi ea are de ales. Acum, păstrează-ţi sângele-rece şi desenează harta. Mai avem destul de lucru.

Duncan desenă hărţile şi puse la cale, împreună cu Mallick, planul de atac. Durată, trasee, numere.

Aleseră pe sprânceană trupele, un amestec de inşi înzestraţi cu puteri magice şi de inşi obişnuiţi, stabiliră o zonă sigură în care să-i mute pe prizonieri, pe eventualii răniţi, precum şi un sistem de a-i transporta înapoi în est, lăsând însă şi un contingent în Utah.

Îşi vor fi stabilit prima bază în vest.

Mult timp după ce Mallick se duse la culcare, Duncan nu reuşi să adoarmă. Rămase la biroul lui, desenând de mână terenul pe care-l văzuse, cerul deşertului, acele dealuri şi terase de stânci.

Nu simţi cum îl cuprinse viziunea, dar, prins în ea, mâna lui alese creioanele, se mişcă pe hârtie, desenând, schiţând, detaliind imaginile care i se formau în minte.

Când se trezi din viziune, degetele îl dureau, la fel şi braţul. Tocise unul dintre preţioasele lui creioane aproape până la capăt, ascuţise şi folosise un al doilea.

Desenul – şi ştiu că nu făcuse niciodată ceva asemănător – era terminat. Turnurile mari, înălţate spre cer, molozul, fumul, ciorile care dădeau ocol prin văzduhul îngroşat de pâcla lui. Străzile, cu vehicule inghesuite, strivite unele de altele de-a lungul lor. Cadavrele, unele dintre ele rupte-n bucăţi – zăcând pe trotuare sau atârnând de la ferestrele cu geamurile sparte, sau întinse în cadrul uşilor.

Desenase un câine care se ospăta din ceea ce fusese un bărbat, cu botul murdar de sânge şi de alte secreţii, surprins într-un mârâit.

Ceva cu mult mai mare decât ciorile zbura pe deasupra, bătând din aripi, iar fulgerele brăzdau cerul întunecat.

El stătea acolo cu sabia trasă, pătată de sânge. Ea stătea lângă el. Fallon Swift, cu sabia în mână, pătată la fel ca şi a lui.

Stăteau alături în mijlocul carnagiului, în fum şi furtună. Şi se priveau.

– New York City, murmură el.

Ştia asta doar pentru că viziunea îi dăduse informaţia. Venise pe lume doar de o zi atunci când mama lui fugise din New York cu el şi cu surorile lui.

Însă acum ştia că avea să se ducă acolo, că avea să lupte acolo. Şi că avea să stea alături de Fallon acolo.

Puse desenul deoparte. Obosit dintr-odată, se întinse pe pat. O visă pe ea, dar visele se estompară odată cu venirea dimineţii.

Având în vedere spaţiul şi poziţia, Fallon hotărî să înfiinţeze un fel de cartier general la parterul casei familiei ei. Până când avea să poată să construiască sau să adune mai multe materiale, înjghebă, pe post de masă, un placaj sprijinit pe două capre de lemn. Cu ajutorul lui Ethan, ea cără acolo şi tot felul de scaune desperecheate.

Cum era perioadă de vacanţă, împrumută o tablă şi făcu troc pentru o cretă fabricată din coji de ouă şi făină.

Pe tablă scrise cele trei ţinte, iar sub Arlington listă trupele de luptă din New Hope, cu nume şi sarcină, stabilite de ea, tatăl ei, Will – şi cu informaţii de la Colin. Apoi, trupele de sprijin: salvatorii direcţi, personalul medical, transportul.

Listă şi resursele şi numerele de efective cunoscute ale inamicului, numărul prizonierilor cu puteri magice, numărul sclavilor conform informaţiilor şi estimărilor celor mai bune pe care le aveau ea şi ai ei.

Fixă pe masă harta bazei şi folosi piese de şah împrumutate de la Poe şi Kim: negru pentru inamic şi alb pentru forţele ei, ca să stabilească poziţiile trupelor.

Simon veni şi el de la etaj, cu o cană de cafea în fiecare mână, şi se aplecă să-i studieze opera.

– Ai avut ceva de lucru aici, şi nici măcar nu s-au ivit zorile. Te-aş fi ajutat cu asta.

– Lucrul m-a ajutat să mă concentrez. Şi cafeaua mă va ajuta, mulţumesc.

– Ai făcut treabă bună.

– Am avut profesori buni. Piesele astea de şah sunt primite de la Kim, dar n-am destule pentru toate trei ţintele. Iată-le şi pe cele pe care le-am luat de la Bill, din magazinul „Vechituri". N-a vrut nimic în schimbul lor.

Îi arătă lui Simon un coş plin cu soldaţi de plastic şi animale sălbatice.

– M-am gândit că noi suntem soldaţii, iar ei sunt animalele. Nu e foarte demn, dar...

– Merge. Ai emoţii?

– M-am gândit că e firesc să am, dar sunt mai degrabă nerăbdătoare să încep. O să fie aici în curând, Mallick, Thomas, Troy, Mae Pickett, Boris, Charlie de acasă de la noi, plus fondatorii New Hope. E pentru prima dată când vom fi cu toţii laolaltă.

– Iar majoritatea sunt obişnuiţi, mai mult sau mai puţin, să ia propriile decizii.

– Asta aşa-i.

– Am ales oameni buni care să conducă, Fallon. Acum a venit vremea ca tu să le foloseşti punctele forte, să echilibrezi slăbiciunile, dacă sunt, şi să treci la aplicarea planului tău.

Will şi Arlys sosiră primii, înainte ca restul să apară pe rând. Fallon se gândea că era bine să aştepte până ce soseau liderii de la fiecare bază, astfel ca ea să poată începe cu prezentările. Şi cu mulţumirile. Unii aveau să lupte împreună pentru prima dată, sau îşi trimiseseră oamenii pe care îi comandau să lupte sub comanda altcuiva.

Mulţumirile contau.

Ieşi din casă, cu gândul să se adune şi să se pregătească pentru partea de diplomaţie. Ceva la care tatăl ei se pricepea cu mult mai bine.

Cum stătea afară, ascultând vocile care se auzeau prin fereastra deschisă din spatele ei, îi văzu pe primii oaspeţi din afara oraşului New Hope apărând, prin flash, în faţa ei.

Thomas şi Minh, împreună cu Sabine şi Vick, două dintre vrăjitoarele pe care ea le rugase să se alăture coloniei de elfi. Şi încă o persoană.

Ultima oară când îl văzuse pe Mick, acesta stătea la liziera pădurii în care se afla cabana lui Mallick, cu mâna ridicată în semn de rămas-bun, pe când ea pleca înapoi la ai ei.

Fusese primul ei prieten departe de casă, primul elf cu care se împrietenise. Fusese primul ei sărut.

Acum el îi zâmbi larg, mijindu-şi ochii strălucitori, de un verde-pădure. Îşi lăsase părul de culoarea bronzului să crească mai lung. Avea trei şuviţe împletite pe fiecare parte a capului, cu ajutorul cărora îşi dădea pletele pe spate. Faţa i se subţiase, iar acum purta o barbă triunghiulară.

Dar altminteri arăta neschimbat.

– Mick!

Ea îi sări în întâmpinare şi-l îmbrăţişă.

El o luă şi o învârti în braţe.

Mai puternic, îşi dădu Fallon seama, mai solid. Un soldat care încă mai purta brăţara împletită cu talismane pe care i-o lucrase ea ca dar de despărţire.

– Fallon Swift, zise el, punând-o jos ca să-i studieze chipul. Arăţi bine.

– Şi tu, făcu ea, în timp ce-l trăgea de barbă.

– Thomas, Minh.

Îi îmbrăţişă pe amândoi, strânse şi mâna celorlalţi.

Îl strânse pe Mick de mână.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Sosiră şi alţii. Ea se strădui, după puteri, să-i salute pe toţi personal, să facă prezentările. Şi să studieze reacţii, stări de spirit.

Apoi intră Mallick. Singur.

Fallon se apropie de el.

– Mallick Vrăjitorul.

– Fallon Swift.

– Ai venit singur, zise ea şi îl sărută pe obraz.

– Aşa e. Am harta bazei din Utah şi a împrejurimilor.

– Foarte bine.

Ea se întoarse şi puse harta pe masă, ca s-o lipească de a ei şi de cea adusă de Thomas.

Se uită în jur la cei adunaţi. Elfi, zâne, vrăjitoare, metamorfi, fermieri, mame, taţi, fii, fiice.

Soldaţi, cu toţii.

– Să începem. Vom lucra împreună ca să coordonăm trei atacuri simultane asupra bazelor inamice. Vom cuceri acele baze, vom elibera toţi prizonierii, vom fortifica bazele şi toate bunurile din ele ca pe ale noastre. Îi vom trimite lui Jeremiah White şi tuturor celor care-l urmează un mesaj că le vom curma domnia fricii şi a brutalităţii. Iar mesajul va ajunge la toţi cei care ameninţă lumina şi vieţile altora. Ne-am reunit astăzi aici, fiinţe înzestrate cu puteri magice şi fiinţe fără astfel de puteri – pentru un singur scop. Ca să alungăm întunericul.

Se opri şi făcu o pauză.

– Thomas, continuă ea apoi, vrei să ne prezinţi rezultatele misiunii tale de recunoaştere?

Ea ascultă detaliile, privi la zonele indicate de el pe hartă, îşi prezentă estimările cu privire la numărul inamicilor şi prizonierilor.

Aprobă cu o mişcare a capului şi adăugă informaţia pe tablă.

– Câte trupe şi forţe de susţinere crezi că ar fi necesare pentru cucerirea bazei?

Spre surprinderea ei, Thomas se uită spre Mick, care luă cuvântul.

– O putem cuceri cu şaizeci de oameni. Şaptezeci ar fi mai bine, pentru că e foarte întinsă. Vezi tu, zise el şi se apropie de hartă, de unde luă un soldat de plastic şi zâmbi ghiduş, cu zâmbetu-i bine-cunoscut, şmecheresc. Au santinele aici, aici şi aici.

Ea nu spuse nimic atunci când el folosi soldaţii de jucărie ca să reprezinte inamicul. Fără îndoială că Mick prefera să fie reprezentat de un leu sau de un tigru.

Dar strategia lui deveni limpede în vreme ce muta piesele.

– Au patru ambarcaţiuni, dintre care două cu vele. Am putea să le tăiem ruta de scăpare pe mare dacă am avea ajutorul a trei sau cinci oameni ai mării.

– Îl vom obține, îi spuse Fallon.

– Asta îi blochează dinspre est, continuă el. Prizonierii sunt ținuți aici, în principiu e vorba doar de o cabană fortificată, pe plajă. Un paznic. Sclavii se află la nivelul ăsta, în baza principală.

– A fost un hotel.

– Da, o sumedenie de camere, confirmă el. Cei mai de vază dintre Războinicii Purității sunt cazați la ultimul etaj.

– Pentru priveliște, adăugă Poe, și ca să-și țină rangul.

– Probabil.

Mick trecu în revistă complexul, punct cu punct.

– De unde se alimentează cu energie? întrebă Fallon.

– Au trei generatoare, alimentate de baterii și de magie, răspunse Sabine.

– Au printre ei Nepământeni Malefici?

– Nu.

Sabine avea pielea aurie și ochii negri, adânci, și-și purta părul negru ca pana corbului despletit până în talie.

– S-ar putea ca vrăjitoarele torturate să fie cele care să-i ajute cu obținerea de energie. Sau e posibil ca, la un moment dat, să se fi folosit de niște Nepământeni Malefici.

– Întrerupem alimentarea cu energie. Poți să faci asta?

– Pot să contracarez magia. Ca să fac asta, mai am nevoie de încă o vrăjitoare. Dar Minh spune că, dacă bateriile sunt încărcate, ele vor funcționa în continuare. Nu știu cum să le dezactivez.

– Îți vom da pe cineva care știe, ca să lucreze cu tine.

Fallon își notă aceasta.

– Odată întreruptă alimentarea cu energie, *după* atacul inițial, după ce dușmanii au avut timp să trimită semnalul de alarmă, va trebui ca liderii să ajungă, pe scări, acolo unde se dă bătălia.

Când Mick își termină raportul și descrierea planului, Fallon se întoarse la tablă.

– Șaptezeci de oameni, inclusiv patru dintre cei ai mării, doisprezece pentru ajutor medical și transport de salvare. Câți aveți gata de misiune?

– Cincizeci, îi răspunse Thomas. Mai avem doisprezece, însă doar cincizeci au experienţă pentru genul ăsta de misiune.

– Mai e nevoie de doisprezece. Mallick?

Fallon ascultă fără comentarii în timp ce el îşi prezenta raportul. Nu-şi permise să se întrebe nici măcar pentru o clipă de ce Duncan nu venise cu el.

Când Mallick termină, ea îi spuse, întorcându-se către tablă:

– Ai nevoie de cincizeci. De câţi oameni dispui?

– Avem cincizeci.

– Şi cei opt de sprijin.

– Îi avem.

– Bine, făcu ea, apoi trase aer în piept. Arlington.

Fallon începu să simtă îndoieli în minţile celor aflaţi de faţă, o schimbare în starea de spirit, o undă care venea din mai multe colţuri ale încăperii.

– Trebuie să spun, interveni John Little, un bărbat masiv, pe care practic ea îl recrutase după ce-i trăsese un şut în zona inghinală. Are sens să atacăm acele două baze. Două lovituri rapide, aproape concomitente. Iar dacă le păstrăm, asta ne oferă mai mult spaţiu de extindere. Dar Arlington?

El clătină din cap.

– E greu de înţeles, sincer, până acum nimeni n-a reuşit nici măcar să zgârie exteriorul bazei. Guvernul a încercat, din câte am auzit.

– Noi nu suntem guvernul, răspunse Fallon, acoperind câteva şoapte care păreau să-i dea dreptate lui Little. Dincolo de eliberarea prizonierilor, Arlington e scopul. Nu-i va doborî de tot pe Războinicii Purităţii, dar le va tăia măcar un braţ.

– Murim încercând şi pierdem? Asta ne taie nouă amândouă braţele. Şi picioarele.

Se aşteptase la obiecţii, sperase ca tatăl ei să preia dezbaterea. Dar el rămase tăcut, ţintuind-o cu privirea.

Foarte bine, atunci.

– Câtă vreme Arlington rămâne în mâinile lor, ei au avantajul. Poziţia strategică, dimensiunea uriaşă a bazei şi resursele ei, terenul de antrenament. Avem nevoie să controlăm baza. Şi o vom cuceri.

– Ei bine, zise Mae Pickett foindu-se pe scaun, dându-şi pe spate părul lung, cărunt. Înţeleg de ce o vrei, dar mie mi se pare că încerci să obţii foarte multe şi încă nu ai prea multă experienţă în treaba asta. Iar unii dintre noi au şi mai puţină. Poate că ar trebui să luăm, măcar pentru o vreme, înghiţituri mai mici.

– Mă uit la numerele de aici, adăugă şi Little. Cele pe care le-ai trecute sub Arlington. E o cifră foarte mare. Şi nu vorbim despre faptul c-am auzit că au afurisite de lansatoare de rachete, că au Nepământeni care lucrează cu ei şi care pot prăji un om dintr-o privire. Iar unii dintre Nepământenii ăştia zboară ca nişte lilieci. Acum, şi mie-mi place o luptă zdravănă la fel ca oricui altcuiva, dar deja suntem foarte ocupaţi. Poate că-i bine să mai studiem chestiunea o vreme, să mai antrenăm nişte oameni preţ de câteva luni, să ne informăm mai mult cu privire la teren. Putem să vedem mai încolo cum se prezintă situaţia.

– Atacăm toate trei bazele mâine-noapte.

– Mâine?!

Asta nu doar că-l ridică pe Little de pe scaun, dar declanşă şi o avalanşă de şoapte şi bombăneli.

– Ascultă, fetiţo!

– Asta e lumina, zise ea.

Trase din teacă sabia, care scăpără flăcări.

– Aici e furtuna.

Aerul din încăpere tremură la cuvintele ei.

– Nu sunteţi legaţi, aşa că veţi alege. Să luptaţi sau să fugiţi, curaj sau precauţie. Credeţi că ăsta e începutul? Începutul a fost cu mult timp în urmă, atunci când oamenii şi-au întors faţa de la magie. Când credinţa pierdută s-a transformat în ură şi teamă. Când întunericul s-a strecurat peste tot şi a răzbit.

– Bine, bine.

Little gesticulă spre aerul care se învârtejea.

– Dar lasă asta!

Ea îl opri cu o privire a ochilor ei cenuşii, care păreau că fumegă.

– Sunt şapte scuturi, iar unul e deschis. Ceea ce a răzbit prin el v-a ucis mamele, copiii. Cu toate astea, încă vă îndoiţi. Ei se

hrănesc din frica voastră. Cu toate astea, încă puneți curajul sub semnul întrebării. Priviți și vedeți, priviți și vedeți ce urmează dacă se deschise și următorul.

Mâna lui Fallon făcu un gest larg prin aer. Acolo unde fusese tabla se afla acum o fereastră, iar prin ea se vedea nebunia.

Oameni omorând alți oameni pe câmpuri pe care recoltele zăceau doborâte la pământ, distruse. Copii strânși laolaltă, cu ochi sticloși și burți umflate de la foame. Un cer străbătut de fulgere roșii și negre.

Și ciori, mereu ciori, țipându-și triumful în timp ce lumea ardea și sângera.

– Am să mă folosesc de lumină ca să lovesc întunericul și am să-l spintec până când sângele cel negru i se va scurge în pământ. Am să ard sângele și am să stârnesc o furtună care să alunge fumul.

– Vom lovi în unul, două, trei locuri, în deșert, la țărmul mării și acolo unde s-o auzi strigătele de luptă ale orașului mort. Înainte de ivirea zorilor, stindardul Alesei va flutura.

Fallon își puse sabia la loc în teacă, simțind cum puterea se stingea încetul cu încetul.

– Foarte bine, atunci, zise Eddie și mângâie mâna lui Fred. Arlington.

Mick făcu, din cap, un semn de încuviințare către Eddie, rostind, la rândul lui:

– Arlington.

– Arlington, zise și Colin și se postă lângă Fallon.

Little își frecă bărbia atunci când văzu că și ceilalți erau de partea Alesei.

– M-ai mai doborât o dată. Cred că ți-a ieșit din nou. Arlington.

SCOPUL

Cumplita muşcătură a nevoii.

William Shakespeare

Capitolul 6

Cu planul pus la punct, Fallon se opri din nou asupra numerelor.

– Avem zece de la Mae, zece de la Troy, care se adaugă la trupele lui Thomas. Boris, Charlie, adăugați-i pe ceilalți la trupele din New Hope. Vom avea nevoie voluntari dispuși să se mute, să asigure și să țină bazele, să recruteze din locuri noi, să antreneze.

– Avem cincisprezece care s-au arătat dispuși să meargă în Carolina de Sud, îi spuse Thomas.

– Veți avea nevoie de încă pe atât ca să începeți, și cel puțin unul cu cunoștințe informatice, doi medici.

– Ray s-ar duce, zise Rachel. O să ne lipsească aici, dar mi-a spus că i-ar plăcea să se ducă. S-a născut nu departe de acolo.

– Putem trimite un vindecător, zise Troy, încrucișându-și brațele. În felul ăsta vor avea și o vrăjitoare cu ei. Mae, tu îl ai pe Benny.

Da. E încă aproape copil, dar se pricepe la computere. S-ar duce.

Pe cine ai pune la comandă, Thomas?

Pe Mick.

Fallon dădu să protesteze. În mintea ei, Mick încă mai era adolescentul ștrengar, care sărea din copaci și făcea curse printre ei. Dar el era cu mult mai mult de atât, se gândi ea, privindu-l. Cu mult mai mult.

Bine. Mallick?

– Patruzeci. Îi avem, la fel şi personal medical şi tehnicieni. Am avea nevoie de materiale de construcţii, sunt multe clădiri de reparat.

– O să lucrăm la asta. Pe cine pui la conducere?

– Pe Duncan. Estimăm că pentru următoarele şase luni.

Ea ştia deja, ştiuse deja. Dar auzi sunetul de disperare scos de Katie, aşa că îi spuse:

– Pare departe.

Apoi se duse la ea şi o luă de mână, în timp ce Hannah o ţinea de cealaltă.

– Totuşi, de acolo poate veni la tine la fel de repede. Tonia te poate duce să-l vezi, să vezi unde e. Vă poate duce pe amândouă, adăugă ea şi pentru Hannah.

– E pregătit, e dispus? îl întrebă Katie pe Mallick.

– Ambele. Poţi să fii mândră de fiul tău.

– Sunt. Aş vrea... eu şi Hannah am vrea să mergem să vedem unde e, atunci când o să putem.

– Sigur că da. Avem nevoie de două sute, minimum, pentru Arlington, continuă Fallon. Aş dori trupe de la fiecare bază. Chiar şi recruţi noi, pentru că vom avea teren de antrenament. Patru membri din personalul medical pentru început, cel puţin o vrăjitoare cu experienţă în vindecări. Trei tehnicieni.

Cu numerele stabilite, ea se întoarse. Încă mai aveau dubii, îşi dădea seama de asta, însă erau dispuşi să lupte.

– Trei dimineaţa pentru Carolina de Sud şi Arlington. Unu dimineaţa pentru Utah. Ne vom folosi de întuneric ca să învingem întunericul. Tot ceea ce vă trebuie – trupe, armament, susţinere – vă va fi trimis până la căderea nopţii. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut şi faceţi, pentru ceea ce veţi face.

Lana, care nu vorbise deloc până atunci, se ridică în picioare.

– Şi, vă rog, veniţi la etaj. Avem mâncare şi băutură pentru voi, înainte să plecaţi înapoi acasă.

„Sigur că avem", se gândi Fallon, însă îl prinse pe Mallick de braţ.

– O clipă, te rog, înainte de asta?

El păşi afară şi se opri preţ de-o clipă, ca să se uite în jur. Zâmbi la vederea stupului.

Ascultă albinele bâzâind, adulmecă parfumul de verdeață, dulceața florilor, a ierburilor, mirosul hranei care se cocea în și pe pământ, pe ramurile copacilor.

Privi cu ușor amuzament cum o ciocănitoare mare, cu creastă roșie, ciocănea perseverent într-o bucată de hrană dintr-o căsuță pentru păsări.

– Seu, îi spuse Fallon. Tata a construit căsuța, mama face seul. Păsările sunt înnebunite după el.

– Nu e ferma voastră, dar e un loc trainic și plin de viață. Și ai făcut treabă bună aici, zise el, arătând spre barăci. Mi-ar plăcea să-ți văd terenurile de antrenament înainte să plec.

– Te conduc, pe tine și pe oricine altcineva vrea să vadă. Avem soldați puternici și pricepuți. Suntem pregătiți pentru Arlington.

– Nu mă îndoiesc.

– Dar știai că John Little avea dubii.

– Da, la fel ca alții.

El se întoarse cu spatele la ea.

– Dacă nu poți înlătura dubii sau nu-i poți convinge pe cei care le au să te urmeze chiar dacă se îndoiesc, atunci cum poți să conduci?

– Asta am făcut? Am înlăturat dubii sau am convins? Asta era de-ajuns pentru ca toți cei frământați de îndoieli să mă urmeze chiar și atunci când ne îngropăm morții? Pentru că ne vom îngropa morții după Arlington. Și ne așteaptă și alte bătălii. Chiar mai grele decât asta.

– Războiul înseamnă pierderi, fata mea.

El o apucă strâns de umăr atunci când Fallon vru să clatine din cap.

– Să nu te lupți în războiul ăsta înseamnă să pierzi tot. Dacă ai scăpat asta din vedere înseamnă că războiul e deja pierdut. Dacă îți pierzi încrederea în tine, nimeni altcineva n-o să mai aibă încredere în tine. Știi asta.

– O știam la treisprezece, paisprezece ani, în vremea în care m-ai antrenat, atunci când am ridicat sabia și scutul, e aproape ca o ilustrație într-o carte sau ca niște cuvinte întipărite pe o pagină. Nu-i puțin lucru, Mallick, să-mi folosesc sabia așa cum am făcut-o,

să-mi folosesc puterile așa cum mi le-am folosit. Și toate astea... ca să vărs sânge, să iau vieți.

– Războiul nu va fi niciodată puțin lucru.

– O să-mi folosesc sabia și puterile în războiul ăsta. Am să conduc oamenii în luptă și pe unii dintre ei la moarte. Și niciodată n-am să socotesc o singură moarte de mâna mea, o singură moarte la porunca mea, ca fiind doar o tactică. Dacă nu simt povara fiecărei vieți pierdute, atunci ce am câștigat? Cine vom fi noi la sfârșitul tuturor acestor lucruri?

Mâna de pe umărul ei își slăbi strânsoarea.

– Ai învățat bine. Acceptă povara și continuă să lupți.

– De ce n-a venit Duncan?

Ea nu avusese de gând să întrebe, dar cuvintele îi scăpară, parcă fără voia ei. Adăugă:

– Mamei lui îi e dor de el. La fel și lui Hannah. Tonia măcar îl mai vede din când în când.

– A fost de părere că ar fi mai bine să rămână acolo, să lucreze cu cei aleși pentru misiune.

– Așa cum e de părere că ar fi mai bine să stea în Utah pentru șase luni?

– Da.

– Ești de acord?

– Da. Cei pe care-i antrenează și comandă au încredere în el și îl respectă. Iar ceea ce a învățat în New Hope îi va folosi ca să construiască acolo. Vestul e mare și, în mare parte, pustiu. Ai să-i descoperi utilitatea. El o va găsi pentru tine.

– Atunci vom vedea ce poate să facă în șase luni. Du-te, mănâncă. Te-am ținut departe destul de mâncarea mamei mele. Am să te duc la barăci înainte să pleci.

– Mănânci și tu?

– Lasă-i să se bucure de un pic de ospitalitate fără Aleasă pe capul lor.

Ea se îndreptă spre stupi. Îi construiseră aici. Mai construiseră alții lângă barăci. Destul, pentru că Fred avea patru la ferma de alături, iar alții aveau și ei stupi.

Se gândi la cum o învățase tatăl ei să construiască stupi, la cum ceea ce pulsa înlăuntrul ei o învățase să cheme regina și roiul.

La rându-i, îl învățase pe Mallick cum să construiască un stup, chemase un roi pentru el, îl învățase cum să aibă grijă de stup și de albine, cum să adune mierea și propolisul.

Avea să fie nevoie de stupi la noile baze. Oare Duncan știa cum să construiască un stup, cum să cheme regina, cum să-l îngrijească și să adune mierea?

Ridică mâna. Nenumărate albine ieșiră să i-o acopere, cu tot cu încheietură.

– Asta întotdeauna m-a îngrozit, zise Mick din spatele ei.

– Noi avem mai multă nevoie de ele decât au ele de noi.

Trimise albinele înapoi.

– Mă bucur tare mult să te văd, Mick. Ultimele două dăți când am venit la voi ca să vorbesc cu Thomas, tu erai plecat la vânătoare sau la adunat de provizii.

– Nu ne-am sincronizat. Dar și eu mă bucur să te văd. Și toate celelalte. Speram să văd întreaga comunitate, orașul vostru, dar, ei bine, data viitoare.

– Data viitoare.

– Întotdeauna îmi povesteai ce bucătăreasă grozavă e mama ta. Frate, câtă dreptate aveai!

El se bătu peste stomac și-i întinse lui Fallon o prăjiturică.

– Mulțumesc, zise ea.

– Îmi place de tatăl și de frații tăi. Mai ai încă un frate, așa-i?

– Ethan, cel mai mic. Ca să nu fie de față la întrunirea noastră, i-am trimis pe el și pe copiii lui Fred în oraș. Sunt încă prea mici ca să lupte.

„Dar nu pentru multă vreme", adăugă ea în gând.

– Se antrenează și ei, dar în prezent ajută în grădinile comunității.

Făcu semn cu mâna în care ținea prăjiturica și se îndreptă către barăci.

– Cum sunt Twila, Jojo și Bagger și, desigur, toată lumea?

– Suntem bine cu toţii. Am avut grijă de cabană, de grădini şi de toate cele. Noi, tribul de zâne şi metamorfii. Suntem mai mulţi acum, chiar şi unii normali.

– Normali?

– Ştii tu, ca tatăl tău şi Colin.

– Adică fără puteri magice.

– Exact. Hei, uite-l pe Taibhse!

Bufniţa şedea pe craca sa. Îi aruncă lui Mick o privire împietrită.

– E încă supărat pentru că am încercat să-i nimeresc mărul. Frate, asta a fost acum ani buni.

Fallon îşi aminti de poiana zânelor, cu lumina ei verde fermecătoare, îşi aminti cum crezuse că tânărul elf voise să străpungă bufniţa cu o săgeată. Ea făcuse un salt în aer, fiind prima dată când puterile ei o purtaseră atât de sus. Pentru că deviase săgeata şi pentru că-şi vărsase propriul sânge, bufniţa se legase de ea pe vecie.

În mod straniu, aşa începuse prietenia ei cu Mick.

– Unde sunt Faol Ban şi Laoch?

– Sunt aici. O să meargă cu mine la Arlington, zise ea, întorcându-se către el. Vom cuceri Arlingtonul.

– Ştiu. Credeam asta încă înainte să vin aici. Acum cred şi mai mult c-o vom face.

Credinţa lui simplă îi încălzi sufletul.

– Şi tu vrei Carolina? Să pleci din tabăra elfilor, să construieşti baza noastră de acolo?

– N-am văzut niciodată oceanul. Sabine ne-a dus mai sus pe dealuri şi mai departe în văi, dar oceanul? Adică, frate, oceanul. Sabine şi tata au devenit iubiţi.

– Eu... Poftim?

– Da, ştii tu, sunt împreună. Nu am nimic împotrivă. Ea îl face fericit. Şi e deşteaptă, calmă, la fel ca el. Se potrivesc, zic eu.

– Mă bucur.

– În fine, oraşul vostru e cel mai îndepărtat loc în care am călătorit cu ajutorul flash-ului. Şi ce călătorie a fost! Mi-ar plăcea să văd oceanul. Am învăţat o sumedenie de lucruri, îi zise el, uitându-se la grupurile care lucrau pe terenurile de antrenament. Şi noi ne

antrenăm la fel. Minh ne mână destul de tare. Construim. După cum spuneam, suntem mai mulți acum. Atunci când a fost vorba să fie trimiși în alte părți oameni de la noi, Minh a fost prima opțiune. Însă el și Orelana nu vor să-i înstrăineze pe copii de viața pe care au apucat s-o cunoască până acum. Nu încă. Eu sunt a doua opțiune, dar...

– Nu pentru mine, zise Fallon și-i puse mâna pe braț. Chiar și când eram copii, ceilalți te urmau. Atunci când s-au îmbolnăvit toți cei din tabăra voastră, tu, așa bolnav cum erai, ai fost cel care a reușit să ne cheme în ajutor.

– Nu eram sigur de ceea ce aveai de zis despre mine în calitate de comandant de bază.

– Atunci îți spun acum. Știu că baza și oamenii de acolo o să fie pe mâini bune.

– Asta înseamnă mult pentru mine. Mi-a fost dor de tine, Fallon.

El își puse o mână peste a ei, iar ea simți și văzu în ochii lui.

În sufletul lui încă pulsa ceea ce simțise pentru ea în copilărie, ceea ce simțise atunci când o sărutase pentru prima oară. Fallon își dori să simtă la fel pentru el, să-l dorească așa cum o dorea el.

Pentru că nu putea, ea își răsuci mâna într-a lui și-l strânse tare. Strânsoare prietenească.

– Și mie mi-ai lipsit.

Deși știa că asta avea să-l rănească, se întoarse spre casă și vorbi, ca prietenă, despre aventurile lor din copilărie.

După ce plecară, după ce-i arătase lui Mallick barăcile, Fallon se așeză lângă părinții ei și mâncă salata rece de paste pe care Lana i-o puse dinainte.

– Cred că totul a decurs foarte bine.

– Tu n-ai spus prea multe, zise Fallon, studiind-o pe Lana.

– N-am avut nimic de adăugat. Știai ce trebuia să spui și cum s-o spui. Știai ce să le arăți și când trebuia să le arăți.

Lana vorbea șezând la masa pusă afară, în căldura verii, și curățând în același timp fasolea pe care o pregătea pentru cină.

– În viziunile mele, am văzut tot ceea ce le-ai arătat lor. Și chiar mai rău de-atât.

– N-ai povestit niciodată.

– Vreau să știi că înțeleg care e miza. Nu plec la război, așa cum o faci tu...

– Te lupți în fiecare zi.

– Nu în felul tău, nu mai fac asta de mult. Dar știu cum să mă apăr pe mine și îi pot apăra și pe ceilalți. Iată de ce am să merg la Arlington. Așteaptă, zise Lana înainte ca Fallon să poată obiecta. Eu și tatăl tău am discutat deja de câteva ori subiectul ăsta. Eu am câștigat.

– A fost un knockout tehnic, adăugă Simon.

– O victorie e o victorie. Eu, Rachel și Hannah o să instalăm unitățile medicale mobile. Știm cum să luptăm dacă bătălia ajunge la noi, dar se poate prevedea ușor că o să fie răniți de ambele părți. Ai nevoie de noi.

Fallon aproape că nu mai suporta, îi ajunsese până-n gât. Mama ei ședea la masă și curăța fasole pentru cină, vorbind despre cum aveau să meargă la război.

– Îți iau soțul și doi dintre fii. Trimit doi dintre copiii lui Katie la luptă. Jonah și Rachel au trei copii, încă mici. Unul dintre ei ar trebui să rămână în New Hope.

– E nevoie de noi. Jonah și Rachel au făcut aranjamente pentru copii, în caz că o să li se întâmple ceva rău. La fel și Poe și Kim pentru copiii lor. A fost nevoie de o mare putere de convingere pentru ca Fred și Arlys să consimtă să rămână aici – iar copiii au înclinat balanța. Noi am fost primul val, adăugă ea. N-ai să ne ții deoparte de asta.

– Hannah nu-i o războinică.

– E medic. Medicii merg la război pentru că soldații merg la război. Puterea mea nu e la fel de mare ca a ta, Fallon, dar nu e nesemnificativă. Ai încredere în ea și în mine.

– N-o vei clinti, o avertiză Simon pe Fallon. Haide mai bine să discutăm ce ai omis la întâlnire. N-ai spus la cine te-ai gândit ca să conducă Arlingtonul.

– Acolo avem nevoie de o echipă de comandanți, având în vedere dimensiunea și poziția. Prima mea alegere ai fi fost tu.

Îi apucă mâinile Lanei, văzând că degetele ei se albiseră, apoi zise:

– Dar e nevoie de tine aici. Așa că l-am întrebat pe Mallick dacă ar vrea să meargă, pentru că Duncan are să rămână în Utah

ca să conducă baza de acolo. M-a surprins nominalizându-l pe John Little. Aşa că... în chestiunea asta, am încredere în el. Little va merge la Arlington împreună cu Aaron şi Bryar, dacă o să fie de acord. Vom avem nevoie de instructori, de profesori. Mai e o elfă, Jojo, cea mai bună căutătoare de provizii şi materiale şi cea mai bună cercetaşă pe care am întâlnit-o vreodată: Thomas o s-o întrebe şi pe ea. Şi... vreau să-l rog şi pe Colin.

Auzi oftatul mamei ei – resemnare, nu surpriză, în timp ce Simon se întinse ca s-o prindă pe Lana de mână.

– Ne aşteptam, spuse el.

– Aş vrea să spun că e prea tânăr ca să conducă, începu Lana, dar nu e. Aşa că încă o dată îmi trimit unul dintre copiii cu Mallick.

– Tot ce l-aţi învăţat voi doi, tot ce a învăţat de când a venit aici, toate astea le va lua cu el. Dacă mă rugaţi să aleg pe altcineva, am s-o fac.

– El va dori să meargă acolo, zise Lana. Va vrea asta. Te-am rugat să ai încredere în mine. Eu am în tine. Du-te şi vorbeşte cu el.

– Aşa o să fac, zise Fallon şi se duse să-şi pună farfuria în chiuvetă. Apoi am să mă duc să vorbesc cu Aaron şi Bryar înainte să mă opresc la clinică şi să vorbesc cu Rachel şi Hannah despre unitatea medicală mobilă.

O înşeuă pe Grace pentru drumul în oraş, apoi se îndreptă mai întâi spre barăci.

Colin, cu mâinile în şolduri şi cu o expresie de dezgust pe faţă, certa doi recruţi pentru slaba lor performanţă într-o luptă corp la corp.

Îl lăsă să folosească toate insultele care-i treceau prin cap – funduri grele, minţi înguste, iepuri fricoşi şi aşa mai departe –, apoi îi făcu semn să se apropie.

– Clipper, preia aici! Şi dacă vreunul dintre dansatorii ăştia în jurul cozii nu reuşeşte să dea un pumn, atunci îi pocneşti tu pe amândoi, hotărî Colin, şi se îndreptă spre Fallon.

– Spune iute, da? Am rămas în urmă în dimineaţa asta şi încă mai trebuie să antrenez plutonul pentru Arlington.

– Despre Arlington e vorba – mai bine zis, despre Arlington după ce-l vom fi cucerit noi. Am să-l rog pe Mallick să se mute acolo.

– Bună alegere, aprobă el.

– Şi pe încă unii, continuă ea, inclusiv pe Aaron şi Bryar.

– Hmm, căzu el pe gânduri, în timp ce urmărea lupta corp la corp, care era, în mod evident, sub standardele lui. Da, înţeleg de ce. Au doi copii, dar se vor descurca. Amândoi sunt deştepţi, profesori buni, ingenioşi.

– Mi-ar plăcea să mergi şi tu. Să ajuţi la securizarea bazei, să antrenezi. Să conduci.

El se întoarse încet către ea. Vechiul Colin ar fi sărit în sus, cu un „Da!" entuziast. Mai vedea asta în el şi acum. Dar bărbatul care devenise îşi luă timp ca să studieze propunerea.

– De ce? o întrebă el apoi.

– Pentru că eşti deştept, un antrenor bun, ingenios. Eşti un soldat al naibii de bun, ba mai ştii şi câte ceva în domeniul IT. Pentru că să menţinem Arlingtonul al nostru e la fel de important ca şi să-l cucerim. Şi am încredere că poţi s-o faci.

– Cum rămâne cu Travis?

– Am nevoie de el aici, cel puţin deocamdată. Am nevoie de tine acolo.

– Atunci cred că trebuie să-mi fac bagajele. Cu toate că... zise el, oprindu-se în timp ce îşi freca bărbia. Cred că mama şi tata o să aibă o problemă cu asta.

– Nu, n-o să aibă. Am vorbit cu ei. Alegerea e a ta.

Colin rămase gânditor pentru câteva clipe, uitându-se de jur împrejur.

– Îmi place aici, îi spuse el lui Fallon, îmi plac oamenii, îmi plac până şi recruţii. Îmi e dragă ferma, ştii? Dar n-am să fiu niciodată un fermier adevărat.

– Şi n-ai să fii nici preşedinte, îi spuse ea, făcându-l să râdă. Eşti soldat, Colin.

– Hei, soldaţii pot fi preşedinţi. O să conduc Arlingtonul pentru tine. Dar vreau să ştiu un lucru. Ce rang am?

– De când ne preocupă rangurile?

– De acum. Ce rang am?

– Cum ar fi Idiot de Cinci Stele?

El o pocni uşor pe braţ.

– Mie îmi place Comandant AE.

– AE?

– Absolut Excelent.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Alege zece recruţi dispuşi şi capabili să meargă cu tine. Dacă au familii, ele trebuie să fie dispuse să le dea drumul să plece ori să se mute odată cu ei.

– Am înţeles. Doamne, îi vezi pe ăia doi? Trebuie să mă întorc la treabă.

Plecând, îi aruncă lui Fallon o privire peste umăr.

– N-o să te dezamăgesc.

– Ştiu.

Ea încălecă pe Grace încă urmărindu-l din priviri. Apoi se întoarse şi porni către New Hope.

Trecând pe lângă grădinile comunităţii, văzu grupuri de voluntari plivind buruieni, şi pe alţii recoltând legume şi fructe în coşuri care fuseseră ţesute de alţi voluntari ori de meşteşugari.

Copiii prea mici ca să ajute, sau ca să ajute prea mult timp, se jucau pe leagăne şi tobogane, pe diferite căţărătoare, cu toatele – adunate de prin alte locuri şi apoi reparate. Membri a ceea ce New Hope numise Îngrijirea Comună a Copiilor îi supravegheau pe micuţi îndeaproape.

Părinţii, ştia ea, făceau troc pentru babysitting cu alte servicii, mâncare, meşteşuguri. Văzu o zânişoară care n-avea mai mult de trei ani, încercându-şi aripioarele. Unul dintre supraveghetori o prinse, înainte să se înalţe prea sus sau să se îndepărteze.

Sistemul funcţiona, se gândi ea în timp ce-şi continua drumul spre clinică. La fel cum funcţiona trocul pentru servicii medicale sau pentru lapte, ouă, unt şi aşa mai departe, toate produse la ferme, sau pentru lâna tunsă şi stofele ţesute.

Văzuse cum sistemul funcţiona şi în alte comunităţi, la fel cum văzuse în alte comunităţi lipsa de organizare, de structură, de conducere. Iar în altele văzuse chiar segregare subtilă şi o lipsă de încredere între cei cu puteri magice şi cei care n-aveau astfel de puteri.

Câştigarea războiului nu era unica provocare. Stabilirea unei organizări, a unei structuri, a încrederii avea să fie o altă bătălie în sine.

După ce o priponi pe Grace, Fallon intră în clinică. Trecu de sala de aşteptare, în care azi nu erau decât câteva persoane, şi se îndreptă spre recepţie.

– Trebuie să vorbesc cu Rachel când va fi liberă. Şi cu Hannah, dacă e posibil.

– Rachel e cu un pacient. Iar Hannah cred că face vizita la maternitate şi pediatrie, îi spuse April, făcându-i apoi un semn. În capăt şi la dreapta.

– Mulţumesc.

Înaintă, trecu de sala de examinare şi de sălile de tratament, dincolo de camera de gardă. Nu erau decât trei paturi ocupate, un semn bun. Cotind la dreapta, auzi ţipătul agitat al unui bebeluş şi vocea blândă, liniştitoare a lui Hannah.

– Cineva vrea la mămica. E ora mesei, nu-i aşa scumpete?

Fallon intră în ceea ce fusese o sală de clasă şi o văzu pe Hannah ridicând, dintr-unul dintre paturile pentru copii, un bebeluş înfăşat. În altul dormea un copilaş care purta o scufiţă albastră, tricotată.

În partea cealaltă a camerei, într-un balansoar, şedea o femeie cu un bebeluş mititel la sân.

Hannah lipi de ea bebeluşul care plângea şi îl frecă pe spate în timp ce îi zâmbea lui Fallon.

– Bine ai venit în cel mai fericit loc din clinică! O cauţi pe Rachel?

– Şi pe tine.

– Trebuie să duc scumpetea asta la mămica ei. Încercăm să le lăsăm pe mămici să se odihnească, dar cuiva îi e foame. Dacă-mi dai câteva minute, o s-o caut pe Rachel după ce o aranjez pe Jasmine.

– Sigur. Merg cu tine.

– Fallon Swift!

Din balansoar, Lissandra Ye mută cu grijă copilul la celălalt sân.

– Aş putea vorbi cu tine?

– Sigur.

– Nu lipsesc mult, zise Hannah şi ieşi cu copilul în braţe.

– Nu poate să stea afară decât foarte scurt timp, îi spuse Lissandra lui Fallon, uitându-se la incubator. E încă foarte mic. Laptele meu n-a fost de ajuns, dar mama ta m-a ajutat, iar acum are aproape două kilograme şi jumătate. Rachel spune că n-o să mai aibă nevoie de incubator după ce mai creşte un pic.

– Asta e bine, zise Fallon şi se apropie. E foarte drăgălaş.

La cuvintele ei, ochii Lissandrei se umplură de lacrimi, care i se prelinseră pe obraji.

– Îmi pare rău, spuse Fallon şi-şi trase un scaun, punând mâna pe braţul Lissandrei. Eşti îngrijorată, dar el este pe mâini bune aici.

– Ştiu asta, şi am încredere. La început n-am crezut că avea să trăiască. Era aşa de mititel. Nu eram sigură că voiam să trăiască. Mi-era ruşine de asta.

– N-ar trebui să-ţi fie.

– E al meu, vezi tu? E al meu, dar... N-a fost doar unul care m-a violat şi nu s-a întâmplat o singură dată. N-am putut să mă apăr. Îmi dădeau droguri ca să nu mă pot lupta, dar simţeam şi vedeam. Le permiteau paznicilor să se distreze cu noi oricând voiau.

Fallon auzise poveşti asemănătoare şi înainte, de prea multe ori. Dar poveştile o înfuriau şi o şocau de fiecare dată.

– Acum eşti în siguranţă. Ai vorbit cu consilierii de aici?

– Da, da. Dar n-au fost doar paznicii. Torţionarul. Nepământeanul Malefic din laborator. El...

Fallon înţelese acum, şi se lăsă pe spate.

– Eşti îngrijorată că el ar putea fi cel al cărui sânge curge prin vinele fiului tău.

– E al meu!

Chiar şi printre lacrimi, ea rosti cuvintele cu mare hotărâre.

– L-am numit după bărbatul care a murit încercând să mă salveze. Brennan. E copilul meu şi nu contează nimic, eu îl iubesc. Am crezut că n-am să-l pot iubi, dar e fiul meu. Totuşi, trebuie să ştiu. Dacă poartă întunericul în el, trebuie să ştiu ca să-l ajut să poată lupta împotriva acestuia. Te rog, trebuie să ştiu. Tu poţi vedea, poţi afla şi poţi să-mi spui.

– Întunericul e o alegere, Lissandra, la fel cum e şi lumina.

– Te rog.

Copilul stătea tăcut, cu gura moale, după ce laptele şi căldura îl adormiseră. Lissandra îl ridică spre Fallon, cu ochii plini de speranţă şi de lacrimi.

– Te rog!

Ce chinuri fusese nevoită biata femeie să îndure? Şi cât de multe ar fi trebuit să îndure dacă era lipsită de răspunsuri şi de consolarea dată de ele?

Aşa că Fallon luă copilul. Fraţii ei, îşi aminti ea, păruseră atât de mici la naştere. Dar în comparaţie cu fiul Lissandrei fuseseră chiar robuşti.

– Brennan, şopti ea, fiu al Lissandrei. Te văd.

Fallon se uită la el, se uită în el, îi puse mâna pe piept, acolo unde inima îi bătea sub palma ei.

– Văd lumina din tine.

Îşi plecă fruntea şi-şi apăsă buzele de căpşorul copilului.

– Te văd.

Cu un zâmbet, i-l întinse Lissandrei înapoi.

– Acesta e fiul tău şi poartă în el lumina.

– Îmi juri?

– Îţi jur. E nevinovat, la fel ca tine. Nevinovat. Şi e fiul tău. E puiul tău.

– E... ca mine? întrebă ea, iar în ochi prinse să-i strălucească, printre lacrimi, bucuria.

– Da.

– Vrei să-l binecuvântezi, te rog?

– Eu nu...

– Te rog!

– Ei bine...

Urmându-şi instinctul, Fallon îşi apăsă degetele pe fruntea, buzele şi din nou pe inima lui.

– Binecuvântări luminoase, Brennan, fiu al Lissandrei!

Ea repetă cuvintele în mandarină.

De-acum Lissandra zâmbea.

- N-am mai auzit pe nimeni vorbind mandarină de când mi-a murit bunica. Îţi mulţumesc din tot sufletul, nu pot să spun în cuvinte cât de mult.

Lissandra luă copilul înapoi şi-l legănă.

- Ai fost binecuvântat de Aleasă, îi şopti ea.

Rachel intră exact în clipa în care Fallon se ridica de pe scaun.

- Ţine-l lipit de tine o vreme, Lissandra, apoi îl poţi schimba înainte să-l pui înapoi.

- A mâncat foarte bine.

- O să-l cântărim un pic mai târziu, dar cred că de mâine poate să treacă într-un pătuţ normal.

- Ai auzit, puiule? O să fii promovat.

- Una dintre asistente va veni să te ajute.

Lissandra dădu din cap, dar se uită la Fallon.

- Pot să lupt. Am să lupt pentru tine. Am să lupt pentru el.

- Eu sunt cea care are să lupte pentru el, îi spuse Fallon. Tu trebuie să-l îngrijeşti. Am să vin să vă mai văd.

Se îndreptă către ieşire împreună cu Rachel, iar Hannah le aştepta în uşă.

- Asta a contat la fel de mult ca toată îngrijirea pe care le-o oferim noi.

- E puternică, zise Fallon.

- Acum va fi şi mai puternică. Voiai să mă vezi?

- Voiam să vorbesc cu Hannah şi cu tine despre unităţile medicale mobile. E destul de mare greutatea lor – pentru un flash care să ducă echipele voastre şi echipamentele până în zona de siguranţă de la Arlington.

- Lana a vorbit deja cu noi, dar putem să discutăm în birou. Vreau să-ţi arăt planurile pe care le-am primit.

- Planuri?

- Pentru extinderea clinicii.

Rachel, cu zulufii ei deşi în jurul feţei şi cu tenişi uzaţi în picioare, deschise drumul.

- Ştiu că nu e chiar în topul priorităţilor tale acum, dar e foarte sus în topul priorităţilor noastre.

– Nu ştiam că voiaţi să vă extindeţi.

– Avem nevoie, nu doar că vrem. Am vorbit cu Roger Unger cu săptămâni în urmă. El a fost arhitect înainte de Pieire, abia începuse să practice meseria. Acum instruieşte câţiva ucenici interesaţi.

– Avem nevoie de oameni care să ştie să proiecteze şi să construiască.

– Şi mie, şi lui Jonah ne plac planurile lui. Poate că vom dori anumite schimbări, dar e în direcţia bună. Avem de gând – nu strică să fim ambiţioşi – să creăm un complex spitalicesc, să avem şi stomatologie, specialităţile de bază, şi să avem şi oftalmologie.

– Mai e mult până acolo, adăugă ea, bătându-se peste ochelarii de citit din buzunarul de la piept, dar e un început. Erborizatorii, sub conducerea lui Kim, şi farmaciştii. Vindecătorii. Ar fi bine să-i strângem pe toţi laolaltă, continuă ea, în loc să fie risipiţi prin tot oraşul. Vom avea nevoie de mai multe echipamente, de mai multe paturi, de mai mult personal, dar nu putem ajunge acolo până nu avem spaţiul necesar.

– Sună foarte... ambiţios.

– La fel e şi cucerirea bazei Arlington.

Fallon reuşi să râdă uşor.

– Ai dreptate. Hai să reluăm discuţia despre Arlington. Apoi aş vrea să mă uit la planurile voastre.

„Planuri", se gândi Fallon mai târziu, în timp ce călărea spre casă, planuri care vorbeau despre speranţă, despre optimism şi hotărâre. Aveau nevoie de toate astea ca să câştige, ca să supravieţuiască şi să construiască acele centre.

Intenţiona să ducă toate astea la Arlington şi mai departe.

Capitolul 7

O semilună se ridica deasupra bazei, iar Fallon stătea alături de trupele ei, bărbaţi şi femei pe care avea să-i conducă în luptă. Cu săbii, cu săgeţi, cu gloanţe, cu dinţii şi ghearele, şi pumnii, aveau să lupte pentru ea într-o noapte atât de fierbinte încât aerul era greu.

Aveau să lupte în sud, pe plajă. Şi aveau să lupte mai bine de trei mii de kilometri spre vest, în deşert.

Aveau să lupte şi să facă pasul următor în călătoria care începuse cu multe secole în urmă.

– Acum, murmură ea.

Ordinul fu transmis din loc în loc, spre sud şi spre vest.

Îşi ridică mâinile şi se gândi la lecţiile învăţate de la Mallick într-o închisoare părăsită. Răbdare, tăcere şi control.

Îşi lăsă puterea să alunece de-a lungul magiei negre care înconjura baza ca un şanţ cu apă aducător de moarte. Acea magie era puternică, scăldată în sânge, revitalizându-se din carnea şi oasele oricărei creaturi care i-ar fi nimerit între fălci, aşa o vedea Fallon cu ochii minţii.

Neagră şi gâlgâitoare.

– Chem sângele vărsat al nevinovaţilor. Ascultă-le strigătele, gustă-le lacrimile!

Ea îi auzi; le simţi gustul.

Îndurerat. Amar.

– Eu sunt sabia voastră. Noi suntem dreptatea voastră.

Magia neagră zgârie, mârâi, se repezi să-i împingă înapoi. Întuneric gâlgâind, pulsând fierbinte.

– Fie ca lumina celor uciși să scapere și să strălucească, să se aprindă în flăcări și să ardă cu putere, ca să rupă lanțurile. Trupuri sacrificate pentru rău, lăsați lumina să se reverse în spiritele voastre!

Le auzi strigând, simți trezirea lor, iar toți mușchii ei tremurau să păstreze legătura, s-o cuprindă.

Simți mâna tatălui ei pe spate, se întări din forța lui, din credința lui.

– În noaptea asta și în ceasul ăsta, chem puterea celor uciși. Ascultați-mă și veniți alături de mine ca să ștergem pata sângelui. Lumina voastră, lumina mea, a noastră, va desface vraja. Și, pe tăcute, vraja se va prăbuși în iad.

Dădu din cap, cu sudoarea șiroindu-i pe spinare din pricina efortului.

– S-a săvârșit. Troy!

Vrăjitoarea și ucenicele ei aruncară farmece asupra camerelor de securitate. Chiar și acele câteva minute puteau oferi un avantaj.

– Arcași!

Săgețile zburară, ducând moartea lor înaripată spre cei care păzeau turnurile.

– Să pornească primul val!

În vreme ce elfii ieșeau din întuneric ca să escaladeze zidurile, ea își împinse puterea spre porți. Simți încuietorile cedând și se întoarse să se uite la tatăl ei.

– Porțile au cedat. Să pornească cel de-al doilea val!

Fallon se înălță în zbor, călare pe Laoch, coborând în picaj spre bază. Pe când forțele ei se scurgeau pe porți, ea porunci celui de-al treilea val să înainteze. Zânele se năpustiră spre închisoare și încăperile sclavilor.

Nu răsuna nici o alarmă – nu încă –, iar ea ateriză. O echipă de elfi alerga spre cartierul general și spre comunicații. Metamorfii fugeau spre depozitul de arme. Cum spera să salveze cisternele de combustibil de la distrugere, le învălui într-un foc rece.

Pe măsură ce începură să răsune primele strigăte şi primele zgomote ale bătăliei, să zboare primele gloanţe, Fallon îşi scoase sabia şi se întoarse împreună cu Laoch. Călări spre inamic cu sabia şuierând prin aer şi lovi, având sângele la fel de rece ca focul pe care-l conjurase.

Strigătele spintecau aerul. Gloanţele i se izbeau de scut, iar ea îşi lansă puterea ca să învăluie armele în foc. Fiecare armă anihilată împuţina numărul celor care puteau fi folosite împotriva oamenilor ei.

Auzi urletul sălbatic al unei arme automate, călări direct spre ea şi spre bărbatul care împroşca aerul cu gloanţe. Chiar în timp ce el se întorcea spre ea, Laoch îl străpunse.

Auzi strigătele copiilor, ţipetele lor speriate, în timp ce zânele îşi riscau viaţa ca să-i transporte într-o zonă sigură. Auzi gemetele răniţilor, sări de pe Laoch ca să doboare inamicul înainte ca acesta să poată să taie capetele celor care zăceau sângerând.

Văzu un metamorf străpuns, în plin salt, de un glonţ, îşi croi drum spre el şi vorbi în gând cu Travis:

Avem nevoie mai multe transporturi pentru răniţi.

Mă ocup.

Fă-o cât mai repede.

Alergă şi mai iute spre un baraj de focuri de armă, venind dinspre clădirile fortificate. Gloanţele se loveau de scutul ei în timp ce-şi croia drum spre ele. Cu puterea ei, mătură uşa dintr-o mişcare, apoi se ridică în aer, aşa cum făcuse odinioară, în copilărie, în poiana zânelor.

Dar de data asta se ridică ţinând în mână o sabie în flăcări. Trimise o flacără direct în cuibul lunetistului. Făcu un salt în aer, aşa cum o învăţase Mick, şi ateriză. Cinci duşmani se năpustiră deodată asupra ei.

Pe primul îl neutralizâ cu o mişcare de sabie la picioare, înainte să sară în sus. Pe altul îl doborî cu o lovitură cumplită, dată cu scutul. Blocă avântul unei săbii duşmane, se răsuci, sări în sus şi lovi cu ambele picioare.

Primi şi lovituri, dar ea era antrenată să suporte durerea. Respinse o nouă lovitură de sabie, se eschivă din calea unui vârf de cuţit. Despică dintr-o mişcare braţului unuia şi, cu strigătele lui răsunându-i în urechi, îşi înfipse sabia în inima altuia.

Se luptară mai departe prin mirosul greu, prin fum şi prin ţipetele care răsunau de pretutindeni. Trupuri, atât de multe trupuri, împânzeau pământul dimprejur. Ea alungă gândul carnagiului şi al preţului plătit, pentru că simţea, *ştia* că sorţii bătăliei se întorseseră decisiv de partea armatei lor.

Unii dintre inamici alergau spre porţi, abandonând lupta. În curând aveau să întâlnească o altă linie de atac şi să aleagă dacă să se predea sau nu.

Toţi prizonierii şi sclavii sunt în siguranţă, îi spuse Travis în gând.

Fallon prinse o săgeată cu scutul la doar câţiva centimetri distanţă de inima ei, o scoase şi o azvârli, cu ajutorul magiei, înapoi spre arcaş.

Colin alergă la ea.

– Avem cincizeci pe care i-am zăvorât în închisoare. Au mai scăpat câţiva dezertori, dar am prins vreo doisprezece dintre ei. Sunt terminaţi.

Scutul ei opri din nou o săgeată, de data asta – una menită să-l doboare pe fratele ei.

– Nu chiar.

– Acum e doar acţiune de curăţenie.

Chiar în timp ce Colin îi zâmbea larg, ea *îl* simţi.

– Treci în spatele meu.

– Pe naiba!

– Nu mă contrazice.

Fallon se răsuci pe călcâie ca să înfrunte întunericul.

El era înalt, avea peste doi metri. Era îmbrăcat în negru, iar aerul din jurul lui tremura tot. Aruncă un fulger spre ea, pe care Fallon îl blocă fără nici un efort.

El zâmbi.

Ea îl văzu limpede cum, ca să creeze şanţul de apărare, turna sângele celor sacrificaţi pe pământ, cum făcea să ardă focul cel negru, îl auzi rostind incantaţii pline de cuvinte spurcate.

– Ăştia nu înseamnă nimic, zise el şi-şi desfăcu braţele ca să arate spre cei căzuţi. Unelte şi naivi care să fie folosiţi, iar apoi aruncaţi.

O săgeată zbârnâi, căzând după ce spintecase aerul cu un şuier puternic. El se aplecă s-o ridice şi se uită spre acoperişul pe care era postată Tonia. Dintr-o mişcare a mâinii, aruncă săgeata înapoi spre ea.

Fallon îşi năpusti puterea, care rupse săgeata în bucăţi.

El râse din nou.

– Ea a ştiut că aveai să vii, că aveai să încerci să salvezi creaturile astea jalnice. Ea ştia că aveai să sângerezi pentru ele. Verişoara ta îţi transmite salutări.

El aruncă spre Fallon un val de putere care o scutură din toate încheieturile atunci când îl bloca folosindu-se de scut.

– Dispari de aici, îi porunci lui Colin.

– Nu te las singură cu...

– Dispari. Şi fă curăţenia aia. E un ordin.

Fratele din el aproape că dădu să-i răspundă, dar soldatul respectă ordinul primit.

– Pe tine te-a trimis? se interesă Fallon pe un ton aproape plictisit.

– Eu sunt Raoul, Vrăjitorul Negru. Sunt legat de Petra prin sânge, iar ceea ce vieţuieşte înlăuntrul ei m-a umplut şi pe mine de nemaipomenite puteri întunecate. Eu sunt ucigaşul Alesei, în numele Petrei.

– Raoul, Vrăjitorul Negru? făcu ea, adăugând acum o nuanţă de dispreţ în voce. Cred că glumeşti.

– Arzi, arzi, arzi! îi strigă el şi-şi învârti mâinile în timp ce striga vraja. Conjur acum focurile şi foamea iadului.

Focul negru se izbi de scutul ei, o încercui. Ea simţi pulsaţia căldurii, bucuria întunecimii. Câţiva dintre ai ei se năpustiră în apărarea ei. Raoul plesni din degete cu un bici împletit din fulgere. Acesta se îndreptă spre Flynn, iute şi mortal, dar înainte să lovească, Lupa sări să-l apere.

Şi căzu la pământ, plin de sânge.

Auzi strigătul îndurerat al lui Flynn ca pe o inimă care i se frângea în minte. Plină de furie, ea își aruncă puterea spre flăcările din jur, le lovi cu pulsații mânioase de lumină.

Râsul lui răsună mai tare în timp ce smulgea fulgere de pe cer, aruncându-le pe pământ ca pe o ploaie. Ea trecu de focul aproape stins și lovi fulgerele cu sabia, aruncându-le în sus cu scutul.

El începu o incantație, trăgând fum din pământul care șuiera și mușca asemenea șerpilor.

– Lumina ta se stinge și moare! strigă el. Iar carcasa goală care va rămâne aici, i-o voi pune Petrei la picioare.

Fallon își adună toată puterea trăgând-o spre ea, apoi atacă, străbătând terenul însângerat. Putea să jure că își auzea sabia din mână cântând.

– Pe sânge din sângele meu!

Dogoarea o învălui, dar ea merse mai departe.

– Pe carne din carnea mea, pe oase din oasele mele, pe lumină din lumina mea, să fii blestemat!

Atunci când îl doborî, atunci când râsul lui deveni un țipăt, ea se cutremură până în măduva oaselor, pierzându-și aproape de tot răsuflarea.

– Petra va fi pieirea ta, zise el, întins la pământ și cu răsuflarea gâlgâitoare.

– Nu, eu voi fi a ei. Așa cum sunt și a ta.

Înfipse sabia în el și încheie lupta.

Își ridică apoi sabia, chemând lumina rece a lunii ca s-o cureță. Odată curățată, o înfipse în pământ până-n plăsele. Pământul se cutremură. Lumina izbucni și lumină noaptea, preschimbând-o în miez de zi, apoi păli și se contopi cu lumina stelelor.

– Acesta e, de acum, un loc al luminii. Revendicăm acest loc. Lumină pentru viață.

Se auziră urale, dar ea se îndreptă spre Flynn cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

El stătea nemișcat, ținând în brațe lupul care-și dăduse viața ca să-l salveze. În ochi i se oglindea durerea unei inimi frânte.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău.

– A murit ca un luptător, ca un erou. A murit în...

Vocea lui Flynn se frânse, iar el își îngropă fața în blana însângerată a lui Lupa.

– A murit în serviciul Alesei, zise Starr.

Ea păși, ajunse lângă Flynn și continuă, deși cu voce tremurătoare:

– A murit slujind lumina, lumina pentru care luptă Aleasa, lumina pentru care luptăm și noi.

– Haide!

Ea, care rareori îngăduia să fie atinsă, își trecu un braț pe după umerii lui Flynn, spunând:

– Îl vom duce acasă.

La auzul unui alt strigăt, Fallon se întoarse, cu ochii împăienjeniți, în timp ce Colin fixa simbolul celor cinci, argintiu pe alb, pe un catarg de steag.

Simbolul Războinicilor Purității zăcea în tină, călcat în picioare. Iar armata biruitoare înălță stindardul Alesei deasupra Arlingtonului.

Zânele veniră în zbor să transporte răniții. Iar baza fiind cucerită în întregime, tot mai mulți vindecători apărură ca să trateze la fața locului răniții.

Fallon porunci santinelelor să-și ocupe posturile. Porunci echipelor să verifice bine fiecare casă și clădire, fiecare magazie și structură, ca să se asigure că nu rataseră nici un inamic și nici un rănit.

Nici un mort.

Îl căută pe tatăl ei în timp ce-și făcea propria cercetare, până când simți că inima începea să i se zbată în piept.

Văzându-l pe Will ieșind împreună cu o echipă dintr-o casă fortificată și făcând semn că totul era în regulă, pentru ca una dintre vrăjitoare să pună pe ușă strălucitorul semn al celor cinci, se grăbi spre el.

– Nu l-am văzut pe tata. Trebuie să...

– E bine. A fost rănit, dar...

– Unde e? Cât de grav? Mama...

– Respiră, îi spuse el. Îți jur că e bine. L-am trimis pe calea aerului la unitatea medicală mobilă. Chiar mama ta l-a tratat. O rană curată în partea dreaptă, n-a fost atins nici un organ.

– Nu mi-a spus nimeni.

– M-a pus să jur că nu-ţi spun şi mi-am ţinut promisiunea. Am aflat de la unul dintre medici că e pe picioare şi că se îndreaptă deja încoace, zise Will, zâmbind în timp ce-o bătu pe umăr. Mama ta a confirmat că e bine.

– În regulă, zise ea, urmând sugestia lui Will şi începând să respire din nou. Eddie, Aaron, zise apoi.

– Sunt în regulă. Am pierdut oameni, Fallon, şi o să fie greu să ducem vestea despre pierderile astea la New Hope.

Povara o apăsa deja în stomac precum nişte pietre de moară.

– Am nevoie de nume, cifre. Morţi şi răniţi, cât mai repede.

– O să le ai. Te socotim şi pe tine la răniţi. Sângerezi aici şi aici, şi ai nişte arsuri.

– Mă ocup de ele după ce vor fi trataţi ceilalţi. Trebuie să...

Se întrerupse şi mai reuşi să spună, cu voce tremurătoare:

– Tată!

Apoi alergă la Simon.

El o prinse într-o strânsoare la fel de puternică precum a ei.

– Sunt în regulă, zise el, împingând-o ca să se uite la ea. Ai nevoie de un doctor.

– După ce sunt trataţi ceilalţi. Nu-i mare lucru. Eşti palid. Lasă-mă să văd!

Îi ridică tricoul înainte ca el să se poată împotrivi şi-i studie rana din dreapta, care era deja pe cale de vindecare.

Îşi puse mâna pe ea.

– E curată şi se vindecă. Dar eşti palid de la pierderea de sânge. Ar trebui să te odihneşti până...

– Sunt destul de bine. Mama ta e de acord cu mine în privinţa asta.

– După o dispută cât de mare? îl întrebă, văzând, totuşi, pe chipul lui că avea dureri.

– Eu am câştigat disputa, după cum vezi. Se răspândeşte deja vestea despre felul în care ai încheiat lupta. O să vreau să aflu totul de la tine mai târziu. Îţi dau vestea că sunt bine cu toţii: mama, Travis şi toată lumea din unităţile medicale mobile şi de sprijin.

Ea simţi cum îi îngheţa sângele.

– Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

– Câțiva dezertori au reușit să treacă printre linii. S-au gândit că ar fi putut să pună stăpânire pe una dintre unitățile mobile și să scape. N-au reușit, dar s-a creat o mică busculadă. Mama ta, Travis, Rachel, Hannah, Jonah și alți câțiva i-au cotonogit zdravăn.

– Mama a fost rănită?

– Nu doar că n-a fost rănită, dar ea și restul au protejat răniții, unitățile mobile, și au mai luat și șapte prizonieri. Savurează-ți victoria, draga mea!

– Vrăjitorul l-a ucis pe Lupa. El... Nu l-am putut opri la timp.

Simon își plecă fruntea și și-o lipi de a ei.

– Îmi pare rău. Al naibii de rău. Flynn?

– El și cu Starr îl vor duce acasă. Ne vom duce morții acasă. Morții inamicului îi vom incinera. Sunt prea mulți ca să-i îngropăm. Iar pe ai noștri îi vom duce acasă.

Ea se uită în jur. Îl văzu pe Taibhse cocoțat pe catarg, deasupra stindardului. Îl căută cu mintea pe Faol Ban, îl găsi acolo unde îl rugase să fie, să ajute la protejarea răniților. Și Laoch se întorcea la ea, după ce-i transportase pe ultimii răniți la unitățile mobile.

Toți ai ei, se gândi, erau în viață și bine. Dar alții...

– Sângele lor va sfinți pământul.

Cum încă o ținea strâns de mână, Simon simți cum creștea puterea magiei în ea, îi văzu pe alții care lucrau să facă ordine, să adune morții, cum se opreau. Vocea ei răsună tare, ajungând la toate urechile:

– În acest loc unde odinioară domnea întunericul cu cruzime și fanatism, în numele unui zeu fals și ticălos, voi aduce o piatră albă, pură și șlefuită. Pe această piatră voi însemna numele celor care au murit pentru lumină și dreptate, dându-și viața pentru cei nevinovați. Pe ei îi vom plânge și-i vom onora. Și ne vom aminti de ei.

Oftă și se întoarse către Simon.

– Poți să te ocupi să notezi numele tuturor?

– Desigur.

Ea rămase în picioare, învăluită în fum. Amintindu-și viziunea ei, își ridică brațele ca să curețe aerul de duhoarea răspândită de fum.

– Trebuie să-l aduc pe Chuck ca să verifice tehnica şi am nevoie de un raport de la Thomas şi de la Mallick. Troy şi unii dintre ceilalţi să adauge straturi de magie protectoare ca să ţinem duşmanii la distanţă. Avem nevoie de inventarul armelor, proviziilor, al echipamentelor şi medicamentelor.

– Ai nevoie de un cartier general temporar. Îl poţi folosi pe al lor, deocamdată. Colin face deja inventarul armelor. L-am văzut pe când veneam.

„Trebuie doar să faci următorul lucru", se gândi ea. „Faci următorul lucru, iar când termini, treci la următorul."

– Dacă se pot lipsi de Jonah şi Hannah la unităţile mobile, mi-ar plăcea ca unul dintre ei să preia conducerea inventarierii echipamentului şi a proviziilor medicale.

– Trimit un curier. O să trimitem echipe pentru restul inventarului. Draga mea, fă-i tatălui tău o favoare şi lasă-l pe unul dintre medici să te trateze.

– Pot s-o fac eu. Am să instalez cartierul general. Chuck mi-ar fi de folos.

– O să aranjez să-l aducă cineva. Fallon, ai făcut ceea ce n-a fost nimeni în stare să facă într-un deceniu, de când White şi Războinicii Purităţii au cucerit locul ăsta.

– Noi, cu toţii, am făcut-o, îl corectă ea.

– Da, aşa e. Şi ai avut dreptate să lupţi pentru asta. Nu-i vom uita pe cei care au murit, dar nici tu să nu uiţi spusele mele. Ai avut dreptate.

Îi făcu semn spre o echipă care începuse deja să demonteze un eşafod.

– Acolo să pui piatra. S-o pui în locul în care ticăloşii îşi organizau afurisitele de execuţii publice.

– Da.

„Slavă Domnului că-l avea pe el!" se gândi Fallon. „Slavă Domnului pentru acest bărbat care vedea, ştia, simţea!"

– Da, acolo o s-o pun.

Porni să traverseze baza. Tonia veni şi-şi potrivi paşii cu ai ei.

– Mulţumesc că m-ai salvat.

– Cu plăcere.

– Era mai puternic decât am anticipat. Greşeala mea. A naibii Petra!

– Moartea lui n-o să însemne nimic pentru ea. Pur şi simplu o să găsească pe altcineva. Ea are deja alţii.

Traversă un trotuar împreună cu Tonia, urcă trei trepte spre o alee asfaltată care ducea la o verandă mare, acoperită.

– Am vorbit cu Duncan, spuse Tonia, arătând spre tâmplă. Am cucerit baza din Utah.

Fallon zvâcni toată de încântare.

– Câte pierderi?

– Nici una, zero. Nici măcar una. Câţiva răniţi, dar nici o victimă din tabăra noastră. Sistemul lor de pază şi securitate era o glumă. Jumătate dintre inamici erau fie prea beţi, fie prea drogaţi cu peyote, ceea ce le e interzis Războinicilor Purităţii. Nu cred că White i-a trimis chiar pe cei mai buni oameni acolo. Mi se pare că Duncan este un pic dezamăgit că a fost aşa de uşor.

– Următoarea luptă n-o să mai fie, zise Fallon.

Se opri pe verandă.

– Am nevoie de un raport complet şi de detalii privitoare la tot ce au făcut şi fac pentru securitatea noastră acolo. Provizii, prizonieri, cei care au fost salvaţi, tot.

– Ştie. După ce se termină cu inventarul, cu adunatul cifrelor şi cu tot restul, Mallick o să vină să-ţi raporteze direct.

– Bine. Am să vorbesc cu Mick şi putem să sperăm că veştile o să fie bune. Între timp, ne instalăm cartierul general aici, zise ea, deschizând uşa.

Păşiră înăuntru. Tonia rămase cu gura căscată.

– Sfinte... Uau!

Intrarea se întindea, cale de multe podele lustruite, spre trei etaje. O scară elaborată se despărţea şi o cotea către dreapta şi către stânga la etajul al doilea. Deasupra se afla un enorm candelabru de cristal. Pe pereţi erau o sumedenie de tablouri.

Fallon înaintă şi mai mult şi văzu în stânga un fel de salon deschis, în care se găseau canapele cu două locuri, tapiţate cu mătase,

scaune cu picioare curbate, mese din lemn lustruit, lămpi cu și mai multe cristale strălucitoare.

– N-am văzut niciodată așa ceva, zise Tonia în timp ce o cotea la dreapta.

Între coloanele înalte, albe, se afla un șemineu placat cu piatră albă. Încăperea avea un pian vopsit în auriu. Se găseau acolo și mai multe canapele, și mai multe scaune, și mai multe mese, lămpi și tablouri.

Câteva piese de mobilier fuseseră sparte în timpul bătăliei. Obloanele de oțel ale marii ferestre din față fuseseră stricate în luptă și atârnau strâmb. Covorul colorat era pătat de sânge. O parte se vărsase și pe podelele lustruite.

– Lux, spuse Fallon. Liderii trăiau în lux, furau tot ce-și doreau și-și decorau vizuinile. Și uite, continuă ea, ducându-se la fereastră. Puteau să stea aici, în palatul lor furat, și să se uite la mulțimea care aclama atunci când erau spânzurați cei ca noi.

– Nu mai pot să facă asta.

– Nu, nu mai pot. O să lăsăm aici strictul necesar și o să luăm restul ca să-l distribuim acolo unde e nevoie sau ca să-l depozităm până ce vom avea nevoie.

Continuă să exploreze, uluită de spațiu și de mobila din sufragerie – un alt șemineu, placat cu piatră verde, de data asta, despre care știa că era malahit, o masă lungă, lustruită, destul de mare încât să poată sta la ea douăzeci de oameni, înconjurată de scaune cu spătar înalt și șezut elegant. Servante cu candelabre de argint și fructiere.

O bucătărie care cu siguranță că ar fi făcut-o pe mama ei să plângă de bucurie, în ciuda sângelui de pe jos. Uși de sticlă, acum sparte, care dădeau înspre o terasă de piatră, o piscină, o grădină și o fântână.

O bucătărie, se gândi ea, în care gătiseră și serviseră sclavii.

Deschise o ușă.

– O cămară de mari dimensiuni, cu destule provizii cât să hrănească cincizeci de oameni timp de o săptămână.

– Același lucru și cu frigiderul.

Tonia deschise o altă ușă.

– E un fel de spălătorie. Mai văd aici un pat pliant şi cătuşe. Trebuie să fi ţinut un sclav personal.

– Nu mai pot face asta, zise Fallon din nou, apoi deschise altă uşă. Asta duce în jos.

Deşi ştia că totul fusese verificat în casă, ea puse mâna pe mânerul sabiei atunci când începură să coboare scara.

– Centru de comunicaţii. Sfântă zeiţă! zise Tonia, rânjind sălbatic. Chuck o s-o ia razna. Mamăăă, Fallon! E atât de plin de jucării aici, cum n-am mai văzut decât la centralele nucleare pe care le-am atacat.

– Au muncit ca să instaleze toate astea.

Fallon studie butoanele de control, monitoarele, componentele.

– Acum vom folosi totul împotriva lor.

– Trebuie să fie plin de informaţii, date, locaţii, tot. Chuck o să scoată totul la iveală.

– Asta e magia lui.

Bătălia ajunsese şi aici, văzu Fallon, cu mizerie şi sânge, cu scaune răsturnate şi cu găuri de la gloanţele care se înfipseseră în pereţi.

Fallon se îndreptă spre uşa stricată şi păşi afară, în noaptea sufocantă. Îşi închise ochii şi-l contactă pe Mick în gând.

Frate, aşteptam veşti de la tine. Eşti bine?

Am cucerit Arlingtonul!

Nemaipomenit! Cum ai...

Mai târziu. Am nevoie de raport.

Ei, am cucerit Carolina – sau partea asta a ei. Utah?

Da.

Am reuşit!

Pierderi?

Ea îi simţi ezitarea, se pregăti pentru ce era mai rău.

Opt. Şaisprezece răniţi. Am pierdut opt oameni, Fallon. L-am pierdut pe Bagger.

Ea se întristă pentru elful pe care-l cunoscuse de mic, pentru băiatul căruia îi plăceau glumele.

Îmi pare rău, Mick.

Ei au pierdut mult mai mulți oameni, îți garantez asta. Mult mai mulți.

Auzind vocea lui Chuck, ea se uită în spate. Îl auzi strigând:

– Oho, mămică sexy, hai la tata!

Am nevoie de Thomas sau de altcineva de care te poți dispensa, pentru raport complet.

Odată ce suntem cu securitatea la zi. Stindardul Alesei flutură acum deasupra bazei.

Ai controlul comunicațiilor?

Da, îl avem, iar specialistul IT e grămadă pe ele.

O să am nevoie să transmiți un mesaj la semnalul meu.

Când și unde?

Ea îi spuse, apoi se întoarse înăuntru ca să-i spună același lucru și Toniei, pentru ca aceasta să-i transmită lui Duncan.

– Poți să aranjezi totul în așa fel încât să transmit un mesaj? îl întrebă pe Chuck.

– Ba bine că nu, pariez pe fundulețul tău cel drăguț. Fără supărare.

– Fără. Poți să-l transmiți în așa fel încât să ajungă la oricine ascultă? La oricine deține tehnică de comunicare?

– Cu ce e aici, am o rază destul de mare. Tu și cu Tonia ați putea s-o suplimentați. Probabil că nu-ți amintești cum tu și cu Duncan ați susținut prima noastră emisie din New Hope.

– De fapt, îmi amintesc, măcar un pic.

– Spune-i lui Duncan să facă același lucru la el, îi zise Fallon în timp ce îi comunica același lucru lui Mick.

– De cât timp ai nevoie, Chuck?

Acesta lucra deja la comenzi.

– Doar de o secundă. Vrei și video, sau doar audio?

– Ambele. Așteaptă, zise ea și-și ridică mâinile ca să facă o vrajă de înfrumusețare, menită să-i ascundă sângele închegat de pe față, vânătăile și arsurile. N-o fac din vanitate, adăugă.

– Ești neatinsă, zise Tonia. Neatinsă. Orice picătură de sânge pe Aleasă e sânge inamic. E o tactică bună.

– În zece secunde de la semnalul meu, le spuse Fallon Toniei, lui Chuck și lui Mick. Amplificați semnalul.

În timp ce butoanele se aprindeau și monitoarele clipeau, Chuck râse.

– N-o luați razna, fetelor. Suntem pregătiți atunci când sunteți și voi.

– Numără, zise ea.

– Zece, nouă, opt, începu Chuck numărătoarea inversă, iar apoi deschise canalele de comunicație.

– Către toți cei care se strâng laolaltă în pace, care își doresc pacea, care protejează, apără, care au suferit sau au vărsat sânge ca să protejeze sau să apere, ascultați-mi vocea și aflați că există speranță. Aflați că lumina e cu voi toți, înzestrați cu puteri magice sau nu. Către fermieri, constructori, profesori, soldați, mame, fii, tați și fiice: aflați că lumina există pentru voi, luptă pentru voi. Ridicați-vă, ridicați-vă împotriva celor ce oprimă, împotriva celor ce persecută și țin sclavi. Aflați că, pentru fiecare ins care caută să distrugă, vom trimite douăzeci care să-l oprească. Ascultați-mi vocea, persecutori, opresori. Ascultați-mă și aflați, Războinici ai Purității, Nepământeni Malefici, vânători de recompense, Cete de Ucigași, toți cei care vânează și au prizonieri, care torturează și ucid: vremea voastră s-a sfârșit. Tot ce iese din întuneric va muri în întuneric.

Își scoase sabia și o umplu de lumină.

– Lumina vă va arde și vă va distruge. În noaptea asta, lumina a frânt lanțurile celor ținuți prizonieri pe plajele din California, în deșertul din Utah, a alungat întunericul care ocupase acele locuri și le-a făcut ale sale. În noaptea asta, lumina a alungat întunericul din Arlington. Acum orașul e al nostru. Temeți-vă de mine, voi, cei care ați vărsat sânge nevinovat, care vreți să trăiți pe spinarea sclavilor, care ați ales întunericul. Temeți-vă de mine și de cei care urmează lumina, pentru că noi vă vom fi sfârșitul.

Ridică mâna liberă, iar în palmă îi apăru o minge de foc.

– Iată focul ce va pârjoli întunericul și pe toți cei care-l urmează.

Închise palma în jurul focului și o deschise din nou. Acum ținea în ea un porumbel alb.

– Și iată speranța pe care o ofer tuturor celorlalți. Le promit pe amândouă, flacăra și porumbelul.

Îi făcu un semn scurt din cap lui Chuck, iar acesta întrerupse comunicarea cu o mână uşor tremurătoare.

– Ce mai discurs! reuşi el să spună.

– Da, grozav truc, zise şi Tonia, atingând cu vârful degetului pieptul porumbelului.

– Mi-a venit dintr-odată ideea.

Fallon îi dădu drumul porumbelului să zboare, prin golul uşii stricate, spre libertate.

– A fost prea mult?

– Cred că, dacă aş fi fost unul dintre tipii răi, aş fi făcut pe mine de frică, mărturisi Chuck.

– Bine, zise Fallon şi puse o mână pe umărul lui. Pentru că şi ăsta a fost unul dintre efectele pe care voiam să le obţin.

– Punct ochit, punct lovit.

Capitolul 8

În timp ce Fallon își organiza cartierul general în Arlington, Duncan făcea același lucru în Utah. Nu dispunea de lucrurile frumoase pe care le avea ea, dar începuse deja o listă cu lucrurile de care avea nevoie ca să construiască și să mențină viabilă baza de operațiuni.

Aveau nevoie de materiale cu care să construiască adăposturi mai bune, de un agrodom pentru cultivarea fructelor. Le trebuiau mai multe găini, vaci, câteva capre, câțiva purcei, ceea ce însemna țarcuri și padocuri, precum și un soi de hambar. El știa cum să se ocupe de animalele domestice, dar în bază trebuia să mai existe cineva care să știe cum să facă asta.

Avea să delege zânele să cultive legume, ierburi și grâne oriunde se putea, avea să trimită cercetași ca să găsească orice era de găsit, ca să facă troc cu alte comunități, dacă și când găseau vreunele.

Făină, zahăr, sare – trebuia ca aceste alimente de bază să fie aduse, cu ajutorul flash-urilor, de la New Hope, până ce aveau să găsească o cale mai bună. În fapt, se gândea Duncan, acum el pornea de la zero, așa cum o făcuseră odinioară mama lui și membrii fondatori ai New Hope.

El măcar putea să lucreze după modelul lor și mai avea și trupe experimentate.

Depozitul de arme era bun deocamdată, se gândea el, dar avea să trebuiască să-l extindă și pe acesta.

Ședea, cu listele și cu hărțile lui, în ceea ce era, de fapt, o colibă. Cea mai sigură structură, la care mai adăugase și alte elemente de siguranță, era acum închisoare. Nu pentru sclavi sau inși cu puteri magice care să fie torturați, ci pentru inamicii făcuți prizonieri.

Trebuia să scape de ei din bază cât mai curând posibil, așa că începu să-și noteze propuneri privitoare la taberele de prizonieri.

Ridică privirea atunci când intră Mallick.

– Trimit echipe să vâneze, să caute și să găsească materiale la prima oră. Mă gândesc că zânele pe care le avem o să ne poată ajuta în privința cultivări de alimente, pentru noi și pentru animalele domestice, dar poate că o să avem nevoie și de un agrodom pentru pomi fructiferi.

– Am să întreb atunci când ajung la New Hope, zise Mallick, apoi se uită spre locul în care Duncan stivuise sticle de whisky, gin, bere și vin.

– M-am gândit că e mai sigur să le țin aici, la mine. O să păstrăm câteva. Soldații au nevoie de recreere, iar o altă parte poate fi folosit în scopuri medicale. Restul o să-l putem folosi la trocuri.

Mallick aprobă din cap și alese o sticlă de vin, o deschise și o mirosi.

– Abia dacă se poate bea. Dar chiar și așa...

Găsi căni, ridică o sprânceană și-l privi pe Duncan.

– Da, beau și eu, de ce nu? Îți dau o listă cu ceea ce ne trebuie, și una cu ceea ce ne va trebui la un moment dat.

– În regulă. Ai acționat bine în noaptea asta.

Duncan luă cana cu vin și o ciocni de cea a lui Mallick. Se auzi sunetul tablei care se lovea de tablă.

– Și tu la fel. Pe de altă parte, n-a fost cine știe ce luptă.

– Pentru că ne-am pregătit, am planificat totul și ne-am ținut de plan.

– Și pentru că inamicii erau cu toții niște idioți beți.

– Da, dar chiar și niște idioți beți pot să ucidă. N-am pierdut pe nimeni, zise Mallick și se așeză să-și bea vinul. În Carolina de Sud au pierdut opt oameni.

Se uită în cană înainte să bea.

– La Arlington au pierdut şaizeci şi trei şi sunt încă nouăzeci şi opt de răniţi.

Duncan puse cana jos şi se ridică. Se duse la fereastră.

– Tonia mi-a zis că a fost rău. Mi-a zis că Flynn l-a pierdut pe Lupa. Ştiu că Lupa şi Joe a lui Eddie au trăit mai mult decât era normal, şi asta – pentru că au avut parte de tratamente şi de vindecări magice, dar chiar şi aşa... Parcă nu-mi pot imagina New Hope fără lupul lui Flynn. Ai numele celor morţi şi răniţi? zise el apoi, întorcându-se.

Mallick puse o hârtie pe birou. Duncan se duse să se uite.

În timp ce citea, luă cana şi bău tot vinul.

– Ar trebui să-i cunoşti, începu Mallick.

– Am fost la şcoală cu doi dintre ei. Eu şi Len obişnuiam să jucăm baschet şi alte jocuri. Cu Marly am ieşit la întâlniri de câteva ori. Ben Stikes obişnuia să cânte la ukulele pe veranda casei. Margie Frost ne-a învăţat, la academie, chimie pe mine şi pe Tonia. Îi cunoşteam. Îi cunoşteam pe toţi.

Şi îi putea vedea, auzi. Le cunoştea familiile, prietenii. Îşi aminti că ieşise cu Marly mai ales pentru că-l cucerise râsul ei spontan şi contagios.

– Asta o întristează pe Fallon.

Duncan îşi apăsă degetele pe ochi, apoi le îndepărtă.

– Cu siguranţă. N-ar trebui niciodată să fie uşor.

– Corect.

– Nu vreau să spun că merita...

– Ştiu ce ai vrut să spui, băiete. Eu am antrenat-o, am văzut cum a crescut. Şi, deşi mi-am dedicat viaţa exact acestui lucru, atunci când a venit vremea am suferit pentru ea, pentru povara pe care trebuie s-o poarte.

– Ai ajuns s-o iubeşti.

– Aşa e. O evoluţie neaşteptată, zise Mallick, apoi mai luă o înghiţitură de vin. Iar în seara asta, deşi e vorba de un nou început şi nicidecum de sfârşit, ea a arătat cine e.

– Fallon a provocat un atac. Nu aici. Noi nu suntem valoroşi în momentul ăsta.

Deşi el avea să se asigure că şi ei aveau să fie.

– Probabil că nici Carolina de Sud. Dar Arlington este.

– Asta a şi intenţionat. Fallon are să păstreze ceea ce a cucerit.

– Ştiu. Am alte probleme cu ea în afară de asta, dar cred în ea fără rezerve.

– O ştiu prea bine. Faci cinste sângelui tău, Duncan.

– Uau! făcu Duncan, sincer surprins, căutându-şi cuvintele. Asta cere ceva de băut.

Mallick izbucni în râs şi le mai turnă amândurora nişte vin.

– O să fac din locul ăsta o fortăreaţă şi de aici o să ne extindem spre vest. Spune-i... La naiba, nu ştiu ce vreau să-i spun.

– Ai să ştii atunci când ai s-o revezi.

– Habar n-am. Poate.

În acel moment, se gândi el, trebuia să se concentreze pe transformarea locului într-o fortăreaţă, să hrănească, să îmbrace şi să antreneze trupele care o păzeau.

– Ce să fac acum? întrebă Duncan, ridicând din umeri. Evoluţie neaşteptată: o să-mi lipseşti.

– La fel de neaşteptat, şi tu mie, zise Mallick, ridicând cana cu vin. Închin pentru lumină şi pentru lucruri neaşteptate!

Duncan îşi ciocni din nou cana de cea a lui Mallick, apoi bău.

Fallon rămase la Arlington timp de două săptămâni, ajutând să se organizeze şi să se înfăptuiască antrenamentul trupelor şi cazarea. Supraveghe transferul prizonierilor şi mutarea sclavilor şi a foştilor prizonieri cu puteri magice care aleseseră să plece.

Cum mulţi optaseră să rămână – să locuiască, să lucreze şi să se antreneze aici –, ea supraveghe redistribuirea de provizii, dotări şi mobilier în cadrul bazei.

Voluntarii curăţară casele din vecinătatea bazei de rămăşiţele celor morţi, alungară şobolanii, igienizară şi reparară.

Ca să creeze liste de voluntari în diferite domenii, Fallon se folosi planurile lui Katie pentru împărţirea slujbelor în New Hope pe baza priceperii, a experienţei sau a interesului pentru ambele.

Atacul veni în zorii celei de-a treia zile de la transmisia pe care o făcuse cu ajutorul lui Chuck. Forţele ei, care acum îşi spuneau Lumină pentru Viaţă, erau pregătite, aşa că respinseră atacul Războinicilor Purităţii în mai puţin de o oră.

Din estimările lui Fallon, acela fusese mai degrabă un bombardament furios şi plin de ţâfnă decât un atac structurat.

Aveau să mai fie şi altele, dar la finalul celor două săptămâni era pe deplin încrezătoare în faptul că fratele ei, Colin, şi trupele sale puteau apăra baza şi pe oricine se hotăra să locuiască în împrejurimi.

Stătea alături de el lângă piatra memorială albă pe care o amenajase.

Ea îi dăduse forma unui turn care să simbolizeze înălţarea şi săpase în piatră, cu lumina ei, numele tuturor celor care-şi dăduseră viaţa ca să cucerească această bază.

Sub acele nume gravase simbolul în cinci colţuri şi adăugase: LUMINĂ PENTRU VIAŢĂ.

Cineva plantase flori la baza turnului. Ele înfloreau deja, la fel de albe ca piatra.

– Mallick o să vină şi o să plece din bază periodic în următoarele săptămâni. Ştii cum să-l chemi pe el sau să mă chemi pe mine dacă ai nevoie. Şi nu uita să-mi trimiţi rapoartele săptămânale detaliate.

– Am mai discutat asta, Fallon. Rapoarte săptămânale detaliate. Am să-ţi comunic pe loc orice chestie neobişnuită sau notabilă aflată sau constatată în misiunile de recunoaştere.

– O să atace din nou. Războinicii Purităţii şi, probabil, guvernul sau armata din D.C. Să priveşti cerul, Colin!

Ea răsuflă adânc. Trebuia să creadă că era pregătit. Îi trimisese deja pe Taibhse şi pe Faol Ban înapoi la New Hope. Acum era timpul să li se alăture.

Aşa că se întoarse spre el.

– Să-l asculţi pe Mallick. Învaţă de la el. Tu eşti şeful... dar nu eşti preşedinte.

El îi zâmbi larg.

– Prefer lupta în locul politicii.

– Asta-i evident, însă nu uita de politică. Antrenează-i bine, Colin.

Se uită de jur împrejur prin bază, privi soldaţii şi recruţii de pe terenul de antrenament, precum şi pe voluntarii care lucrau în grădini sau care îngrijeau animalele domestice.

Din casa pe care o transformaseră în şcoală răzbăteau râsete, iar mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor veni din altă casă, pe care o transformaseră în bucătăria bazei.

Dar era deja cu mult mai mult decât o bază. Era o comunitate în devenire.

– Antrenează-i bine, repetă ea. Anul ăsta o să cucerim D.C.

– Vom fi gata.

Ea se întoarse spre el şi-l strânse tare în braţe.

– Ai grijă de ei, îi mai zise, încălecând pe Laoch. Tot mai eşti un pic bandit, dar eu te iubesc oricum.

– Reciproca e valabilă, veni răspunsul lui.

Laoch îşi desfăcu aripile. Zbură deasupra Arlingtonului, se învârti o dată pe deasupra, apoi se înălţă în drum spre New Hope.

Ea îşi dorise să zboare, nu să călătorească prin intermediul unui flash. Îşi petrecu timpul făcând în minte hărţi despre terenul de sub ei. Văzu o mulţime de şosele încă nedegajate, văzu altele atât de avariate încât deveniseră impracticabile. Fostele oraşe denumite suburbii, cu cartiere de case şi centre comerciale, rămăseseră în mare parte părăsite. În cele două decenii care trecuseră de la Pieire, vegetaţia devenise stăpână, aşa că ierburile creşteau înalte şi groase, arborii se răspândeau precum buruienile. Deasupra lor, printre ei, sălbăticiunile se mişcau libere în turme şi haite. Fallon se gândi că râurile de dedesubt erau pline de peşti şi de păsări de apă.

Dedicaţi misiunii lor nebuneşti de a eradica inşii cu puteri magice ori de a-i transforma în sclavi, Războinicii Purităţii nu făcuseră mai nimic ca să îngrijească pământul, ca să construiască.

Cetele de Ucigaşi jefuiau şi lăsau numai distrugere în urma lor. Ceea ce mai rămăsese din guvern se concentra mai degrabă pe a conduce şi pe luptele din oraşele mari. Şi mai ales, Fallon ştia asta sigur, pe a-i închide şi subjuga pe cei a căror putere refuza s-o înţeleagă.

Ea n-avea să facă aceleaşi greşeli şi n-avea să-şi propună ţeluri atât de înguste.

O coti spre vest, studie dealurile, pădurile, apele, pârloagele, câmpurile năpădite de vegetaţie şi clădirile – casele, zonele vaste dedicate cumpărăturilor şi centrelor de servicii.

De două ori îl îndemnă pe Laoch să zboare mai jos, ca să vadă mai bine. La un moment dat văzu semne că cineva se stabilise în acele locuri: un drum accidentat, case reparate, o vacă într-un ţarc.

Îşi notă locurile în minte şi-şi continuă drumul către casă.

Când ateriză, Ethan scoase un strigăt şi alergă spre ea împreună cu Max, cel mai bun tovarăş al lui, şi cu o haită de câini.

Sub o şapcă de baseball jerpelită, părul lui Ethan era ud de sudoare. Ambii băieţi miroseau a grajd, a cai, a câini şi a praf. Max, lungan ca şi tatăl lui, îşi croi drum printre câini ca să pună mâna pe gâtul lui Laoch.

– Ne uitam după tine, îi spuse Ethan lui Fallon. Mama a zis că o să te întorci astăzi.

– I-am ajutat pe tata şi pe Simon cu fânul, zise şi Max.

Băiatul făcu semn spre câmp şi spre presa de balotat care avea adesea nevoie de reparaţii.

– Dar, atunci când te-am văzut acolo, sus, ei ne-au zis că-ţi puteam veni în întâmpinare. Mama ta a făcut plăcinte cu cireşe, iar a mea o să culeagă porumb dulce.

– Ne aşteaptă o petrecere cu multă mâncare, spuse Ethan, care deja ridica desagii prinşi la şa. Asta, pentru că te-ai întors.

– Porumb dulce şi plăcinte cu cireşe? exclamă Fallon, descălecând. Când mâncăm?

Şi pentru că nimic nu le făcea mai mare plăcere, ea îi lăsă să se ocupe de Laoch. Aveau să-l răcorească şi să-l ţesale ca pe un rege.

Îşi cără desagii în casă, trecând prin bucătărie.

Plăcintele, cu umplutura de cireşe lucioasă şi roşie răzbătând prin crusta împletită, proaspete şi parfumate, erau învelite în ştergare şi aşezate pe blatul din bucătărie. Flori sălbatice într-o carafă, piersici care se coceau într-un bol, ierburi în ghivece, la ferestre.

După lupte şi sânge, muncă şi îngrijorare, era din nou acasă.

Şi aici se afla, îşi dădu ea seama, acel ceva pe care trebuia să-l dăruiască lumii în egală măsură în care trebuia să-i dăruiască pacea.

Îşi trânti desagii pe jos. Puteau să aştepte. Deschise frigiderul şi găsi o carafă. Recunoscătoare, îşi umplu paharul cu limonada mamei ei şi bău ca să alunge dogoarea şi setea din timpul călătoriei.

Travis intră în casă, aproape la fel de asudat ca şi Ethan.

– Te-am văzut venind, zise el şi-şi luă un pahar. A trebuit să termin ceva, dar voiam să vin la tine. E totul bine cu Colin, cu Arlingtonul?

– E bine. Baza e securizată.

– N-am avut deloc ocazia să stăm de vorbă.

El dădu limonada pe gât.

– Am folosit o parte din lucrurile pe care le-ai trimis încoace. Am reuşit să mobilăm şi să aprovizionăm două case. Primarul, consiliul şi comitetele s-au mobilizat ca să-i ajute pe oamenii care au vrut să se stabilească aici.

El luă o piersică. Era uşor necoaptă, aşa cum îi plăcea.

– Săptămâna trecută au avut loc înmormântările. A fost greu.

– Ar fi trebuit să fiu aici.

– Toată lumea ştia de ce nu puteai fi. Vom avea o comemorare. Consiliul a stabilit prin vot. O dată pe an, dar acum vom ţine o comemorare pentru montarea stelelor. Acum, că te-ai întors.

– E bine. Aşa şi trebuie.

– Ultimii răniţi au fost externaţi acum câteva zile. Cei mai mulţi s-au întors deja la antrenamente. A fost greu, repetă el, vorbind repede în timp ce muşca din piersică. Dar să cucereşti trei baze, şi mai ales Arlingtonul? Doamne! În plus, şi transmisia de după...

Dând satisfăcut din cap, Travis gesticulă cu piersica în mână.

– Arlys a tipărit discursul tău cuvânt cu cuvânt şi l-a afişat peste tot. Oricum, starea de spirit e foarte bună. Săptămâna trecută am primit paisprezece recruţi din afară. Mick a trimis vorbă că şi ei au adunat optsprezece.

– Duncan?

– E destul de departe, dar Tonia mi-a spus – o să se întâlnească cu tine de îndată ce poate – că avea şapte la ultima numărătoare. Iar

unul dintre ei e doctor, sau a fost, la vremea la care a lovit Pieirea, ceva ce se numea „rezident".

– Astea sunt veşti bune şi va trebui să le analizăm pe toate. Dar acum...

– Acum e acum.

El ridică mâinile, ţinând într-una dintre ele piersica pe jumătate mâncată.

– În primul rând, ne-am ocupat de dezertori şi ne-am străduit să-i ţinem departe de toată vânzoleala pe cei din personalul medical şi pe răniţi.

– Păi, ar fi trebuit să-mi dai de ştire.

– Am fost ocupaţi, spuse el, şi, la urma urmelor, am reuşit să ţinem totul sub control. N-aveam timp să-ţi dăm de ştire.

Ridică din umeri şi muşcă din nou din piersică, fructul necopt rupându-se cu acelaşi zgomot ca un măr.

– Mama a fost... uau. Doar uau. N-am văzut-o niciodată în dispoziţie de luptă, ştii? Problema era că-l băgase pe tata în transă, ca să-i trateze rana. Războinicii Purităţii au rupt liniile încercând să ajungă la unităţile mobile şi să fugă, iar mama – *zbang! Zbang, bum!*

Ca să demonstreze, el lovi aerul cu un pumn, apoi cu celălalt.

– Serios, i-a doborât pe primii trei înainte ca vreunul dintre ei să apuce să clipească. Şi trebuie să spun că nici Rachel nu e mai prejos. A apucat un bisturiu, l-a pocnit pe un tip cu cotul şi apoi l-a despicat. Iar Hannah...

Aruncă piersica în pubela pentru resturi organice şi se întoarse ca să-şi clătească mâinile.

– Ştii, am lucrat cu ea la tehnica de luptă, autoapărare. Hai să zicem că nu era tocmai punctul ei forte, bine? Atunci când ne-au atacat, ea tocmai mergea de la o unitate mobilă la alta. I-am strigat să treacă înăuntru, să se baricadeze împreună cu răniţii. Însă ea s-a răsucit, *bum, bum, tronc, trosc!* Frate, e feroce atunci când e încolţită. Sălbatică. Şi te loveşte acolo unde te doare cel mai tare.

– Hannah? făcu Fallon, sincer surprinsă, neputând să şi-o închipuie pe prietena ei iubitoare şi cu inima deschisă lovind bărbaţii acolo unde îi durea cel mai tare.

– Poţi să pui pariu. Nu cred că ne-a luat mai mult de două minute ca să-i învingem. Hannah a sângerat un pic, pentru că tipul pe care l-a lovit în boaşe de i le-a învineţit a reuşit s-o pocnească în faţă. Deci eu şi Jonah legam dezertorii, iar mama îmi spunea să nu-ţi transmit ceea ce se întâmplase, nu atunci. Rachel, în timp ce o pansa pe Hannah, susţinea acelaşi lucru. Hannah a intervenit şi ea, veselă, spunând că toată lumea era bine şi că n-avea rost să-ţi distragem atenţia. Jonah le-a susţinut şi el punctul de vedere. Mama mi-a aruncat o privire dintr-alea. Ştii tu, aia care îţi zice să nu te pui cu ea. Apoi s-a întors ca să-l trateze pe tata. Am fost în minoritate. Mai mult de-atât, ei aveau dreptate.

– Poate.

Fallon înţelese acea decizie, pentru că Travis reuşise s-o transpună prin gesturi şi vorbe în momentul de atunci. Ea se sprijini de blatul din bucătărie.

– Poate, dar inamicul n-ar fi trebuit să răzbească până acolo, asta e o slăbiciune pe care trebuie s-o corectăm.

– Erau speriaţi de moarte, Fallon. Fiecare dintre ei. Chiar dacă, prin absurd, n-aş fi văzut-o, am simţit-o. Plus că, hei, noi am învins. Trebuie să mă întorc, dar îţi urez bun-venit. Festin mare astă-seară, mai zise el, trăgând cu ochiul la plăcinte.

– Nici să nu te gândeşti.

– Prea târziu, dar nu sunt atât de prost încât să risc s-o înfurii pe mama.

El deschise uşa şi se întoarse.

– Dar dacă am fi avut nevoie de tine, nici măcar furia mamei nu m-ar fi oprit să te chem.

Mulţumită să audă asta, ea spălă cele două pahare, apoi îşi duse desagii în cameră, ca să despacheteze.

Atunci când Lana ajunse acasă, cărând provizii, Fallon sări de pe blatul de bucătărie, unde se instalase ca să-şi deseneze noile hărţi.

– Copila mea!

Înainte ca Fallon să-i poată lua din mâini sacoşele de pânză, Lana le puse jos şi o îmbrăţişă.

– Speram să mă întorc înainte să ajungi acasă, dar Rachel a avut nevoie de un pic de ajutor la clinică.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic grav.

Lana se desprinse din îmbrățișare, apucă în palme fața lui Fallon și o studie.

– Începe școala în curând și se verifică starea de sănătate a elevilor. Rachel a mai vrut să-mi arate și unele modificări pe care le-au făcut în planurile de extindere. Așază-te! Cât timp pun eu lucrurile la loc, spune-mi cum e fratele tău.

– Așază-te tu, iar eu am să pun lucrurile la loc.

Fallon o împinse pe mama ei spre un taburet. Găsi, în sacoșe, măsline de la Tropice, ulei de la presa la construirea căreia ajutase tatăl ei, piper boabe, cafea, o pungă de sare.

– Colin e în elementul lui, începu ea. Trupele îl respectă, ceea ce e vital, dar îl și plac. Am transformat rahatul ăla de palat...

Se opri, tresărind.

– Scuze.

– Cred că am depășit momentul în care să te cert pentru limbaj.

„Chiar și așa", se gândi Fallon.

– Palatul ăla, care era cartierul lor general... L-am golit de tot ce nu era necesar.

– Și multe lucruri au fost folosite foarte bine aici și în altă parte.

– Avea șapte dormitoare și alte încăperi pe care le-am transformat în dormitoare. Am cazat trupele acolo. Mallick va avea o încăpere, una cu un fel de hol în care să-și amenajeze atelierul. Colin are o cameră doar pentru el, i-am dat-o pe cea mai mică. E foarte potrivită. Am aranjat și alte barăci, precum și case pentru civili.

Ea continuă să treacă în revistă detaliile în timp ce punea proviziile la locul lor, apoi se așeză.

Lana aprobă dând din cap, impresionată.

– Combini modele de la New Hope cu cel al cooperativei noastre de acasă.

– Știu cum funcționează și știu că funcționează. Avem nevoie de structuri dintr-astea fortificate de tipul Arlingtonului mai ales

pentru antrenamente şi ca să ţinem oamenii în siguranţă. Iar atunci când Mallick o să se întoarcă aici...

– Acum nu-i aici?

– L-am rugat să-l ajute pe Mick câteva zile, apoi să viziteze celelalte baze ale noastre şi să vină să-mi prezinte un raport. Apoi are să se ducă la Arlington. Colin e de nădejde, mamă.

– Ştiu asta. Ştiu. Dar cred că ar putea să-i fie de folos disciplina lui Mallick, precum şi înţelegerea pe care o are Mallick în privinţa lumii.

– Crede-mă, o să ajungă şi la asta.

– Am fost aşa de supărată pe Mallick atunci când a venit să te ia. Acum mă bazez pe el ca să-mi ajute încă unul dintre copii. Viaţa e tare complicată şi ciudată.

– Am nevoie ca el să fie acolo, împreună cu Colin, dar am nevoie şi de perspectiva lui despre celelalte baze şi despre cele viitoare.

Lana se uită la hărţile pe care începuse să le deseneze Fallon.

– Ai ales locuri pentru alte baze.

– Pentru baze, pentru fortificaţii, pentru comunităţile pe care fortificaţiile le pot proteja, precum şi pentru comunităţile care vor trebui să se protejeze singure. Odată ce Duncan securizează complet baza din Utah şi o pune pe picioare, va fi nevoie să ne extindem acolo. Acelaşi lucru e valabil pentru Mick, în sud. Şi de aici – la Arlington.

Fallon îşi trecu un deget peste hartă.

– Există atât de multe resurse neutilizate, atât de mult pământ care ar putea fi cultivat, folosit. Prea multe drumuri, iar multe dintre ele sunt inutile. Clădiri care au nevoie să fie demolate pentru materiale, ca să putem clădi acele baze şi comunităţi. Prea mulţi oameni care încă sunt vânaţi şi se ascund. E nevoie să-i adunăm.

– Ai avut un start bun în privinţa asta.

– Nu-i destul.

Fallon se ridică şi începu să se plimbe.

– Nici pe departe. Trebuie să dublez numărul trupelor, cel puţin să le dublez ca să putem cuceri D.C. Am nevoie să...

Ea se opri şi se întoarse.

– Nu trebuie să discutăm acum despre toate cele. Abia m-am întors acasă. Lasă-mă să-ţi spun cum m-am simţit atunci când am

intrat în încăperea asta şi am văzut plăcintele de pe blat, pâinea proaspătă, limonada şi florile.

Merse la maică-sa şi-i luă mâinile într-ale ei.

– Asta mi-a amintit că nu e totul doar luptă şi războaie şi învingerea întunericului. Acolo unde locuiesc oameni, copiii merg la şcoală, vecinii pun la cale festinuri. Trebuie să ţin minte asta. Trebuie ca tu să mi-o aminteşti atunci când o să uit de ce am scos sabia din foc. Uneori mi-e teamă că o să uit.

– Nu, n-ai să uiţi. Dar uneori sunt îngrijorată că ai să uiţi să-ţi oferi şi ţie o viaţă. Dacă nu mănânci plăcintă, nu dansezi, nu râzi cu prietenii şi, Doamne, nu faci amor cu un bărbat la care ţii, mă tem că, dacă n-ai să faci toate astea, ai să uiţi ce înseamnă să trăieşti. Trăieşte, Fallon!

Fallon duse mâna mamei ei la obraz.

– Aş putea mânca acum nişte plăcintă.

Ochii albaştri ai Lanei o priviră plini de amuzament.

– Ce şmecheră eşti!

– A funcţionat?

– Pune pe foc ibricul pentru ceai, hotărî Lana. O să mâncăm amândouă plăcintă.

Mai târziu, Fallon participă împreună cu vecinii la festin, râse cu prietenii, dansă. Şi trăi clipa, pur şi simplu.

A doua zi, ea îi vizită pe toţi cei care pierduseră pe cineva în atacul de la Arlington. Durerea lor îi sfâşia sufletul, chiar dacă o şi uimea tăria lor. Şi asta era ceva de care trebuia să-şi amintească. Trebuia să vină şi ziua în care pierderile să fie atât de multe încât ea să nu-i poată vizita şi consola pe toţi cei care aveau să supravieţuiască.

Participă la comemorarea celor căzuţi în luptă şi nu-şi ascunse lacrimile. Atunci când îl privi pe Flynn atârnând steaua pentru Lupa, se miră că nu i se sfărâmă inima.

La rugămintea lui Flynn, merse cu el în pădure, se plimbară amândoi prin tăcerea codrului, cu Faol Ban vânând în umbra copacilor, cu Taibhse zburând pe deasupra lor.

– Am vrut să-ţi spun, începu Flynn, că m-am gândit să plec, poate să mă duc în Utah, la Duncan. Într-un alt loc, într-unul în care să nu mi se mai pară că-l am mereu pe Lupa înaintea ochilor.

– Oriunde vrei să mergi...

– Sunt aici, zise el, simplu. Ăsta-i locul meu. Max, mama ta, Eddie, Poe, Kim, ei m-au ajutat să ajung aici şi să-i aduc şi pe ai mei. Au ajutat la construirea acestui loc. E căminul meu. Nu mai aveam familie, ei mi-au oferit o familie, iar asta e casa mea. Te-am aşteptat şi am să lupt alături de tine. Dar... o parte din mine a murit odată cu Lupa. Tu înţelegi.

Ea îşi privi lupul alunecând printre umbre ca un fum alb, îi simţi bătăile inimii, îi recunoscu spiritul.

– Da, înţeleg.

– Mama ta i-a dăruit lui Lupa ultimii ani. L-a ţinut în viaţă, l-a ajutat să rămână sprinten, şi asta... după ce vremea lui trecuse demult. Am să-i fiu recunoscător de-a pururi. Lupa a murit ca să mă salveze pe mine. Am să-mi folosesc viaţa salvată de el ca să lupt. Dă-mi o misiune!

Fallon se întrebă: să fi fost, oare, soarta cea care îi aşternea această cerere la picioare?

– Alege vreo doisprezece oameni, nu doar abili în luptă, ci şi în stare să înţeleagă de ce anume e nevoie ca să formezi o comunitate sigură. Va trebui să căutaţi materiale, să cercetaţi şi să recrutaţi pe drum. Aşa cum aţi făcut acum douăzeci de ani pe când călătoreaţi către New Hope.

– Unde? fu tot ce întrebă Flynn.

– Am o hartă şi o să-ţi arăt unde trebuie să mergi. Veţi avea nevoie de cai, pentru că multe drumuri n-o să fie practicabile pentru camionete şi nici n-ai să poţi fi sigur că găseşti combustibil. Am trecut totul în revistă împreună cu tata, aşa că, atunci când îi vei avea pe cei doisprezece oameni, adu-i la noi. Asta o să-ţi ia câteva săptămâni, Flynn, dacă nu mai mult.

– Nu contează.

– Odată ce ai început ceea ce trebuie început, ai să te întorci.

Ceva se schimbă în ea, simți cum i se ridica o greutate de pe suflet și se uită la el.

– N-ai să te întorci singur.

Înainte să trimită oamenii în misiune, într-o călătorie de aproape cinci sute de kilometri, voia să-și perfecționeze harta și să se mai uite o dată de aproape la amplasarea locului pe care-l alesese, la teren și la poziție.

Călare pe Grace, se îndreptă către casă, pentru că trebuia să-și adune cele necesare. O oră, se gândi ea în timp ce împacheta harta și materialele care-i trebuiau ca să deseneze și altele. Două, maximum, dacă cerceta și al doilea loc la care se gândise.

Zbura până acolo, apoi se îndrepta către cel de-al doilea loc. Apoi făcea saltul, prin flash, înapoi acasă.

Pentru misiunea asta avea să ia bufnița, lupul, dar și pe Laoch. Ei aveau să vadă, să audă și să simtă tot ceea ce n-ar fi văzut, auzit și simțit ea.

Tocmai păşea afară ca să-i cheme pe toți trei, când Tonia apăru, într-un flash, lângă ea.

– Am avut o bănuială, zise Tonia.

– Despre ce?

– L-am auzit pe Flynn vorbind cu Starr și cu încă doi oameni. Îl trimiți să construiască încă o bază. M-am gândit că, înainte să-l lași să plece, ai să te duci, probabil, să te mai uiți o dată la locuri.

– Ai bănuit corect.

– O să merg cu tine. Două perechi de ochi. Ei bine, adăugă Tonia, atunci când Taibhse ateriză pe brațul lui Fallon, iar alicornul apăru lângă ea împreună cu lupul. Încă o pereche de ochi.

– Mă duc să cercetez două locuri, cel pentru Flynn și echipa lui și alt loc pe care sper să-l pot folosi.

– Sunt pregătită.

Tonia apucă pălăria cu boruri late care-i atârna pe spate și și-o puse pe cap.

– Chestia e că, după comemorare, parcă am nevoie de ceva care să mă distragă.

– Foarte bine. Chiar mi-ar folosi părerea ta.

Fallon îi făcu semn lui Faol Ban, iar lupul sări, agil, pe spinarea lui Laoch, înainte ca ea să încalece. Tonia își luă avânt și se așeză, cu un salt, în spatele ei.

Pe când se înălțau, Tonia își ridică fața în vânt.

– N-am să mă plictisesc niciodată de asta. Deci, care-i planul?

Fallon îi dădu drumul lui Taibhse, ca acesta să poată să se înalțe.

– Mai întâi, mergem acolo unde vreau să-l trimit pe Flynn, într-un loc în care altădată era un orășel. Mai mic decât New Hope, la poalele dealurilor, așa că terenul e destul de abrupt și de accidentat. Există un râu, dar podul de peste el e stricat, nepracticabil. O parte a terenului e împădurită, iar o altă parte, deși locul e plin de pietre, e bună pentru agricultură. Iar când am trecut pe deasupra terenului și l-am marcat, n-am văzut nici un semn că ar trăi oameni acolo. Există case și clădiri – unele nu mai pot fi reparate, dar o parte din ele sunt construite din piatră sau cărămidă. Străzi înguste și câteva vehicule arse sau abandonate.

– Cete de Ucigași?

– Probabil. În momentul ăsta, locul e accesibil doar călare ori cu motocicleta. Sau dacă traversezi râul – fie cu barca, fie înot.

– Așa că există niște sisteme de apărare.

– Da. Și teren pentru agricultură, păduri în care poți vâna, case. E departe, izolat, dar e la doar circa o sută de kilometri de D.C.

– Excelent. Unde e al doilea loc?

– La est de D.C. E teren bun, întins. Câteva mlaștini. Râuri, golfuri, golfulețe, câteva plaje. Cabane, case vechi și alte clădiri. Am văzut mici locuri populate, dar sistemele de apărare sunt limitate. Cred că-s mai degrabă nomazi decât coloniști. Se ascund.

– Bine, spuse Tonia, uitându-se în jos în timp ce zburau. Atât de mult spațiu. Toate acele drumuri... Nu-mi pot imagina cum a fost la vremea la care locul era plin de oameni, iar oamenii ăia mergeau cu mașina în cine știe ce direcție. Ca ei, de exemplu.

– Convoi militar.

Fallon studie cele trei camioane care se îndreptau spre est.

– Blindate. Probabil că duc trupe în D.C.

– Luaţi cu arcanul. Aşa funcţionează lucrurile acum. Îi adună pe cei în formă, atunci când îi găsesc, şi vânează oameni ca noi. N-are nici un sens. Dacă şi-ar uni forţele cu ale noastre în loc să ne vâneze, am putea lupta împreună împotriva Războinicilor Purităţii.

– Toţi cei care au puteri magice, întunecate sau luminoase, sunt la fel pentru ei. Noi avem putere. Ei se tem de ea şi o vor.

– Unul dintre noii recruţi a fost luat cu arcanul primăvara trecută. El şi grupul cu care călătorea au fost surprinşi de o viitură şi au fost despărţiţi. El şi-a rupt glezna. L-a găsit o patrulă militară şi a fost pus să aleagă: să intre în armată sau să moară. Fără puteri magice, în jur de şaisprezece ani. Cine face aşa ceva, Fallon?

– Ei fac aşa ceva.

– Da, aşa e. Iar noi aflăm mai multe despre unii pe care îi prind, îi iau cu arcanul şi-i obligă să lupte. Le închid familiile, îi ameninţă. În fine, el a acceptat, i-au tratat glezna şi l-au trimis să se antreneze. Îi pun să se uite la nişte filme, ştii? Filme despre Războinicii Purităţii măcelărind oameni şi filme vechi despre Pieire.

– Îi spală pe creier.

– Creierul lui nu a fost spălat pentru că a fost suficient de deştept să se prefacă a fi un bun soldat. Cu prima ocazie care i s-a ivit, a evadat. Una dintre echipele noastre de cercetaşi l-a găsit, singur, pe jumătate mort de foame, şi l-a adus la noi. Kim era cu ei şi a povestit că băiatul era speriat de moarte la gândul că aveau să-l ducă înapoi. Apoi noi i-am oferit să aleagă.

– Să stea, să se alăture comunităţii, zise Fallon, sau să primească de la noi proviziile care-i trebuiau ca să-şi poată vedea de drum.

– El a rămas.

– Vor mai fi şi alţii. Avem nevoie de locuri sigure pentru ei. Ăsta va fi unul dintre ele.

Capitolul 9

Tonia privi în jos, în timp ce Fallon dădea ocol locului. Văzu râul, lat şi maroniu asemenea ceaiului, terenul care se înălţa, străzile înguste şi casele de pe margine. În apropiere se vedeau păduri dese cu frunzele deja ruginii, primul semn al toamnei. Văzu silueta slăbuţă a unui coiot care se ascundea printre copaci şi o turmă mică de căprioare croindu-şi drum pe terenul pietros.

– Viaţa de fermier o să fie grea aici, îşi dădu Tonia cu părerea. Pe de altă parte, eu sunt bună la orice altceva în afară de cultivat pământul. Totuşi, există unele sisteme de apărare. Şi ele pot fi consolidate.

Când aterizară, lupul sări jos şi porni să exploreze. Bufniţa uriaşă se îndreptă, bătând din aripi, către copaci.

– Ai văzut cum tot şerpuieşte drumul în jos? E foarte avantajos, o santinelă ar vedea de aici pe oricine s-ar apropia.

Fallon descălecă.

– Clădirea aceea e cumva o biserică veche? întrebă ea, arătând spre o construcţie zidită din cărămidă veche, spălăcită, cu clopotniţă înaltă, gri-cenuşie de la intemperii şi paragină.

– Punctul cel mai înalt şi postul perfect pentru o santinelă.

– Iar o bună bucată de drum e erodată în părţile de jos.

La fel cum făcea Fallon, Tonia evalua terenul din perspectiva apărării sau a atacului.

– Adaugă o baricadă. Acces şi adăpost pentru forţe care înaintează prin pădure, dar asta s-ar putea remedia.

– Iar câmpurile sunt larg deschise, nu le-ai putea traversa fără să fii văzut.

„Se pot planta grâu şi alte cereale, se poate construi o moară pe râu", cugetă Fallon.

Ea urcă spre biserică. Uşile, la fel ca şi turla, fuseseră albe odinioară. Cineva, cu mult timp în urmă, scrisese pe ele PIEIREA. Acum vopseaua roşie, cândva stridentă, se spălăcise şi acum bătea în gri.

Balamalele ruginite protestară cu un scârţâit atunci când Fallon deschise uşile. „Şi mai mult gri", se gândi ea. Aerul, pereţii, ferestrele. Cineva încercase, fără să reuşească întru totul, să dea foc stranelor, aşa că unele dintre ele erau distruse şi carbonizate.

Deasupra altarului atârna un cadavru mumificat.

– N-au fost Cete de Ucigaşi, se auzi vocea Toniei în aerul impregnat cu miros de mosc. Ucigaşii ar fi făcut stricăciuni mai mari.

– Nu, n-au fost Cete de Ucigaşi. Cadavrul celui de deasupra altarului e aici de foarte multă vreme.

Fallon se apropie, îşi deschise mintea.

– Pedeapsa Domnului e cumplită, au crezut unii. Dar despre al cui Dumnezeu era vorba? A luat tot, fiecare suflet, prin boală sau prin nebunia care însoţea boala. Ciori dând ocol, fum înălţându-se. O, ţipetele, râsul teribil pe care nici o rugăciune nu-l putea înfrânge. Chiar şi aici, în locul de adoraţie şi rugăciune, Pieirea înainta şi muşca. Prea mulţi de îngropat, iar duhoarea cărnii arse se înalţă odată cu fumul, se înalţă spre ciorile care mă cheamă. Ceva mă cheamă, promite, minte. Nu există salvare, doar moarte.

– Nu, zise Tonia şi o apucă pe Fallon de mână ca s-o aducă înapoi. Nu te mai uita. Nu ajută.

– El a fost unul dintre noi, iar puterea care s-a trezit în el l-a îngrozit. Ceea ce-l chema... îl îngrozea, pentru că voia să răspundă. S-a spânzurat de spaimă şi de disperare.

– Îl vom da jos. Şi-l vom îngropa.

– Da. Nu mai e nimeni aici şi nici n-a mai fost de când el a făcut asta. Poate că orice a făcut sau a încercat să facă înainte de a-şi lua viaţa a ţinut întunericul departe.

Tonia ridică mâna şi-şi folosi puterea magică pentru a deschide o fereastră, astfel ca lumina soarelui să se strecoare înăuntru.

– Vom aduce lumina înapoi.

Îl îngropară în pământul pietros din spatele bisericii, iar după ce terminară se duseră la râu.

– Mă bucur că ai venit, zise Fallon.

– Am grijă de tine. Nu doar pentru ceea ce eşti sau pentru că avem acelaşi sânge, ci şi pentru că suntem prietene.

– Tu şi Hannah sunteţi primele prietene pe care le-am avut. Mi-am tot dorit o soră şi am primit fraţi.

Fallon descoperi că putea din nou să zâmbească.

– Mai erau fete la celelalte ferme sau în sat, dar...

– A trebuit ca părinţii tăi să fie prevăzători.

– Da, şi asta. În plus, n-am reuşit să stabilesc niciodată o legătură cu alte fete. Cred că eram prea obişnuită cu băieţii.

Se uită la o libelulă, irizată în lumina soarelui, care zbura la suprafaţa apei şi stârnea mici valuri. De undeva dintre copaci se auzea o ciocănitoare care bătea nebuneşte cu ciocul.

Ecoul acelui sunet, amplificat în gol, părea nesfârşit.

– Apoi am plecat cu Mallick. Mick mi-a fost primul prieten adevărat, în afară de familia mea. Acum, că mă uit în urmă, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el. Am fost mereu singură în mijlocul unei mulţimi de băieţi.

– Lui Duncan îi place să se plângă că e singur în mijlocul unei mulţimi de fete. Iar nouă ne şi plăcea... încă ne place să-l necăjim. Ştii că poţi conta pe mine, nu? Şi nu doar în luptă.

– Ştiu. Pot conta pe tine şi pe Hannah. Pe Hannah cea Dură.

Tonia îşi dădu pălăria pe spate şi râse.

– Îi place la nebunie noua ei imagine. Ce-ar fi ca noi trei să luăm o sticlă de vin şi să găsim un loc fără băieţi, în care să stăm de poveşti?

Fallon se aplecă şi culese, de pe malul plin de buruieni, o floricică de culoarea untului. Libelule, ciocănitori, flori sălbatice, se gândi ea. Viaţa şi frumuseţea existau chiar şi în acele locuri pustii.

– O, da, neapărat.

Îşi făcură timp să mai cerceteze părţi din oraş, ca să adauge detaliile pe harta lui Fallon înainte să se îndrepte spre nord şi spre est.

Dădură ocol peste D.C., peste fum şi peste ciorile care zburau în cerc.

Fallon se gândi că se apropia acea vreme în care ea avea să întâlnească acolo toate forţele dispuse să i se alăture. Zece mii de luptători, veniţi din cele patru puncte cardinale.

Iar după eliberarea celor ţinuţi în cuşti, laboratoare şi lagăre, armata ei avea să se mărească.

– Ai mintea ocupată, comentă Tonia. Eşti cu gândurile în mii de direcţii.

– Luptă degeaba aici. Nu se pot opri. Oraşul e mort, moloz peste oase arse, dar ei nu se pot opri. Odată ce îl vom cuceri, n-o să mai rămână decât fantomele şi arena goală a unei false puteri.

Lăsară oraşul în urmă şi zburară spre sud.

– Vezi, câteva tabere, răspândite printre dealuri. Nimic permanent, nimic organizat.

– Ascunzişuri bune, zise Tonia. Drumuri proaste şi ierni grele. Câţiva metri de zăpadă fac ca drumurile să devină impracticabile fără un cal bun sau fără combustibil pentru un Humvee ca al lui Chuck, pentru un tanc ori pentru un plug de zăpadă.

– Vânat destul, lemne şi apă destule, zise Fallon, dând roată.

– Destulă apă, destul peşte, probabil midii, crabi, moluşte. Dacă ai nişte bărci în stare de funcţionare, ai şi fructe de mare.

– Oamenii mării, îi arătă Fallon Toniei şi se uită la cozile sclipitoare în timp ce ei se scufundară. Războinici iscusiţi.

Se rotiră deasupra unei faleze. Teren bun, înalt, se gândi Fallon.

– Fără curent electric, observă ea, dar cabanele arată destul de solid. E un luminiş acolo. Aterizez.

Aerul sclipea, proaspăt, curat și mai rece decât înainte. Ea simți un miros de pini și de apă de la un pârâu, o urmă de fum de la o tabără aflată la câțiva kilometri înspre nord.

Se îndreptă către o cabană care îi amintea de cea în care-și petrecuse prima noapte cu Mallick, în drum spre casa acestuia.

– O cabană de vânătoare, probabil, sau un loc de vacanță. Din bușteni, bine construită. Fără curent electric, dar putem să refacem asta.

Văzu sclipirea roșie a unei vulpi, excremente de căprioare, urmele unui urs.

– E frumos aici, zise Tonia învârtindu-se în cerc. Nu sunt eu mare amatoare de natură, dar locul e frumos.

Fallon plesni din mână spre ușă, deschizând-o în timp ce se apropia de ea.

– Căutători care au golit tot, observă ea. Nomazi, probabil, pentru că au lăsat mobila mai grea și nu e nici un semn că ar fi stat cineva aici de multă vreme încoace. Cenușa din foc e rece și veche.

– Probabil că celelalte cabane din zonă sunt la fel. Fără provizii sau materiale, dar cu pereți solizi, cu acoperișuri zdravene, cu vatră pentru foc. Uite, cabana asta are o mică bucătărie.

Tonia încercă robinetul ruginit de deasupra chiuvetei minuscule, puțin adânci.

– Fără apă curentă, însă putem să rezolvăm și asta.

– O baie cu o toaletă și cu un duș. E funcțională și e mai mult decât am avut eu la Mallick vreme de un an.

– Pe bune? Un an? căscă Tonia gura, uluită.

– Chiar așa. Ceea ce am găsit aici e mai bine decât am sperat, hotărî ea în timp ce ieșea, croindu-și drum pe poteca năpădită de vegetație, care ducea la o altă cabană. Izolat, dar strategic. Putem restabili lucrurile esențiale, putem să adăugăm elemente de securitate, posturi pentru santinele, comunicații. Apoi curățăm o parte din teren ca să facem o grădină decentă, o seră, stupi, fortificăm cabanele și folosim una drept depozit de arme. Lăsăm niște bărci la apă. Aducem, prin flash-uri sau în zbor, materiale și provizii.

E destul lemn ca să mai construim cabane şi ca să se poată face provizii de combustibil pentru foc. Hai să vedem câte...

Fallon se opri şi se uită la Tonia.

Îi aud, îi transmise Tonia în minte. *Nord şi sud.*

Cam trei duzini. Aşteaptă.

Nevrând să-i sperie, dar pregătită să se apere, Fallon rosti cu voce limpede:

– N-am venit aici ca să facem rău sau ca să luăm ceva. Dacă nu atacaţi, n-aveţi de ce să vă temeţi de noi. Dacă atacaţi, atunci o să aveţi motive serioase să vă temeţi.

– Vorbe cam mari pentru două fete atât de mici.

Bărbatul care se ivi în luminiş l-ar fi făcut pe John Little să arate subţirel. Avea peste doi metri înălţime şi un corp zdravăn, muscu-los. Era îmbrăcat într-o vestă de piele zgâriată, în blugi găuriţi în genunchi şi purta cizme.

Faţa îi era asemenea abanosului sculptat, avea o barbă lungă până la piept, iar părul negru şi-l purta în numeroase şuviţe împletite.

Şi mai avea o săgeată gata pregătită în arc.

Unii dintre cei aflaţi în spatele lui agitau în mâini sulişe sau arcuri de lemn. Un bărbat ţinea o sabie într-un fel care-i sugeră lui Fallon că nu prea ştia cum s-o folosească.

– Oricine ar fi mic în comparaţie cu tine, zise Fallon, calmă, şi-şi ţinu mâinile pe lângă corp. Ăsta-i pământul vostru?

– Stăm pe el.

– La fel şi noi. Dacă e pământul vostru, atunci nu l-aţi folosit prea bine. Cu toate astea, nu trebuie să-l apăraţi de noi. N-am venit să ne luptăm cu voi.

El zâmbi larg, arătându-şi gura ştirbă.

– De ce aţi face-o? Sunteţi în minoritate. Fetiţă slabă cu o sabie mare, mai bine te întorci de unde ai venit înainte să trebuiască să-ţi facem rău.

– Ştii care-i treaba? spuse Tonia, lăsându-se pe un picior şi punându-şi mâna în şold într-un gest de provocare. Nu-mi place să fiu ameninţată atunci când umblu prin pădure. Ţie îţi place? o întrebă ea pe Fallon.

– Nu.

Faol Ban își făcu apariția dintre copaci și mârâi profund, din gât. În timp ce bărbatul cel înalt se întorcea pe un călcâi și-și încorda arcul, Taibhse veni în zbor și apucă săgeata în gheare.

– Dacă vreunul dintre voi amenință ce-i al meu, veți regreta.

Le vorbi animalelor ei în șoaptă, în irlandeză. Lupul se retrase în umbre, bufnița se așeză pe o creangă înaltă.

– Așa tratați străinii cu care vă întâlniți? întrebă Fallon.

– Străinii care încearcă să ne ia avutul și să ne vândă în sclavie.

– Noi nu furăm. Și eliberăm sclavii.

Buza de sus a bărbatului se răsuci deasupra dintelui lipsă.

– Fetele slăbuțe, însoțite de un lup și o bufniță domesticiți, eliberează sclavi?

– Există printre voi inși înzestrați cu puteri magice?

Fața lui se înăspri și, în ciuda bufniței și a lupului, scoase o altă săgeată din tolbă.

– Plecați! Cât încă mai puteți umbla.

Fallon își slobozi puterea, doar puțin. În timp ce făcea asta, bărbatul și cei din jurul lui făcură un pas în spate, iar ea auzi plânsul ascuțit al unui copil.

Își retrase iute puterea.

– Aveți copii aici.

Cu fața încrâncenată, bărbatul cel înalt apucă o suliță de la cel de lângă el.

– N-o să ni-i luați niciodată.

– O, pentru numele zeilor! Nu facem rău copiilor și nici nu-i luăm. Așteaptă!

Ea ridică o mână și aerul se văluri între ei atunci când scoase sabia. O înălță spre cer și o umplu de lumină, făcând-o să sclipească argintiu.

– Eu sunt Fallon Swift. Am jurat să apăr lumina, să-i protejez pe cei nevinovați. Am venit să distrug întunericul, să-i distrug pe toți cei ce încearcă să le facă rău oamenilor care caută pace. Cu sabia asta îi voi conduce în luptă pe cei care mă vor urma. Și îi vom doborî pe toți cei ce ne stau în cale.

– Şi e al naibii de bună! comentă Tonia. Haideţi, ce naiba! N-aţi auzit de Aleasă?

– E doar un basm. O poveste de spus copiilor în jurul focului.

– Nu.

O femeie cu un copil de mână şi cu altul în braţe, la sân, îşi făcu loc în faţă.

– Liana! Du-te înapoi!

– Nu, făcu aceasta şi-şi puse mâna pe braţul bărbatului înalt. Ţi-am spus că nu era o poveste. Kilo, de ce nu mă asculţi? Tu eşti Aleasa, i se adresă ea lui Fallon.

– Da. Şi văd lumina din tine şi sângele tău de elf.

Femeia avea ochii negri ca noaptea. Faţa întunecată îi era brăzdată de o cicatrice lungă, care i se întindea pe obrazul stâng.

– Şi în tine, copile, zise Fallon, lăsându-se pe vine la nivelul băieţelului cu părul des şi moale ca un nor negru. Mă vezi? Vezi lumina din mine?

Băieţelul chicoti, apoi îşi ascunse, timid, faţa pe după piciorul mamei, privind-o pe Fallon pe furiş.

– Îi e foame.

Ea îl chemă pe Laoch. Atunci când alicornul ateriză în luminiş, oamenii scoaseră strigăte şi murmure de uimire, strângând rândurile.

– Nu vă vrem răul şi nu suntem o ameninţare. Tonia, în desagă am o piersică.

Tonia i-o aduse, păstrându-şi privirea rece şi fermă aţintită asupra chipului lui Kilo.

– E în regulă? o întrebă Fallon pe Liana.

– Da, da, sigur. Mulţumim. Spune mulţumesc, Eli.

Băiatul şopti un „mulţumesc", încă agăţându-se, timid, de mama lui. Dar se întinse ca să ia piersica după ce Fallon se prefăcu a muşca din ea.

După ce luă şi el o muşcătură, băiatul făcu ochii mari şi scoase un *„Mmmm!"* lung, în timp ce zeama i se scurgea pe bărbie. Fallon izbucni în râs.

– Asta e tot ce am, dar putem să vă aducem mai multe.

– De ce? vru Kilo să știe.

Încă stând pe vine, ea îi aruncă o privire deja enervată.

– Pentru că băiatul tău nu trebuie să sufere de foame, oamenii tăi nu trebuie să se teamă. Pentru că noi nu suntem dușmani.

Se ridică.

– Am să vă întreb din nou: ăsta-i pământul vostru?

– Suntem campați aici până când o să plecăm ca să ne facem tabăra în altă parte.

– Câți sunteți?

Atunci când el își încrucișă brațele pe piept, Liana oftă.

– Kilo, dacă n-ai încredere în ea, măcar ai încredere în mine. Văd cine e și ce e ea. Ce sunt amândouă.

– Treizeci și șase, bombăni el.

– Opt sunt copii, adăugă Liana. Iar unul e pe drum și va veni curând pe lume.

– Aveți medici cu voi, vindecători?

– Eu fac ce pot, zise Liana. Dar nu sunt destul de pricepută. Cea care e însărcinată trebuie să se odihnească. Așa că ne-am oprit aici acum câteva ore. Nu vezi ce miracol, Kilo? Doar acum câteva ore.

– Nu există miracole.

Fallon își ridică brațul, iar bufnița ateriză pe el. Faol Ban ieși din pădure și se postă lângă ea. Fallon arătă spre Laoch.

– Un lider, chiar și unul încăpățânat, ar trebui să aibă încredere în propriii ochi. Ați rămâne aici, dacă ați avea provizii, securitate, mai mulți oameni și arme? Dacă adăposturile ar fi aduse în stare de funcționare?

– O țintă mobilă e mai greu de atins.

– Cât timp mai aveți de gând să fiți o țintă? replică ea. Cât timp mai vreți să vă fie copiii ținte? Dacă rămâneți aici, pot și vreau să vă trimit provizii, arme, mai mulți oameni care să-i antreneze pe ai voștri, să vă învețe să plantați, să pescuiți, să construiți o comunitate. Una care să fie sigură. Lapte, îi zise ea Lianei. Fructe, legume, pături, haine.

– Ce vrei în schimbul acestor lucruri pe care le aduci? întrebă Kilo.

– O armată. Vine războiul. Eu am să pun pe picioare o armată, fie că voi o să rămâneți aici, fie că nu. Am să aduc provizii fie că o să stați sau o să plecați, pentru că oamenii tăi au nevoie de ele. Fie că stați, fie că nu, eu am să construiesc aici, în locul ăsta, pentru că servește cauzei mele. Iar fie că plecați, fie că rămâneți aici, eu am să lupt pentru voi. Ea o să lupte pentru voi, spuse Fallon, punând mâna pe umărul Toniei. Armata pe care o strângem o să lupte pentru voi.

– Cu alte cuvinte, conduceți-vă singuri, lăsați-vă conduși sau dați-vă la o parte din drum, le-o trânti Tonia, ridicând din umeri. Ca să simplificăm lucrurile.

Pe când el își arcuia din nou buza de sus, ea făcu un pas în față și plantă un pumn în pieptul lui ce semăna cu un zid de cărămidă.

– Dă-mi voie să-ți mai spun ceva, idiotule...

– Tonia...

– Nu, la naiba cu diplomația! „Fete subțirele" pe naiba. Fata asta subțirică a condus-o pe astălaltă fată subțirică, precum și o întreagă armată de oameni care nu sunt idioți înalți și puternici, la Arlington, și a câștigat.

– Pe naiba! veni răspunsul lui Kilo, în timp ce alții bombăniră și murmurară între ei.

Însă altcineva își croi drum în față. Bărbatul era plin de cicatrice și șchiopăta, sprijinit într-un baston. Dar mâna care îi strânse brațul lui Fallon era puternică.

– Arlington? Ei mi-au răpit sora. Războinicii Purității m-au doborât și m-au lăsat să-mi aștept moartea, iar pe sora mea au dus-o la Arlington.

– Când?

– Pe Sam l-am găsit iarna trecută, zise Liana. Era rănit foarte grav. N-am crezut că avea să supraviețuiască.

– Dar nu l-ați lăsat în urmă. L-ați ajutat.

– Poate că ăsta înalt și puternic nu-i chiar un ticălos, la urma urmelor, bombăni Tonia.

– Sora ta? Are cumva puteri magice?

– Nu. Vă rog. O cheamă Aggie. Agnes Haver. Vă rog, ei mi-au luat-o!

– Dacă era acolo, atunci să ştii că am eliberat toţi sclavii. Pot s-o găsesc şi pot să ţi-o aduc. Am numele tuturor celor pe care i-am salvat. Am cucerit Arlingtonul, îi spuse ea apoi lui Kilo. Iar mai bine de şaizeci de oameni care au luptat alături de mine au murit ca să-i salveze pe cei precum sora lui. Au luptat şi au murit ca să cucerească un sălaş al chinurilor şi cruzimii şi să aducă lumina acolo. Nu-i dezonora pe morţi. Dacă te lasă cugetul să faci aşa ceva, asta înseamnă că nu meriţi să conduci sau să urmezi un lider. Aşa că te poţi da la o parte din calea noastră.

Fallon făcu un pas în spate şi-şi luă şi animalele cu ea.

– Am să trimit provizii, iar dacă Aggie s-a aflat la Arlington, am s-o aduc aici.

Îi făcu semn din cap Toniei şi amândouă plecară, într-un flash.

– Tipul e un uriaş, zise Tonia în clipa în care se aflară în spatele casei lui Fallon. Şi un idiot.

– Chiar şi aşa, a reuşit să ţină treizeci de oameni în viaţă, inclusiv pe copii. Iar atunci când a dat peste un străin pe jumătate mort, n-a trecut nepăsător pe lângă el. Într-un fel sau altul, locul e potrivit. Vom începe să construim mult mai repede decât am crezut. Trebuie să urmezi semnele, mai ales când te izbesc drept în faţă.

– Pe cine te gândeşti să trimiţi acolo?

– Pe Kim şi pe Poe. Copiii lor sunt destul de mari ca să poată merge ori ca să stea în barăci câteva săptămâni. Sau luni, depinde. Poe şi Kim? Sunt duri, deştepţi, experimentaţi şi n-o să accepte şicane.

– Aşa e. Mai mult de-atât, Poe – rânji Tonia – nu e chiar un gigant precum Kilo, dar e al naibii de musculos. Asta stârneşte respectul idioţilor. Iar Kim, cu mintea ei logică şi genială, o să aibă grijă de restul. Aşa că am să vorbesc cu ei.

– Dacă nu vor să plece...

– Am o bănuială că o să vrea. Ăsta-i exact genul de provocare pe care l-ar accepta.

Fallon era de aceeaşi părere. Iar cum Tonia avea o legătură mai strânsă şi mai îndelungată cu cei doi, Fallon se hotărî să lase totul în seama prietenei ei.

– Va trebui să trimitem un vindecător şi cel puţin doisprezece oameni pricepuţi la luptă şi la construcţii. Trei o să ajute la agricultură şi la seră.

– Lasă-mă să vorbesc cu mama. Ea ştie ce-i de făcut.

– Nu trebuie să fie cu toţii din New Hope. Pot lua oameni şi din celelalte baze. Dar, da, întreab-o cine crede că ar fi mai potrivit pentru o astfel de situaţie. Trebuie să mă duc s-o caut pe lista de nume pe Agnes Haver.

– O vei găsi. Ai încredere în semne. Ce mai călătorie, Fallon! Mulţumesc că m-ai luat.

Soarele apunea strălucind roşiatic printre copaci pe când Fallon se întoarse în luminiş. De data asta luă cu ea patru dintre cei înzestraţi cu puteri magice, o fostă sclavă şi provizii.

Kilo se ridică din scaunul lui de lângă foc, cu sulița în mână.

Nu spuse nimic atunci când Sam scoase un strigăt şi şchiopătă cât putu de repede ca să ajungă în faţă şi să-şi îmbrăţişeze sora.

– Aggie! O, Doamne, Aggie!

– Eşti în viaţă! Am crezut că te-au omorât. Sam! Sam!

– Ar trebui să se aşeze şi să bea nişte apă, le spuse Fallon. Să călătoreşti într-un flash, chiar şi după ce ai înghiţit un tonic, poate să te ameţească destul de tare dacă nu eşti înzestrat cu puteri magice.

– Du-o în cabană, Sam, zise Liana, care se ridică şi ea. Hai s-o ducem înăuntru!

Cu lacrimi în ochi, Sam se întoarse spre Fallon.

– Am să lupt pentru tine.

– Deocamdată, du-te să ai grijă de sora ta.

Kilo se uită cum o ajutau pe Aggie să intre în cabană.

– Te ţii de cuvânt.

– Aşa e. Am adus proviziile de bază, dar şi un vindecător. Magda e şi un soldat priceput. Mai ai alţi trei soldaţi pricepuţi. Buck vă poate ajuta să construiţi o seră şi să plantaţi, dacă vă hotărâţi să rămâneţi. Carolyn şi Fritz vă pot ajuta să vă fortificaţi adăposturile. Vor veni şi mai mulţi, dar, până să ajungă, aici o să mai treacă destule zile, în jur de două săptămâni.

– Nu pot pur şi simplu să... zise el, plesnind din degete şi făcând-o să zâmbească.

– Poe şi Kim vor fi la conducere. Ei au supravieţuit Pieirii şi sunt războinici feroce, au ajutat la construirea unei comunităţi. O să construiască una şi aici. Fii lor o să vină cu ei, sunt soldaţi buni. Tineri, dar soldaţi buni. O să ajute să se antreneze oricine rămâne. O să aducă nişte cai, o vacă de lapte, găini, medicamente. Kim e şi erborizatoare.

Se uită în jur.

– Cu timpul, dacă nu-i aveţi deja printre voi, veţi avea profesori, ţesători, fermieri, tehnicieni, pescari. Până când o să vă puteţi susţine din forţe proprii, noi o să vă aducem tot ceea ce vă trebuie. Iar, în timp, în loc să fiţi ţinta, veţi deveni săgeata.

Liana apăru în uşa cabanei.

– Ar putea să vină vindecătoarea? Karei i s-a rupt apa. Eu am mai ajutat la naşteri, dar...

– Vin imediat.

Magda se bătu peste geanta pe care o ducea cu ea.

– O viaţă nouă. Cea mai frumoasă parte a meseriei. Fii binecuvântată, dragă Fallon!

– Binecuvântări şi ţie, şi vieţii celei noi pe care o vei ajuta să se nască. Carolyn, de ce nu duceţi nişte pături înăuntru, dar şi ceva ceai şi miere? Unde vrei să punem restul? îl întrebă ea pe Kilo.

– Restul?

– Pâine, unt, brânză, ouă, grâne, legume şi aşa mai departe. Mai multe pături, şosete, pulovere, oale, cuţite, săbii, săgeţi. Chestii esenţiale, repetă ea. Ai putea, deocamdată, să stabileşti ca una dintre cabane să fie pentru provizii şi alte materiale, iar alta pentru arme.

– Aduci toate astea ca să ni le dai, fie că luptăm pentru tine sau nu.

– A lupta e o alegere. Hrana, adăpostul şi hainele sunt elemente esenţiale pentru viaţă. Armele? Dacă plecaţi, ele rămân, dar restul? Puteţi lua tot ce veţi fi în stare să duceţi.

– Dacă stăm şi dacă luptăm, atunci ăsta-i pământul nostru? Locul nostru, pe care ai să ne ajuţi să construim şi pe care ai să ne ajuţi să-l apărăm?

– Da.

– Am făcut o înţelegere, atunci, zise el şi-i întinse o mână uriaşă.

Fallon ajută la organizarea proviziilor, rămase să mănânce o tocană gătită cu ceva legume şi ierburi pe care le adusese cu ea.

Recunoscu accentul bătrânului de lângă ea şi vorbi cu el în spaniolă, în timp ce mâncau.

Când le oferi o sticlă de vin, aceasta trecu din mână în mână, în jurul focului. Fallon bănui că, mai târziu, aveau să se folosească de cănile pe care li le adusese ea.

Ţipătul unui nou-născut răsună din cabană, aşa că sticla mai făcu o dată înconjurul focului.

Liana veni la uşă şi le strigă:

– E fată. O fată frumoasă şi sănătoasă. Se va numi Saol, în cinstea luminii.

– Lumină pentru viaţă, murmură Fallon şi luă sticla pe care i-o întinse Kilo. În cinstea noii vieţi! Pentru lumina din ea! adăugă, ridicând sticla pentru toast, apoi bău.

Capitolul 10

Când toamna veni, cu vânturi reci, Fallon călători spre ambele baze în devenire. Dacă era nevoie, ducea ea însăşi provizii, luând din New Hope, Arlington, chiar şi din baza pe care Mick o botezase Plaja.

Cu Poe, Kim şi oamenii lui Kilo ea înfiinţă Bayview. Cu Flynn şi Starr, Forestville. Când octombrie fu pe sfârşite, Fallon avea baze pe trei laturi ale D.C. şi planuri ca să mai înfiinţeze o a patra.

– Rock Creek Forest, îi arătă tatălui ei pe hartă.

– E aproape şi n-are râu ca graniţă naturală. Dacă se află la D.C. că te muţi acolo...

– Trebuie să fie o operaţiune secretă. E o zonă împădurită şi, în mare parte, nelocuită. Cei mai mulţi care au scăpat din D.C. au mers mai departe. Există vânat, un râu bun, case în apropiere. Asta? A fost o şcoală cu o curte mare, cu un teren generos, cu toate clădirile intacte.

– Ai fost în recunoaştere?

– De mai multe ori până acum. Din punct de vedere strategic, locul e croit pentru o bază de cercetaşi. Iar aici, zise ea, punând degetul pe hartă, e un oraş mic, părăsit, distrus, la marginea D.C. Îl lăsăm în pace deocamdată, dar o să ne fie de folos mai târziu.

– După ce cucerim D.C.

Tatăl ei n-ar fi zis niciodată „dacă" atunci când venea vorba de cucerirea D.C.

– Aşa e. Thomas are deja aproape o sută cincizeci în tabăra lui, umbrarul zânelor are şi el vreo şaizeci, bârlogul metamorfilor – aproape la fel. Am cerut să mi-i dea pe cei de care se pot lipsi şi putem aduna cam o sută. O sută, repetă ea, pricepuţi şi care ştiu să se ascundă în pădure, să trăiască în Rock Creek cu ce le oferă ea. Nimeni nu se mişcă mai repede decât un elf, iar metamorfii şi zânele nu sunt cu mult în urmă.

– Când o să fie pregătiţi, putem ataca din toate direcţiile.

– Din toate.

Fallon scoase o hartă cu D.C. şi trecu în revistă împreună cu tatăl ei tacticile, planurile şi mişcările de trupe.

Apoi trase aer în piept.

– Iar cu forţele lui Duncan, mai puţin cu cele care rămân să apere baza din Utah, cu ale lui Troy şi cu forţele din New Hope, vom lovi aici.

Simon se holbă la ea atunci când o văzu punând, hotărât, degetul pe hartă.

– Doamne, Fallon, din interior? Pennsylvania Avenue?

– Ajungem acolo cu ajutorul flash-ului. Cinci mii de soldaţi.

El fu nevoit să se aşeze.

– Poţi să faci asta? Cu cinci mii?

– Va fi nevoie de o cantitate considerabilă de tonic pentru cei fără puteri magice, zâmbi ea, însă da, putem s-o facem. Cinci mii din interiorul liniilor, alţii cinci mii rupând liniile din toate direcţiile.

– Duşmanii ar fi depăşiţi numeric, dacă le mai adăugăm la forţele noastre şi pe cele de rezistenţă care mai există în oraş.

În timp ce se gândea la asta, Simon se ridică şi începu să se plimbe prin bucătărie.

– Dar chiar şi aşa, e vorba de terenul lor, de structuri, de drumuri. Au tancuri şi vehicule blindate, acces la nişte arme serioase. Dar...

Se opri.

– Un atac-surpriză coordonat? E foarte îndrăzneţ, draga mea. Ar putea să funcţioneze.

– Trebuie să-l facem să funcţioneze. Va fi nevoie de mai mult de zece mii ca să cucerim New Yorkul, vestul, să traversăm oceanele.

Faptul că am cucerit Arlingtonul ne-a adus multe avantaje, un număr mare de soldaţi, de dotări. A fost mobilizator. Să cucerim D.C., să ocupăm sediul unui guvern care-şi vânează propriii oameni? Plăteşte recompense pentru copii capturaţi, fiindcă aceia sunt copii diferiţi de cei normali? Va fi o lovitură în inima inamicului.

– Când?

– Mai avem multe de făcut, dar... Chiar dacă a durat mai mult decât am crezut, începusem să mă îngrijorez că ar fi putut dura şi mai mult. Bătălia de la Arlington a schimbat asta. Pe 2 ianuarie.

El înţelese şi dădu din cap.

– Ziua în care au murit primii. Ziua în care tatăl lui Katie a murit din cauza Pieirii.

– Şi ziua în care am fost concepută. Magia a început să se trezească, atât cea luminoasă, cât şi cea întunecată. Alt simbol, aş zice.

Fallon simţea asta instinctiv, în mintea şi în sângele ei.

– Ziua de 2 ianuarie.

Duncan ţinu ritualul de Samhain – trebuia să respecţi obiceiurile şi tradiţiile – şi lăsă la libera alegere a fiecăruia dacă să-i urmeze sau nu exemplul. Trebuia să fie respectaţi şi alţii din bază, mulţi dintre ei fiind fără puteri magice. Duncan nu voia să se apuce să invoce zei şi strămoşi morţi de mult.

Dar, pe când trasa cercul şi aprindea lumânările, aducea mâncare şi flori la altar, rămase surprins de numărul mare al celor care ieşiseră ca să participe sau ca să privească.

După socoteala lui, ceilalţi credeau că o ceată de optzeci şi trei de oameni care trăiau într-o bază din deşert aveau nevoie de tot ajutorul pe care-l puteau primi.

Prin urmare, rosti cuvintele, chemă elementele, lăsă puterea să treacă prin el, să plece din el. Se gândi la bunicii lui, la tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată, la bărbatul care îi fusese – pentru prea scurt timp – ca un tată. Se gândi la Denzel, care-i fusese ca un frate. La Marly şi Len, la toţi cei care muriseră în luptă.

Vântul suspină şi se agită în spaţiul acela mare, vocile se înălţară, asemenea stâncilor din jur, spre un cer sângeriu de la soarele aflat la apus.

Şi o simţi pe ea, pentru prima dată în săptămâni întregi, o simţi în frământarea naturii, o simţi în vocile care se înălţau spre cer. Probabil că şi Fallon trasase cercul şi aprinsese lumânările, adusese mâncare şi flori. Aşa cum îşi cunoştea propriile gânduri, ştia că şi ea se gândea la tatăl pe care nu-l cunoscuse, la cei pierduţi şi căzuţi în luptă.

Aşa că, preţ de o clipă aproape dureroasă, el rămase legat de ea de parcă ar fi ţinut-o de mână. Preţ de acea clipă, aproape dureroasă, ei se unire în rugăciune şi în ţeluri.

Apoi ea dispăru.

Duncan îşi făcuse obiceiul de a patrula în jurul bazei după căderea întunericului. Cei optzeci şi doi de oameni aflaţi acolo împreună cu el îşi cunoşteau sarcinile, dar el patrula pentru că asta îl ţinea ocupat, ţinea trupele în stare de alertă. Avea santinele înarmate care făceau de serviciu în ture de câte şase ore, transformase jalnica bază a Războinicilor Purităţii într-o bază sigură şi fortificată, care se susţinea din resurse proprii, cu grădini, animale domestice, energie eoliană şi solară, o cabană cu provizii, o armurărie, infirmerie, trupe disciplinate.

Unii erau încă destul de neexperimentaţi, se gândi el, însă fuseseră transformaţi de orele de antrenament, de turele de cercetare şi de căutare de materiale, de lecţiile de gătit şi de exerciţiile de luptă.

Însă, experimentaţi sau nu, trebuia ca ei, cu toţii, să fie pregătiţi, foarte bine pregătiţi, până pe 2 ianuarie.

Auzise asta în şoapta vântului. Ea probabil că avea să-i trimită de veste, deşi pesemne că-l simţise, la fel de tangibil cum o simţise şi el pe ea. Însă Fallon avea să dea de veste într-un fel sau altul, iar el avea să pregătească trupele pentru asaltul asupra D.C.

Nu erau încă destui, asta îl îngrijora. Nu rămăseseră cu ei toţi cei pe care îi eliberaseră. Ce-i drept, rămăseseră cei mai mulţi, iar acţiunile de recunoaştere adunaseră câţiva. Însă doar câţiva.

El ştia că erau mai mulţi, o şi simţea. Deocamdată priveau. Aşteptau cine ştie ce.

Agitat şi destul de nervos din motive pe care nu le putea explica prea bine, el se sui pe motocicletă. Voia să străbată un drum de câţiva kilometri, să aibă un pic de timp pentru el, pentru ca vântul şi viteza să-i alunge morocăneala.

Trecu de primul punct de control, apoi acceleră motocicleta pentru drumul lung şi întins. Îi plăcuseră de la bun început priveliştile, mirosurile şi sunetele vestului. Canioanele cu ecou, râurile repezi cu cascadele lor abrupte, strălucirea puternică a stelelor. Dar în seara asta tânjea să fie acasă, tânjea după câmpii şi păduri, dealuri vălurite, familie şi prieteni. După tot ce-i era familiar.

Când lucrase cu Mallick putea să-şi rupă câteodată o oră sau două ca să meargă, prin flash, până acasă. Dar aici el era şeful şi nu-şi putea permite un asemenea lux.

Agrodomul abia începuse – ha, ha – să poarte rod. Nu era de glumit cu pisicile sălbatice şi cu coioţii, trebuia să ai tot timpul grijă ca animalele domestice să fie în siguranţă. Iar căutarea de materiale cerea timp precum un serviciu pe care să-l iei în serios.

Aşa că n-ar fi trebuit să-şi permită o plimbare atât de lungă, ştia prea bine asta, însă, Doamne, chiar avea nevoie.

Mai trebuia şi să dea zor cu antrenamentele de luptă corp la corp. D.C. însemna lupte de stradă, genul urât şi sângeros. Se întreba dacă ar fi putut să găsească o modalitate de a crea iluzia de străzi, clădiri, moloz. Ar fi ajutat dacă ar fi avut o idee clară despre cum arăta D.C. Cu siguranţă că nu mai arăta ca în pozele vechi şi ca în filmele de pe DVD-uri.

Adâncit în gânduri, aproape că nu observă licărirea de putere din aer. Instinctul intră în acţiune. Lăsă motorul mai încet şi se concentră, vrând să-şi dea seama ce era cu puterea aceea.

Ceva stătea la pândă, se gândi el. Ceva aştepta.

Ei bine, la naiba cu asta.

Îşi opri motocicleta şi se dădu jos. Puse o mână pe mânerul sabiei.

– Dacă ai nevoie de ajutor, pot să ţi-l ofer. Dacă vrei o luptă, pot să-ţi fac pe plac. Într-un fel sau altul, fii bărbat şi ieşi la vedere.

– Nu sunt interesată să fiu bărbat.

Ea apăru călare pe un cal pictat, parcă, și se ivi din întuneric de parcă ar fi dat la o parte o draperie.

– Însă n-am o problemă să las un bărbat fără boașe, dacă e nevoie.

– Cred că o să le păstrez pe ale mele.

Spre treizeci de ani, se gândi el, și suficient de interesantă încât să vrea s-o deseneze, cu pomeții aceia ridicați, ochii negri și coada lungă, împletită, care-i ajungea până în talie. Avea un arc, o tolbă cu săgeți și călărea fără șa.

– Aș putea să te las să ți le păstrezi și să iau doar motocicleta.

– Nu cred.

Simți mișcare în spatele lui, își aruncă puterea într-acolo și auzi un sunet de răsuflare tăiată.

– Bune reflexe, zise ea. Dar minte puțină, dacă ai ieșit singur atât de departe.

Alți doisprezece călăreți apărură de după cortina întunericului și veniră alături de ea. Cât ai clipi, Duncan scoase sabia și trasă o linie de foc între ei.

Cei mai mulți dintre cai se speriară, dar nu și al ei. Ea și calul rămaseră nemișcați.

– Merită să-ți riști viața? îl întrebă.

– Dar merită să ți-o riști tu?

El începu să scruteze chipurile. Se opri asupra unuia, o fată de vreo cincisprezece ani.

– Tu ai fost la Războinicii Purității. Te-au transformat în sclavă. Kerry – ba nu, Sherry. Te-au rănit. Chiar au rănit-o, îi spuse el căpeteniei, ațintindu-și din nou privirile asupra ei. Au înfierat-o și... chiar mai rău. E una de-a voastră?

– Merge alături de noi.

– Atunci știi că nu noi am rănit-o și că ne-am răfuit cu cei care au făcut-o. Medicii noștri au tratat-o, dar ea a furat un cal și a fugit din tabără înainte de venirea dimineții. Te-am căutat, îi spuse el fetei, ca să te ajutăm, ca să-ți dăm provizii dacă voiai să pleci, dar nu te-am mai găsit.

– De ce ar fi rămas? Ați fi putut să faceți același lucru ca și ceilalți.

Duncan se înfierbântă și o fulgeră cu privirea pe căpetenie.

– Ştii foarte bine că nu-i aşa. Ce fel de porcărie e asta? Aşa-i trataţi pe oamenii care-i salvează pe alţii de Războinicii Purităţii?

Ea îl studie, dreaptă precum o săgeată din tolba ei.

– Nu i-aţi omorât pe toţi. De ce?

– Cei pe care nu i-am omorât fie că s-au predat, fie că nu mai reprezentau o ameninţare. Acum sunt în închisoare.

– Unde?

– În est. N-o să-ţi mai poată face rău, îi spuse el fetei.

– Ce-ţi pasă ţie? Nu e una de-a voastră.

– Nu arăţi a idioată, îi aruncă el, dar asta e o întrebare prostească, de om ignorant.

Ea îşi arcui sprâncenele de deasupra ochilor intenşi, întunecaţi.

– Strămoşii tăi i-au măcelărit pe ai mei, le-au furat pământurile, le-au adus boli şi foamete.

– Poate. Strămoşii mamei mele au venit din Scoţia. Englezii ne-au măcelărit poporul, le-au furat pământurile şi le-au dat foc caselor. Dar dacă nişte englezi sunt dispuşi să lupte cu mine împotriva Războinicilor Purităţii, a Nepământenilor Malefici şi a altor ticăloşi, nu mă interesează nici cât negrul sub unghie ce le-au făcut strămoşii lor – strămoşilor mei. Pe mine mă interesează prezentul.

Se uită din nou la fată.

– Mă bucur că eşti bine şi, după cum se pare, în siguranţă alături de ea.

– Pentru ce lupţi? întrebă căpetenia. Pentru cine lupţi?

Duncan bombăni o înjurătură atunci când simţi cum se pogora o viziune asupra lui. Resemnat, o lăsă să-l cuprindă.

Îşi ridică sabia şi aruncă un fulger de lumină spre cer, înainte ca lama sabiei să se aprindă în flăcări.

De data asta, calul ei se sperie, iar ea îl linişti cu o şoaptă şi strângând din genunchi.

– Eu sunt Duncan din neamul MacLeod, odraslă a neamului Tuatha de Danann. Eu sunt sabia care taie întunericul, fratele săgeţii care-l străpunge. Am acelaşi sânge cu Aleasa, sunt în slujba ei. Lupt cu ea şi lupt pentru ea. Lumina mea pentru viaţă. Viaţa mea pentru a ei şi a tuturor celor care stau alături de ea împotriva întunericului.

Își coborî sabia și trecu mâna peste lamă ca să stingă flacăra.

– Ai priceput?

Ea descălecă și se îndreptă spre bariera joasă de flăcări.

– Atunci, Duncan din neamul MacLeod, ești cel pe care îl căutam.

Ea îi întinse mâna.

– Eu sunt Meda din Primul Trib. Vom lupta pentru tine. Vom lupta alături de Aleasă.

El se bază din nou pe instinct. Făcu să dispară flăcările dintre ei și-i strânse mâna.

– Bine ați venit la război!

Fallon îl simțise, iar asta îi dăduse o stare de neliniște. Simțise durerea lui Duncan cu privire la cei morți din rândurile lor – împletindu-se cu a ei. Fusese neașteptat pentru ea să împartă cu cineva acest soi de intimitate a durerii.

Ca și el, se simțise tulburată după ritualul de Samhain. Sperase, așa cum sperase în fiecare an de când el o vizitase, că tatăl ei natural avea să vină s-o vadă din nou. Dar știa că asta n-avea să se întâmple.

Nu încă.

Găsise scuze ca să plece de la festivitățile din oraș, de la focurile de tabără, dovlecii sculptați, deserturile făcute pentru copiii costumați, de la muzica din grădină.

Își spuse sieși că trebuia să se întoarcă la hărțile ei, la planuri, să detalieze și mai mult tactica de luptă. Știa că se mințea singură.

Se gândi că era timpul să facă mai mult decât planuri. Era timpul să vadă, timpul să fie, timpul să facă următorul pas.

Riscant, dar merita, decise ea. Și avea să se uite mai întâi în cristal, să vadă dacă drumul era liber.

Acasă, aprinse lumânarea pe care i-o dăduse Mallick pe când era mică. În liniște, cu doar acea lumină, ea puse mâna pe cristal.

– Deschide-te acum și limpezește-te pentru mine! Lasă-mă să văd ceea ce trebuie să văd!

Ca norii alergând pe cer, apoi un vânt care-i despărți. Iar acum culori, forme, spațiu.

– Mai mult, îndemnă ea, alunecând cu mâna spre dreapta, privind înainte să alunece cu cealaltă spre stânga. Trase o mână înapoi, aşteptă, studie, apoi o trase în jos.

Petrecu mai bine de o oră cu cristalul, desenând din nou o hartă detaliată până când, mulţumită, se duse la dulap.

Înăuntru ţinea Cartea Vrăjilor, poţiuni, talismane, unelte. Deşi, în ziua în care devenise Aleasa, toate vrăjile din carte începuseră să trăiască şi în ea, considera important să verifice.

Îşi trecu mâna peste carte şi aceasta se deschise la vraja la care se gândea. Cu atenţia şi precizia pe care le învăţase de la mama ei şi de la Mallick, ea adună ceea ce-i trebuia. Făcu un mic ceaun să plutească deasupra biroului şi aprinse focul dedesubt, adăugă ingredientele, măsură altele, rosti cuvintele.

Acum puterea alergă prin ea, caldă şi lichidă. O turnă în ceaun în timp ce vraja se omogeniza cu o pulsaţie ritmică, iar din ceaun se înălţă un fir de fum albastru-deschis, subţire şi drept ca un ac.

Ea stinse focul, răci ceaunul, puse ceea ce crease într-un săculeţ.

– Va funcţiona, zise cu voce tare, legându-şi săculeţul de centură.

Verifică din nou cristalul. Concentrată. Concentrată.

„A venit timpul", se gândi din nou. „A venit timpul."

– Uite cum trec, în timp ce puterea dansează prin tine, în tine, iar eu trec prin sticlă. Prin tine, în tine, dincolo de scuturile de întuneric sau de lumină, dincolo de încuietori, într-acolo voi zbura. Du-mă acolo unde voi putea vedea. Aşa cum îmi doresc, aşa să fie.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, ea îşi dezlănţui puterea, iar Tonia şi Hannah intrară în încăpere.

– Fir-ar... mai apucă Tonia să spună.

Apoi siajul puternic declanşat de Fallon le cuprinse pe toate trei.

– ...să fie, termină Tonia de spus atunci când siajul le dădu drumul. Ce...?

Se întrerupse şi se aplecă spre Hannah, care alunecase, leşinată, pe podea.

– La naiba! Stai pe loc şi taci! îi porunci Fallon. Mă întorc imediat.

Dispăru, într-o pală de vânt. Zece secunde mai târziu, în timp ce Tonia o bătea pe Hannah peste obrajii palizi, apăru din nou.

– E leşinată, Doamne Sfinte! Ăsta n-a fost un flash în care să ne fi băgat fără voia noastră. A fost altceva, a fost mai mult.

– Trebuie s-o trezim mai întâi, apoi să-i torni tonicul ăsta pe gât. Trebuie să-l bea pe tot. Şi repede.

Când Hannah flutură din gene şi gemu, Fallon se răsti la Tonia:

– Acum! Toarnă-i-l pe gât!

Hannah înghiţi din reflex, se înecă puţin, tuşi, apoi izbuti să rostească:

– Ce naiba a fost asta?

– V-am tras cu mine în cristal. E mai puternic decât un flash, iar tu n-ai fost pregătită.

Încă nu-şi revenise cu totul, hotărî Fallon, în timp ce pupilele îi transformaseră lui Hannah ochii în două luni întunecate.

– Mai stai jos câteva minute. N-am putut risca un flash, continuă Fallon. Au scuturi ridicate de Nepământeni Malefici sau de inşi cu puteri magice care au fost siliţi s-o facă. Trebuia să trec prin ele fără să declanşez vreo alertă sau să las vreo urmă.

Se aşeză pe călcâie.

– Să sperăm că asta vă acoperă şi pe voi două.

În timp ce o ajuta pe Hannah să se ridice, petrecându-şi un braţ în jurul ei, Tonia se uită prin încăpere.

– Doamne, suntem acolo unde cred eu că suntem?

– Casa Albă, Biroul Oval.

– Adică în prezent?

– Adică în prezent. Au pierdut Capitoliul, dar au fortificat şi protejat Casa Albă cu scuturi magice. Controlează aproape totul de aici, din interior, asta... conform informaţiilor lui Chuck.

– Unde e ticălosul ăla de Hargrove?

– La Reşedinţă. Din cele văzute de mine în cristal, au cel puţin o mie de oameni, militari şi gărzi civile, în clădire şi în jurul ei. Au construit o bază militară în ceea ce cred că era pe vremuri grădina de trandafiri. Totul e protejat de scuturi magice. Din afară.

Tonia încetă să se mai holbeze de uimire şi se întoarse ca s-o privească pe Fallon.

– Iar noi suntem în interior.

– Aşa e.

– O să-l prindem pe Hargrove.

– Nu de data asta. Nu lăsăm urme, repetă Fallon fără să-i lase timp Toniei pentru vreo replică. Dar, înainte să-l prindem, să cucerim D.C., le vom afla planurile, vom afla câţi sunt. Iar dacă zeiţa ne e binevoitoare, vom afla în ce locuri se află centrele de prizonieri. Am instalat tehnică de ascultare.

– Microfoane. Stai liniştită, mi-am revenit, zise Hannah, dându-i Toniei mâna la o parte. Sunt un pic ameţită, dar sunt bine. Microfoane, repetă ea. Dar ei nu fac, oare, verificări periodice în căutarea de instalaţii menite să-i spioneze?

– Pe astea n-o să le găsească. Am ales, cred, locurile cele mai bune, începând cu cel în care ne aflăm acum.

– Afurisitul de Birou Oval, zise Hannah, uimită. Arată mai degrabă ca o sală a tronului decât ca un birou.

Ameţită sau nu, se gândi Fallon, Hannah reuşise să pună punctul pe „i"

Se întoarse şi se uită la draperiile luxoase, aurii – suficient material cât să se facă haine şi pături pentru vreo zece oameni –, la covorul cu sigla prezidenţială, pe care călca un om ce nu fusese ales niciodată. Toate mobilele lucioase, ţesăturile din mătase. Tablourile din ramele frumos decorate.

După ea, decorul nu era prea diferit de colecţia de splendori luxoase pe care o descoperise la Arlington. Acelaşi lucru, totul fiind făcut doar pentru a flata orgoliul şi ambiţia unui singur om.

Preşedintele n-avea să mai păstreze nimic din toate astea, îşi jură ea. Nu după 2 ianuarie.

– Va trebui să ne mişcăm repede şi silenţios. Tonia, dacă apare vreo problemă, orice problemă, tu o iei pe Hannah şi plecaţi de aici într-un flash.

– Nu te lăsăm singură, zise Hannah.

– Eu o să mă întorc pe unde am venit, prin cristal. O să încerc să fac cumva să plecăm împreună, dacă e posibil. Nu putem risca ziua de 2 ianuarie.

– Văd camere de luat vederi, îi atrase atenţia Tonia. Au securitate în zona asta.

– De astea am avut eu grijă, îi spuse Fallon. Ne concentrăm pe fiecare zonă în parte. Plantăm dispozitivul, apoi ne deplasăm la următoarea.

Deschise săculeţul şi scoase o frunză lungă şi subţire.

– Tu vorbeşti serios? făcu Tonia.

– Vezi că aici sunt două plante? Uite-le acolo, de o parte şi de alta a uşii.

Se duse la una dintre ele şi strecură dispozitivul printre frunze. Rosti cuvintele magice, iar acesta se lipi de plantă.

– Frumos, foarte frumos. Ce limbă a fost asta?

– Aramaică veche. Iar frunza e una de curmal, spuse Fallon, ridicând din umeri. Se potriveşte cu restul şi nu cred că-l vor găsi, e improbabil să poată să rupă o vrajă legată în arameică veche.

– E naturală, zise Hannah, uitându-se mai de aproape.

– Şi asta ajută. Va recepţiona tot ce se spune aici, în încăpere. Dacă am făcut totul cum trebuie, Chuck o să poată asculta.

– O să aibă un orgasm, proclamă Tonia. Acum unde mai mergem?

– În ceea ce altădată se numea Sala de Consiliu, iar acum îi spun Sala Consiliului de Război.

Scoase din săculeţ o bucată de lemn sculptat, vopsit în auriu.

– Pe peretele din spate există un tablou al lui Hargrove, înrămat.

– Ce limbă ai să foloseşti pentru asta? o întrebă Hannah.

– Hargrove e numele unui loc în engleza veche, aşa că...

– Îl imităm pe Chaucer.

– Chiar aşa. Dacă reuşim să le plantăm doar pe astea două, e mare lucru deja. Mai am un dispozitiv pentru biroul şefului cancelariei, unul pentru reşedinţă şi, dacă e posibil, altul pentru bucătărie.

– Bucătărie?

– Personalul bârfeşte. Oamenii ăştia aud tot felul de lucruri şi bârfesc.

Dura prea mult, se gândi Fallon. Deja dura prea mult.

– Ar trebui să plecaţi înapoi într-un flash, iar eu să mă ocup de problema pentru care am venit.

– Nu doar că nu te lăsăm singură, dar nici să nu te gândeşti c-ai să te distrezi numai tu! Hannah?

Poţiunea îi adusese culoarea înapoi în obraji. Acum ochii îi străluceau.

– Sunt pregătită.

– N-are rost să ne mai ciondănim şi să pierdem timpul, aşa că trebuie să ne mişcăm. Şi o s-o facem în funcţie de priorităţi.

– Dacă m-ai învăţa vraja, am putea să ne împărţim, să acoperim mai mult teren într-un timp mai scurt.

– Nu, rămânem împreună şi plantăm ce dispozitive putem, încercând să facem cât mai puţine mişcări cu putinţă. Cu cât ne mişcăm mai mult, cu atât cresc şansele să dăm peste vreo alarmă pe care n-am văzut-o sau să ne întâlnim cu vreun paznic. Aşa că o să mergem din flash în flash. Are să fie mai greu pentru tine, Hannah, dar nu pot să risc să te las aici.

– O să mă descurc.

– N-ai de ales, spuse Fallon, luând-o pe Hannah de mână şi clătinând din cap.

Douăzeci de minute mai târziu, Hannah se trânti pe patul lui Fallon. Apoi renunţă şi se întinse.

– Sunt bine. Un pic slăbită, asta-i tot. Dar am trăit ceva incredibil. Am fost înăuntrul Casei Albe şi am ajutat la plantat microfoane magice. Putem să bem zdravăn acum din vinul ăla?

– De asta veniserăm, de fapt, îşi aminti Tonia. Uite, Fallon, ştiu că vrei să-i povesteşti toate astea lui Chuck, dar adevărul e că Hargrove şi oricine împarte patul cu el s-au dus la culcare. Restul camerelor în care am fost erau goale şi încuiate. Ba chiar încuiaseră şi bucătăria pentru noapte. Haideţi să bem în cinstea fetelor-spion care tocmai s-au infiltrat în afurisita de Casă Albă.

Argumente valabile, fu de acord Fallon.

– Bine. Ajunge dacă îi spun toate astea lui Chuck dimineaţă, la prima oră.

Le conduse pe cele două la cămară, de unde luă o sticlă de vin şi nişte pahare.

– Nu pare să fie nimeni acasă, spuse ea.

– Păi n-au cum să fie, zise Hannah. Părinții tăi s-au dus la noi, unde se va aduna mai multă lume. Mama ta ne-a zis să venim încoace și să te convingem să nu lucrezi în seara asta.

Tonia râse, luă sticla și turnă cu generozitate.

– Nu ne-a prea ieșit asta, sunteți de acord? Așa e mereu când treci prin cristal?

– Nu, de regulă e ca alunecarea în piscină. Într-o piscină adâncă. Dar, în cazul de față, am avut nevoie de un avânt mult mai mare, ca să trec de barierele de acolo.

– Categoric că de un avânt mai mare, zise Hannah, și bău zdravăn.

– Ochii ți s-au dat peste cap atunci...

Tonia rânji și-și lăsă mâna în jos, într-o curbă lentă. De fapt, tu și atunci când leșini o faci cu eleganță. Enervantă chestie.

– Am clasă. Doar clasă.

Hannah se trânti pe scaun, bău din nou, apoi zise:

– N-am luat niciodată parte la ceva atât de palpitant cum a fost aventura din seara asta. Nemaipomenit, pe drept cuvânt.

– Ai fost în luptă, îi spuse Fallon. I-ai tratat pe cei răniți și i-ai lovit pe Războinicii Purității între picioare.

– Aia e diferit. Acolo nu gândești, doar reacționezi. Faci ceea ce ai fost pregătit, antrenat să faci. Dar asta? Trebuie să te gândești în fiecare secundă la ce ai de făcut, la ce e în jurul tău, în loc să te concentrezi doar pe oprirea sângerării sau pe așezarea la loc a unui os. Și magia. Sunt mereu în preajma ei, dar niciodată n-am fost *în* ea, nu așa, nu atât de aproape. Asta-i singura dată, în afară de ocazii sporadice, când mă uit la ceea ce pot face vindecătorii și-mi doresc s-o pot face și eu.

– Tu ești doctor, zise Tonia, salvezi vieți, ușurezi durerea, asta e magia ta. Și e incredibilă.

– Te-am văzut, murmură Fallon. În noaptea în care a atacat Petra, în care au atacat nebunii ei de părinți. Te-am văzut undeva mai jos de mine, cum protejai pe cineva cu corpul tău. Ești doctor și războinic.

– Războinic teribil, care lovește unde doare mai tare.

– N-aveam sabia la mine în momentul ăla. Mulțumesc. În fine, sper să nu mă credeți geloasă. Poate că am avut niște momente pe când eram copii...

– Mami, buhuhu! Tonia iar face cățelul să zboare.

– Aveam șase ani! pufni Hannah, dându-și ochii peste cap.

– Șapte!

– Nu contează. Iar tu n-aveai voie să faci cățelul să zboare.

– Îi plăcea.

– Așa zici tu. În fine, conchise Hannah, întărindu-și cuvintele printr-un gest făcut cu paharul. Ca persoană lipsită de puteri magice, pot să vă spun că am observat că magia e distractivă, puternică și importantă. Dar presupune și multă responsabilitate. Mă bucur că nu trebuie să port răspunderea asta. Voi două v-ați născut ca s-o purtați. Eu cred – ba nu, știu cu siguranță – că m-am născut ca să fiu doctor. Mă gândesc uneori la mama mea naturală. Tu probabil că te gândești uneori la Max, Fallon.

– Da. M-am gândit la el chiar în seara asta.

– E la fel ca în cazul lui Duncan, al Toniei și al tatălui lor natural. Poate că un asemenea gând e menit să vină în nopți ca aceasta de-acum. Când mă gândesc la mama mea, sunt sigură că ea a fost sortită să supraviețuiască destul cât să mă poată aduce pe lume. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea, pentru toți, însă ea a supraviețuit până când eu am putut trăi. Iar mama a fost acolo, chiar acolo, Rachel și Jonah tot acolo, și cred că și asta a fost sortit să se întâmple.

– Noi am fost menite, zise Tonia, strângând-o de mână.

– Da, așa e. Ei n-ar fi lăsat niciodată un copil neajutorat în urmă, dar au făcut mai mult. Mama mea și a ta, Tonia, a făcut cu mult mai mult de atât. M-a adoptat și nu doar că m-a ținut în viață, ci m-a și iubit. Ea mi-a oferit un viitor, iar eu am fost menită să-l folosesc ca să-i salvez pe alții. Cu toții suntem aici pentru asta.

Hannah luă sticla și mai turnă o tură în pahare pentru ele toate.

– Iar în seara asta? Am fost la înălțime, deși pe furiș.

– Vorbește al naibii de mult atunci când bea, constată Tonia.

– Am observat.

– Zău că aşa fac. Dar, la naiba, aţi văzut toate chestiile alea? În birou, în – ce era aia – Reşedinţă? Cine mama mă-sii lor se cred, să trăiască asemenea unor prinţi, pe când atât de mulţi oameni se chinuie să-şi hrănească măcar copiii?

– Iar Hannah Gură-Mare tocmai a folosit, cu nonşalanţă, un cuvânt urât.

– Ei bine, în mă-sa cu ei!

– O, nici o grijă! Acolo o să-i trimitem, o asigură Fallon, distrându-se cu vorbele lui Hannah Gură-Mare.

– Bine. Crezi că mai e pizza? Am putea să mâncăm nişte pizza şi să vorbim de bărbaţi.

– Despre cum Justin se uită la tine cu ochi de căţel nezburător.

Hannah îi aruncă surorii ei o privire rece.

– E încă un băiat. Am zis „bărbaţi". Nu ca Garrett, care încă se uită cu ochi de căţeluş la tine, ci mai degrabă ca Roland, cu care te-am văzut sărutându-te acum câteva seri.

– Lasă-l pe Roland! Nu sărută bine. Nu-mi plac tipii care sărută şleampăt. Am putea să vorbim de tipii care se uită cu ochi de căţeluş la Fallon.

– La mine?

Zâmbetul larg care i se întinsese pe chip ascultându-le pe cele două surori se transformă într-o expresie şocată.

– Poftim?

– Aş putea să numesc vreo câţiva care te-ar sorbi ca pe îngheţata-curcubeu a lui Fred.

– Asta e ridicol. Şi, oricum, n-am timp de aşa ceva.

Însă rămase mirată.

– Avem pizza, le spuse ea.

Se ridică şi luă sticla ca să aibă ce bea la masă.

– Mergem sus să mâncăm, o merităm.

Se opri la baza scărilor.

– Poate că ar trebui să-mi faceţi o listă cu tipii ăia.

Tonia râse şi o luă pe Fallon pe după umeri.

– O să fie o listă foarte lungă.

LUPTĂ ȘI SÂNGE

Gâtlejul de bronz al războiului.

John Milton

Capitolul 11

Fallon se aşteptase să fie certată de părinţii ei pentru misiunea pe care o îndeplinise în D.C. Însă nu se aşteptase s-o certe chiar atât de tare.

– Ai fi putut fi descoperită sau chiar mai rău. N-am fi ştiut unde erai sau ce s-a întâmplat.

– Dar nu s-a întâmplat nimic, îi aminti Fallon mamei ei. Am fost prevăzătoare.

– Una dintre precauţiile pe care ţi le-ai luat, se răsti Simon, a fost să nu ne spui.

Ea sperase să apeleze la soldatul din el, însă Simon era, în clipa aceea, doar un tată îngrijorat.

– Trebuia s-o fac. Am fost pregătită, am fost prevăzătoare.

– Atât de prevăzătoare încât le-ai tras pe Tonia şi pe Hannah după tine.

Poate că mama ei avea dreptate în privinţa asta, dar...

– Au intrat peste mine. M-am adaptat. Informaţiile pe care o să le obţinem astfel sunt inestimabile.

– La fel şi tu. Nu doar pentru mine şi pentru tatăl tău. Pentru toată lumea.

Cum se făcea, se minună Fallon, că părinţii ei puteau să şteargă cu buretele anii, antrenamentele, destinul, s-o facă să se simtă iarăşi de opt ani şi să-i ţină o predică?

– Am făcut ceea ce trebuia făcut ca să putem cuceri D.C. şi să minimalizez pierderile noastre. Am să mai fac şi alte lucruri care o să vă îngrijoreze şi o să vă supere. Trebuie să aveţi încredere în mine.

– E valabilă şi reciproca, Fallon. Ai făcut ceea ce simţeai că trebuia făcut, dar n-ai avut încredere în noi.

Simon se uită ţintă la fiica lui şi puse o mână pe umărul Lanei. Front comun.

– Nu meritam aşa ceva.

Asta era deja destul de rău, iar Fallon fu nevoită să treacă prin acelaşi lucru cu toţi membrii fondatori din New Hope. Văzu privirea tristă a lui Fred, privirea rece şi insultătoare a lui Arlys, furia – desigur, justificată – a lui Katie, după ce îi implicase în aventura aceea ambele fiice, fără ştiinţa ei.

Ba chiar – zdrobitor – trecu prin asta şi cu Chuck.

– Cunoşti un mod sigur de a demoraliza şi a distruge forţa inamică? Un joc video o demonstrează la fel de bine ca şi istoria. Capturezi comandantul. Exact asta ai riscat, dragă.

– Doamne, nu şi tu! Părinţii mei m-au certat, încă nu-mi revin după predica lui Will. M-am gândit că măcar tu o să fii de partea mea.

– Toată lumea e de partea ta. Ar trebui să-ţi aminteşti de asta data viitoare.

El o privi lung. Tocilarul cu păr blond, înspicat cu şuviţe mov, şi cu bărbuţă ascuţită o făcu să înţeleagă că nu doar părinţii puteau să te facă să te simţi mică şi proastă.

Iar asta fu picătura care umplu paharul.

– Ştii ceva, m-am săturat de *porcăria* asta!

Îşi ridică braţele, iar izbucnirea de furie făcu să-i sară mici scântei din vârfurile degetelor.

– Nu eu am declanşat Pieirea, n-am cerut să fiu Salvatoarea lumii ori să-mi petrec viaţa luptând, dar asta e nenorocita de realitate. Asta e afurisita, ticăloasa de lume. Aşadar, atunci când reuşesc să duc la bun sfârşit o misiune riscantă, cu beneficii enorme, nu-mi place să fiu tratată ca un copil care nu şi-a respectat ora de culcare, doar pentru că n-am cerut aprobarea tuturor. Eu *sunt* comandantul şi e capul meu în joc.

Trase un șut într-un scaun doar pentru că-l găsi prin apropiere. Scaunul levită cam la jumătate de metru deasupra podelei, se zgâlțâi, apoi căzu cu o bubuitură.

– Și asta-i situația, fir-ar să fie!

Chuck nu spuse nimic până ce nu bău niște suc de mango cu bere de ghimbir, amestec care începuse să-i placă.

– Te simți mai bine? o întrebă el.

– Nici măcar un pic.

– Păcat! Uite ce nu-mi place mie: să fiu pus în situația de a trebui să gândesc și să acționez ca un adult înțepat.

Puse un deget pe tatuajul lui cu WTF.

– Atunci să n-o faci!

– Eh. Tocmai ce-am făcut-o, așa că-ți spun: poți să-ți faci un pic de mea culpa ca să liniștești lucrurile, sau poți să-i dai înainte cu atitudinea de șef cocoțat pe un pisc – până când o să-ți curgă sânge din nas de la altitudine. Te-ai pricopsit cu poziția asta de conducere. Recunosc că n-are cum să-ți fie ușor, dar un lider care nu-și respectă oamenii n-o să primească, în schimb, prea mult respect din partea lor.

– La naiba!

Ei îi veni iar să-i tragă un șut scaunului, dar se simțea deja ca o idioată.

– Sigur că vă respect pe toți. Îi respect mai ales pe fondatori, mai mult decât o pot spune. Nu eram sigură că puteam să îndeplinesc misiunea asta. Iar atunci când am fost sigură, am trecut la fapte. Nu m-am gândit că trebuia să țin mai întâi o ședință pe tema asta. Și...

Se gândi la cuvintele tatălui ei: „E valabilă și reciproca".

Poate că avea să-i tragă, totuși, un șut scaunului..

– Nu te înșeli, spuse Chuck.

– Așa că atunci când eu... Poftim?

– Nu te înșeli, repetă el și mai sorbi din suc. Nici noi nu ne-am înșelat. Ce dai, aia primești. Acum scuză-mă, dar mi-am epuizat rația de comportament responsabil pe săptămâna asta. Vreau să trec la treabă.

Se întoarse la staţia lui de lucru şi-şi frecă mâinile. Chiar atunci intră Eddie.

– Iar începem, bombăni Fallon.

– Tocmai am terminat cu morala şi cu bătaia la fund, scânci Chuck. Şi nu spun asta ca un unchi dubios, să ştii.

– Atunci n-o să zic decât atât: ai dreptate, frate!

Îi dădu lui Fallon o palmă uşoară peste cap, apoi se întoarse către Chuck.

– Ai recepţionat ceva?

– Tocmai voiam să trec la treabă, să văd ce pot să recepţionez.

– Înainte de asta, vreau să-ţi arăt la ce a lucrat Fred.

Ridică un borcan cu capac, plin cu un lichid întunecat la culoare.

– Voia ca tu să guşti.

– Foarte bine. Ce avem aici?

– Tu să-mi spui.

Când Eddie desfăcu borcanul, lichidul fâsâi, iar deasupra se ridicară bule de aer.

Chuck îl luă şi mirosi.

– Nu se poate!

Se uită la Eddie cu o expresie pe care Fallon o interpretă ca fiind una de speranţă disperată.

– N-are cum... Asta să fie, oare?

Luă o înghiţitură mică, de test. Închise ochii şi scânci un pic înainte să mai ia o gură. Una mai mare, de astă dată.

– E un miracol. Un adevărat miracol.

Chuck sări de pe scaun şi începu să danseze, legănându-şi şoldurile şi umerii.

– Ce naiba e aia? întrebă Fallon.

– Gustă miracolul!

Curioasă, Fallon luă borcanul şi sorbi.

– Ooo, ooo! e bun.

Un gust puternic, dulce, cum nu mai simţise niciodată până atunci. O ameţi uşor.

– Ce e asta?

– Versiunea de coca-cola a lui Fred, îi spuse Eddie, cu un zâmbet larg. Lucrează la asta de când am pus în funcțiune Tropicele. Mama ta a ajutat-o un pic, iar eu am tot gustat, ca să testăm. Cred că am nimerit-o!

– E mai bună, chiar mai bună decât coca-cola clasică. O, a trecut atât de mult timp. Hai înapoi la tăticu'!

Chuck mai luă o înghițitură, mai dansă un pic.

– Chiar mai bună. E CMF. Cola Micuței Fred.

– Îmi place.

– Pot s-o păstrez? se interesă Chuck, cu ochii la borcan.

– E toată a ta, frate.

– Simt cum mi se umezesc ochii. Să știi că, înarmat cu CMF, o să fiu super în formă pentru treaba de aici.

Goli paharul.

– Oho, mai bine s-o iau încet.

Se așeză din nou, își frecă din nou mâinile.

Începu să apese pe butoane.

– Ce poți să-mi spui despre codurile astea pe care le-ai scris? Cât de exacte sunt? o întrebă pe Fallon.

– Atât cât m-am putut descurca. Nu e tocmai talentul meu cel mai mare, dar știu că sunt destul de exacte.

– Hai să începem cu Biroul Oval. Vreau să spun că, dacă tot începem, să începem în forță.

Fallon așteptă în timp ce el introducea codurile și tasta frenetic, făcând lucruri pe care ea nu le putea pricepe în ruptul capului. În difuzoare nu se auzea nimic altceva decât un fâșâit electronic.

– Cred că văd problema. Încă o secundă.

Ajustă codul, de două ori, iar fâșâitul se schimbă într-un fel de huruit.

– Microfoane magice. Ăsta ce e, mai exact?

– O frunză.

– Uau! Microfoane organice. M-ai lăsat mască. Amplifică un pic semnalul aici, te rog. Doar un pic. Încercăm să eliminăm interferențe magice, înțelegi.

– Poate.

Ea amplifică. Huruitul deveni mai puternic.

– Mai încet, mult mai încet. Amplifică puţin, puţin de tot.

– Bine.

Huruitul se transformă într-un scârţâit, apoi într-un murmur.

– Am prins, am prins semnalul. Poţi să te opreşti. Gata.

M-am săturat de porcăria asta, Carter.

Domnule Preşedinte – Comandante –, dacă aş putea...

Am zis că m-am săturat. Cheltuim prea multe resurse pentru prea puţin. Vreau rezultate şi primesc scuze şi cereri să aloc mai multe resurse.

Domnule, dacă ne tăiaţi resursele şi mai retrageţi personal din proiectul MUNA, asta înseamnă să opriţi, de fapt, proiectul. Deja suntem la limită.

Asta e idea, Carter.

Domnule, ceea ce am învăţat şi mai putem învăţa, progresele pe care le-am făcut şi le vom face – toate astea sunt esenţiale pentru lupta noastră de ţinere sub control a ameninţării pe care o reprezintă Nepământenii. Cercetarea noastră...

Dar n-a produs rezultate tangibile în ultimii douăzeci de afurisiţi de ani. Aşa-numiţii lideri care au stat în scaunul ăsta au irosit ani întregi cu dezbaterile lor, negociind, făcând compromisuri cu oameni de ştiinţă ca tine. Nişte fiinţe slabe, cu toţii. Nişte pămpălăi buni de nimic. Ţi-am oferit o şansă, Carter, deşi n-ar fi trebuit s-o fac.

Dacă aţi putea vedea...

Mă aflu în scaunul ăsta pentru că eu acţionez! bubui vocea lui Hargrove. Am irosit destul timp, m-am săturat să tot cocoloşesc acele ciudăţenii ale naturii. Resursele şi personalul nostru sunt mai bine folosite dacă eradicăm ameninţarea asta o dată pentru totdeauna. Închisoare, cercetare, experimente? Pentru ce? Pentru ca ciudăţeniile să continue să se înmulţească, să ne atace oraşele, oamenii?

Fără munca noastră, fără ştiinţă, nu vom înţelege niciodată fenomenul.

La naiba cu ştiinţa şi la naiba cu fenomenul! E timpul să-i terminăm.

Comandante Hargrove, domnule, avem peste două sute de specimene în unitățile de care dispunem aici, și cred că suntem aproape să creăm un ser care să-i sterilizeze pe Nepământeni, să-i împiedice să se înmulțească.

Asta ai spus și acum șase luni.

Suntem aproape. Ne mai trebuie câteva luni.

Mai ai două luni la dispoziție. Dacă n-ai rezultate, Carter, nu doar că am să-ți tai resursele, îți închid proiectul și-ți neutralizez specimenele împreună cu toate celelalte din restul unităților. Absolut pe toate.

Da, domnule. Vă mulțumesc, domnule.

Știință, pe mă-sa! Debra!

Îi răspunse o voce subțirică:

Da, comandante Hargrove.

Ia legătura cu idiotul ăla de Pruitt și spune-i să facă bine ca, până la sfârșitul zilei, să raporteze progrese în negocierile cu White și cu Războinicii Purității. Iar dacă va continua să umble cu mănuși, ar face bine să-și amintească ce i s-a întâmplat idiotului pe care l-a înlocuit. Mă duc afară ca să arunc o privire la terenurile de antrenament și să mobilizez trupele cu un mic discurs. Trimite-mi trupele de securitate. Acum!

Fallon auzi mișcare și uși care se deschideau. Da, încuietori deschizându-se. Sunet de foc de arme, ordine strigate înainte ca ușile să se închidă și să fie încuiate din nou. Și liniște.

– Doamne, zise Chuck, lăsând să-i scape o răsuflare prelungă. Cum naiba de l-au pus pe ăsta șef?

– Teamă, zise Fallon. Teama de noi, teama de o altă molimă, teama de putere.

– Poate că așa-i, dar cei mai mulți oameni nu sunt de felul ăsta, nu sunt ca el.

Eddie își trecu mâinile peste față, pentru că și-o simțea amorțită.

– Nu ca el și ca White, cei mai mulți nu sunt așa. Ăsta vorbește despre sterilizarea oamenilor. Vorbește despre genocid.

– Noi nu suntem oameni pentru el. Noi suntem ciudățenii.

– Copiii mei, zise Eddie. Şi copiii multor altora. N-o să accepte aşa ceva.

– Va trebui să afle, mai întâi. Şi vor afla.

La naiba cu predicile, se gândi Fallon. Obţinuse ceea ce-i trebuia.

– I-a acordat acelui Carter, torţionarului, două luni. Ce nu ştie el este că doar atât i-a mai rămas.

Fallon se întoarse către Eddie.

– N-o să se atingă niciodată de copiii tăi.

– Poţi să pui pariu că n-o s-o facă.

– Continuă să monitorizezi toate dispozitivele, Chuck. Ei încearcă să se alieze cu Războinicii Purităţii. O să vrem să ştim cum le iese asta. Ştim că au peste două sute de inşi înzestraţi cu puteri magice închişi în sau pe lângă Casa Albă. Probabil că au mai mulţi în alte locuri.

Rămase cu privirea aţintită înainte.

– Două luni, şi jur pe tot ce sunt că-i îi vom nimici.

Decembrie aduse primele zăpezi, precum şi pregătirile pentru solstiţiul de iarnă, Crăciun, Anul Nou. Şi pentru bătălia care urma. În New Hope se atârnară coroniţe, se puseră buşteni pe foc, se decorară pomii, iar oamenii creară cadouri, apoi făcură troc cu ele. Şi se antrenară fără oprire.

În după-amiaza luminoasă de Crăciun, Fallon se întâlni cu Arlys după transmisia ei săptămânală.

– A fost bine, îi spuse Fallon. Plină de speranţă şi convingătoare.

– Dacă nu poţi fi plin de speranţă de Crăciun, atunci când? Chuck, pot să folosesc încăperea?

– Da, sigur. Am de făcut nişte cumpărături de Crăciun. Hargrove şi-a luat vacanţă, adăugă el. Organizează petreceri luxoase pentru actorii principali ai dictaturii lui nebune. Nu se întâmplă mare lucru, dar monitorizăm în continuare.

– Lasă-l să bea, să mănânce şi să se veselească, zise Fallon. Timpul lui aproape că s-a scurs.

Când Chuck ieşi din încăpere, Arlys se ridică să se plimbe prin subsol.

– Chuck mi-a pus înregistrările cu toate părțile importante pe care le-am ratat. Știi deja că Hargrove crede că e aproape de o înțelegere cu White.

– N-o s-o încheie înainte să atacăm. Asta n-o să-l ajute la nimic.

– Oricum are de gând să-l asasineze pe White după ce încheie înțelegerea cu el. O să dea vina pe vreunul dintre noi, găsind un țap ispășitor pe care să-l execute.

– Asta n-are să se întâmple.

Arlys continuă să se plimbe, ridică una dintre jucăriile ce înfățișau supereroi, apoi o puse jos din nou.

– Guvernul a mințit în timpul Pieirii și imediat după aceea. Dar cred, trebuie să cred asta, că a mințit încercând, într-un mod arogant și prost gestionat, să controleze panica. Acum e altă situație. Hargrove e un psihopat. E la fel de obsedat ca și Jeremiah White.

Arlys făcu semn spre monitor, iar acum Fallon îi citi pe chip atât nefericire, cât și frământare.

– Înțeleg de ce nu pot relata nimic din ce am aflat prin intermediul dispozitivelor, dar asta mă întoarce cu gândul la acele vremuri, Fallon. Mă întoarce cu gândul la momentele în care transmiteam din studioul din New York și mințeam cu bună-știință pe toată lumea.

– Acum nu minți, iar după ce vom cuceri D.C. poți să transmiți absolut tot.

– Înțeleg motivele. Ba chiar sunt de acord cu ele. Theo al meu, băiatul meu, pleacă la război.

Arlys își apăsă o mână pe buze și-i făcu semn lui Fallon să rămână pe loc atunci când aceasta vru să se apropie.

– Sunt îngrozită. Îl cunosc pe Will, știu că o să aibă grijă de Theo cât de bine o să poată, dar fiul meu, inima mea, pleacă la război, iar eu sunt îngrozită. La fel și cel mare al lui Rachel.

– Știu. Tocmai am vorbit cu ea. Veneam oricum să vorbesc cu tine, chiar înainte să mă rogi. Eu nu am copii, dar știu ce înseamnă asta pentru tine. Văd reacțiile mamei mele și știu că să accepți așa ceva e cel mai greu lucru din lume.

– Cred în tine. Am crezut în tine chiar dinainte să te naşti, atunci când te-am văzut prin Lana. Cred în tine, repetă ea, răsuflând prelung. Ştiu de ce merge Theo la luptă. Ştiu de ce nu pot relata în transmisiile mele despre ororile pe care le perpetuează Hargrove, ororile pe care le plănuieşte. Dar pot transmite despre ceea ce facem în privinţa asta. Vreau să mă integraţi în planurile voastre şi să fiu acolo atunci când veţi ataca D.C.

– Poţi să transmiţi de aici, începu Fallon.

– E prin retransmisie. Trebuie să aştept să-mi poată cineva comunica vreo informaţie, orice. Nu e de ajuns, zise Arlys cu glas ferm. Merg, le spun oamenilor ce se întâmplă, le arăt, ori de câte ori pot, în timp ce se întâmplă. Te arăt pe tine coborând în centrul de detenţie, le arăt ce au făcut Hargrove şi guvernul lui ticălos. Te arăt pe tine, Fallon. Le-o arăt pe Aleasă. Pentru că cei mai mulţi oameni nu cred până când nu văd. Ai nevoie de asta, iar eu mi-am câştigat dreptul s-o fac.

– Ai vorbit cu Will?

La privirea rece pe care i-o aruncă Arlys, Fallon îşi dădu ochii peste cap.

– Nu pentru că e bărbat. Pentru că e partenerul tău şi e unul dintre comandanţi.

– Bine. Da, am vorbit. N-a avut argumente cu care să mă combată. Cum nici tu nu ai.

– Nu, nu am. Eşti prietena mamei mele. Cred în tine. Am crezut în tine încă dinainte să te cunosc, pentru că te-am văzut prin ea. Nu-l poţi lua pe Chuck.

– Înţeleg. N-are să-i placă, dar ştie că el este esenţial aici. Mai vreau ceva.

– Ce anume?

– Vreau să-l intervievez pe Hargrove după ce-l prindeţi. Ştiu că tu îl vrei în viaţă, iar dacă va fi în viaţă atunci când se termină totul, vreau un interviu.

– Asta e simplu.

Când ieşi afară, Fallon se opri în lumina soarelui de iarnă şi se uită la oamenii de zăpadă construiţi de copii în curţile din faţa şi din lateralul caselor, la coroniţele vesele din ferestre şi de pe uşi. Menore lucrate manual decorau câteva dintre ferestre. Auzea strigăte – nu era şcoală – de la oamenii din apropiere, care se dădeau cu sania sau se băteau cu bulgări.

Un bulgăre o lovi drept în spate, făcând-o să se clatine uşor.

Aproape că sări în sus văzându-l pe Duncan, care îşi scutura mâinile de zăpadă în timp ce se îndrepta spre ea, pe trotuar.

– Doar un laş atacă pe la spate.

– Sau un oportunist, zise el. Nu puteam rata ocazia.

– Nu ştiam că eşti aici.

– Doar pentru câteva ore. Arăţi bine. A trecut ceva timp.

– Aşa e.

– Aveam de gând să mă duc la voi acasă, dar Hannah mi-a zis că eşti în oraş. Hai să ne plimbăm.

Fallon porni la pas, alături de el. Arăta... mai dur, îşi spuse ea. Mai experimentat.

– Ai primit toate informaţiile?

– Da, la zi – până în dimineaţa asta. Abia aştept să le distrug planurile. Curajoasă manevră să pui microfoane în Casa Albă. Îmi pare rău c-am ratat-o!

– Trebuia făcut.

– Sigur că trebuia.

Ea nici nu apucă să simtă bine un mic moment de satisfacţie, că el continuă:

– Păcat că nu ţi-a venit ideea mai devreme. Am reuşit să recrutăm pe baza zvonurilor – le prezentăm drept zvonuri – că Hargrove şi White pregătesc o înţelegere.

– Dacă se află asta...

– Nu suntem idioţi, Fallon. Noi spunem că am aflat de la Războinici ai Purităţii capturaţi.

– Numărul vostru a crescut odată cu alianţa încheiată cu Primul Trib, cu Meda.

– Nu doar numărul. N-am văzut niciodată pe cineva luptând sau călărind așa cum o fac cei din Primul Trib.

Vorbise iute, dar pe un ton admirativ.

– Ne ajută și pe noi să învățăm să călărim. Aveam oameni care acum o lună abia reușeau să se suie pe cal. Acum parcă sunt cowboy.

– Ai patru sute patruzeci și doi de oameni acum.

– Cinci sute trei. Am mai recrutat în ultimele zile. M-am gândit că ți-ar plăcea să-ți comunic asta în persoană.

– E un număr foarte bun, cu atât mai mult cu cât vine dintr-un loc foarte îndepărtat.

Ea se opri să-l studieze.

– Cum ai făcut?

– Meda se pricepe să transmită vestea mai departe și altora din Primul Trib. Am avut cercetași, inclusiv pe mine, care au călătorit ori au mers prin flash-uri spre locuri în care aflaserăm că erau așezări. Pot să-ți spun că, de când am putut transmite zvonurile, recruții vin întruna. S-ar putea să mai avem și alții pregătiți și gata de luptă înainte de 2 ianuarie.

Se îndreptară spre grădini.

El se bărbierise, se gândi ea, pentru vizita făcută familiei. Și mirosea a curat, ca zăpada. Soarele deșertului îi făcuse pielea să fie aurie și ochii parcă mai verzi.

– Ești pregătit să te întorci? La New Hope?

El se uită la zăpadă, la sere, la locul de joacă. La arborele memorial. Și își dădu seama că stătea aproape în același loc în care stătuse atunci când Petra îi omorâse cel mai bun prieten.

– După D.C. Da. Am fost plecat destulă vreme.

– Ai ajutat să construim armata care va ocupa D.C.

– Așa e. Am să ajut să mai construim și de aici. Am să stau mai mult timp cu familia mea. Dacă trebuie să merg în altă parte, am să merg în altă parte. Dar deocamdată e timpul să vin acasă.

– Familiei tale îi e dor de tine.

– Și mie de ei. Mi-e dor de New Hope. Deșertul e un loc incredibil. Dar mi-e dor de casă. Și nu m-am întors doar din cauza asta. Atunci când am plecat, ți-am spus că am să mă întorc după tine.

Ea scutură din cap. Nu se retrase. Asta era o lașitate.

– Nu mă pot gândi la nimic altceva în afară de 2 ianuarie. Zece mii de oameni depind de mine să-i conduc în luptă. Și de tine, Duncan, ca să-i conduci.

– Și o s-o facem. Dar după, eu și cu tine...? spuse el și-i scutură zăpada de pe umăr. Va trebui să rezolvăm asta.

– Vorbești despre asta de parcă ar fi o problemă.

– Nu știu ce e.

El o luă de braț, înainte ca ea să apuce să se întoarcă.

– Nu știu, dar există în mine încă de prima oară de când te-am visat. Încep să cred că a început de la prima mea răsuflare. Te doresc. Iar toate celelalte pe care le-am dorit vreodată? Ei bine, sunt ca fumul, la fel de ușor de împrăștiat. Nu pare corect, dar așa stau lucrurile. Tu ești.

Ea înțelegea acea dorință, pentru că o simțea și ea. Îi spuse:

– Știi cât de mult din viața mea a fost stabilit încă înainte de prima mea răsuflare, cu sute, chiar mii de ani înainte? Poți să înțelegi de ce aș putea opune rezistență, când văd că până și asta pare prestabilit?

– Sigur, pentru că și eu simt același lucru. De asta trebuie să rezolvăm lucrurile.

Ea nu protestă atunci când el o apucă de umeri, o trase aproape și îi prinse gura într-un sărut. Voia asta, voia să simtă din nou ce simțise în noaptea în care el plecase. Acea căldură, acea excitație.

Dar când Duncan o trase spre el și o ținu până când dogoarea se domoli, transformându-se într-o căldură ușoară, se simți cutremurată mult timp după ce el îi dădu drumul.

– Așa, zise el și-și vârî mâinile în buzunare. Am coordonatele pentru 2 ianuarie. Am studiat în detaliu hărțile pe care le-ai trimis. Cum suntem prea departe pentru orice altceva, vom călători într-un flash cu toți cei cinci sute de oameni și cu două sute de cai. Deja am început să-i pregătim pe cei fără puteri magice, dar și caii.

E mai uşor, se gândi ea, mai puţin complicat să vorbim despre bătălii.

– Eşti sigur că poţi merge în flash cu atât de mulţi?

– E singura modalitate de a ajunge acolo, aşa că da, sunt sigur. Am nevoie de ordinul tău, pe care să mi-l dai mie direct, nu prin intermediul vreunui elf. Intenţionezi să loveşti în zori, aşa că vom fi gata de plecare cu două ore înainte de revărsatul zorilor. Dar am nevoie de ordinul tău.

Ochii lui verzi o priveau fix.

– Direct de la tine, Fallon!

– Îl vei avea. O să câştigăm bătălia asta, Duncan, pentru că trebuie.

– E un plan foarte bun. Al naibii de îndrăzneţ. De asta avem nevoie. Ţi-ai ales foarte bine comandanţii de baze. Printre ei mă includ şi pe mine, adăugă el, cu un zâmbet larg, care-i apăru fugar pe chip.

– Fiecare dintre ei ştie să conducă, cunoaşte foarte bine miza. Când o să câştigăm, pentru că da, trebuie să câştigăm, cine ştie câţi Nepământeni Malefici o să doborâm, laolaltă cu acel stat poliţienesc pe care-l numesc ei guvern? Cine ştie câţi inşi înzestraţi cu puteri magice o să eliberăm din detenţie?

– Au două sute pe care-i ţin într-o anexă a Casei Albe.

– Ei... Ce?!

– Astea sunt informaţiile obţinute prin dispozitivele plantate acolo. Oamenii de ştiinţă care lucrează pentru Hargrove încearcă să creeze un ser cu care să-i sterilizeze pe cei înzestraţi cu puteri magice.

– O, la naiba cu ei!

– Hargrove le-a dat un ultimatum oamenilor de ştiinţă. Dacă n-o scot la capăt cu serul, vrea ca toţi cei cu puteri magice să fie exterminaţi.

Totul în el se învăpăie şi se împietri.

– Când expiră ultimatumul? Şi când anume aţi aflat de asta?

– Am aflat a doua zi după ce am plantat dispozitivele. Hargrove le-a dat două luni.

– Ai ştiut de asta de săptămâni întregi?

Ochii lui aruncau flăcări în timp ce-o privea, furios.

– Știai că ultimatumul se suprapune cu atacul tău? Și n-ai spus nimănui? Nici mie, nici altui comandant? Pentru că aș fi aflat, dacă ai fi făcut-o. Cine naiba crezi că ești?

– Aleasa.

– La naiba cu asta! La naiba!

Se îndepărtă, furios, apoi se întoarse.

– N-aveai nici un drept.

Furia, furtuna, trecură peste ea, prin ea, însă se ținu tare.

– Poate că nu. Poate că n-aveam dreptul, dar aveam nevoie. Dacă ți-aș fi spus, dacă le-aș fi spus celorlalți ce încearcă să facă Hargrove, dacă ți-aș fi spus că am aflat acum câteva zile că inseminează cu forța inși cu puteri magice ca să-i studieze în perioada de gestație, ca să studieze copiii care se vor naște, că au făcut experimente pe nou-născuți, câți ar fi rupt rândurile și ar fi forțat un atac înainte să fim pregătiți, înainte să putem câștiga?

Lui i se făcu rău – vedea asta pe chipul lui –, iar ea simți cum și stomacul i se strângea.

Dar el o privi cu dispreț.

– Ești o ființă foarte rece, știi asta?

– Nu, nu sunt, răspunse ea cu vocea frântă, ca și zidul de voință pe care-l înălțase cu atâta greutate. Nu sunt. Bebeluși. Câți oare? Nu știu. N-am știut că-i țin chiar în Casa Albă, chiar acolo unde aveau pe vremuri o alee de bowling și o sală de film. Au laboratoare și cuști acum, iar eu n-am știut. Am stat deasupra lor în noaptea aia și n-am știut.

Ea își acoperi fața cu mâinile.

– Dacă aș fi știut, ar fi trebuit să-i las acolo. Ar fi trebuit s-o fac, pentru că, și dacă reușeam să salvez câțiva, cumva, restul ar fi fost pierduți.

– Bine. E în regulă.

– Nu, *nu* e în regulă.

Acum ea era furioasă.

– Nu e în regulă. Dar e necesar. Acum știu, și aud bebeluși plângând. Îi aud în somn. Deci cum mai pot să dorm?

– Oprește-te!

El o apucă din nou de umeri, într-o strânsoare fermă, care se îmblânzi atunci când îşi coborî palmele pe braţele ei şi o mângâie în sus şi-n jos.

– Opreşte-te acum!

– Vreau să-mi trec sabia prin inimile lor.

Ea îl apucă, la rândul ei, şi-şi înfipse degetele în braţele lui.

– De la D.C. la New York, de la ocean la ocean şi dincolo de oceane, în toate colţurile lumii. Şi îţi jur că o s-o fac, jur pe viaţa mea că o să le scot inimile din piept, la fel cum am să fac şi cu inima bestiei care-i foloseşte drept jucării.

– Nu singură, Fallon!

– Nu, nu, Doamne, nu vreau singură! Dar dacă mă cunosc pe mine, ce poate declanşa furia mea scăpată de sub control? O ştiu şi pe a ta la fel de bine. Îţi jur, îţi jur că trebuie să atacăm pe 2 ianuarie. Nici o zi mai devreme. E un cerc dintre multe altele, Duncan. Nu primul şi nu ultimul, unul dintre multele.

– Te cred.

Pentru că ea tremura, el îi cuprinse obrajii cu mâinile şi se uită în ochii ei.

– Te cred. Dar uite unde greşeşti. Ţi-am spus mai devreme că ţi-ai ales bine comandanţii, şi chiar aşa e. Fiecare dintre noi ar fi stăruit pentru un atac mai devreme. Dar, zise el înainte ca ea să poată vorbi, ţi-am fi ascultat contraargumentele. Doamne, Fallon, crezi că n-am învăţat să mă stăpânesc după atâtea luni petrecute cu Mallick? El e regele autocontrolului.

– Obişnuia să mă scoată din sărite.

– Da. Şi pe mine, ca şi pe tine. Dar funcţionează.

Îşi coborî mâinile şi păşi din nou înapoi.

– Vreau coordonatele centrului de detenţie. Odată ce vor realiza că D.C. e pierdut, cineva acolo jos s-ar putea să intre în panică. Şi să înceapă să omoare prizonieri. Ceea ce, adăugă el, e un lucru la care te-ai gândit deja.

– Aveam de gând să le spun şi celorlalţi comandanţi ceea ce ţi-am spus ţie. Vom avea trupe de salvare care să cucerească centrul

de detenție, să elibereze și să transporte prizonierii la Arlington. Tu erai deja printre cei care aveau să se ocupe de asta.

El aprobă cu un gest din cap.

– Am să le dau informația asta oamenilor mei cheie. Am s-o fac chiar azi, după ce mă întorc la bază.

– Alege doi pentru echipa de salvare.

– Se face. Am să le spun și oamenilor, în momentul în care o să ne pregătim să plecăm, prin flash, spre D.C. Furia o să-i mobilizeze. Trebuie să mă întorc, ca să petrec un pic de timp cu familia mea înainte să plec.

Duncan se uită în jur.

– Știi, nu m-am gândit că s-ar putea să-mi lipsească zăpada. Dar chiar îmi lipsește.

Privirile li se întâlniră.

– Crăciun fericit!

– Crăciun fericit!

El se întoarse, iar Fallon luă zăpadă, făcu un bulgăre și-l azvârli. Propriul impuls și zâmbetul lui aruncat peste umăr o făcură să râdă.

– Acum suntem la egalitate.

– Pe data viitoare. Ne vedem pe câmpul de luptă.

În timp ce el se îndepărta, Fallon se gândi: nu doar pe câmpul de bătălie din D.C. Aveau să se revadă pe multe alte câmpuri de luptă.

Capitolul 12

Cu puţin înainte de zorii zilei de 2 ianuarie, Fallon stătea în faţa barăcilor. Mai bine de două mii de oameni se aflau alături de ea. Câţiva erau călare, alţii – pe motociclete. Trupele pedestre se grupau în formaţie.

Răsuflările se vedeau ca nişte norişori ce se înălţau şerpuind în aer asemenea unor fâşii de ceaţă.

Noaptea se apropia de sfârşit, limpede şi rece, cu o semilună pălind jos, pe cer, printre stelele care se pregăteau să apună. Zăpada proaspătă drapa ramurile copacilor precum o hermină, în vreme ce trupele o bătătoreau în picioare plasându-se pe poziţii.

Fallon o văzu pe Marichu ocupându-şi poziţia, cu tolba cu săgeţi în spinare şi cu privirea încruntată, plină de hotărâre.

Cei care rămâneau în oraş îşi luaseră rămas-bun şi-şi îmbrăţişaseră familiile, iar acum aşteptau, în întunericul pe cale să se destrame.

Când simţi soarele trezindu-se la viaţă, Fallon încălecă pe Laoch şi-i chemă pe Taibhse pe braţ şi pe Faol Ban alături de ea.

Se întoarse, călare, către trupe.

– Ce veţi face astăzi, veţi face pentru toată lumea. Fiecare lovitură pe care o daţi e una împotriva persecuţiei, a bigotismului, a suferinţei. Voi sunteţi cei curajoşi şi cinstiţi. Astăzi luptaţi pentru toţi cei care sunt vânaţi şi închişi în cuşti, chinuiţi şi ucişi. Ceea ce

veţi înfăptui azi wa face să răsune clopotele speranţei şi libertăţii prin oraşe fumegâânde, prin păduri şi peste dealuri, peste mări. Noi suntem războiniciii luminii.

Ea îşi scoase saabia şi o ridică, în timp ce aerul răsuna de urale.

– Iar azi, la fel dde implacabil precum ziua urmează nopţii, lumina noastră va lovi înttunericul. *Solas don Saol!*

Mii de voci răsspunseră cu acelaşi strigăt:

– *Solas don Sacol!*

Iar când soarelle sclipi, răsărind, trandafiriu, deasupra dealurilor estice, ea îşi apprinse sabia.

Şi dădu prima lovitură în inima oraşului D.C.

În câteva secuınde aerul se umplu de strigăte, ţipete, focuri de armă, de flăcările: săgeţilor, de bubuitul copitelor cailor, de urletul motoarelor. Bună parte din oraş, aflată deja în ruine, fumega de la luptele purtate pesste noapte.

Deasupra capeetelor, ciorile zburau în cerc şi ţipau de parcă s-ar fi bucurat. Taaibhse ţâşni în zbor de pe braţul lui Fallon, ca o rachetă albă, străţpunse fumul şi rupse ciorile în bucăţi cu ciocul şi cu ghearele.

Fallon călăreai spre locul din care emana puterea vrăjmaşă. Simţea pulsând mıagia neagră şi rea. Îşi tăie drum spre ea prin jetul dens pe care o femeie, lovind cu fulgere roşii şi negre, îl slobozea spre trupele ce toccmai soseau.

Cu scutul ei, Fallon pară un fulger şi-l abătu spre pământ, unde acesta se scurse îmtr-o grămadă de moloz. Iar dintr-o mişcare de sabie, puse capăt aatacului femeii, în timp ce Laoch se înălţa în zbor peste trupul căzutt şi peste pietrele arse din jur.

Un bărbat înarmat cu o bâtă plină de cuie se grăbi să înainteze şi doborî un soldait din miliţia guvernamentală.

– Rezistaţi! striigă el, iar în spate i se iviră alţii, cel puţin doisprezece, în timp ce Fallon călări şi se aruncă în mijlocul haosului.

Săgeţi în flăcăıri zburau prin lumina palidă a dimineţii. Focul izbucni din bubuiiturile explozibilelor, cutremurând pământul în timp ce cărămizilee şi pietrele se prăbuşeau din clădiri aflate în ruină. Praful lor se ridicăı atât de gros încât soldaţii se transformară în stafii.

Fallon își croia drum, lovind și doborând, spre locurile din care simțea venind pulsația acelei puteri întunecate. Prin ecoul strigătelor de luptă, ea nu se gândea la nimic în afară de următorul dușman, de următoarea palmă de pământ cucerit. Sudoarea și sângele curgeau în bătaia vântului rece, în timp ce puterile se ciocneau, oțelul răsuna și gloanțele șuierau.

Forțele ei trecură prin baricade în nord, sud, est și vest. Încleștări cumplite, fără număr, cuprindeau un oraș care demult nu mai exista pentru oamenii săi, nu mai onora sângele vărsat, viețile sacrificate timp de secole pentru respectarea drepturilor celor ce-l locuiau.

Monumentele erau distruse, parcurile – arse și transformate în cenușă, domul Capitoliului era ruinat și înnegrit.

În faptul zilei, de-a lungul acelei dimineți cumplite, se luptară pe viață și pe moarte cu forțele guvernamentale și cu Nepământenii Malefici, cu mâinile reci ale cruzimii care strangulaseră orice urmă de viață, orice speranță a unui oraș odinioară strălucitor.

Fallon îl mână pe Laoch în tăriile cerului și atacă baza în picaj, făcând să plouă cu ghiulele de foc.

De la înălțimea la care se afla putea să vadă toate breșele din liniile inamice, precum și breșele din propria apărare. Transmise ordine ca să fie lărgite cele ale dușmanilor și închise cele din apărarea lor.

În mintea ei, Duncan strigă:

Trebuie să mergem la centrul de detenție. Ar putea să înceapă să execute prizonierii. Trebuie să mergem acolo imediat!

Acum, fu ea de acord.

Coborî în picaj, apoi sări din spinarea lui Laoch.

– *Luptă*, îi spuse acestuia, apoi plecă, într-un flash.

Bărbați și femei se agitau ca să pună la loc sigur eprubete, mostre, echipament. În ceea ce părea să fie o celulă, un băiat – probabil că n-avea mai mult de șaisprezece ani – se zbătea în lanțurile care-l țineau. Fallon auzi ecourile strigătelor de dincolo de laboratorul principal.

O femeie care alerga spre o ușă de oțel împingând o ladă pe roți, o văzu și țipă.

– Ar trebui să te temi de mine. Ar trebui să-ți fie frică.

Fallon o doborî la pământ cu un val de putere, de parcă i-ar fi dat o lovitură cu dosul palmei.

Alarmele urlau. Unul dintre bărbaţi, a cărui uniformă neagră, impecabilă, se detaşa pe fundalul halatelor albe de laborator, scoase un pistol. Ea i-l topi în mână, iar el îl scăpă pe jos.

Ceilalţi căzură în genunchi şi-şi ridicară mâinile în aer.

Fallon auzi cum trupele ei se luptau şi ştiu, cu toată fiinţa ei, că n-aveau să dea greş.

– Carter, zise ea, citind frica într-o pereche de ochi.

În timp ce păşea spre el, din ochii acestuia începură să se prelingă lacrimi.

– Te rog. Nu făceam decât să respect ordinele. Preşedinte Comandant Hargrove însuşi...

– Tortură, viol, mutilare, genocid. Experimente pe copii. Astea erau ordinele tale?

– Te rog. Eu sunt un om de ştiinţă.

– Eşti un criminal de război.

Iar pentru că el merita lovitura şi cu mult mai mult de-atât, Fallon îi trase un pumn în faţă.

Cu faţa plină de funingine şi ochii la fel de sălbatici precum fuseseră în zorii zilei, Marichu răzbi până la ei. Privirea şi săgeata pusă deja în arc arătau limpede ce voia să facă.

– Nu, rosti Fallon şi se postă în faţa lui Carter.

Se întoarse către celulă, deschise încuietorile şi făcu lanţurile să cadă. Băiatul ieşi afară, poticnindu-se.

– Dă-mi o armă. Lasă-mă să-i omor, spuse el.

– Noi nu omorâm prizonieri. Nu suntem asemenea lor.

Îşi întoarse privirea spre Marichu.

– Noi nu vom fi asemenea lor. În celulă, le spuse ea celorlalţi, făcând semn spre Carter. Trageţi-l cu voi. Repede, până nu mă răzgândesc şi vă dau pe mâna băiatului ăstuia.

Se întoarse către băiat.

– Poţi să lupţi?

– Da.

– Atunci luptă, îi zise, întinzându-i cuțitul ei. O să-l vreau înapoi. Haide, să ne mișcăm!

Îi conduse spre larma luptei și se opri brusc, căci o văzu pe Arlys.

– Ar trebui să fii...

– Chiar aici.

Îmbrăcată cu vestă antiglonț și purtând o cască pe cap, Arlys transmitea în direct.

– Chiar aici. Termină asta. Pentru Dumnezeu, termină și scoate oamenii ăștia de aici!

– S-a terminat.

Duncan își flutură sabia spre stânga și spre dreapta, făcând ceea ce îi ceruse Arlys: termină ceea ce trebuia terminat.

– Asigurați ușile! porunci Fallon. Tu, se răsti ea spre Marichu. Ajută la paza ușilor și nu mă face să regret că ți-am îndeplinit dorința.

Celulele, cu pereți de sticlă securizată, se întindeau pe cel puțin cincisprezece metri de-a lungul ambelor laturi ale spațiului. În fiecare secțiune se înghesuiau oameni, unii inconștienți, alții – cu ochii sticloși, iar alții strigând să fie eliberați. Copiii erau separați de adulți și stăteau, cu toții, înghesuiți unii în alții. În altă celulă șase sugari urlau, vârâți în containere transparente cu capacele închise.

Ca niște animale, se gândi Fallon. Chiar și sugarii erau închiși în cuști, ca niște animale.

– O să vă scoatem pe toți de aici. Cei dintre voi care pot lupta să iasă și s-o cotească la stânga atunci când vom deschide ușile. Pe ceilalți îi vom transporta într-un loc sigur.

Îl apucă pe Duncan de mână.

– Ajută-mă!

Își uniră puterile în același scop.

– Au sigilii magice, murmură el.

– Da, le simt. Dar noi avem mai mult.

La chemarea ei, Tonia, cu sânge pe jacheta ei groasă, li se alătură și își uni mâinile cu ale lor.

Sticla începu să vibreze, să se crape.

– Deschide, nu te sparge. Acolo sunt încuietorile, aici sunt cheile. Răsucește cheile și eliberează-i.

Sticla se mișcă un pic, un centimetru, apoi mai mulți, secțiune după secțiune, rând după rând.

Oamenii se revărsară afară, susținându-i, chiar cărându-i pe alții. Peste larma de voci, Fallon și-o făcu auzită pe a ei:

– Rămâneți împreună. Trebuie să ne mișcăm repede!

Observă că mai mult de zece oameni dintre cei eliberați se îndreptaseră spre stânga, pregătiți de luptă.

– Țineți bine copiii, sugarii, răniții!

– Unde mergem? strigă cineva.

– La Arlington. Acolo sunteți așteptați. Rămâneți laolaltă și aveți încredere în lumină. Du-i! îi spuse Toniei. Cu Greta și Mace, așa cum am planificat.

– Așa vom face.

Tonia și celelalte două vrăjitoare își concentrară puterile și plecară, în flash, împreună cu cei eliberați din celule.

– Ne vom întoarce, mai zise Tonia.

Fallon se duse la tatăl ei și puse o mână pe brațul lui ca să-i vindece o rană. Apoi îi spuse:

– Dă-le arme. Condu-i. Cucerește locul ăsta.

– Stindardul tău va flutura astă-seară deasupra lui.

– Asigură prizonierii în celule. Vom aduce și alții.

Ea se uită la Duncan.

– E timpul să tăiem capul sistemului inamic. Ești cu mine?

– Știi că sunt.

Ea îl luă de mână și-i vorbi direct în gând. El ridică din sprâncene.

– Știi unde e?

– Da. Au exersat ascunderea în caz de pericol abia săptămâna trecută. Buncărul e sigilat cu magie, așa că...

– Împreună.

– Împreună.

Ea îi transmise în gând poziția exactă.

Lumina sclipi atunci când ei se luară de mână, în timp ce stăteau ochi în ochi, unindu-și puterile. Sângele ei vibra împreună cu al lui, cânta, aproape, în timp ce legătura curgea înlăuntrul ei.

Fallon îi simți inima bătând în inima ei. Și astfel lumina, unită, desfăcu strat după strat de întuneric.

Iar apoi explodă.

În timp ce prizonierii erau adunați în celulele în care obișnuiseră să-i încuie pe alții, în timp ce trupele se grăbeau să iasă ca să lupte, ea plecă, într-un flash, împreună cu Duncan.

Hargrove stătea într-o încăpere mică, în spatele a patru bărbați înarmați și al unei uși groase de oțel. Asemenea ofițerului din laborator, era îmbrăcat în negru, părând că purta mai degrabă uniformă decât costum. Medaliile îi străluceau pe piept, iar la manșete avea o împletitură din fir de aur.

Pantofii îi străluceau ca niște oglinzi, încălțările unui om care nu călcase niciodată în praful și noroiul orașului pe care îl pretindea al lui.

Ochii lui sclipiră sălbatic atunci când Fallon îl plesni cu puterea-i magică pe soldatul care trăsese asupra ei. Glonțul se izbi de scut și ricoșă, lovindu-l în piept pe atacator. În timp ce acesta se prăbușea, Duncan se năpusti, cu sabia cântându-i, parcă, în mână. În câteva secunde gărzile zăceau, anihilate.

Hargrove se trase îndărăt, cu o mână ridicată.

– Aveți nevoie de mine ca să...

– N-avem nevoie.

Fallon îi aprinse pistolul pe care-l scoase de la spate, iar el țipă și căzu în genunchi.

– Dar vreau să guști și tu din răul pe care li l-ai făcut altora.

Ea îl trase în picioare și merseră, într-un flash, la centrul de detenție, într-o celulă.

– Ești destituit, zise ea. Arlys?

– Aici sunt. Înregistrez absolut tot.

– Atunci când avem controlul comunicațiilor de aici, poți să transmiți fără Chuck?

– O, da. Îmi scriu textul în gând chiar acum.

Fallon continuă să-l studieze pe Hargrove, care ședea în straiele lui fine și cu falsele lui medalii lucind, în timp ce-și proteja mâna

arsă. Nu există urmă de putere în el, se gândi. Doar ceea ce furase, motivele din care ucisese, lucrurile de care se agățase.

Acum mâinile lui erau goale.

– De ce nu faci interviul acum? o întrebă pe Arlys. S-ar putea să vrei declarații și de la ceilalți. Vom trimite un medic care să-i trateze pe răniți.

– E mai mult decât au făcut ei pentru prizonieri, observă Duncan.

– Da. Noi suntem mai mult decât ei.

Se întoarse cu spatele la Hargrove.

– Comunicațiile?

– Sunt alături de tine, zise Duncan și-i luă mâna.

Bătălia pentru D.C. se dădu din zori și până la apus. Mai bine de patru mii își pierdură viețile, iar peste trei mii fură răniți, în cea mai sângeroasă zi de la Pieire încoace.

Trupele lui Fallon eliberară peste două sute de prizonieri, iar forțele lor de atac mai eliberară alți cincizeci din centre secundare de detenție, plus alți șaizeci, în special copii, ținuți într-o secțiune subterană a ceea ce fusese Galeria Națională de Artă.

Forțele rezistenței, în număr de aproape o mie cinci sute, se uniră cu trupele LPV ale lui Fallon ca să învingă trupele guvernamentale și pe cele ale Nepământenilor Malefici.

Generalul Dennis Urla predă în chip oficial orașul. El, James Hargrove, dr. Terrance Carter, Comandantul Lawrence Otts și alte figuri-cheie ale conducerii orașului, împreună cu două mii de soldați din trupele inamice, fură luați ca prizonieri de război.

Alături de tatăl ei, Fallon stătea într-o cameră a valorilor și se uita cu oarecare mirare la stivele de lingouri de aur și argint, la sclipirile bijuteriilor montate în și mai mult aur, ca să le fie sporită frumusețea. Se mai aflau acolo cutii pline cu diamante reci și albe.

– Voiam să vezi, îi spuse ea. Am mai găsit încă o cameră plină cu obiecte de artă, opere ale vechilor maeștri. Pe unele le-am recunoscut după reproducerile din cărți. Duncan a recunoscut mai multe.

– Le adunau. Casa comorilor personale ale lui Hargrove. El – sau altcineva – a jefuit muzee. Poate că la început – hai să le acordăm

un pic de încredere – asta s-a făcut ca să fie protejate acele opere? Cine poate şti? Dar la ce bun să le îngrămădeşti şi să le ţii aici pentru totdeauna?

– Probabil că el şi alţii ca el încă mai consideră că lucrurile astea sunt adevărate averi, iar averea înseamnă putere. Metalul şi pietrele pot fi utile în inginerie, în construcţii, în mecanică şi în magie. Arta ar trebui conservată. Într-o bună zi ar trebui să ajungă iar undeva unde oamenii s-o poată vedea, elevii s-o poată studia. Nu aparţine nimănui pentru că le aparţine tuturor.

Simon ciocăni un lingou de aur cu degetul lui pătat de la luptele purtate.

– Există oameni care ar fi în stare să omoare pentru ăsta. Nu contează că nu-l poţi planta, mânca sau că nu te poţi încălzi cu el.

– Exact. White omoară din bigotism, pentru Dumnezeul lui răzbunător, dar tot a decorat Arlingtonul cu ceea ce considera el a fi comori.

Fallon arătă spre lucrurile din încăpere.

– Asta s-a întâmplat fiindcă el şi cei ca el socotesc că acele bare de metal îl pot face pe un om rege, iar lipsa lui îi poate pe face alţii sclavi. Vremurile acelea au trecut.

Arlys înregistrase totul în transmisia de la Casa Albă: scene de luptă, condiţia în care se aflau prizonierii făcuţi de guvern, precum şi salvarea lor. Termină cu o imagine a stindardului alb care flutura, prin fumul bătăliei, deasupra oraşului distrus.

Alături de Fallon, stătu cu Hargrove în celula acestuia. Camera era pe trepied, ea îşi lua notiţe.

Deşi palid, Hargrove îşi regăsise o parte din atitudinea arogantă. La un moment dat, el spuse:

– Aţi comis un act de trădare împotriva Statelor Unite ale Americii. Veţi fi spânzuraţi pentru asta. Armata noastră şi aliaţii noştri vă vor distruge, asta vă pot promite, şi vă vor mătura de pe faţa pământului.

– Aliaţi precum Jeremiah White şi secta lui? Aliaţi care privesc cum semnezi ordine de tortură, mutilare, omor? Ordine ca nişte copii să fie închişi în întuneric şi înfometaţi? Ai ţinut închişi sugari, născuţi după ce ai ordonat să fie însămânţate femei cu forţa.

Șase sugari aici, unde fusese odinioară casa poporului. Și embrioni, fetuși, găsiți în borcane, în laboratoarele tale de aici!

– Câți oameni și câți copii, sugari, nenăscuți au fost închiși la ordinele tale?

– Voi nu sunteți oameni. Nu sunteți umani.

– Sângerez, respir, gândesc, simt. Știu să deosebesc binele de rău, lumina de întuneric. Câți alții mai sunt și unde sunt ținuți?

– Sunt Președintele Statelor Unite! Sunt Comandantul Suprem!

– Pus în funcție după un puci militar asupra a ceea ce mai rămăsese din guvern și din orașul ăsta, zise Arlys aspru, în timp ce-și lua notițe. Nu erau cu mult mai buni decât tine.

– Nu, fu de acord și Fallon. Dacă aș fi asemenea lor, asemenea Nepământenilor Malefici pe care i-ai folosit și împotriva cărora ai și luptat, te-aș omorî fără să stau pe gânduri.

El se albi la față și se trase îndărăt.

– White are dreptate în privința ta. Ești ieșită din iad.

– Eu nu, dar tu? Văd întuneric în tine, întunericul uman, întunericul fără altă putere în afară de forță brută și cruzime. Vremea ta a apus.

Se ridică.

– Nu trebuie să-mi spui unde-i țineți pe ceilalți prizonieri. Există și alte modalități de a afla.

– Tortură. Magie neagră.

El chiar credea asta, își dădu ea seama. Credea fiecare cuvânt din propriile minciuni.

– Ești în viață. Ai primit îngrijiri medicale pentru mâna rănită. Ai să fii tratat omenește. Dar n-ai să mai cunoști niciodată libertatea. Nu-mi doresc moartea ta. E de ajuns să știu că ai să fii aici, sub acest oraș mort, pentru tot restul zilelor tale.

– Mai am câteva întrebări, domnule Hargrove, începu Arlys.

– Sunt Președintele Comandant.

– Da, există anumite îndoieli în privința asta, dar, ca președinte, ați jurat să respectați Constituția. Nu e, oare, o încălcare a Constituției, a drepturilor esențiale ale omului, a decenței, să lași

femei însărcinate împotriva voinței lor și să le ții închise ca să experimentezi pe ele?

– Nu sunt umani! Sunt ciudățenii! Abominații!

– Consideri că acei copii pe jumătate morți de foame pe care i-am filmat atunci când au fost eliberați din ceea ce era, în esență, o temniță sunt abominații?

Arlys își puse picior peste picior și se așeză mai comod.

– Haideți să vorbim despre abominații.

Fallon îl lăsă pe mâinile pricepute ale lui Arlys. Îi lăsă, închiși în cuștile de sticlă, și pe cei care-l urmaseră, îi acceptaseră ordinele, ignoraseră omenia, iar ea se întoarse în zona laboratorului.

Mallick o aștepta acolo.

Inima îi tresăltă la vederea lui.

– Sunt atât de fericită să te văd. Mă bucur că ești nevătămat.

– Orașul e al tău. Ciorile l-au părăsit. Odinioară a fost un centru al puterii. Va fi și al tău?

– Nu. Cei precum Hargrove i-au distrus lumina. N-o să mai strălucească niciodată. Acum e o închisoare. O s-o asigurăm, o s-o păzim, dar aici nu mai e nici un centru.

– Sunt de acord.

– Problema va fi să-i hrănim, să-i cazăm, să-i păzim și să-i tratăm pe prizonieri. Conform ultimului raport, ar fi cam patru mii. Nu putem să ținem atâția aici, nu le putem asigura condiții omenești.

– Am o idee în privința asta. Ar trebui să zic că eu și Duncan am avut aceeași idee.

– Mi-ar plăcea s-o aflu. Nu aici, zise ea și se uită în jur la urmele torturii. Am nevoie de aer și de mișcare. Hai să mergem la bază. Mă simt mai confortabil într-o bază militară, chiar dacă a fost a inamicului.

În timp ce urcau scările, prin clădire, Fallon observă cum oamenii ei securizau zonele și transferau proviziile, ducând mai multe la ceea avea să servească drept infirmerie temporară pentru cei care nu erau prea grav răniți.

– Mi s-a spus că ai ordonat ca tot ce are valoare istorică adevărată să fie conservat și asigurat.

– Avem oameni care au cunoştinţele necesare ce să ajute la împărţirea pe categorii a bunurilor, confirmă ea. Clădirea asta, oraşul ăsta, ţara, lumea? N-o să mai fie niciodată ce-au fost. Totuşi, trebuie să preţuim istoria şi arta, şi să ne amintim.

– Ai învăţat bine.

– M-ai învăţat bine.

Ea păşi afară alături de el, în aerul rece şi în vântul nopţii. Bună parte din bază se transformase în moloz, unele zone fiind distruse chiar de ea. Însă baza putea fi reconstruită şi avea să fie, dacă era nevoie.

– Vei plasa oameni aici.

– Da. Drum direct spre New York. Curând, Mallick. Acum ne-am luat avânt. Şi o să avem mai multe arme şi mai multe trupe. Am auzit doar o parte din transmisia de mai devreme a lui Arlys, dar asta o să ne aducă mai mulţi oameni.

– Şi mai mulţi împotriva ta.

– A venit vremea să-i scoatem din ascunzătoare.

– Sperі ca mai ales unul să iasă la iveală.

– Nu doar unul. Doi. Nu doar Petra, ci şi mama ei. Tânjesc după asta! zise ea şi se uită în zare, în noapte.

El oftă, iar răsuflarea i se văzu în beznă ca un norişor.

– Astfel de dorinţe întunecă lumina.

– Aşa să fie? Oare scutul nu-i atârna pe spate ca să apere, sabia nu-i era prinsă la şold ca să lovească? În adâncul meu simt că ele reprezintă drumul prin întuneric, chiar absenţa luminii care stă la pândă şi urmăreşte. Simt asta pentru că aşa îmi doresc să fie, sau pentru că aşa e? Nu ştiu.

– Nici eu nu ştiu.

– Ele aduc moarte, nebunie, durere, jale. Cât timp o să existe, nici nenorocirile astea n-o să înceteze. Petra şi Allegra n-o să se oprească până când eu n-o să le opresc.

Încercă să-şi alunge gândurile negre.

– Dar asta n-are să se întâmple azi. Ceea ce am oprit astăzi reprezintă o parte din ele, însă doar o parte. Ce idee spuneai că aveţi?

– Am discutat cu Duncan despre problema prizonierilor. Despre numărul lor şi despre faptul că acest număr are să crească. Despre efectivul trupelor de care e nevoie ca să-i păzim.

– Nu prea putem să-i eliminăm.

– Există locuri, insule. Îndepărtate. Aproape inaccesibile pentru cei care n-au puteri magice. Locuri cu resurse naturale. Hrană, materiale cu care să se poată construi adăposturi. Pământ care să fie lucrat, pe care să poţi creşte animale.

– Insule-închisori.

– Care sunt mai uşor de supravegheat de la distanţă. Dă-le uneltele de bază, materialele. Viaţa lor o să fie ceea ce o să reuşească să facă din ea.

– În plus, economisim trupe şi personal medical care să-i păzească şi să-i trateze, resurse care ar trebui folosite ca să-i îmbrăcăm şi să-i hrănim. Ai nişte locuri în minte?

– Da.

– Mi-ar plăcea să le văd. Dacă o să facem asta, ar trebui să începem cu prizonierii care sunt în stare să trăiască fără lacăte şi ziduri care să-i ţină închişi. Travis şi alţi cititori de gânduri ar putea să ajute la selectarea celor dintâi pe care să-i plasăm. Unii probabil că au familii, Mallick.

– Da.

– Atunci lor şi familiilor lor li se va da de ales, zise ea şi-şi trecu mâna prin păr. Doamne, dacă am putea strămuta măcar câteva sute acum, asta ne-ar uşura un pic povara.

– Unii o să-ţi jure credinţă.

– Iar unii chiar o să vorbească serios. Cei care o s-o facă ne vor spori numărul trupelor. Câţi, oare, vor fi fost obligaţi să lupte? Câţi dintre ei nu vor fi ştiut ce se întâmpla aici? Câţi dintre ei vor fi pretins că nu ştiau? Şi câţi dintre ei ştiau şi li se părea corect? Vom afla.

Ea îl studie, şi-şi dădu seama că arăta vlăguit, cu semne de oboseală în jurul ochilor.

– Trebuie să merg la Arlington, să-i văd pe cei salvaţi, să văd trupele, iar apoi să mă duc acasă, la New Hope. Optzeci şi doi dintre

cei pe care i-am luat din New Hope în dimineaţa asta n-o să se mai întoarcă acasă. Unii dintre ei aveau familii.

– Vor fi jeliţi, iar memoria le va fi cinstită.

– Aşa va fi. Duncan cunoaşte insulele la care te-ai gândit?

– I le-am arătat.

– Foarte bine, o să poate să-mi arate şi mie. Tu ar trebui să te întorci la cabana ta.

Pe chipul lui apăru o expresie de uimire, urmată imediat de una de enervare.

– Nu cred că n-aş mai fi de folos şi după ziua de azi.

– Tocmai pentru că mai am nevoie de tine, du-te acasă, Mallick. O săptămână. E ceea ce tata numeşte „permisie". Acordă-ţi o săptămână, ai grijă de albine, bea-ţi vinul lângă foc. Apoi întoarce-te la mine.

– Şi tu, draga mea, ai să-ţi acorzi o săptămână ca să ai grijă de albine şi să bei vin?

– Cu siguranţă că am să-mi iau una sau două zile libere. O săptămână pentru tine, bătrâne.

Înainte ca el să poată să se eschiveze, ea îl îmbrăţişă.

– Am nevoie de sfaturile tale, de puterea ta. Te rog, ia-ţi o săptămână liberă.

El o mângâie pe cap.

– Atunci, ia-ţi şi tu două zile.

– S-a făcut. Începând de mâine. Acum trebuie să-l găsesc pe Colin, să-l duc înapoi la Arlington. Să rog pe cineva să-ţi aducă aici calul?

– Pot să-mi găsesc şi singur calul. Fii binecuvântată, Fallon Swift!

– Şi tu, Mallick din Ţara Galilor.

El plecă într-un flash, iar ea se întoarse înăuntru.

La Reşedinţă nu-l găsi doar pe Colin, ci dădu şi peste Flynn şi Starr. Cu toţii distribuiau căni şi farfurii. Iar alături de Flynn, stând aproape de el, se afla un lup.

Acesta nu ajunsese încă la maturitate, observă ea. Avea blana fumurie, iar ochii lui aurii se aţintiră asupra ei, scrutători.

– Flynn.

El se întoarse, cu căni de ceai în mâini şi vânătăi pe obrazul stâng, cu sânge închegat pe obrazul drept.

– A venit la mine ieri, îi spuse lui Fallon. A ieşit din pădure şi m-a aşteptat.

Flynn lăsă cănile jos, apoi puse o mână pe capul lupului.

– E de la Lupa. Simt asta. Unul dintre fiii fiilor săi, sânge din sângele lui.

– Da, şi e al tău. Cum îl cheamă?

– Blaidd.

– Adică „lup" în velşă.

Starr, care stătea lângă Flynn şi care zâmbea doar arareori, rânji.

– Mallick l-a trimis. Flynn a simţit asta. Mallick l-a trimis să-i iasă în drum lui Flynn.

– Aş vrea să-i mulţumesc lui Mallick. N-am avut vreme s-o fac în timpul luptei.

– L-am trimis la cabana lui pentru o săptămână. Vreau să se odihnească şi el câteva zile.

Flynn se întinse, mulţumit, ca să ia un teanc de farfurii.

– O să trec pe acolo în drum spre bază.

– Acum am nevoie de tine la New Hope. Cine poate să-ţi preia postul de comandant?

Flynn se uită la Starr.

– Îl vrei? o întrebă Fallon.

După aprobarea tăcută a lui Starr, Fallon zise:

– Comanda e a ta. Sper să-ţi pot trimite şi o sută de luptători din rezistenţă.

– Atunci chiar că ai nevoie de vasele astea luxoase, comentă Colin. Trebuie să găseşti ceva în care să le transporţi. Mick a cerut şi el ustensile de gătit. Vrea să mai înfiinţeze o tabără.

– L-ai văzut pe Mick? îl întrebă Fallon, uşurată. E bine?

– Da, e bine. Avem nevoie de nişte aşternuturi şi de alte chestii pentru Arlington, dacă urmează să ne ocupăm de cei salvaţi.

– Hai să luăm tot ce-ţi trebuie şi să mergem. Mâine, în New Hope, vreau să vorbesc cu toţi comandanţii...

Se opri, amintindu-şi că făcuse o înţelegere.

– Nu, în două zile. Flynn, poți să transmiți informația? Și spune-le părinților mei că am să vin acasă mâine sau poimâine.

Ea adună apoi cearșafuri și prosoape împreună cu Colin.

– Ești în regulă? îl întrebă ea.

– Sunt foarte bine. A fost o luptă dată naibii, Fal. La sfârșit, unii dintre ei au fugit ca iepurii. M-am trezit că mă luaseră la țintă doi Nepământeni Malefici. Trebuie să le mulțumesc celor două vrăjitoare care au blocat atacul.

El se opri și rânji.

– Am cucerit D.C. Cine e președinte acum?

– Tot nu ești tu!

Îl luă de mână și plecară, într-un flash, la Arlington.

Fallon făcu turul caselor în care fuseseră instalați cei salvați. Voluntari și soldați aduseseră paturi suplimentare și saltele. La bucătării, alți voluntari făceau supe și ceaiuri, în timp ce personalul medical trata rănile.

Fallon număra douăzeci și cinci de paturi instalate într-o sufragerie mare. Unii dintre cei culcați în ele dormeau, alții mâncau, alții stăteau pur și simplu ghemuiți sub pături.

Aerul – simțea ea – avea gust de oboseală, tulburare, teamă, speranță.

Voluntarii treceau de la unul la altul oferind ceai, supă și, câteodată, doar o strângere de mână.

Îl văzu pe Travis stând lângă o femeie. Păr lung, cărunt, față brăzdată de griji. Îi murmura ceva încet, în timp ce-i punea o pătură pe umeri. În apropiere, Hannah învelea doi copii care stăteau în pat, unul îmbrățișându-l pe celălalt.

Travis se ridică, cu o mapă în mână, și-și croi drum printre paturi ca să ajungă la ea.

– Încerc să pun pe hârtie numele, vârstele, abilitățile, tot ce pot. Poveștile oamenilor. E... e așa o grozăvie. E dincolo de orice grozăvie.

Ea îi simți furia și-i puse o mână pe umăr.

– Sunt în siguranță acum. O să avem grijă de ei.

– Cum o să reușească să treacă peste asta? Femeia cu care tocmai am vorbit? Susan Grant. Citește gândurile, la fel ca mine. A fost

profesoară, i-a pierdut pe toți ai ei în timpul Pieirii. A plecat din Dallas alături de un grup mic, printre aceștia aflându-se și câțiva elevi ai ei, și au ajuns cu toții în estul statului Tennessee, unde s-au hotărât să se stabilească. Ea a deschis o mică școală. Mi-a povestit că nu și-a explorat niciodată restul puterilor, pentru că o speriau. Nu voia decât să predea, înțelegi?

– Cât timp a fost în centrul de detenție?

– Nu știe sigur. Cinci sau șase ani, crede ea. Forțele guvernamentale au venit într-un raid. Ea crede că unii au scăpat. I-au aplicat terapie cu electroșocuri, Fallon. Au ținut-o în izolare. Privare senzorială. Și mai crede și că i-au făcut o operație pe creier. Nu-și poate aminti. Dar după aceea, de fiecare dată când încerca să simtă, să citească pe cineva, începea s-o doară cumplit capul. Au transformat ceea era ea în durere.

– N-o să se mai atingă de ea.

– Dar câți alții o mai fi? întrebă el. Câți alții asemenea ei, asemenea celor pe care i-am scos azi de acolo? Doamne, nu-i auzi țipând?

Ea făcu singurul lucru care-i veni în minte. Îl îmbrățișă și-i transmise o stare de calm.

– Ai nevoie de o pauză.

– Dar ei n-au avut parte de așa ceva. Îmi pare rău.

Travis trase aer în piept, se luptă să se relaxeze și se desprinse din îmbrățișare.

– Treaba asta m-a afectat foarte tare. Unii dintre ei nici măcar nu-și pot aminti cum îi cheamă, trebuie să pătrund adânc în mintea lor ca să le aflu numele. Ticăloșii au făcut tot ce-au putut ca să le șteargă personalitățile. Să-i transforme în nimic.

El trase din nou aer în piept și continuă:

– Da, ai dreptate. Am nevoie de o pauză, altfel n-am să mai fiu în stare să ajut. O să ies să mă plimb, să iau puțin aer.

– Bine.

– Și dacă tot ies, o să transmit datele pe care le-am strâns pentru registrele noastre. Am să mă întorc în curând.

– Ai nevoie și de puțin somn.

El se uită în jur cu priviri încărcate de tot felul de simțăminte.

– Nimeni dintre noi n-o să aibă parte de prea mult somn în noaptea asta. Am să mă întorc, precum am zis.

După ce ieşi din încăpere, Hannah se apropie de Fallon.

– N-am vrut să vă întrerup. El s-a împovărat aproape peste limite. Aceşti oameni salvaţi sunt atât de plini de balastul suferinţei.

Obrajii îi erau palizi de oboseală, însă dinlăuntrul ei radia compasiunea. Îşi apăsă mâna pe inimă.

– Ştii ce vreau să spun? Iar Travis nu poate altfel, el simte tot. L-ai rugat să se oprească?

– Nu, dar acum a luat o pauză. Cu tine cum rămâne?

– Eu am să dorm aici. În fiecare zonă în care am cazat persoane salvate are să fie staţionat personal medical.

– Unde sunt sugarii şi restul copiilor?

Hannah o luă de braţ şi o trase un pic mai departe.

– Rachel şi mama ta i-au dus înapoi la New Hope. Nimeni nu ştie ai cui sunt sugarii. Unele femei îşi amintesc că au fost însărcinate, dar nu-şi amintesc să fi născut. Le duceau în laborator, din ce am reuşit să aflăm, le anesteziau. Trebuie să analizăm fişele medicale.

– Le avem.

– Nu toate femeile s-au întors şi nu toate ajunseseră la termen atunci când au fost luate. Fallon, am ştiut mereu... dar cred că o parte din mine n-a vrut niciodată să creadă că cineva ar fi în stare să facă aşa ceva. Acum ştiu că e mult mai rău decât ce credeam eu că ştiam.

– Vor plăti. Cei care au aprobat asta, cei care au dat ordinele, cei care le-au îndeplinit. Vor fi puşi să răspundă.

– Te cred. Şi sper că ceea am făcut noi azi va trimite valuri de şoc prin fiecare dintre cei care au fost implicaţi în asta. Deocamdată...

Ea se frecă, distrată, pe ceafă.

– Am să mă ocup de următorul care vrea să facă un duş şi să se schimbe. O vezi pe femeia blondă pe care Lydia o aduce înapoi?

– Da.

– Ar trebui să vorbeşti cu ea înainte să pleci. A fost prinsă în cursul primelor raiduri. A stat în detenţie timp de douăzeci de ani. O cheamă Nadia.

Pe când Hannah plecă să ajute o pacientă să meargă la duş, Fallon îşi croi drum spre femeia care-i fusese arătată şi pe care Lydia o ajuta să se aşeze pe pat.

Mai mulţi dintre cei salvaţi se întinseră ca să-i atingă mâna, piciorul. Asta o făcu să se simtă smerită şi-i dădu o stare sufletească ciudată, chiar dacă se opri ca să schimbe câteva cuvinte cu ei. Nimic din ceea ce trăise ea până în acel moment nu se compara cu suferinţele acestor femei şi acestor copii.

Femeia blondă, cu ochi de un albastru-deschis, se uită ţintă la ea în timp ce se apropia.

– Nadia, eu sunt Fallon. Ai mâncat?

– Ne-au dat pâine, supă şi ceai. Mulţumesc.

Auzindu-i accentul, Fallon se aşeză şi-i vorbi în rusă.

– Văd lumina din tine. Şi văd şi tigrul.

– Au trecut douăzeci de ani de când n-am mai auzit limba mea maternă.

Ochii femeii înotau în lacrimi.

– Am venit în America, în D.C., ca să lucrez la ambasadă. Aveam douăzeci şi şase de ani.

– Familia ta?

– Fratele meu, la fel. Părinţii şi restul familiei au rămas la Moscova. Fratele meu a murit în acel ianuarie oribil. Mulţi au murit. Eu nu. Pe prietena cu care împărţeam un apartament am dus-o la spital atunci când s-a îmbolnăvit. Încă mai aveam speranţă. Oraşul era deja în flăcări, însă tot mai aveam speranţă. Totuşi, prietena mea a murit. Am încercat să-mi sun părinţii, dar n-am reuşit, pentru că nimic nu mai funcţiona.

Nadia mângâia neîncetat pătura din poală, neliniştită, întrebătoare.

– Am simţit ce era în mine, am văzut-o şi în alţii. Dar nu înţelegeam. Vezi?

Ea se răsuci şi-şi trase cămaşa în jos, dezvăluind, pe spinare, tatuajul unui tigru ghemuit.

– Întotdeauna am iubit tigrul, dar nu înţelegeam. Aşa o nebunie, aşa o bucurie. Şi peste tot în jur oamenii mureau, aveau loc

crime, domnea haosul, totul era în flăcări. Ciorile dădeau roată, iar fumul se înălța până la cer.

Fallon înțelegea. Îi luă mâna și zise:

– Mama mea a supraviețuit Pieirii și s-a transformat. Ea și tatăl meu biologic au scăpat din New York.

– Deci știi. Ai mai auzit povești ca a mea.

– Spune-mi și restul poveștii tale.

– În viața mea exista un bărbat cu care mă culcam. Relația abia începuse, nu era nimic serios între noi. Însă m-am dus la el. Mi-era frică și m-am dus la el. Lucra pentru guvern. A zis că avea să mă ajute. A chemat niște soldați. Și ei au zis că aveau să mă ajute, iar eu i-am crezut. N-am opus rezistență. Eram, punându-mă și pe mine la socoteală, doisprezece de felul meu. Ne-au scos pe toți din oraș în ziua aceea.

– V-au scos din oraș?

– Ca să fim în siguranță, așa au zis.

– Cu toții aveau cumva puteri magice?

– Nu, unii aveau astfel de puteri, alții erau imuni la virus. Ne-au scos din oraș, dar nu știu unde ne-au dus. Cred că ne afectase ceva din apa pe care ne-o dăduseră s-o bem. Cred că locul în care ne-au dus era undeva în subteran. Și a început. Doar niște teste, pentru o vreme, ne-au recoltat sânge, urină, ne-au pus întrebări. Părea ceva nepericulos, chiar și atunci când ne țineau separați și închiși. Ne hrăneau, ne vorbeau cu blândețe. Era pentru binele nostru, ne spuneau. Ca să găsească un tratament. I-am crezut, chiar și atunci când lunile au început să treacă și doctorii s-au schimbat.

– S-au schimbat?

– Au venit alții noi. Militari. Iar testele n-au mai fost atât de inofensive. Au început să ne chinuie, din mine au scos la iveală tigrul. Am încercat să scap, să lovesc, dar îmi aplicau șocuri electrice sau mă tranchilizau – însă doar atât cât trebuia. M-au adormit și m-au dus într-un alt loc, laolaltă cu alții care se puteau transforma în animalele lor de spirit. Apoi în alt loc și în alt loc.

– Și înapoi aici, zise Fallon.

– Da. N-am ştiut că ajunsesem înapoi în D.C., dar alţii, nou-veniţi, ştiau. Nu puteam scăpa. Aveau loc violuri şi bătăi, ne drogau, ne ţineau în lanţuri. Pe unii i-au luat şi nu i-au mai adus înapoi. M-au lăsat însărcinată. Copilul ar avea opt ani dacă ar trăi. Am ţinut minte datele de atunci. Acela care ne chinuia se numea Carter. El şi-a făcut testele pline de cruzime pe mine şi pe alţii ca mine. Iar într-o zi au venit şi m-au luat. Trezindu-mă, mi-am dat seama că nu mai purtam copilul în pântec.

Ea îşi trase în sus cămaşa ca să dezvelească cicatricea operaţiei de cezariană.

– Au scos copilul din mine. În fiecare zi, timp de luni întregi, m-au legat şi mi-au muls laptele. Mi-am spus că trebuie să fi trăit copilul, că el era cel care îmi bea laptele. Însă ei n-au vrut să-mi spună. M-am gândit să găsesc o modalitate să termin cu toate, să mă sinucid, dar apoi m-am răzgândit... Poate că, totuşi, copilul trăia... Voiam să am acea speranţă. Unii dintre noi îşi puteau transmite gândurile. Vorbeau despre tine, despre Aleasă. Spuneau că urma să vină ziua în care Aleasa avea să lovească, iar spada ei să alunge întunericul cu puterea luminii.

Capitolul 13

Fallon ajunse în încăperea pregătită pentru ea abia atunci când la răsărit apăru prima geană de lumină. Povestea Nadiei nu era singura pe care o auzise în timpul nopții, și toate i se învârteau în minte. În inimă.

Povești despre tortură și disperare, despre familii despărțite. Însă prin intermediul acelor povești reușise, credea ea, să identifice unde se aflau celelalte centre de detenție.

Avea nevoie de hărțile ei. Avea nevoie de o minte limpede. Doamne, avea nevoie de un duș. De ceva de băut. Și mai avea nevoie să doarmă o noapte întreagă.

Chiar în timp ce se întindea după vinul pe care un binevoitor i-l lăsase pe biroul de lângă fereastră, cineva bătu la ușă.

„Pleacă", fu primul ei gând. „Pentru cinci minute măcar, pleacă." Totuși, se duse la ușă și o deschise.

Duncan stătea în prag, la fel de murdar după bătălie ca și ea.

– Colin mi-a zis că abia ai ajuns.

Ea nu răspunse, dar făcu un pas în spate, ca să-l lase să intre.

– Știu că l-ai trimis pe Mallick la cabană pentru câteva zile și asta a fost o decizie bună. Avem din nou nevoie de el după ce se mai odihnește un pic. Și știu că ți-a vorbit despre insule. Realitatea e că nu putem să ne dispensăm de trupe care să păzească un număr așa de mare de prizonieri. Și nu putem, oricum, să ținem prizonierii

închişi pentru totdeauna, altfel nu suntem cu nimic mai buni decât ei. Asta ar fi cea dintâi problemă. În plus, mai trebuie să avem în vedere şi resursele necesare ca să-i hrănim, îmbrăcăm, tratăm. Nu ne putem dispensa pe termen nelimitat de atâtea resurse.

– Duncan.

El continuă să se învârtă prin cameră, răscolind aerul, energia. Răscolind tot.

– Avem nevoie de o soluţie. Una cu care să ne putem împăca şi una care să ne ajute să ne folosim resursele pentru cei salvaţi, pentru trupe, adică pentru oamenii care încearcă să depăşească momentele atât de grele de acum.

– Duncan, zise ea din nou.

El se răsuci brusc spre ea, plin de furie şi de oboseală.

– Ce e?

– Taci!

Fallon îl apucă şi îl prinse în braţe.

– Taci, taci! îi repetă, strivindu-şi gura de a lui.

El o apucă strâns de spatele jachetei, frământând stofa în pumni. Apoi îşi lăsă mâinile să urce şi să-i apuce părul în aceeaşi strânsoare furioasă, trăgându-i capul pe spate. Ochii lui străpungători şi verzi îi întâlniră pe ai ei.

– Nu-mi cere să mă opresc.

– Taci! zise Fallon din nou.

Ea îl apucă de curea şi trase până când sabia şi teaca atinseră podeaua, zornăind. Mâinile lui Duncan începură să se agite în timp ce ea trăgea de cămaşa lui, iar pe una dintre ele o întinse ca să încuie uşa înainte ca sabia ei să cadă pe podea, alături de cealaltă.

Fallon ştia cum se făcea împreunarea pentru că muncise la fermă, dar ştia şi că între ea şi Duncan avea să fie vorba de mai mult de atât. De mult mai mult. Şi voia totul.

– Atinge-mă! Doamne, atinge-mă!

– Încerc.

El îi smulse jacheta şi o împinse pe pat. Se culcă peste ea, gura lui dezmierdând-o pe a ei, îi luă sânii în mâini.

O altă senzație, ascuțită și fierbinte, izvorând din miezul ei și răspândindu-se, răspândindu-se peste tot. O, da, era cu mult mai mult. Ar fi trebuit oare să știe – cum ar fi putut să știe – că senzația mâinilor lui atât de puternice și de dure avea s-o înalțe atât de sus, atât de repede?

Trase de cămașa lui chiar în timp ce el i-o smulgea pe a ei. Acum, mâinile lui, acele palme aspre și degete puternice, atinseră pielea. Îi tăiară răsuflarea. Ea se arcui și-și lipi bazinul înfiorat de al lui.

Asemenea contopirii puterilor, acea unire le vuia, le vuia și le tot vuia în sânge.

Corpul ei încordat și zvelt tremura sub al lui. Mușchii lui oțeliți pulsau cu putere, căci el simțea, în sfârșit, cât era ea de catifelată, de fierbinte, de parcă i-ar fi scăpărat flăcări pe sub piele.

Inima ei prinse să bată nebunește sub dezmierdarea mâinilor lui, apoi sub dezmierdarea gurii lui. Doamne, ce gust amețitor avea ea! Îl biciuia pe dinăuntru precum o gură de whisky băută pe un ger năprasnic. Era plină de vânătăi, de tăieturi și de arsuri rămase netratate în urma bătăliei. Aproape înnebunit, el vindeca pe măsură ce atingea, pe măsură ce gusta, pe măsură ce îi cerceta corpul pe care-l dorise de când își putea aminti.

Mâinile ei, la fel de dornice și de cercetătoare, alunecară în jos, se înfipseră în coastele lui. O durere îl scutură ca un șoc electric, făcându-l să șuiere în timp ce se lupta să-i desfacă nasturii de la pantaloni.

– Ești rănit.

– Acum să taci tu.

Gura lui se întoarse la a ei, în timp ce el îi dea jos pantalonii. Și îi simți căldura alunecând în coastele lui rănite, ostoind, vindecând. Se vindecară unul pe celălalt în timp ce-și scoteau hainele. Frustrat din pricina cizmelor, el le smulse folosindu-se de puterea magică și azvârli cât colo cele două perechi, care se rostogoliră prin cameră.

Voia s-o vadă, s-o absoarbă, s-o guste, dar dorința îl orbea. Iar ea deja se întindea ca să-l apuce, îl lua, se deschidea pentru el.

– Acum, zise ea, cu ochii asemenea fumului. *Anois ag deireadh.* Acum, în sfârșit.

El se înfipse în ea, adânc şi disperat, şi ar fi putut jura că-i sărise sufletul din piept. Lumina erupse, strălucitoare şi îndrăzneaţă, prin fereastră, prin aer, din ea şi din el. Apoi se auzi bubuind un tunet, urmat de un vârtej de vânt. Zburând pe acesta, ea îi găsi mâinile, le apucă într-ale ei.

Ea se dărui luminii, furtunii, i se dărui lui. Îl trase în vârtejul de trupuri, de minţi, de puteri împreunate. Extazul o străpunse, tăios ca o sabie, apoi se rostogoli şi se tot rostogoli asemenea unui val copleşitor. Înălţându-se pe el, sus de tot, ea gustă o libertate atât de impetuoasă şi de dulce încât îi smulse un strigăt din piept.

Fără suflare, ameţit, sedat, năucit, el rămase întins peste ea. Lumina, mai blândă acum, se întindea deasupra lor, strălucea şi aluneca printre ei ca un lichid. El o simţi tremurând, nu de la frig sau de la durere, ci de la acelaşi extaz copleşitor prin care trecuse şi el.

Visând pe jumătate, ea oftă.

– Eram atât de obosită şi de tristă. Acum nu mai sunt. Aveai o coastă fisurată.

– Acum nu mai am.

El ar fi vrut să rămână acolo unde era, dar se ridică în mâini ca să-i studieze faţa. Avu din nou acelaşi simţământ dintotdeauna, iar asta îl copleşi din nou.

– Noi ne-am mai văzut unul pe celălalt aşa, spuse el.

– Da.

– Vise şi viziuni.

– Realitatea e mult mai intensă.

Privirea ei alunecă peste chipul lui, iar o parte din lumină se estompă în ochii ei.

– Dacă vei regreta asta, o putem pune pe seama oboselii de după bătălie.

Ea ridică o mână ca să-l împingă la o parte, iar el o luă într-a lui şi o strânse tare.

– Asta e. La naiba, tu mi-ai fost sortită. Tu. Aşa că lasă-mi un minut ca să mă obişnuiesc cu gândul ăsta. Să mă obişnuiesc cu ideea că nu contează de ce. Am respins presimţirea asta toată viaţa

mea. Sigur că aveam să sfârşim aici. Dar apoi... Nu ştiu ce naiba. Acum ştiu că tu mi-ai fost sortită. Şi nu mai contează de ce.

Era atât de frustrat, se gândi ea, şi simţi că i se topea inima. Ridică mâna dreaptă şi îl mângâie pe faţă, îi netezi părul.

– Nu, nu contează, Duncan din neamul MacLeod, murmură ea. *Tha gaol agam ort.*

El îşi lăsă capul în jos ca să-şi atingă buzele de ale ei.

– Nu ştiu ce înseamnă asta.

– Duncan din neamul MacLeod ar trebui să înveţe un pic de galică scoţiană. Cuvintele mele înseamnă „Te iubesc".

El îşi sprijini fruntea de a ei, în timp ce sufletul îi era năpădit de un vârtej de emoţii.

– Pot să stâlcesc cuvintele astea în irlandeză, atâta câtă îmi mai amintesc din şcoală. Dar am să mă limitez la limba noastră. Te iubesc.

Ea îl trase aproape, ca să pecetluiască vorbele, promisiunea lor, cu un sărut.

El se rostogoli într-o parte şi o trase spre el.

– Voiam doar să te văd. Aveam nevoie să vorbesc cu tine despre insulă, dar asta era, în mare, numai o scuză. Aveam doar nevoie să te văd. Nu mă aşteptam să sari pe mine.

– Eu voiam să beau ceva, să fac un duş şi să dorm. Apoi te-am văzut pe tine. Însângerat, plin de vânătăi, îngândurat. Şi doar te-am vrut. Atât. Cred că, dacă nu veneai la mine, m-aş fi culcat cu tristeţea în suflet, în loc să-mi amintesc de tot binele pe care l-am făcut azi.

– Înţeleg băutura, duşul, dormitul. Dar de ce erai tristă?

– Ce le-au făcut acelor oameni, Duncan! Am ascultat povestiri despre tot ce-au pătimit...

– Ştiu.

El o mângâie pe braţ, în sus şi în jos, adăugând:

– Am vorbit cu cei mai mulţi dintre cei salvaţi.

– Una dintre cei cu care am vorbit eu a fost luată în cursul primelor acţiuni de căutare din D.C. Unii dintre copii s-au născut în locul acela. N-au cunoscut niciodată altceva în afară de întuneric.

– Le vom arăta lumina. Trebuie să existe o modalitate de a afla dacă unele dintre femei au copii care se găsesc printre cei salvaţi

de noi. Nu știu dacă Rachel știe cum s-o facă pe căi medicale, dar cu magia se poate.

– Unele n-o să-i vrea.

– Altele, da.

El se ridică și văzu din nou tristețea dinlăuntrul ei, norii cenușii care i se adunau în adâncul ochilor, așa că o trase spre el.

– Alții îi vor dori, Fallon. De câte ori ai văzut asta? Uită-te la Rachel și Jonah cu Gabriel – biologia nu înseamnă nimic. Copilul acela e al lor. Uită-te la Anne și Marla cu Elijah! Sunt sute ca ei. Cu toții îi știm.

– Ai dreptate.

Alungați, norii se făcură nevăzuți.

– Ai absolută dreptate. Sunt așa de bucuroasă că ești aici.

Un umăr, își dădu ea seama, un umăr în sensul bun, unul pe care să se poată sprijini. Și sensibilitate, slavă tuturor zeilor!

– O, avem atât de multe lucruri de făcut. Ca să localizez celelalte centre de detenție, cred că pot lucra cu datele aflate de la oamenii salvați care au tot fost mutați dintr-un centru de detenție în altul. Iar Mallick și cu tine aveți dreptate, trebuie să-i strămutăm pe prizonieri. Avem de discutat despre cum să facem asta. Cum și când să...

Duncan o trase spre el și o sărută ca s-o amuțească.

– O să facem toate astea, dar hai să ne permitem câteva ore de relaxare. Să facem un duș și să descoperim cum e să faci sex când nu ești plin de sânge și de vânătăi.

– Ăsta da, e un plan.

– E un plan bun. Putem chiar să ne luăm ceva de mâncare.

– Mâncare, făcu ea, apăsându-și stomacul cu mâna. Mor de foame.

– Vezi, e un plan bun, repetă el și o trase în picioare. Apoi am să te duc pe insulele la care m-am gândit împreună cu Mallick. O să găsim soluții și pentru restul.

El se opri ca s-o admire. Înaltă, zveltă, goală.

– Doamne, da' știu că m-am grăbit. Te-ai dezvoltat frumos de când te-am văzut goală ultima oară.

– N-ai fost prea impresionat atunci.

– Am mințit.

Ea zâmbi și, cu el de mână, plecă spre baie.

– Știu.

Dimineața târziu, cu forțele refăcute și hrănită, Fallon se întâlni cu Colin la cartierul lui general, ca să-i explice părțile esențiale ale planului care-i privea pe prizonieri.

– Insule, zise el, îndepărtându-se de la computer.

Din motive care o iritau, el se pricepea foarte bine la tehnologie, un talent ce ei îi lipsea.

– Insule tropicale cu resurse, adăposturi sau materiale din care să poată fi construite, spuse Colin.

– Tot ar fi supravegheați. Deși n-o să punem paznici pe insule, există modalități ca noi să-i putem supraveghea, să păstrăm controlul.

– Înțeleg asta, spuse el, ridicându-se și vârându-și mâinile în buzunare. Unii dintre ei nu merită nici un fel de libertate.

– Vom stabili asta. Nu putem să-i ținem captivi pe termen nelimitat. Nu doar pentru că noi nu suntem așa, ci și pentru că nu putem să irosim la infinit oameni, materiale și provizii. Trebuie să văd locurile mai întâi, așa că Duncan o să mă ducă acolo. Dar pare să fie o soluție bună.

– Nu Hargrove sau Carter, spuse el, aruncându-i o privire hotărâtă și încruntată. Nu ăștia doi. Aici trag linia!

– Nu-i nevoie. Ei o să-și sfârșească viețile în închisoare. Mă duc să văd locurile, apoi ne întâlnim cu toții în New Hope. Eu și Duncan o să le prezentăm planul comandanților. Trebuie să privim înainte, Colin. Nu doar spre următoarea bătălie, ci la lumea pe care ne-o dorim la final.

– Tu fă-ți gânduri despre lume. Eu o să mă gândesc la următoarea bătălie.

Colin ridică din umeri, începând să se plimbe prin încăpere.

Se mișca asemenea unui soldat, se gândi ea, arăta ca un soldat, cu trupul său puternic, cu spatele drept, cu coada împletită, de războinic. Soldatul fusese mereu în el, în fratele iubit și enervant care aduna comori ciudate și căruia îi plăcea baschetul.

Ea dădu să-i spună asta, când el îi aruncă o privire peste umăr.

– Deci tu şi Duncan...

– El a fost deja pe insule, iar Mallick e în permisie, aşa că... da, Duncan o să-mi arate locurile. Pe urmă mai vedem.

– Da, da, vreau să spun că tu şi Duncan aţi făcut-o, în sfârşit. Adică, ştii tu, aţi făcut-o.

– Ce?! exclamă ea, mai întâi şocată, apoi jenată aşa cum doar o soră se poate simţi atunci când se vede confruntată cu un frate care rânjeşte. De unde ştii?

– La naiba, Fallon, toată lumea ştie. A fost de parcă ar fi explodat soarele. Şi te-ai uitat acolo? spuse el, arătând cu degetul pe fereastră. Te-ai uitat la copacul din spatele pietrei memoriale?

– Ce vrei să spui cu „toată lumea ştie"? Ce legătură are un copac cu...

Fallon se uită într-acolo.

– Un copac al vieţii, murmură ea.

Era înflorit, asemenea celui de lângă cabana lui Mallick, plin de flori şi de fructe.

– Eu n-am, oricum, nimic împotrivă. E un tip de treabă. Şi e greu să aduci argumente împotrivă la chestii d-astea. Dar tata...

– Hai să nu discutăm despre asta. Trebuie să văd insulele şi să mă întorc la New Hope. Nu-l lăsa pe Travis să muncească prea mult. Pentru el este mai dificil. Travis simte... totul.

– Am grijă de el, o asigură Colin, cu un zâmbet mândru. Probabil c-a simţit că l-am legat fedeleş în propriile aşternuturi seara trecută, iar acum s-o fi gândind cum să mi-o plătească.

Fraţi, se gândi Fallon. Aşa erau ei.

– Călătorie sprâncenată şi toate alea, adăugă Colin. O, aşteaptă!

Se duse la birou şi deschise un sertar. Scoase de acolo cuţitul ei şi teaca pe care i-o meşterise Travis drept cadou atunci când ea împlinise treisprezece ani.

– A venit un puşti şi a zis că tu i l-ai împrumutat. Ne-a rugat să ţi-l dăm înapoi. Marichu l-a adus aici. Ea s-a descurcat bine, zise Colin într-un fel care-i sugeră lui Fallon că el avea o slăbiciune pentru fată.

– Mulţumesc. Băiatul e în regulă?

– Se află la barăci. E unul dintre noii noştri recruţi.

Ea dădu din cap şi-şi prinse cuţitul la cingătoare.

– Să-l antrenezi bine. Ne vedem la New Hope.

– Hei, Fallon, strigă el, în timp ce ea se îndrepta către uşă. I-am pus pe fugă. Hai să continuăm tot aşa.

Fallon ajunse acasă la apus. O găsi pe mama ei amestecând într-o oală ceva care mirosea nemaipomenit de bine. Atât de firesc, se gândi ea, după luptă şi sânge, după o zi plină de miracole.

Recunoscătoare, se grăbi s-o strângă în braţe pe Lana.

– Uite-o pe fata mea!

– Uite-o pe mami!

La rândul ei, maică-sa o îmbrăţişă la fel de strâns, apoi se trase înapoi, cu chipul luminat de un zâmbet. Iar acesta se schimbă atunci când îi studie chipul lui Fallon. Îi luă capul în mâinile ei şi zise:

– Prima ta dată.

– Ce...?

– Duncan. Desigur, Duncan.

– Eu... tu... De unde ai ştiut?

– Şi eu am avut o primă dată. Îţi citesc în ochi faptul c-ai aflat cum e. Iar privirea ta luminează precum stelele. Duncan te-a făcut fericită.

– Da.

Stânjeneala iniţială dispăru.

– Îl iubesc. Şi el mă iubeşte.

– Ştiu.

– A fost minunat.

Simţind cum senzaţiile de atunci o copleşeau din nou, Fallon făcu o piruetă.

– N-am ştiut că pot simţi atât de mult. Citeşti poveşti despre asta sau asculţi soldaţii vorbind despre sex, am văzut şi cum vă priviţi tu şi tata, dar n-aveam cum să ştiu. N-aveam cum să ştiu până când nu m-a atins el.

Ea oftă şi-şi duse mâna la inimă.

– Iar el a făcut-o. Atunci când suntem împreună în felul ăsta, nu mai sunt Salvatoarea sau Aleasa ori altceva. Sunt... sunt doar eu.

– Știu, zise Lana din nou.

– Așa e și pentru tine, cu tata?

Lana oftă și ea, puse ceainicul pe foc și alese ceaiurile.

– În toate lunile în care am fost împreună, în perioada de dinainte să te naști tu și după nașterea ta, nu m-a atins niciodată, nu mi-a cerut nimic. Mă dorea, iar eu știam. La fel cum și el știa că aveam nevoie de timp ca să-l jelesc pe Max. Și în toată vremea asta m-am îndrăgostit, încetul cu încetul și complet.

Ea scoase cești de ceai și mierea care-i plăcea lui Fallon.

– A fost în ziua în care a venit Mallick. Anul Nou. Sfârșitul Primului An. Atunci când am rămas singuri, noi doi și cu tine, i-am spus că-l iubeam și că-mi doream ca viața noastră împreună să poată începe cu adevărat. Atunci a fost prima noastră dată. Iar când m-a atins, în sfârșit, am știut că-mi revenisem și că eram din nou eu însămi.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Înainte, n-ar fi fost altceva decât o poveste frumoasă. Acum înțelegi. Suntem norocoase, noi două, că iubim și suntem iubite de bărbați buni. Chiar și în timpurile astea de război, pierderi, victorii, putem fi femei îndrăgostite de bărbați buni.

Ea puse ceaiul pe masă, puse și biscuiți alături, apoi se așeză ca să vorbească, să asculte.

– N-am fost sigură că aveam să știu ce să fac... vreau să spun, în afară de mișcările clasice. Dar sunt atât de multe altele.

Lana râse și mușcă dintr-un biscuit.

– Slavă zeiței pentru asta!

– Sau că aveam *să mă simt* atât de bine. Să-mi placă totul. Eram încă destul de învinețiți și de plini de sânge, dar n-a contat.

– S-ar putea ca asta chiar să fi sporit senzațiile, răspunse Lana.

– Apoi, la duș, am...

Fallon se opri și amestecă mierea în ceai.

– E ciudat pentru tine să auzi așa ceva?

– Mă felicit pe mine însămi pentru că sunt genul de mamă a cărei fiică se simte suficient de relaxată ca să vorbească cu ea despre asta. Dar... hai să nu îi împărtășim asemenea detalii și cu tatăl tău.

Asta, da, era ciudat, se gândi Fallon.

– Va şti şi el, la fel ca tine?

– Nu prea cred. Lasă-mă să-l iau cu binişorul.

Mai bine, se gândi Fallon, era mai bine să lase asta în seama mamei ei.

– Bună idee. O, am uitat să-ţi spun. Atunci când am... prima dată când am... Ei bine, lumina pur şi simplu a explodat. A erupt peste tot. Şi prin mine, şi prin el. Afară, copacul din spatele pietrei memoriale s-a schimbat. Acum e un arbore al vieţii, la fel cum e cel al lui Mallick.

– Aha, zise Lana, lăsându-se pe spate. Asta-i explicaţia. S-a întâmplat acelaşi lucru şi cu copacul nostru memorial. Am crezut că era un semn al victoriei, dar acum înţeleg. Pe de altă parte, iubirea e şi ea o victorie.

Îşi puse o mână peste cea a lui Fallon.

– Fără iubire, nici o bătălie nu înseamnă nimic.

– O să mai fie şi alte bătălii.

– Dar tu ai să te duci la luptă având un lucru în plus pentru care să lupţi.

– M-am temut că asta avea să mă facă slabă, dar m-am înşelat. Mă simt mai puternică. Trebuie să fiu. O să se întâmple lucruri... Nu le văd încă limpede, dar vin. O flacără dinspre nord, o sminteală gata să izbucnească, un suflet negru sub masca inocenţei. Vezi? Un fulger străpunge o inimă credincioasă. Dragonul negru îşi aruncă umbra-i prelungă asupra speranţei, vrând s-o înăbuşe. Ce înţelegeri trebuie făcute, ce pierderi trebuie să suferim, ce sacrificii trebuie să facem pentru ca lumina să răzbească prin întuneric?

Fallon îşi plecă fruntea.

– Nu văd, dar ştiu că se apropie.

– O să înfruntăm totul atunci când va veni vremea, zise Lana, apucându-i lui Fallon mâinile într-ale ei. Fiecare dintre noi o va face.

– Trebuie să vorbesc mult mai multe lucruri cu tine. Cu tine, cu tata, cu Travis şi cu Ethan. Trebuie s-o facem chiar înainte să ne întâlnim cu restul comandanţilor şi cu fondatorii New Hope.

Lana se uită spre uşa care se deschise. Simon intră în casă.

– Ai noroc, vom...

Dar citi pe fața lui ceva care o făcu să se oprească.

– Ethan!

Simon veni la Lana și-i puse o mână pe umăr.

– E bine, s-a dus la Eddie. Draga mea, e vorba de Joe.

– O, am să...

– Lana, Ethan spune că a venit timpul.

– O, nu. Dar...

– Ethan spune că Joe e pregătit. Are doar nevoie ca Eddie să-l lase să se ducă.

– Trebuie să fiu acolo, zise Lana cu ochii înotând în lacrimi.

– Du-te, spuse Fallon, ridicându-se. Terminăm noi de gătit mâncarea pentru cină. Du-te la Joe!

Fără să ezite, Lana nici nu-și luă haina, ci plecă într-un flash.

Îi găsi pe Eddie, pe Fred și pe toți copiii așezați pe jos, în camera de zi de la fermă. Joe se odihnea cu capul în poala lui Eddie. Ethan, fiul cel bun și puternic al Lanei, era îngenuncheat alături și îi mângâia capul lui Joe, în timp ce câinele respira cu mare greutate.

Lana îngenunche lângă Ethan și puse o mână pe bătrânul, credinciosul câine. Și știu că fiul ei avea dreptate. Venise vremea. Se uită în ochii lui Eddie și aproape că i se frânse inima văzând speranța din ei.

– Nu vrea să mănânce. Probabil că ai putea...

– E atât de obosit și toate îl dor, șopti Ethan, mângâindu-l fără oprire pe Joe. Nu vrea să se ducă până ce nu-l lăsați voi. O să se lupte ca să nu se odihnească, pentru că vă iubește atât de mult. Încă mai visează. Visează că aleargă după mingi și bețe și că face plimbări lungi, jucându-se cu voi toți.

Ethan îl consolă cu mâini blânde, neobosite, pe bătrânul câine. Și-i citi lui Joe în suflet.

– Jem, Scout și Hobo aleargă și se joacă, dar el nu poate decât să se uite. Vrea să alerge din nou, să se joace, dar n-o va face decât dacă îi spui că îl lași să plece. Îi e dor de Lupa și știe că Lupa îl așteaptă, îl așteaptă să se ia la trântă și să alerge cu el. Dar tu trebuie să-i spui că poate să se ducă.

– Chiar crezi asta? întrebă Eddie şi-şi şterse lacrimile de pe obraji. Că o să se ducă undeva unde o să poată să alerge, să fugărească mingi şi să se joace cu Lupa. Chiar crezi asta?

– O ştiu. Harper şi Lee ai noştri sunt acolo acum. Vor să-l cunoască.

– Poate să primească o minge roşie? întrebă Willow, îngropându-şi părul creţ şi roşcat în umărul mamei ei. Vă rog, poate să primească o minge roşie?

– Sigur că poate, zise Fred plângând şi o sărută pe Willow pe creştet.

Apoi îi luă mâna lui Eddie şi i-o sărută.

– Bine, bine. Haideţi şi luaţi-vă rămas-bun!

Eddie trase aer în piept, iar Joe îşi ridică spre el privirea plină de dragoste şi de încredere.

– Mi-ai salvat viaţa. Cred că ne-am salvat unul pe celălalt. Am avut multe aventuri împreună, nu-i aşa, băiete? Tu du-te acum. Odihneşte-te şi lasă totul în urmă. Apoi găseşte-l pe Lupa şi cunoaşte-i pe Harper, pe Lee şi pe toţi ceilalţi. Du-te şi vânează nişte veverite.

Joe îi linse mâna lui Eddie şi, cu un oftat, adormi pentru totdeauna.

Mai târziu, pe când se întorcea acasă purtând o haină împrumutată, Lana îşi trecu un braţ pe după umerii lui Ethan.

– N-ar fi reuşit s-o facă, n-ar fi putut să-i dea drumul lui Joe fără ajutorul tău, Ethan. Nici eu nu sunt sigură c-aş fi putut.

– Nu voiam să-i dau drumul, dar el avea nevoie de asta.

Ethan se uită în urmă.

– Au pus lumânări la ferestre, ca el să-şi găsească drumul.

– O să aprindem şi noi. Uite, zise Lana, schiţând un gest cu mâna. Am făcut-o deja.

– O să se întoarcă, să ştii. O să-şi găsească drumul înapoi după o vreme. Înapoi la Eddie. Oamenii o fac, unele animale la fel, atunci când iubesc destul de tare.

Ethan o privi, iar Lana avu un şoc realizând că băiatul ei cel mic era la fel de înalt ca ea.

– De asta nu ne pot înfrânge, spuse Ethan. Nu ştiu de ce vor să ne omoare, să distrugă tot ce-i bun. Pot să simt ce simt ei, dar nu

pot înțelege. Știu că ne pot face rău, că pot să ne jefuiască, dar nu ne pot învinge, pentru că putem iubi un câine bun destul de mult încât să-i dăm drumul să se ducă, deși ne doare. Pot să pârjolească pământul, însă noi îl vom planta. Pot să-l pârjolească din nou, căci noi vom planta din nou. Nu ne pot opri. Nu pot câștiga.

– O, Ethan.

Lana îl trase mai aproape de ea și păși împreună spre luminile care străluceau la ferestre.

– Vorbele tale sunt chiar ceea ce aveam nevoie să aud în seara asta.

– Trebuie să-mi dai voie să plec cu Fallon.

– Asta n-aveam nevoie să aud.

– Le trebuie personal auxiliar care să se ocupe de cai, de vânătoare și de câinii de luptă. Pot să lupt, dar aș fi mai util eliberând de alte treburi un soldat bun. Ție, mamei mele, ți-a venit vremea ca și tu să-mi dai drumul.

– Ai vorbit deja cu tatăl tău despre asta.

– Acum vorbesc cu tine. Toți plecați, doar eu rămân aici.

– Ceea ce faci aici e...

– Sigur, e important. Dar nu mai sunt copil și am abilități care pot să mă ajute și o să mă ajute într-o luptă. E timpul să le folosesc. Trebuie să mă lași să plec.

– Zeii îmi cer atât de multe, zise ea, ridicându-și privirea către cer. Vorbește cu Fallon. N-am să mă împotrivesc. Dar te rog ceva. Să cinăm fără să vorbim de război. Să spunem povești cu și despre Joe. După aceea, o să vorbim despre asta și despre orice altceva trebuie să ne mai spună sora ta.

– O să ne spună și că ea și Duncan au aterizat în pat?

– Eu... Ethan!

Zâmbetul larg de pe chipul lui i-l aduse înapoi pe băiețelul ei.

– De unde știi despre asta?!

– Mi-a șoptit o păsărică.

Lana izbucni în râs.

– Ești unul dintre puținii care pot spune asta – și chiar să fie adevărat. Dar ține informația pentru tine.

Ea se opri la ușă.

– Vorbesc serios.

– Tata nu ştie.

– Nu uita: doar poveşti cu Joe, repetă Lana, apoi deschise uşa.

După cină, cu vasele spălate şi după ce poveştile depănate mai domoliseră durerea pierderii, Lana turnă vin pentru ea şi Fallon. Travis, care se întorsese de la Arlington, aduse nişte beri pentru el şi Simon.

Ethan se uită la ceaiul din ceaşca lui.

– De ce nu pot să beau şi eu o bere? Fallon a băut bere pe când era de vârsta mea.

– Un pic mai mare, îl corectă Lana.

– Şi tocmai pusese jos un bărbat de o sută douăzeci şi cinci de kile, îşi aminti Simon. Fără ajutorul magiei. Fă şi tu asta, iar eu personal o să-ţi ofer prima bere. Între timp...

– Între timp, repetă Fallon, sunt câteva lucruri pe care vreau să le discutăm înainte de şedinţa oficială. Vreau să aflu care e situaţia răniţilor şi a celor salvaţi, dar înainte de asta trebuie să vorbesc cu voi despre prizonieri.

– Am interogat vreo şaizeci până acum, îi spuse Simon. Printre ei se găsesc şi nişte duri. Apoi mai sunt unii încorporaţi, dacă îi poţi numi aşa pe nişte oameni strânşi cu arcanul şi obligaţi să intre în armată. Sunt unii nu cu mult mai în vârstă decât Ethan, luaţi de la familiile lor, puşi să se antreneze în tabere în care li se vorbea mereu despre ameninţarea Nepământenilor. Şi cei mai mulţi, aproape toţi, au în familii membri cu puteri magice.

– Îi întorc împotriva noastră sau cel puţin încearcă, spuse Travis, aruncând o privire cruntă şi dându-şi berea pe gât. Pentru ei nu suntem diferiţi cu nimic de Nepământenii Malefici. La naiba, mulţi se aşteaptă să fie torturaţi, aşa cum au făcut-o ei cu alţii, sau ca noi să chemăm fulgere care să-i răpună pe loc.

– Sunt îndoctrinaţi, spălaţi pe creier. Ştim asta.

Fallon ridică o mână.

– Putem şi am reuşit să-i aducem pe unii de partea noastră. E vital să continuăm. Dar, pentru cei hotărâţi în continuare să ne extermine, trebuie să găsim o altă soluţie. În cazul unora precum

Hargrove, asta va însemna închisoarea pe viață. Însă nu putem să-i condamnăm pe alții, cu miile, la același lucru. Există o soluție pentru noi, pentru ei.

– Cum ar fi? întrebă Simon.

Fallon le povesti despre insule, le expuse ideile de bază, pe care ea și Duncan le stabiliseră.

– Putem să folosim închisoarea pentru tipii care-s cei mai duri dintre cei duri, iar strămutarea în insule – pentru cei despre care credem, despre care sperăm să-și construiască un alt fel de viață.

– E destul de radical, începu Travis, dar Simon clătină din cap.

– Au existat precedente. Englezii trimiteau oameni aici, pe când pământurile astea se numeau „Colonii". La fel trimiteau și în Australia.

– Pe atunci, oamenii ăia erau trimiși fără să aibă de ales, contractați ca servitori. Noi le vom da de ales, adăugă Fallon. Și vor avea un fel de libertate. Poate că nu e alegerea perfectă: închisoare sau strămutare. O să avem nevoie de un fel de consiliu care să stabilească cine poate alege să se întoarcă și când. Va trebui să calculăm ce provizii, echipamente și resurse să trimitem împreună cu ei. E o treabă complicată, unde mai pui că vor fi destui care să se împotrivească soluției de a oferi inamicului o alegere.

– Dar e lucrul corect de făcut.

Deși nu vorbise până acum, Lana ascultase, cântărise și își cercetase mintea și inima.

– Pe drumul încoace, prima dată, i-am văzut pe cei care, cu sau fără puteri, nu pot fi salvați. Chiar și înainte de Pieire era la fel. Dar am văzut și oameni care, fiind speriați sau disperați, făceau lucruri pe care altfel nu le-ar fi făcut niciodată. Mi-am folosit puterea ca să rănesc, ca să ucid și am s-o fac din nou. E o alegere cu care trebuie să trăim cu toții, pentru că asta cere lupta pe care o purtăm. Dar noi nu suntem asemenea celor împotriva cărora luptăm, iar când există o alegere, atunci alegem ceea ce-i corect. Soluția găsită de Fallon este cea corectă.

– N-aș fi putut s-o spun mai bine, zise Simon, ridicând berea în cinstea Lanei. Haideți să vedem cum am putea prezenta lucrurile. Trebuie să avem răspunsuri atunci când o să ne confruntăm

cu argumentele celor care n-o să fie de acord. Vrei să participe şi Duncan la asta?

Ethan chicoti, iar Fallon îi aruncă o privire ameninţătoare. Simon rămase nedumerit.

– Ce e?

– Nimic.

Lana zâmbi şi-l atenţionă pe Travis printr-un semnal magic, matern, apoi spuse:

– Katie o să se bucure, cu siguranţă, să-l vadă pe Duncan. Haideţi să lăsăm discuţia pe mâine! Aşadar, unde sunt, mai exact, insulele astea?

– Am hărţi, zise Fallon şi se duse să-şi aducă geanta, apoi întinse hărţile pe masă.

Coborând, în sfârşit, de la etaj, ea simţi că găsiseră răspunsul la cele mai multe întrebări. Mai simţea şi că frontul comun făcut de familia ei însemna o forţă redutabilă, care putea face faţă eventualelor critici.

Deschise uşa camerei ei, iar Duncan se ridică de pe scaun şi dădu deoparte caietul de schiţe.

– Dar a durat ceva, nu glumă.

– Nu ştiam că erai aici. Am lucrat la detaliile pentru planul cu insulele. Ar fi trebuit să vii sus, la noi. În fine...

– E un pic ciudat ca familia ta să fie la etaj, iar dacă tatăl tău mă prinde aici, mă cotonogeşte. Şi totuşi...

– Şi totuşi...

Ea încuie uşa şi se duse la el.

Capitolul 14

Fallon se întrebă, în timp ce soseau comandanții, cât timp avea să mai dureze aerul festiv după ce-și termina ea de prezentat ideea.

Îl salută pe Mick și trase, amuzată, de coada lui împletită într-o parte, pe care și-o vopsise în albastru.

– E o chestie a elfilor, îi spuse el.

– Dacă spui tu.

– Mulți dintre metamorfi își tatuează animalele lor de spirit. E o modalitate de a...

– A-ți accepta originile, termină Fallon propoziția.

Se uită în jur, la mulțimea de oameni.

– E și o declarație. Cei înzestrați cu puteri magice nu ascund cine și ce sunt. Îmi place.

Duncan se apropie de ea și o luă pe după umeri într-un fel care făcu să-i dispară lui Mick zâmbetul de pe față.

– Salut, Mick. Îmi place șuvița albastră. A venit Mallick.

– O, făcu Fallon și se întoarse să se uite după el. Nu mă așteptam...

Privind înapoi, văzu durerea din ochii lui Mick, o simți. Înainte să poată vorbi, el făcu un pas în spate, rigid.

– Am chestii de făcut.

– E greu pentru el, comentă Duncan, făcând-o pe Fallon să-l privească lung.

– Ce știi despre asta?

– Doamne, Fallon, doar am ochi să văd. Văd cum se uită la tine, probabil pentru că şi eu mă uit la fel.

– Ai venit aici să-mi spui despre Mallick, sau ca să-ţi dovedeşti drepturile asupra mea?

– Ambele.

– Măgarule!

Fără să se supere, Duncan ridică din umeri. Fallon traversă încăperea şi se duse la Mallick.

– Ţi-ai lăsat albinele.

– O să fie acolo atunci când am să mă întorc. M-am gândit că azi s-ar putea să ai nevoie de mine aici.

– Aşa e. Mă bucur că ai venit. Mă aştept să întâmpin destule împotriviri la planul pe care vreau să-l propun azi.

– E o propunere?

– Ceea ce am văzut în D.C., dincolo de bătălie. În încăperile puterii, aşa cum erau? La asta n-o să ne întoarcem.

Se gândi la şuviţa albastră împletită a lui Mick, la tatuajele animalelor de spirit.

– Se formează triburi, Mallick, iar odată cu ele apare şi mândria. Au nevoie să-şi facă vocile auzite. Şi chiar şi...

– Trebuie să fie conduşi şi să fie uniţi în scopul pe care îl urmăresc. Trebuie să se stabilească legi pentru pace, astfel ca aceasta, odată câştigată, să poată fi păstrată. Asta e treaba ta.

– Atunci aş face bine să încep. Vrei să stai alături de mine?

– Întotdeauna.

Fallon surprinse privirea tatălui ei în timp ce se îndrepta spre masa cea mare, şi dădu din cap. Simon îi făcu semn lui Colin şi o atinse pe Lana pe braţ.

Se aşezară, iar ceilalţi le urmară exemplul.

– Ştiu că avem cu toţii poveşti despre lupta din D.C., începu Fallon. Ne-am îngropat morţii şi ne-am îngrijit răniţii. Vă sunt recunoscătoare tuturor pentru că v-aţi asumat sarcina conducerii. Iată ce ne va conduce de la victoria de acum la cea din New York!

Ascultă uralele şi strigătele de luptă, bubuitul pumnilor în masă. Triburile se formează, se gândi Fallon din nou, şi tobele războiului încă mai răsunau.

– Am condus zece mii de soldaţi în D.C., zise ea cu voce ridicată, ca să acopere zgomotul. Vom conduce mai mult de zece mii în New York. Acolo domnesc Nepământenii Malefici, iar Cetele de Ucigaşi ard şi jefuiesc la hotarele oraşului. Domnia lui Hargrove s-a terminat, dar mai există armată care ne vânează fără milă, la fel ca pe Nepământenii Malefici, care, ca să-şi sporească trupele, recrutează cu forţa inşi lipsiţi de puteri magice, şi enclavele Războinicilor Purităţii, care ţin sclavi şi organizează execuţii.

– N-o să mai fie la fel de mulţi după ce o să cucerim New Yorkul, zise John Little, bătând din nou cu pumnul în masă. O să-i distrugem. O să-i închidem. Trupele mele sunt pregătite.

Fallon încuviinţă din cap şi se folosi de cuvintele lui.

– Cu toţii vom fi pregătiţi. Dar avem nevoie de peste zece mii de oameni. De peste zece mii, repetă ea. Unii dintre cei pe care i-am închis au fost recrutaţi forţat. Au fost obligaţi să lupte. Ar lupta pentru noi sau ne-ar servi drept trupe de rezervă.

– Dar câţi au ucis ei din rândurile noastre? întrebă Little.

– Dar noi câţi am ucis din rândurile lor?

Duncan preluă ştafeta.

– Jamie Patterson, începu el, şaptesprezece ani, fără puteri magice. Luat dintre ai lui într-o acţiune militară de recrutare forţată. I-au luat şi familia: pe sora lui, elfă, paisprezece ani, alături de părinţi. I-au spus că sora avea să-i fie ţinută într-un centru de detenţie. Tatăl se ducea la alt centru de antrenament, iar mama – la altul. După cinci ani aveau să fie lăsaţi la vatră. Dacă îndrăznea să dezerteze, dacă refuza să lupte, el, împreună cu restul familiei, riscau să fie judecaţi ca trădători şi executaţi.

– Poate că asta e povestea lui, începu Little, dar...

– E adevărul lui, îl corectă Duncan. Sora lui, Sarah Patterson a fost în închisoarea din D.C. Ce facem, îl ţinem închis? Îi spunem fetei că el a luptat împotriva noastră – sigur, a fost obligat –, dar asta e?

– Mai sunt o sumedenie cu poveşti similare, luă şi Simon cuvântul. Oare noi nu luptăm chiar ca să împiedicăm aşa ceva?

– Oameni buni, eu am un suflet generos, zise Little, trecându-şi mâinile peste faţă. Dar cum să avem încredere în ei?

– Cum avem încredere în oricine vine la noi? întrebă Lana. Nu toată lumea care ajunge în comunităţile noastre are intenţii bune.

– Afurisitul de Kurt Rove, bombăni Eddie. Sigur că printre ei mai sunt şi ticăloşi, frate, dar nu-i poţi pune pe toţi în aceeaşi oală.

– Ar trebui să li se dea de ales, zise Fallon, apoi aşteptă preţ de câteva clipe. Cei care pot şi vor să lupte pentru noi – s-o facă. Să se antreneze sub comanda unor şefi de încredere ai noştri. Cei care nu pot sau nu vor să lupte ne pot ajuta în alte feluri. Dacă sunt pricepuţi la ceva, atunci să-şi ofere serviciile în domeniul respectiv. Iar cei care au familii vor şti, având şi cuvântul nostru, că vom face tot ce e posibil ca să le găsim familiile şi să-i aducem împreună.

– Avem doi metamorfi, gemeni, zise Mick, bătând cu degetele în masă şi ocolindu-i privirea lui Fallon. Au venit la vreo câteva zile după ce am cucerit Plaja. Au fost în detenţie vreo şase, şapte ani, nu ştiu nici ei exact, au pierdut şirul. Au reuşit să scape atunci când nişte Ucigaşi nebuni au atacat centrul de detenţie. Pe când i-a prins armata, erau vreo opt. Părinţii au încercat să-i oprească pe soldaţi, s-au luptat cu ei. Soldaţii au ucis-o pe mama gemenilor chiar în faţa lor, le-au dat foc la casă, l-au luat pe tatăl lor târâş. L-au împuşcat, aşa că fiii lui nu ştiu dacă mai trăieşte.

Se uită la Little şi în jurul mesei.

– Cu toţii am auzit poveşti similare. Nu ştiu cum putem să transformăm prizonieri în prizonieri, pentru că ei asta au fost.

Little pufni:

– Unii dintre ei se vor dovedi ticăloşi.

– Dacă închidem toţi ticăloşii, spuse Mick rânjind, cum rămâne cu noi doi?

– Bine, bine, flutură Little din mână, izbucnind în râs.

Thomas se aplecă în faţă, spre masă.

– Cum verificăm cine a fost recrutat cu forţa sau cine are cu adevărat familie?

– Avem registre, baze de date, zise Chuck. Încă le mai parcurgem. Avem o cantitate mare de documente din D.C., deci va dura o vreme.

– Facem progrese, zise Arlys, care, ca de obicei, își lua notițe. Cei mai mulți au fost recrutați între vârstele de cincisprezece și treizeci și cinci de ani. E o practică veche de douăzeci de ani. Unii dintre cei recrutați forțat au fost și îndoctrinați. S-au adaptat, fie prin natura lor, fie prin prisma timpului trecut, cine știe. Dar n-am găsit pe nimeni care să fi fost lăsat la vatră. Odată prinși, nu le mai dădeau drumul.

Își puse jos notițele.

– Există, de asemenea, numeroase documente despre procese și execuții. Unii care au încercat să scape, alții care, pur și simplu, nu i-au mulțumit pe comandanții lor. Aceștia din urmă i-au dat drept exemple ca să-i „motiveze" pe ceilalți.

– Ce nenorociți! zise Little, lăsându-se pe spate. Dar pe cei care s-au aclimatizat sau cum vreți să-i spuneți, pe ăștia nu-i putem elibera și nu le putem da arme.

– Sunt de acord, zise Thomas, iar murmurele reîncepură în jurul mesei.

– Cât timp îi putem ține închiși? întrebă Eddie. Câte trupe trebuie să folosim ca să-i păzim? În plus, trebuie hrăniți, tratați medical, îmbrăcați!

– Iar după ce vom câștiga? interveni și Will. Ce facem atunci?

– Sunt deja foarte mulți.

Troy se uită în jurul mesei, pe când oamenii vorbeau cu toții deodată.

– Unde să ținem și mai mulți? întrebă el.

– Nu le putem da drumul. Și, cu siguranță, n-o să începem să organizăm execuții. E un cerc vicios, insistă Little. Asta e.

– Nu trebuie să fie. Mai există o cale, zise Fallon și se întoarse spre Mallick. Vrei să le arăți?

El ridică din sprâncene, vizibil surprins că ea îi dădea cuvântul.

– Prea bine.

Se ridică și, după câteva clipe de gândire, ridică palmele întinse și făcu să apară o hartă cu două fețe.

– Asta e lumea. Un loc imens, cu mari întinderi de pământ, cu mări şi oceane vaste. Mare parte din această lume este acum pustie, nepopulată.

– Câţi sunt, Kim? întrebă Fallon.

– Hmm, îşi ţuguie Kim buzele. Cele mai multe rapoarte au calculat o pierdere de cam optzeci la sută din populaţia de dinainte de Pieire. Chiar şi în anii de atunci, cu morţi şi naşteri, nu poate să fi avut loc o creştere prea mare a populaţiei. Cam două miliarde. Pare mult, dar nu e, dacă ne gândim că Pământul are cam 520 de milioane de kilometri pătraţi.

– Când ai fost tocilar... bombăni Poe, alegându-se cu o lovitură de cot în coaste.

– Cât din asta e apă?

– Cam şaptezeci la sută.

– Vast, zise Fallon, uitându-se din nou la Mallick. Iar abilitatea noastră de a călători pe suprafeţe întinse de apă nu mai e ce-a fost. Lipsă de combustibil, pricepere, echipament.

– În largul oceanelor sunt insule, continuă Mallick. Unele au fost şi sunt locuite. Altele nu au fost sau nu mai sunt locuite. Aici şi aici sunt două dintre ele.

Cu un gest, indică două insule mici, care luceau pe hartă.

– Sunt locuibile. Există vânat şi apă proaspătă, resurse naturale, pământ care poate fi lucrat.

Interesat, Thomas studie insulele, poziţiile acestora.

– Modalitatea de transport?

– Staţi aşa, staţi aşa! flutură Little din mâini. Vreţi să le oferiţi prizonierilor vacanţe pe insule tropicale? Păi, la naiba, vreau şi eu!

– Nu e nici pe departe vorba despre o vacanţă, îl corectă Fallon.

– Palmieri, plaje?

Controversele se înfiripară în jurul mesei. Cuvinte aprinse, altele temperate, altele furioase.

– Ajunge! se răsti Mallick, pe când Fallon rămase tăcută. Sunt de mult pe lumea asta. Am văzut mărirea şi decăderea unor puteri, războaie după războaie. Chiar şi în somn eram martor la ele.

Lumina trebuie întotdeauna să caute lumina. În acea lumină sunt umbre care trebuie alese cu grijă. Ce contează pentru voi dacă cei pe care i-aţi învins simt briza caldă sau culeg fructe dintr-un pom? Umbra pe care am ales-o e izolarea. Unii n-o să-şi mai vadă niciodată căminul. Iar dacă unii îşi construiesc o viaţă, ba chiar găsesc mulţumire în asta, vă afectează pe voi cumva? Asta nu face decât să estompeze umbra pe care am ales-o.

– Hargrove...

– O să-şi petreacă restul vieţii în spatele gratiilor, îi spuse Fallon lui Little. La fel şi cei asemenea lui. Însă există soldaţi, John, la fel ca noi, ca toţi ceilalţi. Unii au familii, alţii şi-ar putea întemeia familii şi, făcând asta, ar putea să înţeleagă răul pe care l-au comis.

– Pot să adaug ceva din punct de vedere practic? interveni Duncan. Provizii, securitate. În felul ăsta le dăm suficient cât să se poată descurca la început, în loc să ne împuţinăm resursele pentru perioada în care-i ţinem aici în condiţii umane. Faceţi voi socoteala, le sugeră Duncan. Câte kilograme de carne, de grâne, câţi litri de apă proaspătă, câte provizii de natură medicală şi câte resurse de personal ar consuma? Am fost pe insulele alea. Da, sunt frumoase. Dar există şi purici de nisip, şerpi, sezon ploios şi uragane. Va trebui să-şi planteze propriile recolte, să-şi construiască propriile adăposturi, să vâneze pentru carne, să pescuiască, să descopere cum pot trăi înconjuraţi de mii de kilometri de ocean.

– Cum rămâne cu securitatea? întrebă Mick.

– Ne bazăm pe oamenii mării, în principal, îi spuse Duncan, iar Mick aprobă.

– Da, pot să accept asta. Trebuie să fim mai buni decât ei. Ei, dacă ne prind, ne omoară sau ne aruncă într-o gaură până când murim acolo. Trebuie să fim mai buni de atât.

– S-ar putea să-mi placă mai mult dacă insulele ar fi în Marea Nordului, zise Colin, ridicând din umeri. Însă Mallick are dreptate. Cald sau rece, asta nu ne afectează pe noi.

– Suntem de acord? întrebă Fallon, uitându-se în jurul mesei.

– Cu ce îi vom echipa? întrebă Troy. Ce cantități și pentru cât timp? Ce se întâmplă dacă printre ei se află și copii?

– Avem pregătite toate astea, dar, înainte să vorbim despre ele, trebuie să ne punem de acord asupra ideii.

– Tu ești Aleasa, îi zise Troy.

– Nu port singură această luptă. Toată lumea are un cuvânt de spus.

– Atunci eu sunt de acord.

De jur împrejurul mesei, toată lumea își exprimă acordul. Însă John Little își umflă obrajii.

– Poate că mai putem discuta ideea cu Marea Nordului.

– Hai să vedem cum funcționează asta mai întâi, zâmbi Fallon.

Stabiliră logistica împreună cu Kim și Chuck – cei doi tocilari – care primiră sarcina să calculeze rația de provizii necesară fiecărui om. Simon, Travis și alți cititori de gânduri aveau să lucreze ca să descopere care dintre prizonieri erau mai potriviți să fie aleși. La asta avea să-i ajute Arlys, care să confirme informațiile din registrele găsite, și Rachel, care să confirme starea de sănătate a candidaților.

Cu țelul optimist de a transfera cinci sute de prizonieri în zece zile, Fallon trecu la subiectul New York și la planurile de luptă.

După ce-și întinse noile ei hărți pe masă, ea își ridică, sâcâită, privirea, atunci când dădură buzna înăuntru Ethan și Max.

– Scuze, zise Ethan iute, dar trebuie să vii afară. E cineva aici pe care... trebuie să-l vezi.

Cu mâna pe mânerul sabiei, Fallon ieși pe ușă împreună cu Duncan, dar și cu Mick.

În grădina acoperită de zăpadă se afla o femeie, Părul, de un roșu aprins, i se revărsa până aproape de talie. Purta o haină albă cu guler și manșete de blană. Arăta ca ieșită dintr-o carte de povești, împodobită cum era cu sclipiri de diamante pe degete și la urechi.

N-avea asupra ei nici o armă la vedere, dar cei doi bărbați care o flancau, îmbrăcați în negru din cap până-n picioare, aveau săbii la cingătoare, cu teci incrustate cu pietre scumpe.

Fallon simți pulsația puterii, care se potrivea de minune cu încrederea pe care o oglindeau ochii de un verde-smarald și o mărturisea arcul buzelor roșii-rubinii.

Femeia vorbi cu accentul cântat, fermecător, al Franței:

– Vin în bună pace, Fallon Swift. Eu sunt Vivienne din Quebec. Am venit să-ți ofer o alianță.

Fallon văzu cum privirea îi trecu de la Duncan la Mick, cum ochii ei asemenea pietrelor prețioase sclipiră, aprobatori și, în același timp, plini de cochetărie.

– Putem vorbi? Ce-ar fi să-i lăsăm pe bărbații noștri cei frumoși aici, iar noi două să discutăm puțin *tête-à-tête*?

– Prea bine.

– Stai așa, Fallon!

Ea îi dădu lui Mick mâna la o parte de pe brațul ei.

– E în regulă. Vrei să-i transmiți mamei mele că avem un oaspete și s-o rogi să ne aducă niște cafea în salon?

– Cât de amabil din partea ta! zise Vivienne, pășind – aproape lunecând – pe zăpadă.

Fallon îi simți parfumul pătrunzător și-i studie frumusețea. Impecabilă.

Fascinată, o conduse spre partea din față a casei.

– Ai făcut cale lungă.

– Da. Regis, unul dintre însoțitorii mei, e vrăjitor, așa că am făcut saltul până aici.

„Flash-ul", se gândi Fallon.

– Nu ești vrăjitoare, ci metamorf.

– Pricepi repede lucrurile. La rândul meu, am observat că ai doi bărbați chipeși îndrăgostiți de tine. Și eu am bărbați îndrăgostiți de mine. E plăcut, nu-i așa? Am crezut că Aleasa e o ființă dură și – cum se spune – asprită de bătălii? Însă tu ești foarte drăguță.

Fallon deschise ușa și o pofti înăuntru.

– Intră, te rog!

– A! făcu Vivienne, privind în jur de-a lungul holului de la intrare, spre salon și spre focul care ardea cu trosnete. Cât de... confortabil e!

– Pot să-ți iau haina?

– Da, te rog.

Vivienne se plimbă în timp ce-și descheia haina.

– Am crezut că tu ai avea... care e cuvântul? *Elegant*? Da, că Aleasa ar avea o locuință mult mai măreață.

– Există încă oameni care trăiesc în peșteri sau în adăposturi improvizate. Asta e măreț.

– *Bien sûr.*

Pe sub haina pe care i-o întinse lui Fallon, Vivienne purta o rochie lungă, albă, mulată pe corpul ei cu rotunjimi plăcute, iar cizmele îi erau de asemenea albe.

– Însă Aleasa nu-i oricine, nu?

– Te înșeli în privința asta. Te rog, ia loc. *Préférez-vous que je parle français?*

Vivienne ridică din sprâncene și izbucni într-un râs cristalin, muzical.

– *Vous parlez très bien français.*

– *Merci.*

– Dar mi-ar plăcea să vorbim în engleză. Vreau să mă perfecționez.

– Prea bine.

Fallon se întoarse și o ajută pe Lana, care adusese cafeaua, să pună tava pe masă.

– Mamă, ea e Vivienne din Quebec. Iat-o și pe mama mea, Lana.

– Mă bucur foarte mult s-o întâlnesc pe mama Alesei. Am auzit multe povești despre tine.

– Am auzit și eu câteva despre tine, îi răspunse Lana.

– Sunt măgulită. V-ați deranjat pentru mine. *Merci.*

Vivienne se așeză, iar Fallon puse tava jos.

– Vă las să discutați, spuse Lana.

– Nu, rămâi, o rugă Fallon, apucând-o de mână. Suntem între noi, fetele, așa-i, Vivienne?

– Încântător.

– Lapte, zahăr?

– Ambele. Şi câteva prăjiturele, te rog. La dulce nu rezist. Îmi plac prăjiturile, lucrurile frumoase şi bărbaţii chipeşi. Cei pe care i-am văzut mai devreme... îţi sunt amândoi amanţi?

Fallon turnă cafeaua şi se aşeză.

– Nu, unul îmi ajunge.

– Eu sunt foarte lacomă, zise Vivienne, luând două dintre prăjiturile cu glazură de parcă ar fi vrut să dovedească asta. Eram copil pe când a venit Pieirea, şi multă vreme după aceea a fost foamete. Tata a murit din cauza asta, iar eu şi *maman* a trebuit să ne ascundem atunci când eu m-am transformat. *Maman* se temea pentru mine, vedeţi voi. Şi se temea şi de mine. N-aveam decât zece ani. A fost ucisă înainte să împlinesc treisprezece ani.

– Îmi pare tare rău.

Vivienne dădu din cap spre Fallon, în semn de mulţumire pentru compasiunea ei.

– Au omorât-o cei cărora voi le spuneţi Ucigaşi. N-am fost suficient de iute ca s-o salvez, dar i-am ucis pe toţi. Şi atunci am jurat pe sângele mamei mele că n-aveam să mă mai ascund, că n-aveam să mai trăiesc în foame şi în frig, că n-aveam să mai trăiesc în frică.

Ea gustă o prăjitură.

– Am jurat să fac un loc în care nimeni să nu mai ucidă vreo mamă. Mi-am folosit resursele ca să creez ceea ce-mi trebuia. Acum Quebecul e al meu. Sau cel puţin mare parte din el, deocamdată. Am o casă frumoasă şi soldaţi. Amanţi.

Muşcă din prăjitură, zâmbind.

– Sclavi?

– Nu. Nimeni n-are drept de proprietate asupra altcuiva. Servitori, da, am servitori. Dar sunt liberi, nu obligaţi să slujească. Au hrană, adăpost, haine. Le dau de lucru, dacă vor, şi sunt liberi să stea sau să plece. Le oferim protecţie împotriva Nepământenilor Malefici, Cetelor de Ucigaşi şi altora asemenea. Aceştia sunt oamenii mei, să ne înţelegem. Eu nu fac foamea şi nici ei n-o fac. Iar cafeaua asta este excelentă, mulţumesc. Noi n-o avem aşa de

bună. Am făcut troc pentru niște cafea, dar nu este de calitatea celei de aici.

– O să-ți dăm niște boabe ca să le iei cu tine, zise Lana.

– E foarte amabil și generos din partea voastră, zise Vivienne, mușcând delicat din cea de a doua prăjitură și lingându-și puțină glazură de pe deget.

– *Maintenant*, regulile mele nu sunt neapărat ale voastre, dar luptăm împotriva unui inamic comun. Ați obținut o mare victorie. V-aș oferi o alianță. Am două mii de soldați. Aproape, adăugă ea, zâmbind.

– Ne oferi o alianță *după* ce noi am obținut o mare victorie.

– Desigur. Dacă ați fi fost înfrânți, soldații mei, oamenii mei, ar fi suferit alături de ai voștri. Consiliul și generalii mei m-au sfătuit și mi-au spus că, probabil, veți avansa spre New York în nici un an. Poate chiar în următoarele șase luni. M-aș alia cu voi. V-aș oferi credința mea. E o hotărâre pe care nu o iau niciodată cu ușurință. Eu am ales lumina, adăugă ea. Nu așa de strălucitoare, poate, ca a ta, dar e lumină.

– Iar pentru credința oferită și cei două mii de soldați, ce dorești în schimb?

– Quebecul, zise Vivienne și-și împreună în poală mâinile frumoase, împodobite cu inele sclipitoare. Siguranță pentru oamenii mei, pentru regatul meu. Promisiunea ca tu și soldații tăi să nu ne invadați, să nu luați ceea ce am creat și aș mai putea crea. Tu te îndrepți spre nord, e cu putință ca aceia care se luptă acolo să se ducă și mai mult spre nord, iar atunci ar putea râvni la ceea ce am eu. Așadar, aș vrea o alianță. Promisiuni. Termeni ai unei înțelegeri. Oamenii mei vor lupta alături de ai tăi, iar tu vei respecta și proteja țara mea.

– Eu lupt alături de oamenii mei. Tu lupți alături de ai tăi?

– Eu nu sunt războinică, ci conducătoare. Cu toate astea, am grijă și păzesc ce-i al meu. Pot și să ucid pentru asta.

– Arată-mi!

Cu grijă, Vivienne își puse jos cafeaua și-și scutură firimiturile de pe degete. Apoi se transformă.

Fallon privi dragonul roșu ca focul, cu ochii de un verde sclipitor.

– Impresionant. Și doar al doilea pe care l-am văzut până acum.

Vivienne se transformă la loc.

– Suntem puțini. Nu știu de ce. Ai mai văzut un altul?

– De două ori. Mai mare, negru. E al întunericului.

– Mă întristează faptul că, fiind noi atât de puțini, unii tot aleg întunericul.

Ea ridică delicat din umeri și-și duse cafeaua la buze.

– În fine. Nu vreau să vă mai rețin, sper că o să te gândești la oferta mea.

– Așa voi face.

– Mă duc să-ți aduc niște boabe de cafea, spuse Lana.

– Foarte amabil, zise Vivienne, ridicându-se și strângându-i mâna lui Fallon. Sunt bună, dar sunt și egoistă. Însă nu le văd pe acestea două în... Ah! făcu ea, cu un gest de frustrare, turuind mai departe în franceză.

– În opoziție, îi spuse Fallon.

– Da, mulțumesc. Acestea două nu sunt în opoziție. Mint uneori, un amant, bunăoară. Atunci când e... simplu? Nu mint atunci când vine vorba de viață sau de moarte, de lumină sau de întuneric. S-ar putea să te mint, zise ea, cu un zâmbet vesel, dar nu în privința asta.

Lana se întoarse, iar Vivienne luă săculețul de pânză oferit și, după ce-și îmbrăcă haina, îl puse în buzunar.

– Vă mulțumesc foarte mult. Am să vă aduc un cadou cu ocazia revederii. Iar dacă ne înțelegem să încheiem o alianță, am să vi-l trimit pe generalul D'Arcy. E un om foarte inteligent.

– Drum bun, Vivienne!

– Și ție, Fallon Swift. La revedere, *Madame*!

Fallon o privi ieșind, ducându-se la oamenii ei și dispărând, împreună cu aceștia, într-un flash.

– E... interesantă, conchise Lana.

– Și complicată. Are umbre, dar nu aparține întunericului. Nu e ca ei, dar nici ca noi. O alianță. Două mii de soldați.

Fallon închise ușa.

– Are mai mult de două mii, altfel nu ne-ar fi oferit două mii.

– Acum, că spui, nu m-ar mira. E șireată. Șiretenia e un aliat bun.

– S-ar putea. Hai să vedem ce au auzit și ceilalți despre ea, ce altceva mai putem afla. Merită ca măcar să ne întâlnim cu acel general.

– Probabil că o să fie proteste din anumite părți.

– De parcă n-aș ști.

Fallon o privi pe maică-sa în timp se întorceau la ceilalți.

– Dar din partea ta?

– Nu. Ai nevoie de alianțe bune. New Yorkul nu înseamnă finalul. Nu mi-ai spus niciodată despre dragonul negru.

– A fost un vis vizionar, cu Petra.

Lana se opri și o strânse pe Fallon de braț.

– Petra.

– Ea îl călărea, cred. N-a fost un vis clar, iar până acum n-am fost sigură că era real. Trebuie să vorbesc cu Mallick.

– Hai să ducem jos niște mâncare, sugeră Lana. O alianță cu o regină-dragon s-ar putea să fie digerată mai ușor alături de o tocăniță.

– Ai dreptate.

Capitolul 15

În timp ce toți ceilalți se așezau la masă ca să mănânce, Fallon îi luă pe Mallick și pe tatăl ei deoparte și le povesti întâlnirea cu Vivienne.

– Am auzit de ea, confirmă Mallick. Zvonuri, frânturi de povești, bârfe. Din ce știu eu, are regatul ei, palatul și oamenii ei care îi sunt loiali. Este sau a fost mulțumită cu asta. Dacă a venit la tine, bănuiesc că e îngrijorată în privința unei invazii.

– Îi alungăm pe Nepământenii Malefici din New York, fu de acord Simon. S-ar putea ca ei să se îndrepte spre nord. Ea ar deveni mai vulnerabilă. Și vorbești serios despre dragon?

– Da, și e impresionantă.

– N-ar fi cel mai rău lucru să adăugăm un dragon și două mii de soldați trupelor noastre în bătălia împotriva New Yorkului. Și, adăugă el, e foarte posibil ca ea să aibă mai mult decât ne-a oferit.

Văzând că ea și tatăl ei gândeau la fel, Fallon se simți încrezătoare.

– Exact.

– La fel cum e foarte posibil ca ea să fi încheiat și alte alianțe.

– M-am gândit și la posibilitatea asta. Vivienne e deopotrivă deschisă și rezervată. Evident că vrea să păstreze ce-i al ei, și de ce n-ar vrea asta? Dacă sfătuitorii ei estimează că noi vom încerca să cucerim New Yorkul cam într-un an sau poate chiar în șase luni, probabil că inamicul crede același lucru. Dacă o putem adăuga în

rândurile noastre și poate și pe alții cu care are ea legături, eu sper că am putea acționa în următoarele șase-opt săptămâni.

– I-ai spus asta cumva?

– Stau de vorbă cu doi bărbați de la care am învățat să fiu rezervată, așa că nu, nu i-am spus. Și o să păstrăm informația pentru noi până când putem să fim siguri de ea. Ai vrea să te duci tu? îl întrebă pe Mallick. A spus că l-ar trimite pe unul dintre generalii ei aici ca să negocieze, dar mi-aș dori să am informații mai multe despre ea, despre oamenii ei, despre regatul ei. Tu ai putea obține toate astea. Te-ar respecta, unde mai pui că n-o să-și găsească omul dacă vrea să umble cu cine știe ce tertipuri.

– Desigur. Când?

– Cât de curând posibil. Ea a apărut brusc aici, așa că o să-i întoarcem favoarea. Aș vrea să-l iei pe Travis cu tine.

Fallon se uită la Simon.

– Fiind cititor de gânduri, probabil că el o să simtă mai mult decât o să vadă sau să audă. În plus, e diplomat și se pricepe la politică.

– O să-i placă. Și e o alegere bună. Însă, fără să cred că Mallick și Travis nu s-ar descurca în caz că dau de bucluc, te sfătuiesc să mai trimiți pe cineva cu ei. Cred că mai ai nevoie de cineva, de cel puțin încă o persoană.

– Mă gândeam la Meda. E femeie și e și șefă de trib. Și la Arlys. Reportera noastră. Travis o să vadă, o să audă și o să simtă, dar lui Arlys n-o să-i scape nici un detaliu. Ea știe, de asemenea, cum să negocieze și să conducă.

– Bune alegeri. Ești de acord, Simon?

– Da, e o echipă bună.

– Perfect. Atunci, haideți să trecem la treabă!

Fiecare avea un cuvânt de spus, se gândi Fallon mai târziu. Faptul că avea să apere acest drept cu sabia și cu scutul în mână nu-i ușura cu nimic povara de pe umeri.

Cu toate astea, după multe bombăneli, obiecții, discuții peste discuții, ea reuși să stabilească echipa de negociere și s-o pregătească de drum.

După ce comandanții plecară, Fallon se duse să-l caute pe Mick.

– Am o întrebare, îi zise Duncan, apucând-o de braţ şi trăgând-o afară. De ce nu mă trimiţi pe mine la Quebec?

– Din mai multe motive, răspunse ea, uitându-se înspre barăci, dar nezărindu-l pe Mick. În primul rând, Vivienne o să încerce să te seducă.

– Eşti geloasă?

Fallon îl privi şi aproape c-o umflă râsul văzându-i expresia îngâmfată pe chip.

– Dacă aş crede că i-ai cădea în pat, atunci nu te-aş mai invita într-al meu. Dar încercările ei legate de tine ar însemna, totuşi, o distragere, iar treaba asta trebuie să meargă strună, fără poticneli. În al doilea rând, echipa de acum e foarte echilibrat alcătuită. Vreau ca Travis să lucreze mai mult cu Mallick. Şi, nu în ultimul rând, nu te trimit acolo pentru că eu, tu şi Tonia plecăm la vânătoare.

– Aşa facem?

– După un dragon negru.

– Asta-i grozav. Când?

– În seara asta. Dar acum trebuie să vorbesc cu Mick.

– A plecat, îi spuse Duncan. A plecat în timp ce tu vorbeai cu Arlys şi cu Chuck despre sarcina ca ei să adune informaţii cu privire la roşcată.

– Dar...

Nu şi-a luat nici măcar la revedere, se gândi ea.

– Nu pot să las lucrurile aşa. Trebuie să rezolv asta.

– Nu poţi să le rezolvi pe toate, Fallon. Tipul e îndrăgostit de tine. Ar trebui să mă deranjeze, dar, la naiba, nu poţi să nu-l placi. Şi, în plus, luptă ca un turbat.

Poate că n-avea cum să le rezolve pe toate, dar problema legată de Mick era cu totul altceva.

– Trebuie să încerc. Nu pot să-ţi explic cât de tristă, de singură şi de furioasă am fost în primele săptămâni petrecute cu Mallick, şi cât de dor îmi era de familia mea. Iar Mick mi-a fost aproape. A contat. El contează.

– Înţeleg asta, dar...

– Ce să-i spun?

Duncan se holbă la ea fără să-i vină să creadă.

– Vrei să-ţi spun eu ce să-i zici unui tip care-i îndrăgostit de tine? Doamne!

Îşi îndesă mâinile în buzunare şi începu să se plimbe.

– La naiba, Fallon! Tu eşti a mea.

Se duse la ea, cu ochii în flăcări, şi-i cuprinse faţa în mâini.

– A mea!

Cum se putea ca acele cuvinte şi mânia din amândoi să-i excite şi să-i înfurie în acelaşi timp?

– Tu nu...

– Pe naiba, nu! Eşti a mea. Iar eu sunt al tău.

Acestea fiind spuse, pasiunea învinse orice altceva. Ea îl apucă de încheieturi în timp ce el o sărută, îi simţi pulsul în ritm cu al ei.

Fallon se trase îndărăt şi-şi trecu degetele peste obraji.

– Asta e ideea. Aşa că ajută-mă, te rog, ajută-mă să încerc. Ce ai avea nevoie să auzi atunci când cineva pe care-l iubeşti nu-ţi poate împărtăşi sentimentele în acelaşi mod? L-am rănit, Duncan. Ce ar trebui să-i spun ca să-i alin suferinţa?

– La naiba!

El îşi îndesă din nou mâinile în buzunare.

– Spune-i adevărul şi nu folosi aiureli de genul „Nu eşti tu de vină, ci eu".

Ea îşi ridică mâinile în aer, contrariată.

– Dar eu sunt de vină.

– Nu te lega de chestia asta, e insultător. Nu veni nici cu textul „N-am putea fi doar prieteni?"

– Dar...?

– Nu tu mi-ai cerut ajutorul? îi aruncă el.

– Da.

Ea îşi trecu de două ori degetele prin păr.

– Da. Foarte bine.

– Nu folosi scuza cu „Hai să fim prieteni" decât dacă vrei să-i înfigi un cuţit între coaste. Spune-i adevărul. El contează şi va conta întotdeauna. Şi, pentru Dumnezeu, nu te aştepta ca omul să-şi revină precum un arc.

– Bine. Foarte bine. Mă duc acum la Plajă, să vorbesc cu el.

– N-a plecat împreună cu oamenii lui. El şi cu Mallick au plecat într-un flash.

– O, ştiu unde e. Ar fi bine dacă între timp ai putea s-o găseşti pe Tonia. Vorbim când mă întorc.

– Şi plecăm la vânătoare de dragoni.

– Da, doar că trebuie să încerc să rezolv asta mai întâi.

Ea îi puse mâna pe obraz.

– Mulţumesc!

Duncan o trase spre el pentru încă un sărut, de parcă ar fi vrut să-i arate cui îi aparţinea. Şi ce dacă, de fapt, chiar asta voia să-i arate, se gândi el.

– N-o să-ţi răspund „Cu plăcere, oricând!" pentru că sper ca asta să nu se întâmple oricând.

– Bine.

– Nu-i lăsa loc de speranţă... Asta nu face decât să doară şi mai tare.

Ea dădu din cap, păşi înapoi, plecă într-un flash.

– Pentru că cine naiba ar putea să te uite pe tine? murmură el, apoi se întoarse, căci Simon tocmai ieşise din casă şi-l fixa cu o căutătură glacială.

– Se pare că trebuie să avem o discuţie.

Deşi mai degrabă ar fi preferat să înfrunte o hoardă de Nepământeni Malefici, Duncan trase adânc aer în piept.

– Se pare că da.

Fallon păşi, prin verdele-deschis al poienii zânelor, către iazul lângă care Mick şedea turceşte, privind îngândurat ceaţa ce se ridica de pe apă. Sări în picioare atunci când o văzu, iar mâna de pe mânerul sabiei o lăsă pe lângă corp.

– Nu ţi-ai luat la revedere.

– Erai ocupată.

– Mick!

Fallon dădu să se apropie de el, însă Mick deveni rigid, aşa că ea se opri.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? o întrebă el, ridicând din umeri cu o mișcare bruscă. Pentru că nu ești cu mine așa cum ești cu Duncan?

– Nu-mi cere să-mi pară rău că-l iubesc, pentru că nu pot să fac asta, dar îmi pare rău că te fac să suferi.

– De ce el? întrebă Mick, în timp ce luminițele zânișoarelor clipeau frenetic printre umbrele verzi. De ce nu eu?

Adevărul, se gândi Fallon. Și îl găsi.

– Pentru că ceea ce simt pentru tine e diferit. E real, e profund și e adevărat, dar nu e ceea ce simt pentru el.

– Deci eu nu sunt decât bunul prieten Mick, zise el cu amărăciune.

– Tu ești cel care a fost cu mine atunci când mi-am găsit fiecare dintre animalele de spirit. Tu ești cel care m-a făcut să râd atunci când inima îmi plângea după ai mei. Tu ești băiatul care m-a sărutat prima oară în viața mea, și ești bărbatul care luptă alături de mine. Tu mi-ai oferit primul trib în afara familiei mele. Ești o parte esențială din viața mea. Mereu ai să fii.

– Dar n-o să mă iubești niciodată.

– Am să te iubesc mereu. Doar știi asta.

– Nu e vorba despre *acel* fel de dragoste.

– Nu, nu e. Dar și celălalt e real, e profund și adevărat.

– Am crezut că poate ar exista o șansă.

El își feri privirea și se uită la apa peste care plutea ceața.

– Acum știu că nu există.

Se întoarse și-i întâlni privirea lui Fallon, însă păstră un zid între ei.

– Am să lupt până la ultima mea suflare pentru Aleasă. Dar nu pot să stau în preajma lui Fallon acum. Mallick o să mă ducă înapoi la Plajă și o să fim pregătiți să atacăm New Yorkul atunci când ai să ne dai de veste. Poți să transmiți ordinele și prin Jojo, deocamdată.

– Bine. Eu... dacă tu și ceea simți n-ar conta, eu n-aș fi venit. Dacă tu și ceea ce simți n-ar conta, eu n-aș pleca. Să fii binecuvântat, Mick!

Ea nu se întoarse direct acasă, ci îl chemă pe Laoch. Plecă pentru o oră, ca să-și limpezească mintea și inima.

Zbură deasupra câmpurilor, unele – încă nedesțelenite după iarnă, altele – părăginite și pline de buruieni. Zbură peste drumuri și șosele pe care se vedeau mașini și camioane abandonate demult, peste poduri care se prăbușeau în râuri. Turme de căprioare și de cai sălbatici galopau în voie.

Un șoim care zbura în apropiere se lansă în picaj, cu un țipăt sonor, ca să-și prindă prada. După ce se petrecu acea moarte neînsemnată, se lăsă liniștea. O lume a liniștii.

Ici și colo se zăreau semne ale prezenței omului, mici tabere și comunități, precum și strălucirea panourilor solare de pe acoperișuri, în lumina soarelui de iarnă care bătea în ele.

De asemenea, se zăreau cenușa și fumul pe care câte un raid le lăsase de-a lungul altei așezări omenești.

Mai mult din reflex decât pentru că ar fi avut vreo rază de speranță, Fallon îl îndreptă pe Laoch într-acolo, ca să verifice dacă mai existau supraviețuitori.

Auzi țipete și zgomot de motoare. Zări, prin fum, un bărbat întins la pământ și Ucigași care dădeau ture în jurul unei femei, urcați pe motociclete.

Trei motociclete, dintre care două cu câte o pereche de Ucigași urcată pe fiecare, observă Fallon. Cu toții erau înarmați. Nici că putea găsi un mod mai bun, se gândi ea, ca să-și limpezească mintea și inima.

Porni cu Laoch în picaj, asemenea șoimului.

Sări de pe alicorn cu sabia trasă și azvârli cât colo una dintre motociclete și pe cei doi Ucigași de pe ea. Se răsuci și-și folosi scutul ca să blocheze o ploaie de gloanțe, înainte să-l decapiteze pe Ucigașul care n-avea însoțitor pe motocicletă.

Ultima dintre cele trei se învârtea într-un cerc strâns. Bărbatul de pe ea sări la pământ, încercând s-o lovească pe Fallon din spate. Femeia care-l însoțea și care avea părul împletit în zeci de codițe scoase niște țipete sălbatice, însoțite de o privire în care se citea dorința de omor, apoi ambală motocicleta și se năpusti asupra lui Fallon.

„Ce idioată!" se gândi Fallon, apoi sări într-o parte, se răsuci şi o pocni pe femeie cu scutul în faţă. Se răsuci din nou şi îl lovi în burtă, cu piciorul, pe cel care încerca s-o atace dintr-o parte.

Acesta făcu un pas înapoi, poticnindu-se, dar îşi regăsi echilibrul. Femeia, cu sângele prelingându-i-se pe faţă, se ridică şi scoase un cuţit. Unul dintre primii Ucigaşi se apropie şchiopătând şi duse la umăr o puşcă pe care o purtase atârnată de spate.

Era ca lupta împotriva fantomelor, la cabana lui Mallick, se gândi Fallon.

– Încă mai aveţi o şansă la viaţă, le zise ea în timp ce îi dădeau târcoale. Lăsaţi armele şi predaţi-vă.

Drept răspuns, femeia scoase un strigăt de luptă şi sări, cel cu puşca trase, iar al treilea atacă cu o sabie.

Ea o doborî pe femeie cu o lovitură de sabie la genunchi şi aruncă gloanţele înapoi spre trăgător cu ajutorul magiei. Chiar în timp ce para lovitura de sabie cu sabia ei, răsunară mai multe împuşcături.

Corpul atacatorului se cutremură şi din piept îi izbucni sângele. Căzu.

Femeia căreia îi dăduseră cu toţii târcoale stătea îngenuncheată, ţinând strâns în mâini pistolul Ucigaşului decapitat. Faţa ei, cenuşie de la şoc, avea ochii mari şi încremenise într-o expresie de furie.

– N-o să mai ai nevoie de el acum, îi spuse Fallon cu blândeţe. S-a terminat.

Femeia lăsă pistolul să cadă de parcă ar fi ars-o.

– Johnny! exclamă ea, năpustindu-se spre bărbatul care era întins în praful drumului. L-au omorât pe Johnny al meu!

– Lasă-mă să văd!

Fallon fu nevoită s-o împingă pe femeie deoparte ca să caute pulsul, lumina bărbatului.

– Trăieşte! Lasă-mă să ajut!

Fusese împuşcat, însă rana nu era mortală. Fusese şi bătut fără milă, iar acele răni puteau fi mortale dacă nu-l vindeca destul ca să-l aducă înapoi.

– Ajută-l! Te rog, ajută-l!

– Asta fac, asta am să fac. El e Johnny?

– Da, da, Johnny.

Ea îi ținea capul în poală și-i săruta fața plină de lovituri.

– Cum te cheamă?

– Eu sunt Lucia. Lucy.

– Vorbește cu el, Lucy. Spune-i că ești salvată.

În timp ce Lucy murmura, plângea, mângâia, Fallon deschise cele mai multe dintre rănile serioase și începu, așa cum fusese învățată, să vindece încet, strat după strat.

Craniul, fracturat. Capul ei bubuia de durere, silind-o să încetinească ritmul vindecării. Încet-încet, cu mare grijă, reparând, ușurând. Mandibula fracturată, la fel și nasul, și pomeții. Încheieturi, braț, coaste.

Când el gemu și se mișcă, Fallon se trase înapoi.

– E de ajuns.

– Nu, nu, te rog. Ajută-l.

– Asta am făcut. Ai încredere în mine. E îndeajuns de stabil acum. Pot să vă duc la un doctor, la vindecători. Acolo se va face bine. Și tu ești rănită!

– Doar un pic. Dar Johnny...

– Știu un loc unde o să fiți amândoi în siguranță și unde o să primiți ajutor. Laoch!

El se apropie, tropăind. La semnalul lui Fallon, se lăsă în jos.

– Urcă-te!

Fallon citi teama în ochii lui Lucy, dar ea se sui în spinarea lui Laoch.

Cu grijă, Fallon îl ridică pe Johnny, mișcând aerul în jurul lui în așa fel încât să poată sta întins pe spinarea lui Laoch.

– Tu... tu ești dintre Nepământeni.

– Așa e.

Fallon privi în urmă, la corpurile Ucigașilor morți. Nu mai era viață acolo. Alegerea lor, dar tot nu-i venea să-i lase pradă vulturilor și ciorilor. Cu o mișcare din cap îi incendie, apoi încălecă.

– Eu sunt Fallon.

– Johnny mi-a spus povești despre tine, dar nu l-am crezut. Nu credeam că ești reală.

– Acum știi. Să nu-ți fie teamă, n-o să vă las să cădeți.

În timp ce se înălțau, Lucy se aplecă și-l înconjură pe Johnny cu brațele, ca să-l protejeze, se gândi Fallon, în același fel în care se proteja pe ea însăși.

– Johnny a vrut să vină la tine, să lupte alături de tine, dar eu l-am implorat să rămână cu mine. Iar acum...

– O să fie bine. Ai fost foarte curajoasă. Ai fi putut să fugi atunci când m-am bătut cu ei. Ai rămas și ai luptat.

– Când au venit, Johnny mi-a spus să fug, să mă ascund, dar eu n-am vrut să-l părăsesc. Și nici el n-a vrut să mă părăsească. Ar fi putut să plece atunci când au venit. El poate alerga foarte repede, dar a rămas, a încercat să lupte. E dintre Nepământeni, ca și tine.

– Un elf, da.

– Noi doi am fugit de acasă. Bunica mea, ea a supraviețuit Pieirii. Eu eram doar un copil și ea m-a ocrotit atunci când toată lumea a murit. E foarte severă și nu crede că magia poate să fie bună, așa cum crede Johnny. Nu e o femeie rea, n-ar face rău nimănui, dar...

– Înțeleg.

– „Trebuie să rămâi alături de cei ca tine, Lucia", îmi zicea ea. Chiar dacă a ajutat o familie să se ascundă de Războinicii Purității, iar băiețelul cel mic avea aripi. Ea zice că Războinicii Purității sunt malefici, dar că Nepământenii nu sunt ca noi, așa că ar trebui să rămânem alături de cei de felul nostru.

– Într-o bună zi s-ar putea să vadă lucrurile diferit.

– Asta spune și Johnny.

Fallon aterizează în fața clinicii din New Hope.

– Așteaptă aici! O să chem un doctor.

Fallon alergă înăuntru și o zări pe Hannah.

– Sângerezi!

– Nu eu. Da, poate un pic, își dădu ea seama. Am un bărbat afară. Rană de pistol, lovituri grave, am nevoie de ajutor ca să-l transport înăuntru.

– Aduc o targă! Jonah! strigă Hannah și se năpusti să aducă targa. Fallon are un rănit afară. Rană de pistol.

Jonah sosi alergând și ieși din clinică împreună Fallon.

– Avea fractură de craniu, am făcut tot ce-am putut. N-am îndrăznit mai mult. Rana de pistol nu e gravă, dar a pierdut foarte mult sânge.

Ea înșiră apoi toate celelalte răni pe care le descoperise.

Hannah manevră targa în timp ce Jonah și Fallon îl coborâră pe rănit și îl puseră pe ea.

– Vă rog, nu-l lăsați să moară!

Jonah îl fixă pe Johnny pe targă și căută semne ale morții, apoi își ridică privirea către Lucy.

– N-o să moară. Hai să-l ducem înăuntru, Hannah.

– Ei sunt doctori?

– Sunt asistenți medicali, unii foarte buni. Crede-mă că, dacă Jonah te-a privit în ochi și ți-a zis că Johnny n-o să moară, atunci n-o să moară. Du-te cu ei înăuntru!

– Tu nu vii?

– Ești în regulă acum. O să vin să vă văd pe amândoi mâine.

– Mulțumesc. Trebuie să... Mulțumesc, repetă ea, apoi alergă înăuntru.

Pentru că Laoch voia să alerge, Fallon porni spre casă în galop susținut. Câmpuri, se gândi ea, așa cum văzuse din zbor, dar în vreme ce unele dintre ele se odihneau peste iarnă, caii, vitele, caprele și oile umblau libere. Iar dinspre Tropice se vălătuceau cețuri, venind din acel loc în care vara nu se sfârșea niciodată.

Comitetul de mentenanță curăța drumurile. Avea s-o facă din nou, știu ea, pentru că adulmeca mirosul zăpezii în aer. Simțea izul fumului din hornuri și pe cel al plantelor care creșteau în sere. Simțea pulsul vieții aici, nu doar în copacii și ierburile care dormeau, în molizi și în pini, dar și înăuntrul caselor răspândite în zonă, în care oamenii găteau sau meștereau, aveau grijă de copii, citeau cărți. În care unii dintre ei se certau sau râdeau.

Totul era atât de diferit, se gândi ea, de pustietatea deasupra căreia zburase, atât de diferit de violența stupidă care bântuia, în căutare de prăzi, acea pustietate, nu asemenea unui șoim, pentru hrană și supraviețuire, ci pentru distracție.

Acel puls al vieții o făcea să se simtă mai bine, și se simți și mai bine atunci când Taibhse apăru în zbor deasupra ei, iar Faol Ban se ivi din pădure ca să alerge pe lângă ea.

Se opri la grajduri și descălecă de pe alicorn ca să-l mângâie pe lup.

– Mâine mergem la vânătoare.

Se uită la bufniță și o văzu așezată pe o ramură.

– Dimineață mergem împreună la vânătoare, ca să ne distrăm! Dar în noaptea asta o să pornim la o vânătoare diferită.

Și, gândindu-se la asta, Fallon îl duse pe Laoch în grajd, pentru hrană și odihnă. Înăuntru îl găsi pe tatăl ei, care o țesăla pe Grace.

– Am scos-o un pic la plimbare, zise el și continuă s-o perie, cu spatele la Fallon, în timp ce vorbea. Aveam amândoi nevoie de o ieșire.

– Și eu la fel. Ei bine, de un zbor. Ca să-mi limpezesc mintea. Atât de multe discuții. Luptele sunt cu mult mai ușoare decât discuțiile despre ele.

– Poate, dar tot a mai rămas ceva de discutat. Noi doi, zise el și se apropie de boxa în care ea îl ștergea pe Laoch cu o cârpă. Trebuie să... Al cui sânge e ăsta? Ce s-a întâmplat?

Ea se uită în jos și văzu că avea sânge pe jachetă și pe pantaloni.

– La naiba! Ucigași. Cinci, la mai bine de trei sute de kilometri de aici. I-am văzut după ce atacaseră un cuplu – un elf și pe iubita lui care n-are puteri magice. Sunt la clinică. Ea nu e rănită serios, dar el a fost împușcat și bătut.

– Ești rănită?

– Nu. Poate că doar câteva vânătăi. Erau niște proști. Acum sunt morți, zise ea și-și lipi obrazul de cel al lui Laoch. Le-am dat de ales. Ei au ales moartea.

– Ai salvat două vieți.

– Da.

Vieți luate, vieți salvate. Ea se apucă din nou să-l șteargă pe Laoch.

– Am salvat două vieți. Sunt îndrăgostite, viețile astea două. Bunica ei nu aprobă relațiile mixte, așa că au fugit împreună. Cred că o să fie bine acum.

El îi puse o mână pe umăr.

– Trebuie să vorbim.

– S-a întâmplat ceva?

Ea puse cârpa deoparte.

– N-am fost plecată chiar atât de mult.

– Te-am văzut plecând. Tocmai voiam să ies şi s-a întâmplat să te văd cu Duncan.

– O, zise ea, apoi îşi dădu seama. O, tată...

– Aşteaptă, aşteaptă un pic.

La fel ca Duncan, semănând la culme cu Duncan, îşi dădu ea seama, brusc, Simon îşi îndesă mâinile în buzunare şi începu să se plimbe încolo şi încoace.

– Eşti adult, începu el, iar Fallon văzu că în privirea ochilor lui căprui, schimbători, se dădea neîndoielnic o luptă. Mai mult, eşti o războinică, un conducător. Nu eşti proastă, n-ai fost niciodată, n-ai fost, ştiu eu, superficială sau neglijentă, şi...

El se opri şi se uită la ea cu o expresie de frustrare.

– Eşti încă fetiţa mea, la naiba. Eşti fetiţa mea, aşa că am lucruri de spus.

– Nu eşti de acord.

Dezaprobarea lui, a lui mai mult decât a oricui, ar fi săgetat-o până la os.

– Nu. Da. La naiba! Da, la un nivel general, pentru că eşti încă fetiţa mea, fir-ar să fie! Cu Duncan în special? Nu, pentru că nici eu nu sunt prost!

– Vorbele tale n-au nici un sens.

– De ce naiba să aibă sens? izbucni el.

Mâinile îi zburară din buzunare, în aer.

– Sens pe naiba, când mă uit şi văd... şi-mi dau seama...

– Am crezut că mama, ştii tu, te-a pregătit.

– Da, da.

El îşi îndesă mâinile la loc în buzunare şi reîncepu să se plimbe.

– Mi-a amintit... dar eu nu prea... M-am gândit că e o pasiune de tinereţe. Nu conta că în mintea mea ştiam că nu e aşa, era un

interludiu bun până când m-am uitat afară şi l-am văzut cu mâinile pe tine şi v-am văzut împreună. Fetiţa mea.

– Interludiu?

El îşi scoase iarăşi mâinile din buzunare şi mimă o explozie.

– Şi înţeleg până la un punct de ce ai vorbit cu mama ta despre asta, şi nu cu mine. Dar, pentru că mie nu mi-ai spus nimic, scena cu tine şi cu el m-a izbit din plin, aşa că n-am avut decât treizeci de secunde ca să mă obişnuiesc cu ideea înainte să-l iau pe Duncan la întrebări.

– L-ai... luat pe Duncan la întrebări?

– Asta e treaba mea, Fallon. Fir-ar să fie, e treaba mea.

– Da.

Mişcată, amuzată şi uşor îngrozită, ea scoase un măr din ladă şi îl tăie cu grijă în două, pentru Laoch şi pentru Grace.

– Aşa e. Cum s-a descurcat?

– Foarte bine, răspunse Simon. Nu e un ticălos.

– E bine de ştiut.

– Poate c-am presimţit că avea să vină şi momentul ăsta, pentru că l-am văzut cum se uita la tine de la bun început, de când am venit aici, se uita atunci când nu-l vedeai tu. Cunosc privirea aia, pentru că aşa mă uitam şi eu la mama ta atunci când nu mă vedea. Dar...

– Serios?

– Nu discut despre asta, ca să mai adaug nişte stele în ochii tăi. E prea mult pentru mine. Ştiu că e un soldat bun. Ştiu că e un fiu bun, un bărbat bun. Ştiu că spune adevărul atunci când îmi spune că te iubeşte.

– Şi eu la fel. Îl iubesc. Am avut dintotdeauna sentimente care mă împingeau spre el, de prima oară de când l-am văzut într-un vis. Realitatea e mai puternică. Ştiu că-i e loial Alesei, că e de partea luminii. Nu există nici o îndoială. Dar el mă vede, tată. El o vede pe Fallon Swift, pe ea o iubeşte.

Fallon făcu un pas către Simon.

– Tu ai fost primul care m-a ţinut în braţe. Tu ai fost primul bărbat care m-a iubit. A iubit-o pe Fallon, doar pe Fallon. Tu mi-ai

arătat, toată viața mea, ce înseamnă să fii un bărbat puternic, inimos și curajos. N-aș putea să iubesc un bărbat care nu se ridică la înălțimea ta. L-aș putea dori, dar nu l-aș putea iubi. Așa că știu, cu tot ce se cere de la mine, cu tot ce s-a întâmplat înainte, cu tot ce va să fie, că sunt binecuvântată. Tu ești dragostea vieții mele, tată. Iar acum mi-a fost dăruită încă una.

Îl îmbrățișă și-și lăsă capul pe umărul lui.

– Două iubiri ale vieții mele.

El o strânse tare în brațe.

– Tot fetița mea ești.

– M-am născut din fulgere și furtună, așa cum s-a prezis, iar mâinile tale au fost acolo ca să mă aducă pe lume.

El se trase în spate ca să se uite în ochii ei, în viziunile ei.

– Ai fost acolo pentru mamă, pentru copil și ai iubit fără pretenții și fără restricții. Asta înseamnă iubire pură. E lumina de dincolo de putere. Iar în lumina soarelui din acea dimineață, după furtună, în timp ce mama dormea, tu m-ai ținut lângă inima ta, iar eu te-am cunoscut. Tu ești tatăl dăruit mie, un dar al zeilor.

Ea se cuibări la loc, răsuflă ușor și-i zâmbi.

– Tati!

Și, la fel ca Duncan, semănând la culme cu Duncan, el își plecă fruntea și și-o lipi de a ei.

Lana stătea alături de Simon afară, în frig, unde cădeau primii fulgi de nea. Fallon îl chemă pe Taibhse pe brațul ei.

– Ești sigură de asta? Am putea să venim cu tine.

– Trebuie să fim noi trei. Ei bine, șase, zise Fallon, punându-și o mână pe gâtul lui Laoch, în vreme ce Faol Ban era așezat la picioarele ei.

– Poate că ar fi bine să le luați la voi pe mama și pe Hannah o vreme, sugeră Tonia. Cred că mama e tristă din pricina locului în care mergem.

– Sigur că da.

Lana se gândi la prietena ei şi-şi dădu la o parte părul care-i cădea liber pe umeri.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. N-o să vă fie frig? Cu siguranţă că acolo e mai frig şi, probabil, mai umed.

– Suntem în regulă.

La insistenţele mamei ei, Fallon purta deja căciula şi fularul de lână pe care aceasta i le tricotase.

– E doar o misiune de recunoaştere.

– Care include şi găsirea unui dragon negru, adăugă Simon.

– Dacă avem noroc. Ne întoarcem cât de repede putem. Încercaţi să nu vă faceţi prea multe griji. Gata?

Fallon surprinse privirea pe care tatăl ei i-o aruncă lui Duncan. Aproape că o umflă râsul. Apoi, împreună cu tovarăşii ei de expediţie, dispăru într-un flash.

Iar acolo unde ajunseră era un întuneric des. Vântul muşca tăios din trunchiurile copacilor care se înclinau şi scârţâiau, viscolind în perdele dese zăpada aşternută în strat gros peste câmpuri.

În locul acela erau lucruri care răsuflau în noapte, în întuneric, care vegheau. Care aşteptau.

Acolo se afla cercul. Miezul lui era negru şi alunecos asemenea uleiului mineral.

– Doamne, zise Tonia. Simţiţi asta? Parcă ar fi o inimă neagră care pulsează.

– Aş vrea să spun că o putem opri, că am putea încerca, dar...

Duncan rosti acestea în vreme ce vântul îi răvăşea pletele. Aruncă o privire în adâncul acelei inimi şi clătină din cap.

– Am eşua. Nu ştiu de ce nu putem s-o facem acum şi să terminăm. Ştiu doar că, dacă încercăm acum, am eşua, spuse Fallon, uitându-se înspre pădure. Iar dacă eşuăm, n-o să mai putem încerca o dată.

– Trăieşte aici. Şi sunt şi urme de animale, spuse Tonia, trăgându-şi căciula pe cap şi făcând semn într-acolo. Dar nu atât de multe câte te-ai aştepta să fie. Şi nici urmă de oameni.

Ciorile sosiră, zburând în cerc și scoțând țipete. Pe brațul lui Fallon, neliniștit, Taibhse se foia și privea cu ochii lui mari ca niște flăcări aurii.

– Nu încă, îi spuse ea. Ziua lor va veni, dar nu încă.

– E într-acolo.

Tonia își îndreptă privirea spre pădure, în direcția în care se uita Duncan.

– Atunci hai să mergem și să-l salutăm.

– Exact, se învoi Fallon.

Ea își roti mâna și făcu să apară o minge strălucitoare, ce lumina zăpada și risipea întunericul în care era cufundată pădurea.

– Haideți să vedem dacă-i place un pic de lumină. Stați laolaltă, le zise ea în timp ce înaintau prin zăpada ce le venea până la genunchi. Ar câștiga dacă ar reuși să ne separe.

– N-o să câștige, o asigură Duncan și-și scoase sabia atunci când ajunseră la hotarul dintre lumină și întuneric.

La următorul pas aerul deveni, din rece, mușcător și amarnic de rece. Gheața acoperea copacii cu solzi mari ca de șopârlă, care trosneau și se refăceau cu sunete ce răsunau ca niște împușcături în tăcerea mormântală din jur.

– Nu sunt urme.

Aerul dens și ceața groasă care plutea deasupra zăpezii preschimbau vocea Toniei într-o șoaptă estompată.

– Aici nu există viață, răspunse Fallon.

Ea își apăsă mâna pe scoarța unui copac și nu găsi puls. Îi făcu semn lui Duncan. El străpunse scoarța cu sabia, iar din rană se revărsă, gâlgâind, un lichid negru.

Aerul trăsnea a pucioasă.

– A cucerit pădurile astea, zise Duncan în timp ce-și ștergea, calm, sabia cu zăpadă. Oricine e îndeajuns de ghinionist încât să ajungă aici n-o să mai iasă niciodată.

Fallon îndreptă lumina spre dreapta, apoi spre stânga.

– O să alegem o direcție și...

Lupul alese pentru ei, îndreptându-se spre stânga. Fallon puse bufnița pe șaua lui Laoch, ca să poată ține sabia în mână. Așa că îl urmară pe lupul cel alb printr-o lume de arbori morți ce tremurau în haina lor de solzi de gheață, printre mărăcini plini de spini ascunși de troiene și de ceața deasă, prin tăcerea care răsuna de răsuflarea pustiitoare a întunericului.

– E ceva acolo, zise Fallon, simțind cum i se ridica părul pe ceafă și făcând semn spre o pată neagră pe zăpadă, care se dovedi a fi niște măruntaie răspândite. Înghețate tun, dar n-au cum să fi fost aici de prea multă vreme. Nu e zăpadă depusă nici peste ele, nici peste sânge.

– Și unde e restul? o întrebă Duncan. Nu-i destul aici, mai degrabă pare că un animal a târât niște bucăți până în locul ăsta. Iar ele sunt prea mari ca să fie de iepure sau de vulpe. Mai degrabă...

– Un om. O fată, zise Fallon și-i căută mâna lui Duncan, în timp ce Tonia se lipi de umărul ei.

Frații își uniră puterile cu cea a lui Fallon, iar ea putu să vadă limpede.

– Șaisprezece ani, doar șaisprezece ani. Atrasă în miez de noapte cu muzică și cu lumini frumoase.

Părul de pe ceafa lui Faol Ban se ridică. Lupul slobozi un mârâit.

Fallon ieși din viziune și scrută pădurea.

– Suntem urmăriți, șopti Tonia, apoi puse o săgeată în arc.

Lupul, negru ca noaptea, se furișă din întuneric. Apoi încă unul și încă unul. Treisprezece, numără Fallon, acum erau înconjurați de treisprezece lupi care aveau colții rânjiți și ochii turbați, cu pupile desenate de cercuri roșii.

– Nu sunt reali.

– Astea nu-s iluzii, zise Duncan.

– Nu, ne-ar rupe în bucăți, dar sunt născuți din magie de sânge.

– Dacă magia i-a creat, atunci tot magia îi poate distruge. Am o tolbă plină cu săgeți fermecate, pregătite să susțină teoria asta.

– Pregătiți-vă! îi sfătui Fallon.

Duncan își învălui sabia în flăcări.

Atunci când primul lup sări la atac, săgeata Toniei îl lovi drept în inimă. Faol Ban, cu zgarda lui aurie strălucind puternic, sări la gâtul altui lup. Apărându-i spatele lui Duncan, Fallon străpunse un altul, iar apoi auzi zbieretul unuia care fusese strivit sub copitele lui Laoch.

Aerul părea să urle, infestat de fum și plin de mâlul negru care, la fel ca la arborele de mai devreme, se revărsa din răni gâlgâind, până când nu mai rămânea decât o băltoacă neagră.

Duncan incendie doi dintre lupi. În timp ce se zvârcoleau și urlau, el se răsuci ca să-și apere sora de un altul. Și fu scutit de efort, pentru că Taibhse îl sfâșie cu ghearele.

Fallon îl doborî pe ultimul, apoi îl mângâie pe Faol Ban și-i netezi blana.

– Au luat un animal frumos și l-au pervertit, transformându-l în ceva rău.

– Ei? se miră Duncan.

– Oricine a ademenit-o pe fată. Acolo. Asta păzeau.

– Cineva a făcut o poteacă, zise Tonia, ducându-se mai aproape. Cu ajutorul magiei, corect? La fel de bine ar fi putut să vină cu plugul. De ce?

– Ca să ajute victima să ajungă mai ușor acolo unde doreau s-o conducă. Iată un set de urme de om, zise Fallon uitându-se, pentru confirmare, la Tonia, care era cea mai pricepută dintre ei atunci când venea vorba de vânătoare și de traiul în păduri.

– Da. Și, Doamne, era desculță.

– Poate că mai e în viață, spuse Duncan.

El avea să se gândească întotdeauna mai întâi la acțiuni de salvare, își spuse Fallon, deși ar fi trebuit să știe că acolo, în afară de ei șase, nu mai era nimeni în viață.

– O să urmăm poteca. Au ademenit-o din pat, continuă Fallon în timp ce înaintau. A ieșit direct pe fereastră. În transă, iar ea visa că zbura ca o zână.

– De ce s-o pună să umble, odată ce era aici? se întrebă Tonia.

– Pentru distracție, îi răspunse Duncan, încruntat pentru că știa bine cum se petreceau astfel de lucruri.

Acum, însă, el își concentra atenția asupra unui alt posibil atac.

– Pentru distracție, fu Fallon de acord. Pentru ca, atunci când se trezea din transă, ea să fie speriată și buimăcită. Teama dă putere ritualului.

Pe măsură ce înaintau văzură simboluri atârnând de crengi sau scrijelite pe scoarța copacilor. Acum Fallon începu să simtă un puls, intens și profund. Pulsul magiei negre.

– Ceea ce a pus stăpânire pe locul ăsta nu oficiază ritualuri, zise Duncan, tăind, într-un acces de mânie, simbolurile cu sabia și dându-le foc. Acest ceva sau cineva își are propriile ritualuri care-i sunt închinate. În scopul ăsta a fost răpită și jertfită fata.

Fallon îi atinse brațul și-i simți încordarea neînduplecată a mușchilor. Îi spuse:

– Prima dată, m-ai adus la pietre ca să pot alege. Iar eu aleg să lupt ca să opresc asta. Noi, împreună, o s-o facem.

– Știu.

Deși nu se liniștise nici pe departe, Duncan îi luă lui Fallon mâna într-a lui, repetând:

– Știu.

– Avem nevoie de mai multă lumină, adăugă Tonia, iar apoi își adăugă lumina la cea a lui Fallon.

În strălucirea acestora văzură, în fața lor, cercul, care arsese lăsând o urmă adâncă în pământul pădurii. În mijlocul cercului se înălța un altar de piatră rudimentar. Ceea ce mai rămăsese din fată era împrăștiat peste el.

– N-am putut s-o salvăm, dar putem să distrugem asta.

Duncan își trase mâna dintr-a lui Fallon.

– N-o s-o lăsăm în locul ăsta blestemat. O s-o iau eu.

– Duncan...

El se răsuci, vijelios, spre Fallon.

– Am zis c-o iau eu.

Pentru că-i înțelegea furia, ea nu tresări nici un pic.

– Am o pătură în desagi. Ai putea s-o înveleşti în ea. Apoi urc-o pe Laoch. O luăm cu noi.

– Bine. Scuze. Îmi pare rău.

Fallon clătină din cap şi se întoarse către Tonia.

– Distrugem simbolurile cu foc, apoi distrugem cercul. Am şi sare în desagi. Un cuţit ceremonial, apă proaspătă, cristale. Asta e magie de sânge, iar magia noastră de sânge – sângele luminii – o s-o distrugă. Stă în puterea noastră să facem ceea ce trebuie făcut.

Cu inima otrăvită de furie neajutorată, Tonia îl privi pe Duncan cum învelea rămăşiţele umane în pătură.

– Întotdeauna l-a înfuriat să vadă nevinovaţi suferind. De când a murit Denzel, îi e şi mai greu să îndure asta.

– Mă tot întreb de ce n-am fost atrasă aici înainte să aibă loc sacrificiul, şi nu găsesc nici un răspuns.

Fallon ridică mâna şi, dintr-o mişcare, îşi revărsă furia asupra simbolurilor, arzându-le.

– N-am nici un nenorocit de răspuns, conchise ea.

Atunci când îşi uniră mâinile şi amestecară sângele neamului Tuatha de Danann, rostiră cuvintele şi aduseră lumina, ceva urlă în adâncul pădurii. Nu de durere, ci de furie.

Nu-l răniseră, nu încă, se gândi Fallon în timp ce puterile lor îngemănate curgeau prin ea. Doar îl înfuriaseră. Însă aveau să-l şi rănească. Cu siguranţă.

– Aici şi acum, lumina arde bezna. Iar pământul nu-i va mai purta pecetea. Prin sângele nostru, prin puterea noastră, curăţăm acest loc.

Altarul se sparse în fărâme, iar pământul se deschise şi înghiţi totul, până şi vârtejurile de praf care se stârniseră.

– Din astă zi, din astă oră, nici o viaţă nevinovată n-o să mai poată fi jertfită în ăst loc. Ascultaţi glasul celor trei. Aşa să fie precum dorim.

Şi turnară sare peste pământ.

– Puterea i s-a micşorat, dar n-a dispărut, zise Tonia, amuşinând aerul precum un lup. N-a dispărut, dar s-a împuţinat.

– Trebuie să descoperim cine sau ce a făcut asta. N-ar trebui să ducem fata moartă la New Hope, zise Duncan.

Ochii îi erau plini de întristare, acum că furia dispăruse. Se uită la rămăşiţele fetei.

– Probabil să are familie pe aici, pe aproape. Nu putem s-o luăm pur şi simplu. Iar eu... eu vreau să mă duc la casă, la casa de la fermă. Vreau s-o văd înainte să ne întoarcem.

– Şi eu vreau, zise Tonia. Poate că e ridicol, dar s-ar putea să fie ceva acolo, ceva ce aş putea să-i duc mamei. Ceva ce i-ar plăcea să aibă.

– Nu cred că e ridicol. E un gest de duioşie, zise Fallon. Avem nevoie de duioşie după întâmplarea de acum.

Ceva duios, se gândi ea, ceva care să alunge tristeţea.

– O să mergem la casă. Iar după aceea o să încercăm să găsim nişte oameni. Pe cineva care să ştie cine era fata.

– Cât despre orice Nepământeni Malefici din zonă... adăugă Duncan. N-o să fie ultima dată când venim aici, aşa că ar trebui să studiem terenul de pe acum.

– Da, ar trebui să cunoaştem câmpul de luptă, zise Fallon uitându-se în jur la pădurea moartă, la copacii năpădiţi de gheaţă, la pământul plin de sare. Slujitorii răului o să se adune din nou şi o să găsească o cale să hrănească acest rău. Însă, deocamdată, noi ne-am terminat treaba aici.

Ea puse din nou mâna pe braţul lui Duncan.

– Dacă nu găsim pe nimeni care s-o cunoască, o putem îngropa la ferma familiei tale.

Capitolul 16

Casele întunecate şi părăsite erau un lucru obişnuit în lumea pe care o cunoştea Duncan. Dar această casă năpădită de vegetaţie, cu acareturi bătute de vreme, cu ferestre fără geamuri şi cu pământul dimprejur plin de bălării, se deosebea de restul.

O familie construise totul din piatră, din lemn, din sudoarea frunţii. Locuise aici, dormise şi se trezise aici, lucrase pământul ar după ar, generaţie după generaţie. Până când...

– Aproape că mă aşteptam s-o găsesc arsă până-n temelii, spuse Tonia.

Simţind acelaşi lucru ca şi fratele ei geamăn, îl luă de mână.

– Sau distrusă şi demolată pentru materiale. Arată de parcă ar...

– ...aştepta, îi termină el vorba. Ei bine, aşteptarea s-a terminat.

În timp ce se apropiau de uşa din spate, Fallon se opri locului, lăsându-i să înainteze, şi-i urmă abia după aceea. Animalele ei aveau să păzească trupul fetei.

El se aştepta să găsească uşa încuiată, însă ea se deschise cu un scârţâit lung. Putu să jure că simţi cum casa slobozi, parcă, o răsuflare ţinută prea mult timp. Făcu să se aprindă o lumină slabă şi păşi înăuntru.

În acea licărire domoală, sub praful timpului, văzu o bucătărie mare şi îngrijită. Blaturi goale, o masă pe care se afla un bol de ceramică ce-şi vădea albastrul intens de sub stratul de praf, scaune

puse ordonat la locul lor. Curios, deschise un dulap, găsi teancuri de farfurii acoperite de pânze de păianjen. În alt dulap erau pahare.

Tonia deschise frigiderul. Era gol şi bine curăţat. Emana un uşor parfum de lămâie, amestecat cu mirosul acru al nefolosirii îndelungate.

– Aici e o cămară. Golită, zise Fallon. N-a rămas nici un pic de mâncare care să se fi stricat.

– În schimb, există farfurii, pahare, oale şi tigăi, zise Tonia şi continuă să exploreze. Cineva a supravieţuit, cel puţin destul de mult ca să facă toate astea. Să cureţe, să scoată mâncarea de aici.

– A trecut multă vreme. Casa aşteaptă de multă vreme, spuse şi Duncan.

El putea simţi atât tristeţea acelui loc, cât şi bucuria lui.

– Erau mândri de căminul lor, de pământul şi de moştenirea lor.

– Tu eşti moştenirea, zise Fallon. Tu şi cu Tonia. Hannah, la fel. Tot ce-i aici e al tău. Ţi-a fost lăsat ţie.

– Casa e plină de ele. De voci.

Le simţea murmurând înlăuntrul lui în timp ce explora mai departe. Intră în sufragerie.

– Aici au luat ultima lor masă, în seara Anului Nou. Mama povestea că întotdeauna făceau o masă festivă înainte de petrecere.

În încăpere exista un bufet vechi. Pe poliţele lui încă se mai aflau, pline de praf şi de pânze de păianjen, sfeşnice şi nişte obiecte decorative pe care Duncan le luă drept piese moştenite. O vitrină cu uşi de sticlă mătuite adăpostea serviciile de masă pentru ocazii speciale.

– Toţi şase în seara aceea?

Toniei îi apăru în minte imaginea acelei vesele frumos aranjate pe masă.

– Îi vezi?

El îi vedea, fantome care toastau, aşezate în jurul mesei cu sclipiri de şampanie în pahare, cu fazani dolofani pe platouri, cu castroane şi cu farfurii încărcate de mâncare. Duncan vedea şi simţea focul care trosnea în şemineu, aroma păsărilor fripte, a mâncării gătite în casă, a parfumului, a cerii de la lumânări.

– Fermierul în capul mesei, continuă el, cu soţia aşezată la celălalt capăt. Fraţii gemeni, ale căror soţii sunt ca două surori. Prieteni, vezi bine, dar şi membri ai aceleiaşi familii. Copiii şi copiii copiilor nu sunt aici în seara asta, ci răspândiţi în lume, după vizita de sărbători. Nu şi Katie, care a trebuit să rămână acasă, fiind însărcinată cu gemeni. Aşa că sunt doar ei şase aici, vechi prieteni, familie bună, închinând un pahar în cinstea sfârşitului de an, fără să ştie că acesta va fi sfârşitul tuturor lucrurilor.

– Se iubeau, zise Tonia cu lacrimi în ochi, punându-şi capul pe umărul lui Duncan. Poţi să vezi, să simţi asta.

– E deja în el. Ross MacLeod, spuse Duncan, făcând semn spre unul dintre scaune. Nu ştie, dar e în el, întunecată şi letală.

– În toţi, înainte să fie golite farfuriile. Îmi pare rău, zise Fallon, care stătea cu un pas mai departe, ca să le dea timp celor doi fraţi să se reculeagă.

Şi pentru că o întrista îngrozitor, făcu să dispară praful şi pânzele de păianjen.

Duncan îi întâlni privirea. În ochii lui se adunase toată tristeţea lumii. Însă continuă să exploreze casa.

Camera de zi – sau să-i spună salon? – se dovedi a fi la fel de ordonată ca restul încăperilor. Lemnele erau stivuite îngrijit lângă şemineu, cu surcele alături, aşteptând chibritul care să le aprindă.

Tonia se duse la şemineu, luă de acolo o fotografie şi o şterse de praf.

– Duncan, asta trebuie să fi fost făcută cu un an înainte, sau poate cu doi. Sunt cu toţii aici, lângă pomul de Crăciun. Ăsta trebuie să fie... Duncan.

El studie poza împreună cu ea.

Hugh şi Millie – fermierii. Bunicii lui, fratele bunicului împreună cu soţia. Verii pe care nu-i cunoscuse niciodată. Mama lui – atât de tânără! Iar lângă ea, cu braţul pe după umerii ei...

– Tatăl nostru.

– N-am văzut niciodată o poză a lui, zise Tonia. Atunci când mama a simţit că i-a venit sorocul, n-a avut timp să ia nimic cu ea.

În New York era haos, iar ea era singură. N-a luat nimic cu ea când s-a dus la spital. Tony al ei se dusese deja. Ce chipeş era!

– Ar trebui să-i duceţi asta, spuse Fallon, rămasă din nou în urma lor ca să le lase intactă intimitatea acelor momente.

– Nimic n-ar însemna mai mult pentru ea decât o fotografie cu întreaga familie.

Cercetară şi restul casei, găsind fiecare cameră la fel de ordonată. Paturile făcute, prosoapele împăturite, hainele agăţate sau puse în sertare.

– O să ne întoarcem, hotărî Duncan. După ce terminăm, o să le aducem pe mama şi pe Hannah aici. Ele o să vrea, fără îndoială.

– Şi eu la fel, spuse Tonia, strângându-i mâna. Vreau să văd casa pe lumină. E un loc bun, Duncan. Trebuie să se trezească iar la viaţă.

Pe când păşeau din nou afară, Fallon îşi scoase sabia. Făptura cu glugă de lângă Laoch îşi ridică mâinile.

– Nu vă vreau răul. Bunica m-a trimis să vă aduc.

Fata vorbea cu accent scoţian puternic şi tremură vizibil atunci când văzu sabia.

– Am aşteptat aici pentru că nu voiam să deranjez.

Îşi dădu gluga jos, iar Fallon văzu o fată tânără, cam de aceeaşi vârstă cu cea găsită pe altar. O zână tânără, îşi dădu ea seama, cu păr blond-deschis şi cu ochi mari, speriaţi. N-avea nici o urmă de întuneric în ea.

– Bunica ta?

– Da. Ea a zis că aveaţi să veniţi şi m-a pus să vă aştept şi să vă rog să ne faceţi o vizită. Locuim la mică depărtare, tot pe drumul ăsta. Numele ei e Dorcas Frazier, iar eu sunt Nessa. V-a cunoscut familia şi şi-ar dori foarte mult să ne vizitaţi. Vreţi să veniţi, vă rog? Ştiţi, bunica are o sută doi ani şi n-aş vrea să iasă afară în frig.

– Sigur că venim, se învoi Fallon, punându-şi sabia în teacă.

– O să se bucure foarte mult. Casa noastră nu-i departe, iar drumul e destul de sigur acum.

– Acum? repetă Duncan în timp ce păşeau alături de ea, cu animalele urmându-i.

– Da, acum.

Fata se uită îndărăt, la povara învelită în pânză de pe spinarea lui Laoch.

– Cred că trebuie să fie Aileen. Eram prietene. Atunci când a dispărut, m-am temut pentru soarta ei.

– Știi cine i-a făcut asta? întrebă Duncan.

– E mai bine să vorbiți cu bunica, dar cei care au făcut-o au plecat, deocamdată. Voi doi sunteți gemeni. Ai lui Katie și ai lui Tony. Bunica îi cunoștea, la fel și pe bunicii voștri și pe restul familiei MacLeod.

Înaintară pe drumul întunecat, trecând de vreo două căsuțe. Fallon văzu lumânări sclipind, adulmecă fumul din hornuri și animalele închise pentru noapte în grajduri și țarcuri.

– Câți sunteți?

– Aproape o sută, dar e un loc liniștit. Unii pleacă, alții vin, ai putea spune. Pământul e bun pentru agricultură. În plus, se vânează și se pescuiește bine.

– Aveți probleme cu Nepământeni Malefici? întrebă Tonia.

– Nu știu ce sunt.

– Făpturi înzestrate cu puteri magice, îi explică Fallon, unele care fac rău.

– Aha, Maleficii. Bunica o să vă povestească. Ea știe astfel de istorii.

Sfioasă, fata o privi pe Fallon.

– Bunica mi-a spus multe poveşti despre tine. Aici e căsuța noastră. Restul familiei e acolo, și un pic mai în susul drumului. Dar eu locuiesc împreună cu bunica și o ajut să aibă grijă de căsuță și de animale.

Îi conduse la o căsuță drăgălașă, cu talismane magice pictate pe ușă și cu altele care atârnau de streașină ca să cânte și să zornăie în bătaia vântului.

– Sunteți bine-veniți aici, le zise Nessa pe când deschidea ușa.

Deși căminul din încăpere, inima acesteia, era mic, focul duduia în el. Lumânările aprinse dădeau camerei un aer fermecător și vesel.

Bătrâna ședea lângă foc, cu o pătură roșie pe genunchi și cu un șal de aceeași culoare pe umeri, în ciuda căldurii puternice. Părul rărit și alb încadra un chip brăzdat de vârstă, însă ochii îi erau albaștri și limpezi precum un lac de vară.

Ochii aceia se umplură acum de lacrimi, iar ea întinse mâna.

– I-ai adus, buna mea fetiță. O să bem whisky, nu-i așa? Și o să mâncăm niște prăjituri. Fiți bine-veniți, luați loc, vă rog. O, iată-i pe copiii lui Katie. Ce fericită era bunica voastră, abia aștepta să veniți pe lume. Angie MacLeod a fost o femeie tare bună. Sper că știți asta. Tu, draga mea, ai ochii bunicului tău. Stați jos, stați jos!

– Eu sunt Tonia, zise ea, luând mâna întinsă și așezându-se apoi pe un scăunel de lângă fotoliu. Antonia.

– Ai fost numită după tatăl tău. L-am întâlnit de mai multe ori pe Tony. O, ce bărbat chipeș și ce inimă bună avea, cu mult simț al umorului. Cât de îndrăgostit era de mama voastră și cum o mai făcea să zâmbească! Au trăit, copilă? N-am reușit să văd.

– Tata a murit înainte de nașterea noastră.

– Ce păcat! Odihnească-se în pace! Mama voastră?

– Ea e bine.

– Ce binecuvântare! Iar tu, băiete, ești frumos ca tatăl tău și ai ochii mamei tale.

– Mă cheamă Duncan. Încântat de cunoștință, doamnă Frazier.

– Duncan, pentru MacLeod cel din urmă. Să-i transmiteți mamei voastre toate cele bune. Urări de bine din partea lui Dorcas Frazier, care locuia în josul drumului și obișnuia să-i dea biscuiți cu ghimbir.

– Da, doamnă.

– Familia voastră era prietenă cu a mea. L-am cunoscut pe Duncan cel după care ai fost numit. Am cochetat cu el pe când eram foarte, foarte tineri. Șezi aici, băiete, rogu-te.

Ea trase aer în piept și se uită la Fallon cu ochii acum limpeziți.

– M-am întrebat de nenumărate ori de ce trăiesc de atât amar de vreme, de ce mă trezesc în fiecare dimineață ca să văd o nouă zi. Atât de multe zile. O parte dintre motive erau legate de Nessa a mea. Cum să mă despart de fetița mea cea dulce? Acum știu că am trăit atât de mult ca să pot să-i întâmpin pe cei din familia MacLeod înapoi acasă. Și ca s-o întâmpin pe Aleasă în casa mea. Binecuvântări fără număr asupra ta, Fallon Swift!

– Și asupra dumneavoastră, Dorcas Frazier.

Ea îi luă mâna doamnei Frazier şi se minună de cât de energic şi de învăpăiat ardea lumina în trupul ei rigid şi cocârjat de ani. Se aşeză pe scaunul care i se oferise, în vreme ce Nessa împărţi băutura şi prăjiturile.

– E bun whisky-ul, le spuse doamna Frazier. Încă mai ştim cum să-l facem, noi, cei de pe aici. Iar prăjiturile le-a copt Nessa mea chiar azi-dimineaţă.

– Ai spus că aveam să primim musafiri în seara asta, aşa că mi-am dat un pic mai multă silinţă pregătindu-le.

Bunica chicoti.

– Chiar aşa am spus. Iar Nessa mea e plină de iubire. Să bem atunci în cinstea iubirii şi a luminii.

Ridicară paharele, iar Fallon descoperi că whisky-ul era, într-adevăr, bun.

– Aveţi întrebări, probabil. Stai şi tu jos, Nessa, pentru că ar trebui să asculţi întrebările lor, precum şi răspunsurile pe care am să le dau.

– Cum se face că e neatinsă casa? Sunt lucruri înăuntru, spuse Duncan, lucruri care v-ar fi fost de folos şi vouă, şi altora.

– E casa familiei MacLeod. Cei dintre noi care suntem oamenii locului respectăm asta, iar celor care au venit de atunci şi până acum li s-a spus. Cred că şi casa însăşi îi ţine pe alţii la distanţă. V-a lăsat să intraţi pentru că sunteţi din familie. Rude de sânge, la urma urmei. Hugh a murit la două zile după ce familia voastră a plecat fie acasă, fie la Londra, pentru afaceri. Millie, of, ce femeie puternică era, a mai trăit încă două zile. Eu am îngrijit-o atunci când a cuprins-o boala, fiindcă deveneam din ce în ce mai puternică. Aşa că am îngrijit-o, la fel şi pe Jamie, verişoara voastră.

– Aţi rânduit casa, zise Tonia. Aţi curăţat, aţi făcut paturile.

– Aşa cum ar face orice prieten. Fiul şi nepoata mea, care au supravieţuit, m-au ajutat şi ei. Am luat mâncarea de acolo, dar nimic altceva.

– Mulţumesc, zise Duncan luându-i mâna din nou, iar apoi, urmându-şi îndemnul inimii, îi sărută degetele subţirele. Vă mulţumesc că aţi avut grijă de familia mea şi de casa noastră.

– I-am îngropat în cimitir, la fel ca pe mulţi alţii. Exista speranţă că molima avea să treacă şi că lucrurile aveau să revină la normal.

Însă ne era şi teamă, iar o vreme n-a venit nici o veste din afară. Unii au fugit şi n-au mai fost văzuţi niciodată. Alţii au venit şi au rămas. Până la urmă, locul ăsta a ajuns să fie împărţit de noi, cei care am fost aici dintotdeauna, şi de cei care au acceptat faptul că magia se întorsese în lume. Ştiu ziua în care te-ai născut, îi spuse apoi bătrâna lui Fallon. Am văzut asta în noaptea aceea, ultima noapte cu lumini festive şi cu petreceri. I-am luat mâna lui Ross MacLeod şi am văzut. Un om bun, Ross MacLeod, răul făcut n-a fost din vina sau cu ştiinţa lui. Dar avea să înceapă cu el. În noaptea în care a murit, în momentul în care a lovit întunericul, lumina ta a erupt, aprinsă de sângele neamului Tuatha de Danann, acelaşi sânge pe care cei din familia MacLeod aveau să-l transmită mai departe. Era sortit ca tu să te naşti în timpul unei furtuni şi să nu ajungi în braţele tatălui tău biologic, ci în braţele celui menit să te crească.

Bătrâna mai sorbi din whisky.

– Cu toţii aţi pierdut pe cineva drag şi încă sunteţi foarte tineri. Veţi mai avea de-a face cu asemenea necazuri. Pierderile pot tulbura credinţa, dacă permiteţi asta, iar întunericul se bucură atunci când credinţa păleşte din pricina suferinţei.

– Întunericul vine şi aici.

Bătrâna dădu din cap spre Fallon.

– Aşa e. Vine la *sgiath de solas.*

– Scutul luminii.

– Aşa-i, cercul, scutul, răul pe care l-au slobozit. Şi în fiecare an, în jurul datei în care scutul s-a deschis, ei vin şi-i oferă o jertfă întunericului.

– Bunico, au găsit-o pe Aileen.

– Of... gemu prelung bătrâna, iar apoi se întinse după mâna Nessei, ca s-o aline pe fată. M-am temut de asta. Din primul an de după Anul Unu, ei vin aici. Vin ca să atragă în pădure o făptură tânără, de regulă o fată, dar nu întotdeauna. Pădurea era odinioară verde şi plină de vânat, un loc bun. Acum e blestemată din pricina a ceea ce trăieşte în ea.

– Şi ce trăieşte în ea? întrebă Tonia.

– Nu ştiu să aibă vreun nume. Nici chip, nici formă – în afară de ceea ce fură. Acea pădure e un loc mort acum, nimeni nu

îndrăznește să intre în ea. Nu știu ce li se face acolo bietelor fete. Nu pot să văd, sau poate că nu vreau să văd.

– Au încercat anul trecut să mă ia pe mine, zise Nessa, dar bunica a pus talismane la fereastra mea și la ușă. Și port și asta.

Fata strânse în mână talismanul pe care îl avea în jurul gâtului.

– Chiar și așa simțeam chemarea, auzeam muzica, așa de frumoasă și de veselă. M-am dus la bunica și am stat toată noaptea în patul ei. Atunci a dispărut Maggie și n-a mai fost găsită niciodată. Nu avea decât doisprezece ani.

– Cine sunt ei? întrebă Fallon. I-a văzut cineva vreodată?

– În primul an au fost doi, o femeie și un bărbat. Amândoi frumoși, dar frumusețea lor era amăgitoare. Pe sub ea erau plini de cicatrice, iar pe sub acea aparență de frumusețe și pe sub cicatrici, sufletele lor erau moarte și negre ca noaptea.

Bătrâna tremură și-și strânse șalul mai bine pe umeri.

– I-am văzut zburând peste ferma MacLeod o dată, el cu aripi negre, ea cu aripi albe. Au aruncat flăcări spre casă, dar acestea n-au atins casa, s-au lovit, parcă, de un scut. Iar ei au zburat mai departe, spre cerc, spre pădure. În noaptea aceea a dispărut primul dintre copii.

– Eric și Allegra, constată Fallon.

– Îi cunoști?

– Ei mi-au ucis tatăl biologic. Au venit în fiecare an în ianuarie?

– În fiecare an. Dar în cel de-al doilea an au avut un copil și au devenit trei care să hrănească întunericul. Copil a crescut – frumos de pica –, dar cu părul negru pe o parte și alb pe cealaltă. La fel îi erau și aripile.

– Petra.

Duncan strânse pumnii, zicând:

– E ceva mai mult în ea decât în ei.

Pentru că îi tremurau palmele, doamna Frazier duse whisky-ul la buze cu ambele mâini.

Nessa mai puse lemne pe foc și turnă băutură în pahare.

– E mai mult întuneric în ea, continuă doamna Frazier, și o nebunie pe care o poți simți dezlănțuită în aer atunci când trece-n zbor. Au venit cu câteva zile în urmă, dar în ultimii ani nu mai sunt decât mama și fiica.

– L-am ucis pe Eric, sau, mai bine zis, l-am rănit, se corectă Fallon. Tatăl meu – tatăl adoptiv – i-a dat lovitura finală.

– Aşa cum şi trebuia.

– Vin doar ei aici? întrebă Tonia. Fără alţi Malefici?

– Auzim poveşti despre alţi Malefici, dar nici unul n-a venit aici în afară de cei trei, care acum au rămas doi. Îi văd, deşi în săptămâna în care trebuie să vină îmi închid bine căsuţa. Dar îi văd, spuse doamna Frazier şi se bătu cu mâna peste tâmplă. Iar în noaptea în care hrănesc întunericul urlă furtunile.

– Bunica spune... începu Nessa şi ezită, apoi continuă, după un semn de aprobare al bunicii ei. Ea spune că ne lasă în pace, ca să rămânem aici şi să avem copii, pe care ei să-i poată duce în pădure. Suntem învăţaţi să nu ascultăm muzica, să ne purtăm talismanele, dar unii fie că nu cred cu adevărat, fie că atracţia e prea puternică. Aţi putea să opriţi făpturile astea malefice?

– O să-i oprim. Aţi văzut dragonul negru?

Când paharul se înclină în mâna bunicii, Nessa se întinse ca să-l ţină.

– Înseamnă că e real? Am crezut că e doar o închipuire. L-am văzut înălţându-se deasupra pădurii şi chiar în pădure, dar nimeni altcineva nu l-a văzut. Iar într-un vis l-am văzut dormind în mijlocul unui cerc de piatră, dar n-a existat nici un semn despre o astfel de creatură.

– Păzeşte sursa, zise Fallon, iar privirea i se adânci în timp ce viziunea se instala. Spionează, în formă de dragon şi de om, şi seamănă discordie care creşte precum buruienile, ca să întunece lumina. Îşi slujeşte stăpânul, asemenea călăreţului şi vrăjitoarei palide. Se împreunează cu cea nebună, iar în ea vrea să planteze sămânţa care va deveni copil. Sursa va renaşte în copil, pentru ca întunericul să domnească peste tot.

Fallon se ridică în picioare.

– O să-i doborâm. Cu sabia, cu săgeata, cu lumina orbitoare, cu sângele zeilor, pentru că trebuie. Să vă uitaţi după lumină, *Granaidh*, îi spuse ea bătrânei. Atunci când o să vedeţi strălucire ca a soarelui, atunci când arborele vieţii o să înflorească pe pământul MacLeod, o să ştiţi că s-a săvârşit.

– Am să mă uit. Am să mă rog și am să trimit lumina noastră.

Fallon luă mâna femeii.

– Vă mulțumim pentru ospitalitate. Ne puteți spune unde găsim familia lui Aileen?

– Nessa o să vă conducă, zise doamna Frazier, sărutându-i mâna. Drum bun vouă, copii ai familiei MacLeod! Fie ca zeii să vă conducă!

Lana îi îndeplinise Toniei rugămintea, așa că la întoarcerea lor le găsiră pe Katie și pe Hannah împreună cu Lana și Simon. Cu toții beau vin lângă foc. Simțiră cât de ușurați fură toți cei din casă atunci când ei intrară pe ușă.

– Ucigașii de dragoni, zise Hannah, cu un zâmbet.

– Nu în seara asta, spuse Tonia. Sunt multe de povestit, dar înainte de toate...

Tonia se duse la mama ei și-i oferi fotografia.

– Ooo... O, Doamne! Asta e făcută la Crăciunul de dinainte. Ultima oară când am fost acolo.

Katie strânse fotografia la piept și se legănă.

– N-am crezut că aveam să-l mai văd vreodată.

Katie aplecă fotografia și-i arătă.

– Tatăl tău. Tony. Vezi?

– Haideți să bem niște vin, zise Lana și se ridică, făcându-le semn lui Simon și lui Fallon. Haideți să le dăm un pic de timp. Unde ați găsit fotografia?

– Am fost la casa familiei MacLeod, de la fosta lor fermă. Nu m-ar deranja să beau niște vin. A fost o noapte dintr-alea. Așa cum a zis și Tonia, sunt multe de istorisit. Ar trebui să vă povestim toți trei, după ce Katie, Tonia și Duncan vor fi avut momentul lor de intimitate.

– Și poate să și mâncăm ceva.

– N-aș zice nu.

Simon aduse vinul și o mângâie pe Fallon pe spate.

– Iar ai sânge pe tine.

Ea se mulțumi să ofteze.

– Lupi-demoni. O să-i dovedim pe toți până la urmă.

Dar, ca să ușureze situația din prezent, Fallon își trecu mâna de-a lungul corpului și făcu să dispară petele de sânge.

Duncan veni la ei.

– Vă mulţumim pentru tact. Şi ai avut dreptate, Fallon, nimic altceva nu i-ar fi plăcut mamei mai mult decât fotografia asta. Dacă aţi vrea să vă întoarceţi, ar trebui să vorbim. Mama şi cu Hannah au foarte multe întrebări.

– La fel şi noi, Duncan, zise Lana, luând o tavă cu gustări. Fallon, adu, te rog, mai multe pahare şi farfurii!

Când rămaseră singuri, Duncan îşi trecu mâna pe spatele lui Fallon, în timp ce ea deschidea un dulap. Îl surprinse cât de mult simţea nevoia contactului cu ea, însă nu punea asta sub semnul întrebării.

– O să fie nevoie de un pic de timp ca să le povestim tot, începu el, iar după aceea o să trebuiască să stau cu mama. Ea îşi ţine bine firea, dar tot a afectat-o răscolirea trecutului.

– Nici nu-mi pot imagina. Crezi că poţi, pentru că ai auzit toate poveştile, dar nu poţi cu adevărat. Ea a pierdut totul, pe toată lumea, într-un timp atât de scurt.

– Am crezut că înţelegeam, dar nu era aşa. Nu până ce n-am fost în casă şi nu i-am simţit. Aşa că va trebui ca eu, Tonia şi Hannah să stăm în preajma mamei astă-seară.

– La fel o să fie şi aici după ce mama află despre Allegra şi Petra, zise Fallon şi-i întinse un teanc de farfurii. Asta are să răscolească lucrurile şi la noi. Le-am promis celor trei ai mei o vânătoare mâine. Poate că ai vrea să vii şi tu.

– Am câteva cursuri la academie după-amiază, dar dimineaţă am timp.

– În zori, în pădurile din est?

– Bine, aşa rămâne. După vânătoare, îţi fac cinste cu dejunul la bucătăria comunitară.

– Da, mi-ar plăcea s-o faci.

În timp ce duceau farfuriile la masă, Duncan îşi dădu seama că, fără să vrea, urma sugestia foarte *fermă* a lui Simon de a o scoate pe Fallon la o întâlnire.

Preţ de două ore scurte şi înviorătoare după revărsatul zorilor, Fallon călări prin păduri alături de Duncan. Ninsoarea de peste noapte lăsase un strat proaspăt de zăpadă pe pământ. În timp ce

mergeau pe urmele unui mistreț, se bucurau de aerul care mirosea a nea, a pin și a puritate.

Taibhse plana cu aripile desfăcute printre copacii cu crengile încărcate de zăpadă și cu săgeți de gheață pe ele, în timp ce Faol Ban se strecura din soare în umbre, apoi din umbre ieșea din nou la soare.

Aici pădurile pulsau de viață: lentele bătăi de inimă ale copacilor cufundați în somnul lor de iarnă, iuțile bătăi de aripi ale păsărilor, forfota animalelor mari și mici, pulsul strălucitor al zânișoarelor dansând peste straturile de zăpadă și de gheață.

Aici erau lumină și viață, se gândi Fallon, spre deosebire de întunericul și de moartea din pădurile de pe pământurile familiei MacLeod.

Ea și Duncan nu vorbiră despre pădurile moarte, despre războiul stafiilor, despre tactică și strategii, dar discutară despre cărți și DVD-uri, făcură schimb de bârfe. Fallon își dădu seama că niciodată nu călăriseră prin păduri, cu vânătoarea mai mult drept scuză decât ca scop în sine. Rareori vorbeau despre lucruri neînsemnate sau explorau părerea celuilalt despre ele.

Oamenii făceau asta pe vremuri – poate că nu înarmați cu sabie și arc –, dar petreceau timp vorbind despre atât de multe lucruri care nu erau de viață și de moarte. Acum, când tobele războiului băteau continuu, o oră sau două petrecute astfel erau prețioase.

Lui Fallon i se păreau niște momente memorabile de-a dreptul.

Pentru că voia ca ele să-i rămână în amintire, se întinse, îl trase pe Duncan mai aproape și-l sărută, cu bufnița zburând deasupra lor și cu soarele strălucind pe zăpada neatinsă. El o prinse mai bine și spori intensitatea sărutului – o, da, momentul acela chiar că avea să-i rămână în amintire.

Apoi el se trase înapoi și-și puse degetele pe buze.

Simți și ea mirosul. Aștepță, în timp ce el își scotea o săgeată din tolba pe care o purta în spinare. Mistrețul ieși, amușinând, dintre copaci. Ghinionul lui, se gândi Fallon, că vântul le ducea mirosul departe de el.

Duncan slobozi săgeata și-l doborî, apoi îi zâmbi scurt lui Fallon și-i zise:

– Asta cred că ar trebui să ne plătească dejunul cu vârf și îndesat.

– Şi încă în plus.

Duseră mistreţul la bucătăria comunitară, unde Duncan îl schimbă pe micul dejun, pe câteva produse de băcănie şi pe ceva carne. Când se aşezară la masă, ea observă câţiva dintre răniţii care încă mai primeau tratament medical şi care încă nu-şi reluaseră activitatea, împărţind o masă cu câţiva dintre cei salvaţi recent. Asta îi aminti ca, înainte să plece din oraş, să se ducă la clinică şi să vadă cum erau Lucy şi Johnny.

Apăru şi Fred, cu o pălărie în culorile curcubeului şi cu copilul cel mai mic în braţe.

– Bună. Pot să stau cu voi un minut?

Duncan bătu cu mâna pe un scaun, invitând-o să se aşeze.

– Vrei şi micul dejun? Mai am un pic de credit la bucătărie.

– Nu, mulţumesc.

Cu o mişcare experimentată, îi scoase copilului haina şi căciula în timp ce vorbea.

– Tocmai i-am lăsat pe copii la şcoală şi pe Dillon la terenul de joacă. Preşcolarii construiesc oameni de zăpadă.

O puse jos pe Willow şi scoase la iveală nişte cuburi de lemn dintr-o geantă enormă.

– Hai, drăguţa mea, construieşte-ne un castel. Tatăl tău i-a făcut cuburile pentru Crăciun, îi zise ea lui Fallon. E nebună după ele. El şi cu Eddie lucrează iar la tractor. Alchimiştii încearcă să pună la punct un combustibil pe bază de porumb; ei cred că o să funcţioneze. În fine...

Fred răsuflă un pic şi se asigură cu coada ochiului că Willow era ocupată cu arhitectura ei.

– Am băut cafeaua cu mama ta, Fallon. Ea m-a pus la curent. Încă n-am vorbit cu Eddie, dar el o să vrea să participe la orice are de-a face cu Allegra.

– Din ce-am aflat, ea şi cu Petra nu se duc acolo decât o dată pe an, aşa că acum le-am ratat. Iar asta-i cea mai detaliată informaţie pe care am obţinut-o în mai bine de un an.

– Încă n-au terminat. Nu mă refer doar la lucrurile îngrozitoare pe care le fac în Scoţia. Ştiu că Arlys e în drum spre Montreal, dar,

după ce se întoarce, ea şi Chuck ar trebui să, ştii tu, să transmită o alertă. Allegra şi Eric au colaborat cu Războinicii Purităţii la primul atac asupra oraşului New Hope. S-ar putea să mai fie încă împreună, ori să fi rămas aşa.

– O să-i găsim, Fred, o asigură Duncan, cu privirile sclipindu-i de dorinţa de răzbunare ce-l însufleţea.

– Vor veni după tine. Şi după Tonia, Fallon, Lana, mai ales după Lana. Ne vor pe toţi, dar mai ales pe voi.

– Iar asta-i în avantajul nostru, zise Fallon, sfârşindu-şi de mâncat ouăle. Nici unul dintre ei n-are, cum se zice, puterea de a judeca la rece, însă noi o avem. Nici unul din ei nu e sănătos la minte, însă noi suntem.

– Am încredere în tine. Şi mai şi cred că binele învinge întotdeauna răul. Dar nebunia şi răutatea? Ele sunt imprevizibile, de aceea sunt un pic îngrijorată.

După ce Fred plecă luând copilul şi jucăriile-cuburi, Duncan o privi pe Fallon cercetător.

– N-am vorbit despre asta, despre ei.

– Nu. Vreau să spun că ştiu cât de mult a însemnat Denzel pentru tine şi înţeleg nevoia de a le-o plăti ucigaşilor lui.

– Asta nu se poate plăti îndeajuns.

– Nu, nu se poate. Ştiu cum m-am simţit în clipa în care l-am lovit pe Eric. Ceea ce m-a străbătut atunci a fost o putere întunecată. E vorba mai degrabă de răzbunare decât de dreptate. A trebuit să mă desprind de asta, şi aşa vei face şi tu. Trebuie să fii un pic atent, Duncan, pentru că dorinţa de răzbunare e un sentiment foarte puternic. Şi seducător.

– Trebuie s-o ucid. Pentru Denzel, pentru fata pe care am găsit-o şi pentru toţi ceilalţi care au zăcut pe altarul ăla. Se va face dreptate. Orice altceva o să simt atunci când îi fac de petrecanie e numai problema mea, nu mă priveşte decât pe mine.

CREDINȚĂ

Nicicând eu nu mă tulbur și nu mă răzvrătesc
În fața vrerii ori a faptei Stăpânului Ceresc,
Păstrez tăria și nădejdea, căci știu ce-mi este dat:
Doar înainte duce cărarea ce-o străbat.

John Milton

Capitolul 17

Vorbele lui Duncan o îngrijorau pe Fallon, însă Duncan avea dreptate. Sentimentele lui nu erau problema altora. Aşa cum îi ceruse să aibă încredere în ea, şi ea trebuia să aibă încredere în el. Să aibă încredere în lumina, în inima lui, ambele fiind îndeajuns de puternice încât să reziste atracţiei întunericului.

Fallon cunoştea tentaţia. Trebuia să recunoască cinstit că o simţise înlăuntrul ei noaptea trecută, atunci când văzuse ce i se făcuse acelei biete fete.

Crimă, sclavie, tortură, mutilare, toate astea erau fapte cumplite. Dar sacrificii umane? Un rău cu mult mai profund. Aşa că da, voia să le facă de petrecanie iubitei unchiului ei şi propriei verişoare. Voia să verse sânge din sângele ei şi ştia că trebuia să învingă acea tentaţie a întunericului ca să iasă întreagă din încercarea asta.

Altă alegere, se gândi ea, în timp ce călărea spre clinică. Una care avea să se dovedească cel mai greu de făcut dintre toate.

Fu surprinsă să-l vadă pe Taibhse aşezându-se pe şaua lui Laoch după ce ea descălecă, şi pe Faol Ban rămânând de pază. Se aşteptase ca amândoi să-şi vadă de drum.

– Nu trebuie să aşteptaţi, le spuse ea. Dar dacă vreţi să staţi aici, aflaţi că n-ar trebui să lipsesc prea multă vreme.

Nu era nimeni aşezat pe scaunele din sala de aşteptare, ceea ce ea consideră a fi un lucru bun, aşa că-şi continuă drumul spre

birouri. O găsi pe Rachel aşezată la biroul ei, citind nişte hârtii cu jumătăţile ei de ochelari aşezate pe nas.

– O zi mai uşoară?

Rachel îşi dădu jos ochelarii şi se lăsă pe spate.

– În sfârşit. Hannah şi Jonah fac nişte examinări de rutină. N-a fost nici o urgenţă în dimineaţa asta, zise ea, ciocănind de trei ori în masă. Am putut să externăm mai multă lume de dimineaţă, aşa că e destul de linişte acum. Suficient încât să apuc să mă uit pe lista cu materiale pentru extindere. Are să fie nevoie de ceva efort, dar Bill Anderson şi echipa lui care face minuni – inclusiv tatăl tău – spun că am putea, eventual, să începem lucrările în primăvară.

Fallon se duse să se uite la schiţele detaliate prinse pe o tablă. Citea în ele potenţial şi viziune şi, mai mult decât atât, credinţă.

– Îţi va trebui mai mult personal medical.

Auzind asta, Rachel slobozi un oftat satisfăcut.

– Am o pediatră – ura! – printre cei salvaţi din D.C. Nu e încă pregătită fizic şi emoţional să lucreze, dar o să fie. Şi mai am un vindecător din acelaşi grup. Şi ştii care-i cel mai bun lucru?

– Cel mai bun? o chestionă Fallon, uitându-se la ea.

– Am pus cap la cap o serie de examene, pe cele mai multe – din memorie. Vreau ca Hannah să le dea luna viitoare. Dacă le ia, şi ştiu că o s-o facă, devine doctor. Pe cât de oficial putem noi s-o învestim. Am vorbit cu Katie şi cu consiliul oraşului. Cu toţii am fost de acord.

– Cred că, într-adevăr, ăsta e cel mai bun lucru dintre toate.

– E tânără. Foarte tânără, dar s-a pregătit, în mod foarte serios, de la vârsta de treisprezece ani. Are un talent înnăscut şi pasiune.

– Ştie de asta?

– I-am spus azi-dimineaţă. Vreau să aibă timp să studieze. Examenele nu sunt uşoare. Nu trebuie să fie şi nici nu vor fi. Are să merite din plin titlul de doctor.

Din vară, Rachel îşi lăsase părul să crească mai lung, iar acum îl avea prins într-un fel de pămătuf de coadă de cal. Îşi frecă ceafa sub pămătuf.

Dimineaţă liniştită sau nu, doctorul oraşului şi fondatoarea clinicii lucra mult.

– Poate că ar trebui să mai lași hârțogăria.

– Da. Am plănuit să înființăm o zonă holistică și una pentru terapie fizică. Când o să fie gata totul, jur că mă duc în fiecare săptămână la masaj.

– Până atunci, lasă-mă pe mine, îi zise Fallon, ducându-se în spatele ei și începând să-i maseze ceafa și umerii.

Rachel închise ochii și oftă ușor:

– Hai să locuiești la mine, împreună cu mâinile tale magice.

– Le poți solicita oricând. Mă duc s-o caut pe Hannah înainte să plec. Voiam să văd ce fac Lucy și Johnny, cei doi pe care i-am adus ieri.

– Ea e vindecată, dar i-am găsit un pat, ca să nu trebuiască să plece de lângă el. Johnny e treaz și lucid. Are niște goluri de memorie, ceea ce nu e neobișnuit la traume craniene. Din ce mi-a spus Jonah, vindecarea pe care i-ai făcut-o tu la fața locului a contat. L-am examinat în dimineața asta. E stabil. O să-l mai ținem o vreme, dar, dacă nu se întâmplă nimic neprevăzut, se va reface complet. Și amândoi au întrebat de tine.

– Mă duc să-i vizitez. E mai bine acum.

– Era mai bine în urmă cu două secunde, dar mi-a plăcut masajul.

Rachel râse și o mângâie pe Fallon.

– Lasă-mă să te conduc! O, și mai am și alte veşti bune, adăugă ea, ridicându-se.

– Pentru astea sunt mereu pregătită.

– Lissandra și Brennan – copilașul prematur? S-au mutat oficial într-un apartament deasupra celui al lui Bill. Mulți oameni nu vor să aibă de-a face cu o locuință în care a avut loc o crimă, dar Lissandra a fost bucuroasă să se mute acolo. A zis că a fost ținută în cușcă, iar acum ea și fiul ei sunt liberi. În plus, se înțelege cu Bill – dar cine n-o face? Lui îi place să-i aibă acolo, la etaj.

– Astea sunt veşti foarte bune.

– Acum Lissandra învață să tricoteze, ca să poată contribui. Și, cum Bill are o slăbiciune pentru bebeluși, ea coboară împreună cu Brennan și dă o mână de ajutor la magazinul „Vechituri" de câteva ori pe săptămână.

– Asta e bine. E bine pentru toți.

– Așa e. Am sfătuit-o să aștepte până la primăvară înainte să lucreze serios ca voluntar sau să lucreze afară. E mai bine pentru copil să nu stea în frig, dar nu-i nici o problemă să coboare la parter cu el. Lissandra e o fată bună, Fallon.

Se opri în fața ușii.

– Am vrut să le ofer celor doi un pic de intimitate și, cum am avut mai multe externări zilele astea, am putut să-i cazez într-o cameră numai a lor. E mică, dar le ajunge.

Rachel bătu la ușă și o deschise ușor.

– Aveți un musafir. Să nu stai prea mult, îi șopti ea lui Fallon, apoi făcu un pas în spate.

– O, tu ești! exclamă Lucy, ridicându-se iute de pe un scaun.

Avea părul proaspăt spălat și prins la spate, iar fața nu-i mai era cenușie.

– Johnny, ea e Fallon Swift. Ne bucurăm așa de tare să te vedem, Fallon! Așa de tare.

Fallon nici nu apucă să pășească în încăpere, că Lucy o și îmbrățișă.

– Ne-ai salvat. Iar Jonah a zis că Johnny o să se facă bine. Rachel a zis și ea la fel.

– Asta e minunat.

Bărbatul din pat nu arăta bine, dar era oricum într-o stare mai bună decât fusese. Ședea pe un pat de spital și, deși avea cearcăne sub ambii ochi, majoritatea vânătăilor i se vindecaseră. Purta un tricou alb, avea un braț într-o eșarfă și o perfuzie în celălalt.

– Tu ești Aleasa, zise el.

Ochii i se umplură de lacrimi pe când se întindea spre ea. Deși strânsoarea mâinii îi era slabă, se agăță de mâna ei.

– Îți mulțumesc că i-ai salvat viața femeii pe care o iubesc. Îți mulțumesc și pentru viața mea. Eu... eu n-am reușit să-i opresc.

– Erau prea mulți.

– Dar tu i-ai oprit. După ce mă fac bine, am să lupt pentru tine.

– O să vorbim despre asta după ce ai să te simți mai bine.

– Nu, te rog, făcu Lucy, apropiindu-se și începând să-i mângâie părul lui Johnny. Am vorbit despre asta. A fost o greșeală din partea mea să-l rog să nu se lupte. Vrem să rămânem aici, așa că o să

luptăm. Nu știu cum – bunica nu m-a lăsat să învăț – dar voi învăța. Vom învăța. Știu să cos, să gătesc și să grădinăresc. Pot să ajut, până ce se face Johnny bine.

– Am să trimit pe cineva să vorbească cu tine despre asta. Iar când doctorii o să spună că ești îndeajuns de bine, o să vedem și cum rămâne cu restul. Cât ați călătorit?

– Cale de trei zile de la vest la est, îi spuse Johnny. Eram de două zile în casa pe care o găsiserăm înainte să dea Ucigașii peste noi.

– Și de unde ați venit? Câți oameni sunt în locul vostru de baștină?

– Poate că o sută. Nu sunt sigur, zise el, uitându-se la Lucy.

– Oamenii precum bunica mea n-au vrut să se amestece cu Nepământenii, spuse ea. Noi aveam așezarea noastră, iar ei o au pe a lor, cu un râu care le desparte pe cele două.

– Dacă aduc o hartă, îmi puteți arăta?

– Aș putea, zise Johnny. Dacă te-ai duce acolo, unii ar vrea, cu siguranță, să lupte pentru tine.

– O să aduc o hartă, atunci. Deocamdată trebuie să te faci bine, Johnny.

După ce plecă de la ei, Fallon se gândi la cele aflate. O comunitate mică, segregată. Mai văzuse așa ceva și înainte. Ar fi meritat o vizită, ar fi meritat să încerce să-i aducă lângă ea pe cei care puteau și voiau să i se alăture.

Ea se îndreptă spre ieșire, gândindu-se că-și lăsase animalele să aștepte prea mult. În sala de la intrare, o văzu pe Hannah alături de un băiețel. Unul mic și drăgălaș, cu obrajii îmbujorați de la frig, cu părul blond cârlionțându-se de sub o căciuliță roșie pe care dansau oameni de zăpadă. Hannah îl ținea de una dintre mânuțele înmănușate.

– Sigur că o să vin s-o văd. Trebuie doar să-mi iau haina și trusa de doctor.

– E foarte bolnavă.

Băiețelul vorbea ușor peltic, ceea ce-l făcea adorabil, și se uita la ea cu ochi mari, albaștri.

– Tușește și tot tușește. Iar capul îi e foarte fierbinte.

– O să-i ducem medicamente. Bună, Fallon, el e Bobby. Mama lui e foarte bolnavă.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Nu se simte bine. M-a trimis după doctor.

Băiatul se uită din nou la Hannah cu ochii lui mari şi albaştri. N-avea mai mult de şase sau şapte ani.

– Tu poţi s-o faci bine, spuse el. Trebuie să vii acum.

Fallon dădu să-i pună mâna pe umăr, ca să-l consoleze, dar el se feri şi se trase mai aproape de Hannah.

– Unde e mama ta? îl întrebă Fallon, calmă.

Se uită ţintă în ochii lui, fascinată de faptul că nu putea vedea nici întuneric şi nici lumină. Doar chipul inocenţei.

– Calul meu e afară, îi zise ea băieţelului. Poate să te ducă foarte repede acolo.

– Doar Hannah! Trebuie să vii acum!

– E în regulă, Bobby, plecăm de îndată. E în regulă.

Ea îi zâmbi lui Fallon, dar cu siguranţă că n-o văzu, nu cu ochii aceia goi.

– Sigur, spuse Fallon. N-aş vrea să vă stau în cale.

Se mişcă iute, o dădu pe Hannah la o parte şi îl lovi pe băiat cu puterea magică. El ţipă la ea, iar ochii aceia albaştri se făcură negri precum aripa unei ciori.

– Ticăloasa asta e a mea!

Cu mâna lui de copil, aruncă un jet de foc înspre Hannah. Fallon îl prinse, pur şi simplu, şi-l stinse. Atunci când el aruncă următorul jet înspre Fallon, acesta se izbi de scutul pe care ea îl ridicase.

– Crezi cumva că puterea ta e mai mare decât a mea, drăcuşorule?

– O vreau! ţipă el, lovind cu pumnii lui mici în bariera ridicată de ea. O vreau, o vreau! Dă-mi-o înapoi!

– Du-te în iad! îi porunci Fallon, iar apoi auzi paşi alergând spre ei. Nu vă apropiaţi!

– Nu-i cinstit!

În ochii negri apărură lacrimi de frustrare.

– Eşti rea şi o să te părăsc. O să vă omorâm pe toţi! O să ardeţi şi-o să tot ardeţi!

– Te văd acum. Văd întunericul din tine.

– O să te mănânc! Miam, miam, miam!

Râzând în gura mare, încercă să plece într-un flash, apoi se uită sălbatic în jur, dându-şi seama că rămăsese pe loc.

Spre uluirea lui Fallon, se trânti pe jos şi începu să dea din picioare şi să bată cu pumnii în aer.

– Eşti o fată rea, rea, rea. Vreau să mă duc acasă! Lasă-mă să plec, nemernico!

– Doamne, ce răzgâiat! Nu pleci nicăieri, aşa că fă bine şi liniştește-te! Cine te-a trimis?

Criza de furie îi învineţise faţa, care acum era brăzdată de dâre de lacrimi. Dar, pe când el se lăsa pe vine, acei ochi negri se aţintiră, scăpărători, într-ai lui Fallon.

Un păianjen mic, se gândi Fallon, veninos în ciuda mărimii lui inofensive.

– Prinţesa Întunericului îţi trimite un mesaj. Ia de aici, verişoară!

El se adună, trăgând, trăgând putere, inspirând-o ca pe un aer pe care vrei să-l sufli înapoi.

– Nu, dădu să-l prevină Fallon, însă el slobozi un şuvoi de foc.

Îi văzu chipul, şocul şi teama zugrăvite pe el, înainte ca flăcările să lovească bariera, să se întoarcă spre el şi să-l mistuie.

– Doamne Sfinte, zise Rachel, încă în genunchi lângă o Hannah şocată, şi se ridică.

– Nu, făcu Fallon, apucând-o de braţ. S-a dus. N-ai ce să faci.

– Nu era decât un copil.

– Vârsta n-are nici o importanţă. Era un Nepământean Malefic ascuns sub masca inocenţei.

– N-a rămas nimic din el, nici măcar cenuşă.

– Focul iadului nu lasă cenuşă în urmă. Vei avea nevoie de sare şi de salvie albă pentru un ritual de purificare.

Încercând să se calmeze, Fallon se întoarse şi o ajută pe Hannah să se ridice.

– Îmi pare rău că te-am împins aşa de tare. Trebuia să te dau din drum.

– Ce s-a întâmplat? Ce-a fost asta?

– Ce-ţi aminteşti?

– Eu...

Hannah își duse mâna la tâmplă.

– Tocmai terminasem un consult. M-am auzit strigată pe nume. Cineva mă chema și am văzut un băiețel care plângea, apoi... nimic.

Hannah își apăsă din nou degetele pe tâmple, de parcă ar fi vrut să scoată de acolo amintirile.

– Nu țin minte nimic. Eram pe jos, iar el – chestia aia – țipa.

– Te băgase în transă. În ciuda vârstei, avea putere și pricepere. Voia să mergi cu el. Ți-a spus că mama lui era bolnavă la pat și că avea nevoie de un doctor.

– Eu... da, cred. E totul în ceață. Voia să mă omoare.

– Nu chiar. Cred că a fost trimis ca să te ducă la ea. La Petra. Ca prizonier care să fie folosit precum o monedă de schimb.

– Asta, ca să ajungă la Duncan, la Tonia, la tine, la toată lumea.

Șocul și năuceala de pe chipul ei se transformară pe dată într-o furie rece.

– Ce ticălos mic!

– Cum a trecut de forțele de pază? întrebă Rachel.

– Cred că de asta a trimis Petra un copil. Destul de mic ca să treacă de santinele, iar ea a creat un zid de magie care-l ocrotea. La început, nici măcar eu nu mi-am dat seama. Și atunci am știut. Petra nu-i atât de deșteaptă pe cât se crede ea. În orice caz, o să rezolvăm problema asta. Ești bine? o întrebă pe Hannah.

– Da. Mă cam doare de la căzătură, zise ea, gemând atunci când își frecționă fundul. Dar am plătit un preț foarte mic.

– Roagă-i pe Duncan și pe Tonia să-ți facă un talisman. Se pricep foarte bine la asta. Să-l porți mereu.

– Acum o să mergem în sala de examinare ca să te consult.

– Sunt bine, Rach. Am aterizat în fund. Dar poate că nu mi-ar strica să-mi dai ceva pentru durerea de cap.

– Durerea o ai pentru că ai fost smulsă brusc din transă, iar asta n-a făcut-o cel care te-a băgat în ea, o lămuri Fallon. Remediile din plante sunt mai bune în cazul tău.

– Bine, atunci. Haide, Hannah!

– În regulă. Mulțumesc, Fallon.

– S-a cam zis cu dimineaţa liniştită, îi zise Rachel peste umăr lui Fallon, în timp ce o conducea pe Hannah.

Fallon se duse direct la Will ca să raporteze problema de securitate, apoi îl lăsă să se ocupe de întărirea pazei. Pe urmă se duse la mama ei, ca să lucreze împreună la o vrajă de securitate care să se suprapună mecanismelor de apărare pe care le aveau deja.

Toate astea nu-i lăsară prea mult timp ca să verifice transferurile prizonierilor şi progresele pe care le făcea delegaţia trimisă în Quebec. Îşi petrecu seara testând diferite vrăji de localizare, căutând cu ajutorul cristalului, dar nu reuşi să găsească nici urmă de Petra sau de Allegra.

– Am să răzbesc, zise ea cu voce tare. Mai devreme sau mai târziu, am să răzbesc.

Atunci când, în sfârşit, se trânti în pat, i se părură tare îndepărtate cele două ore petrecute în pădure, simplul sărut pe care-l primise şi liniştea din faptul zilei. Toate astea i se mai părură şi foarte preţioase.

Tocmai aţipise, când simţi o plesnitură în aer.

– Eu sunt, şopti Duncan înainte ca ea să se poată pune pe bombănit.

Se întinse alături de ea şi o luă în braţe.

– În legătură cu Hannah, zise el, îţi sunt foarte recunoscător că ai fost acolo.

– E în regulă, da?

– Datorită ţie, spuse el, sărutând-o pe ceafă. Nu pot să stau, vreau să le fiu aproape încă o noapte.

– I-ai făcut talismanul?

– Da. A trebuit să-l fac frumos, ea a insistat.

O sărută din nou pe Fallon pe ceafă.

– Tonia s-a ocupat de design, deci trebuie să fi ieşit frumos. Aşa că e destul de drăguţ pentru pretenţiile celei care-l poartă. Şi, pe deasupra, eficient.

Ea se răsuci ca să-l sărute la rândul ei.

– Eu şi mama am pregătit o vrajă suplimentară de securitate. Cred că-i eficientă. Am crezut că aveam destul, dar...

– Puşti-demon din iad. Cine se aştepta la aşa ceva? A naibii Petra.

– Nu pot s-o găsesc, Duncan. Am căutat-o, dar n-am reuşit s-o găsesc. Însă o s-o fac.

– Noi o s-o găsim. Nimeni nu se ia de surorile mele.

El o sărută pe obraji şi pe buze.

– Nu pot să rămân. Dar pot să lipsesc o oră de acasă.

Ea zâmbi, cu buzele lipite de ale lui.

– Asta e o modalitate foarte agreabilă de a petrece o oră.

Fallon îşi petrecu timpul alături de hărţile ei şi de Simon, Will, Eddie şi alţii, făcând planurile de luptă. Lucră cu Lana la poţiuni, iar cu Kim – la remediile din plante.

Ca să rămână în formă, vizită barăcile pentru antrenamente. Merse şi la academie, unde inspectă un curs de făcut vrăji.

Iar în timp ce continua s-o caute pe Petra cu ajutorul cristalului, cerceta şi alte locuri ca să le marcheze, să le studieze şi să le ia în considerare.

Atunci când intră mama ei, Fallon şedea, aplecată peste hărţi, la masa din sufragerie.

– Te-ai apucat iar?

– Da.

– Vrei nişte ceai? După o dimineaţă petrecută la bucătăria comunitară, mie mi-ar prinde bine un ceai.

– Sigur. Mulţumesc.

– E al naibii de frig, continuă Lana în timp ce se ducea spre sobă ca să pună ceainicul pe foc. Cred că e o seară potrivită ca să mâncăm o tocană de vită. Ai să fii aici la vremea cinei?

– Aşa ar trebui.

Fallon se ridică în timp ce Lana îşi trecea mâinile peste ceainic ca să-l încălzească.

– Mamă, vreau să te rog ceva.

– Bine.

Lana deschise dulapul şi cântări opţiunile pentru ceai. Alese unul cu ghimbir.

– Am localizat zona de unde au venit Lucy și Johnny. Știi, acea comunitate segregată despre care ți-am povestit.

– Mmm... Unii oameni nu-și învață lecția niciodată, așa-i? Suntem cu toții împreună în situația asta. Trăim, muncim, iubim împreună, iar asta ne întregește.

– Tocmai ăsta-i clenciul: pentru că ești un exemplu în privința asta și știi cum să comunici mesajul, aș vrea să te duci tu acolo.

– Să mă duc? se miră Lana, privindu-și fiica întrebător.

– Da, la Riverbend, după cum mi-a spus Lucy că se numește locul. Acolo sunt cel puțin o sută de oameni care au reușit să se apere singuri împotriva raidurilor sporadice. Unii, aflați de ambele părți ale râului, ar lupta dacă li s-ar da un motiv. Am nevoie ca tu să le oferi motivul ăsta. Tu și cu tata.

– Vrei ca eu și tatăl tău să mergem acolo și să-i convingem că trebuie să lupte împreună pe niște oameni care refuză să se amestece unii cu ceilalți?

– N-ar fi pentru prima dată și nu mă pot gândi la altcineva mai potrivit. Tu, tata și Ethan.

– O familie. O familie amestecată.

– Familia Alesei.

– Ăsta e un factor, fu Fallon de acord, apoi se duse să măsoare cantitatea de ceai. O vrăjitoare, un soldat lipsit de puteri magice, un tânăr cititor de gânduri care înțelege graiul animalelor. Doi oameni care au supraviețuit Pieirii și și-au construit o viață. Fiul crescut în lumea la ale cărei construire și apărare au contribuit părinții.

– Ai vorbit cu tatăl tău despre asta?

– Prima persoană cu care am vrut să vorbesc ești tu. E mai dificil pentru tine, fiindcă te rog să-l iei și pe Ethan. Am văzut la ce ai renunțat atunci când ai plecat din New Hope. Știu la ce ai renunțat plecând de la fermă ca să te întorci aici. Ai făcut-o pentru mine, dar nu doar pentru mine. Ai făcut-o pentru că era nevoie. Trebuie să le arăți acelor oameni ce trebuie făcut.

Lana rămase în spatele lui Fallon în timp ce aceasta turnă apă fiartă în ceainic.

– Asta nu-i tot, spuse ea.

– Nu. Mai sunt două aşezări. Le-am însemnat pe hartă. Fiecare persoană pe care o poţi convinge ne-ar spori rândurile. Îţi cer să te duci şi să vorbeşti cu străini, fără să fii sigură de felul în care te vor primi. Îţi cer să-i convingi să-şi rişte viaţa, să-şi trimită fii şi fiicele la luptă.

– Când ar trebui...?

– Sper că aţi fi dispuşi să plecaţi mâine.

– Mâine? Dar...

Lana era de serviciu la bucătăria comunitară şi mai avea şi câteva lucruri de luat de la Tropice. Promisese să lucreze cu erborizatorii la...

Iar faptul că avea acele lucruri de făcut, că le putea avea, că ajutase la construirea unei structuri pentru ele? Astea erau chiar motivele pentru care Fallon o ruga să meargă.

– Nu vrei să aştepţi până când se întorc ceilalţi din Quebec?

– Trebuie să se întoarcă într-o zi sau două. Atunci o să ştim dacă ne vine vreo susţinere din nord. Dar avem o zonă neaccesată, în Vestul Mijlociu. Îţi cer s-o accesezi. Îţi cer să pleci din nou de acasă. Doar pentru câteva zile, poate pentru o săptămână, dar să pleci din nou de acasă.

– Ferma e acolo unde am lăsat-o, iar New Hope e chiar aici. Sigur că o să mergem. O să trebuiască să vorbim despre...

Ea se întrerupse la auzul unui ciocănit care anunţa o vizită.

Dincolo de uşa de sticlă se aflau Starr şi Marichu, tânăra şi rapida recrută.

– Încă două ceşti, îi spuse Lana lui Fallon, ducându-se să deschidă.

– Bună, intraţi! E groaznic de frig afară. Am crezut că te-ai întors la Forestville, Starr.

– Mâine.

– Tocmai făceam ceai.

– Nu vrem să vă deranjăm, începu Starr, apoi se uită la Fallon. Ar trebui să vorbeşti cu Marichu.

– Sigur. Luaţi loc!

Fata se uită prin bucătărie cu atenție, timorată. Își schimbase roșul din păr în verde-pădure și era încălțată cu cizmele solide, fabricate pentru soldați de elfi și de alți cizmari.

– Dați-mi voie să vă iau hainele, zise Lana și, știind că lui Starr nu-i plăcea să fie atinsă, întinse doar mâna. Fallon, voi trei ar trebui să mergeți în camera de zi. Eu am să aduc ceaiul.

– Nu vrem să vă deranjăm.

– Nu-i nici un deranj.

Dacă Starr spunea că trebuia să vorbească cu Marichu, se gândi Fallon pe când le făcea semn s-o urmeze, atunci trebuia să vorbească cu Marichu.

Uitase să atâțe focul în timp ce lucrase la hărți, își dădu ea seama, așa că plesni din degete ca să-l aprindă din nou și mai puse un buștean în cămin.

Marichu studie încăperea la fel de atent cum studiase și bucătăria.

– Luați loc! le invită Fallon.

Starr, cu fața brăzdată de cicatrice atât de adânci încât nici măcar magia nu le putea șterge, ezită, apoi se așeză pe un scaun. Avea cicatrice și pe corp, știa Fallon, de la atacul Petrei. Iar inima și sufletul ei purtau și mai multe, de la răni din copilărie.

În afară antrenamentelor și luptei, ea nu interacționa cu și nu avea încredere decât în foarte puțini oameni. Marichu, găsea Fallon, îi semăna. Și era limpede că se înțelegeau.

Lana aduse tava cu ceai. Fallon se duse s-o ajute și-i șopti să rămână. Apoi puse tava pe masă.

– Avem noroc, sunt și prăjiturele. Mă descurc, mamă, zise ea, începând să toarne ceaiul. Deci... despre ce vrei să vorbim, Marichu?

– Trebuie să lupt atunci când ai să ataci New Yorkul.

Fallon puse o cană în fața lui Starr și mai umplu-una.

– Vârsta pe care ai declarat-o nu e tocmai cea potrivită pentru luptă.

– Nu cu mult. Oricum, aș fi mințit dacă știam că ai o regulă tâmpită în privința asta. Am luptat în D.C.

– Da, și n-ai luptat acolo unde te repartizasem. Nu erai în echipa pentru laborator sau pentru centrul de detenție.

– Şi ce dacă?

– Nu aşa trebuie să vorbeşti, îi zise Starr.

– Am luptat în D.C., insistă Marichu, răspunzându-i lui Starr. Sunt mai rapidă decât oricine nu e elf. Sunt mai bună la lupta corp la corp decât cei mai mulţi dintre recruţii mai în vârstă. Am câştigat competiţia de tras cu arcul şi sunt mai bună la lupta cu sabia decât mulţi. Tu ai spus asta.

– Am zis că ai devenit mai bună la lupta cu sabia. Chiar a devenit, îi spuse Starr lui Fallon. Am rămas aici, de la D.C. încoace, ca să verific progresul recruţilor. Mâine mă întorc la bază. Marichu s-a perfecţionat în toate domeniile.

Fallon turnă ceai pentru mama ei şi pentru ea, apoi se aşeză turceşte pe covor, luând o prăjitură.

– N-ai respectat ordinele şi ai luptat acolo unde ai vrut tu, repetă Fallon. L-ai fi săgetat pe Carter după ce se predase şi nu mai reprezenta o ameninţare.

– Eu...

Starr îi aruncă o privire aspră, iar Marichu se întrerupse.

– Ai dreptate. Am şi fost pusă la punct din pricina asta. Aşa şi meritam. Şi ai avut dreptate cu cele pe care mi le-ai spus în laborator. Noi nu suntem asemenea lor. Nu putem fi asemenea lor. Te rog să mă laşi să lupt, să-mi răscumpăr greşelile.

– Bătălia de la New York va face ca lupta pe care am dat-o pentru D.C. să pară o încăierare banală. Forţele Nepământenilor Malefici erau puternice în D.C., dar ele domină în New York de peste un deceniu.

– Ştiu, se răsti Marichu. Acolo m-am născut.

Cu privirea neclintită, Fallon muşcă dintr-o prăjitură.

– Într-adevăr?

– Părinţii mei erau în rezistenţă. Mama a fost omorâtă pe când eu aveam doisprezece ani.

– Îmi pare rău, zise Fallon.

– Era soldat, spuse fata, cu glas plin de mândrie. A murit luptând. Au găsit ascunzătoarea unde ne ţineau pe noi, copiii. Ea şi ceilalţi i-au respins pe duşmani, ne-au protejat pe toţi. A murit luptând. După

aceea tata a vrut să mă scoată din oraş. Ne-am certat mult, dar el a zis că avea să mă scoată din oraş şi să mă trimită la New Hope.

– Aici?

– Toată lumea ştie despre New Hope, dar, în general, nu prea crede. Toată lumea ştie despre Aleasă, dar cei mai mulţi nu vor să creadă.

Marichu nu mai fu în stare să reziste: se aplecă să ia o prăjitură.

– Dar ei tot luptă. Tata m-a obligat să plec. Câteodată mai scot din oraş copii sau bătrâni care nu mai rezistă. M-a obligat să plec cu un grup şi mi-a zis că avea să mă găsească de îndată ce s-ar fi ivit o posibilitate. Dar după ce am ieşit, totul a mers pe dos. Au venit ciorile şi fulgerele negre. Toată lumea s-a împrăştiat. Apoi au venit Războinicii Purităţii şi au luat cât de mulţi prizonieri au putut, pe toţi cei pe care nu-i puteau omorî. Eu am scăpat. Sunt iute, aşa că am fugit. Dar n-am reuşit să intru iar în oraş.

– A fost rănită, zise Starr.

– N-a fost aşa de rău. Ţi-am spus că n-a fost aşa de rău.

– A fost rănită, repetă Starr, s-a rătăcit din pricina fumului şi n-a reuşit să intre în oraş. Au găsit-o nişte cercetaşi din rezistenţă şi au luat-o în tabăra lor. Apoi au dus-o la o bază mică, mai spre sud.

– N-au vrut să mă ducă înapoi la New York, aşa că am fugit atunci când am avut ocazia. Şi...

– Şi...? o îndemnă Fallon.

– Ar fi trebuit să rămân cu ei. Înţeleg asta acum. Dar atunci nu voiam decât să mă întorc la tata. Aşa că am fugit şi n-am putut să intru în New York. M-am gândit să vin aici – tata îmi desenase traseul. Nu era chiar exact, dar am urmat indicaţiile. Am dat peste şi mai mulţi Războinici ai Purităţii şi...

– ...ţi-au făcut rău, termină Fallon propoziţia. Chiar ţi-au făcut rău de data asta. Ţi-au distrus aripa.

– Aveau de gând să mă execute, dar am scăpat. Tot am reuşit să scap. Apoi m-au găsit cercetaşii tăi.

– De ce n-ai spus nimănui mai devreme despre New York?

– Nu te cunoşteam.

– Adevărat.

– Spune tot, o încurajă Starr.

– Bine, bine. M-am gândit că mai întâi o să învăţ chestii aici, că o să dobândesc mai multe abilităţi, iar mai apoi o s-o pornesc iarăşi spre New York. Dar într-un târziu... am înţeles că nu aşa trebuie să fac. Nu pot să răzbesc de una singură. Nimeni nu poate s-o facă de unul singur.

– O lecţie bună, aprobă Fallon.

– Cunoşti Chelsea? o întrebă Lana.

– Da. Grupul nostru stătea mai mult în partea de jos a oraşului. Aveam alte grupuri în centru şi în partea de sus.

– Am locuit în Chelsea, zise Lana şi-i întinse farfuria cu prăjituri.

– Ştiu. Sunt multe poveşti. Nu mai e aşa cum era. Tata spune că nu mai e, iar eu îl cred. Dar ştiu cum e acum. Ştiu unde poţi să-i găseşti pe cei din rezistenţă, care vor lupta. Ştiu unde-şi au Războinicii Purităţii fortăreaţa în ceea ce a fost pe vremuri Brooklyn, şi mai ştiu unde sunt bazele militare din Queens.

– Am hărţi în camera cealaltă, zise Fallon, ridicându-se. Arată-mi!

– Îţi arăt dacă pot să merg şi eu la luptă.

– Arată-mi mai întâi! repetă Fallon, iar apoi o să luăm o hotărâre.

Dură mai mult de o oră. După ce oaspeţii plecară, Fallon se aplecă asupra hărţilor, notiţelor şi a noilor marcaje.

– Am nevoie de mai multă hârtie, trebuie să redesenez...

– O să-i dai voie să meargă, zise Lana aşezându-se la masă şi împreunându-şi mâinile. E încă aşa de tânără şi de încăpăţânată. Poţi să vezi cât e de încăpăţânată, deşi se străduieşte să n-o arate. Poate că totuşi se străduieşte să nu mai fie.

– Tatăl ei e la New York. Nu pot decât să sper că Marichu şi-a învăţat lecţia şi că n-o să mai repete aceleaşi greşeli. Cu toate astea, i-am spus că trebuie să devină mai bună la lupta cu sabia şi că o să aibă nevoie de aprobarea fiecăruia dintre instructori.

– Dar tot o s-o laşi să meargă, te cunosc, îi zise Lana.

– Foarte bine, da. Ce crezi că ar face dacă i-aş spune că trebuie să stea pe tuşă de data asta? O să fugă. Dar dacă i-aş spune că are nevoie de mai multă disciplină? Acelaşi lucru.

– Știu și asta. La fel cum știu că Duncan, Tonia și cei mai mulți dintre ceilalți luptau deja la vârsta ei. Dar, cu atât de mulți care ni se alătură, am reușit să ridicăm pragul de vârstă pentru luptă, să le dăm tinerilor mai mult timp.

– Tatăl ei e la New York, zise Fallon din nou. Toată lumea pe care o știe e acolo, lumea pe care o consideră căminul ei. Nu pot s-o opresc, așa că mă folosesc de ea, da, dar se va întoarce cu o armată. Nu se întoarce singură.

– Chiar și așa, mă întristează. Știu că ai dreptate și probabil că și eu aș face același lucru, dar tot e trist. Mă duc să-ți aduc hârtie.

Lana se ridică și se apropie de Fallon, sărutând-o pe creștet.

Adăugând aceste noi informații la ceea ce știa, Fallon se așeză la sfat cu părinții ei, cu Duncan, Tonia și Will. Îi coopta pe Katie, Jonah, Rachel și Fred datorită cunoștințelor pe care ei le aveau despre vechiul New York.

– Eu și Tony locuiam acolo, zise Katie și puse degetul pe o hartă veche. Părinții mei – aici, ai lui – aici. Ăsta-i spitalul în care v-ați născut.

– E sediul central al Nepământenilor Malefici acum, zise Duncan.

Imediat, se uită la Katie.

– Îmi pare rău, mamă.

– Nu, asta-i realitatea. New Hope e casa noastră, aici v-am crescut, pe tine și pe surorile tale, aici ne-am construit viața. Ei au distrus și au ars ceea ce era căminul meu, dar asta nu înseamnă că nu putem să ni-l luăm înapoi.

– Am locuit aici, am pornit de aici, zise Rachel, dar voiam să am casa mea proprie și un drum ușor de străbătut până la spital. N-am crescut aici, asemenea lui Katie, și n-aș ști zona la fel de bine ca Jonah, pentru că el, ca paramedic, conducea prin locurile acelea în fiecare zi.

– Noi ne aveam sediul aici și acopeream zona asta, spuse Jonah.

Îl năpădiră amintirile pe când rostea numele străzilor.

– Îmi imaginez că o parte dintre clădiri au dispărut, unele străzi or fi distruse, dar o hartă e o hartă. Am luat o barcă de aici ca să scăpăm, am hotărât să încercăm prin Hoboken.

– Groaznică noapte! zise Rachel și-și puse mâna peste a lui.

– Da, aşa a fost.

– Am putea aduce trupe în Brooklyn pe apă. Ambarcaţiuni, oamenii mării.

Jonah dădu din cap spre Fallon.

– Existau poduri, tuneluri.

– Marichu spune că tunelurile, în mare parte, sunt pentru morţi şi pentru nebuni. Podul dintre Manhattan şi Brooklyn e distrus, asta însemnând că Brooklynul e, în esenţă, despărţit de restul. Dacă venim pe calea pe care aţi plecat voi, am putea recuceri ceea ce au ocupat ei. Din afară spre interior putem duce, cu ajutorul flash-ului, mai multe trupe în centru. Acelaşi lucru şi în Manhattan.

– Eu şi Arlys lucram aici, în Midtown. Ea locuia în apropiere şi putea veni pe jos la muncă. Totul s-a întâmplat aşa de repede, îşi aminti Fred. Oameni care mureau, oameni care ucideau, alţii care fugeau. Cât despre cei înzestraţi cu puteri magice, ei bine, la început ei au fost foarte derutaţi. Vreau să spun că într-o zi eşti o stagiară care învaţă regulile televiziunii, alergi prin New York având o slujbă faină şi un apartament amărât pe care-l iubeşti, iar în clipa următoare te trezeşti că ţi-au crescut aripi. Nu e ca şi cum te-ai fi născut ştiind despre asta. E ca un fel de extaz şi e destul de înspăimântător la început. Unii n-au reuşit să se descurce cu asta, au înnebunit, alţii au devenit malefici.

– Tu n-ai făcut-o, îi aminti Eddie. Nu Fred a mea.

– Ai fi putut să pleci, punctă Tonia. De ce n-ai făcut-o?

– Arlys, oamenii cu care lucram aveau nevoie de mine. După acea ultimă transmisie – Doamne, a fost îngrozitor –, Jim, el era şef pe atunci, a zis că Arlys trebuia să scape şi am ştiut că n-aveam cum să n-o urmez. Am mers pe jos până la Thirty-fourth – aici.

Le arătă pe hartă.

– Şi am mers prin tunelul PATH spre Hoboken.

Fred strânse din buze, iar Eddie îi puse o mână pe picior şi o mângâie.

– Am reuşit să trecem, spuse ea, strângându-l de mână. Hoboken era cam pustiu, dar nu distrus. Nici măcar nu avuseseră loc prea multe jafuri.

– Acum e o bază a Războinicilor Purității, după cum spune Marichu. O s-o cucerim, zise Fallon, o să fie a noastră.

– Luptăm pe foarte multe fronturi, Fallon.

Will studie alături de ceilalți hărțile, pe cele noi și pe cele vechi.

– Războinicii Purității în New Jersey, Nepământeni Malefici și Războinici ai Purității în Brooklyn, armata în Queens. Și toate la un loc – în Manhattan.

– De asta o să câștigăm. Nu într-o zi, nu într-o săptămână, nu într-o lună, dar o să câștigăm. O să-i alungăm. Acolo am fost concepută, la fel ca Duncan, Tonia, Hannah. Ross MacLeod a călătorit înapoi din Scoția ca să moară acolo. Fondatorii orașului New Hope s-au întâlnit unii cu alții acolo și au găsit o cale de scăpare. Acum e vremea să ne întoarcem.

Se uită la Fred.

– Ai fi putut să scapi, atunci când a venit vremea, zburând peste ape, dar te-ai întors în întuneric pentru că o prietenă avea nevoie de tine. Și tu, Jonah, aflat la limita disperării, ai ales viața pentru că o străină avea nevoie de tine. Arlys a ales adevărul în locul siguranței oferite de minciuni. Chuck le-a oferit lui Arlys și lui Fred adăpost și o cale de scăpare. Katie i-a oferit unui copil neajutorat o mamă și o familie. Rachel a pășit în necunoscut pentru că era nevoie de ea. Mama a lăsat în urmă tot ceea ce cunoștea și iubea, a întâlnit pe drum un străin și pe câinele lui, și i-a ajutat. Iată cu ce o să cucerim New Yorkul. Iată o armă într-adevăr puternică.

– Nu pot să te contrazic, recunoscu Will. Dar m-aș simți mai bine dacă am porni în aventura asta cu o sumedenie de săbii, săgeți, gloanțe și soldați.

– Așa va fi. Dar vom merge și cu lumina, cu lumina îndeajuns de puternică încât să alunge întunericul.

Capitolul 18

Era o senzaţie destul de ciudată, însă minunată de-a binelea, să stea în bucătăria lui Fallon în timp ce ea pregătea micul dejun. Doar ei amândoi, se gândi Duncan, în casa aceea mare. Părinţii ei şi cu Ethan plecaseră cu o zi înainte. Mama lui îşi revenise, iar acum avea pe poliţa şemineului fotografia cu familia ei.

Ar fi fost un prost să nu se bucure să petreacă ceva timp cu Fallon. Iar el nu era prostul nimănui. Pentru prima dată petrecuseră o noapte împreună în casa aceea mare, iar acum şi dimineaţa de după.

Se întrebă dacă ea se gândea la faptul că scena de acum ar fi putut servi drept un fel de poartă spre viitorul lor. Şi, dacă da, către ce anume se deschidea acea poartă.

O lăsa să gătească, pentru că ea îl declarase, fără drept de apel, o catastrofă la gătit. Duncan nu credea că era aşa de rău, dar de ce să se certe? În afară de asta, îi plăcea s-o privească, găsind-o sigură pe sine şi chiar cu un pic de fler.

Ea puse farfuriile pe blat şi se aşeză lângă el.

– Arată şi miroase foarte bine, zise Duncan, luând o înghiţitură. Şi gustul – uau! Ce e?

– Omletă cu *pesto* şi roşii la grătar cu brânză de capră.

– Ai moştenit-o pe mama ta, care e cea mai bună bucătăreasă din lume.

– Ea ar zice că n-are foarte multă concurenţă.

– Eşti îngrijorată din pricina ei, a lor.

Fallon gustă din omletă şi fu mulţumită, îi ieşise aşa cum fusese învăţată.

– Nu. M-am temut că aveam să fiu îngrijorată, dacă înţelegi ce vreau să spun, dar nu sunt. E vorba doar de nişte paşi pe care trebuie să-i faci. Eu n-am vrut decât să zbor şi să-mi limpezesc mintea, iar apoi am dat peste Lucy. Datorită ei o să avem, probabil, câteva sute de soldaţi în plus. Şi poate că unul dintre aceştia o să ne arate o direcţie în care să găsim alte sute.

– O să avem nevoie de ei. Asta te îngrijorează? New York? Îţi aud îngrijorarea.

– Ar fi stupid să nu fiu îngrijorată. E un dumicat foarte mare. Iar Will a avut dreptate zilele trecute. Avem nevoie de soldaţi şi de arme.

El nu spuse nimic preţ de un moment, în timp ce mâncau în zumzetul domol la bucătăriei, la căldură, pe când afară iarna era rece şi aspră.

– Ei nu pot înţelege întotdeauna, începu el. Will e un comandant dat naibii. Dur, deştept, curajos, fidel. M-a învăţat cum să lupt, cum să lupt deştept, dar el nu poate să înţeleagă întotdeauna. Will acceptă şi respectă magia. Dar nu poate să plesnească din degete şi – gata! – să priceapă, nu-i aşa?

– Da, recunosc că uneori nu privesc lucrurile şi din punctul lor de vedere. Doar s-o asculţi pe Fred povestind despre acele săptămâni în New York şi despre cum s-a schimbat totul. Despre cum s-a schimbat ea.

– Will, Eddie şi alţii care n-au puteri magice – cu marea excepţie a tatălui tău – o să gândească întotdeauna mai întâi la modul convenţional. Chiar şi după ce au trăit douăzeci de ani în lumea asta, tot au trăit la fel de mult sau chiar mai mult în cealaltă. Mă gândesc că e un lucru bun.

– De ce? se întoarse ea, curioasă, spre el.

– Pentru că lumea aşa funcţionează acum. E un amestec. Suntem un amestec de convenţional – sau de ceea ce era convenţional – şi de magie. Amestecul ăsta funcţionează cel mai bine atunci când îl acceptă toată lumea. Noi doi avem amestecul perfect chiar

în familiile noastre. La fel şi Will, la fel şi Eddie. Îmi imaginez că aşa o să fie de-acum încolo.

– Ăsta e un alt motiv pentru care vom câştiga.

– Adevărat. De când m-am întors, am petrecut ceva timp la barăci şi la academie. Unii cursanţi, unii recruţi o să aibă nevoie de mai multă experienţă. Există unii cam ca Denzel.

Îl durea întotdeauna să se gândească la prietenul lui.

– N-avea să fie niciodată un bun soldat, continuă Duncan, dar mereu şi-a dorit să fie. Fiindcă credea că lupta era palpitantă, periculoasă şi pur şi simplu cool.

Ea se gândi cu câtă disperare îşi dorise să folosească sabia care atârna deasupra şemineului din cabana lui Mallick – doar pentru că era... cool.

– Tu n-ai crezut tot aşa la început?

– Poate, zise el, cu uşor hohot de râs. Nu, ba da. A avut grijă Will să-mi arate că nu era aşa.

Ea se ridică să mai aducă nişte cafea.

– Avem nevoie de cifre, Duncan.

– Da, ştiu. Mănânci ce-a mai rămas acolo?

– Da, zise ea şi turnă restul de cafea, apoi luă iar furculiţa în mână. Cifrele o să ne arate cât de repede putem porni spre New York. Poţi să lucrezi direct cu cei despre care crezi că mai au nevoie de antrenament?

– Sigur.

Cum nu erau semne că ea avea să renunţe la restul de omletă ca să i-l dea lui, Duncan îşi duse farfuria la chiuvetă, presupunând, în mod corect, că el avea să spele vasele dacă ea gătise.

– Aş avea nevoie de Mallick.

– Chiar aş vrea să-l mai las să petreacă nişte timp la cabană, oftă ea, dar ai dreptate. E nevoie de el.

După ce termină de mâncat, Fallon strânse masa şi se duse la uşile de sticlă, privind afară.

– Am să-mi petrec şi eu nişte timp ocupându-mă de asta. Trebuie să mă duc la tabăra elfilor de lângă cabană, să verific lucrurile acolo, apoi în nord. M-am gândit că poate ar fi bine să merg

împreună cu Meda în recunoaştere, în vest. Am putea aduna mai mulţi recruţi. Şi trebuie să mă duc şi la fermă, în sat. Doamne, cât de dor îmi e de fermă!

Se sprijini de uşă, se uită la iarna de afară, la grădina acoperită de zăpadă, la pădurile de dincolo de grădină.

– Nu ştiu dacă, revăzând ferma, am să mă mai simt acasă. E aceeaşi situaţie precum cea a mamei tale vorbind despre Brooklyn. Nu mai e căminul ei. Nu ştiu dacă ferma o să mai fie un cămin pentru mine, deşi îmi lipseşte ca şi cum mi-ar lipsi o mână sau un picior.

– Lasă, am să fac eu un cămin împreună cu tine.

Ea rămase fără suflare şi avu nevoie să se controleze atunci când îşi întoarse faţa către el. Duncan stătea cu un prosop de bucătărie în mână, dar, Doamne, era departe de a arăta ca un om de casă. Soarele de iarnă strălucea prin ferestre, translucid precum apa, şi se prelingea peste sabia pe care el o purta, la fel ca ea, în chip la fel de firesc cum alţii purtau încălţări.

– Putem să ne facem un cămin. Aici, acolo, în altă parte, adăugă el.

– Ai lăsa New Hope dacă...

– Pe tine nu te-aş lăsa, Fallon.

Ea se cutremură de certitudinea absolută pe care o emana el, care era adânc înrădăcinată în fiinţa lui.

– Mă îngrozeşte iubirea mea pentru tine, îi spuse ea. Mă îngrozeşte ceea ce va urma, ţelul spre care trebuie să-i conduc pe ceilalţi. Ţie ţi-e teamă?

– Să mor în luptă? Să mai pierd pe cineva drag? Bineînţeles că mi-e teamă. Dar teama nu înseamnă nimic. Contează doar ceea ce urmează să faci.

Ea râse uşor.

– Tu eşti singurul.

– Aş spera că da.

– Nu – ce bandit! –, tu eşti singurul care s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor.

– Ale cui aşteptări?

– Ale tatălui meu.

El puse prosopul deoparte şi se duse la ea.

– Îl faci bandit pe tatăl tău?

– Nu, asta era doar pentru tine, zise ea, strângându-l de mâini. La paisprezece ani am deschis Cartea Vrăjilor şi tot ce era în ea a pătruns în mine, ca o furtună de ştiinţă şi de putere. Cu ajutorul lor am sărit în Puţul Luminii şi am scos din foc sabia şi scutul.

– Acum te dai mare.

– Nu, nu, zise ea râzând, şi îl strânse iar de mâini. Toate astea, toate, nu sunt mai fermecate decât faptul că pot sta aici cu tine, ştiind că putem să ne temem împreună şi că putem să facem ceea ce trebuie să facem. Ştiind ce o să facem în continuare.

Ea îi duse mâna la buze.

– Am să fac un cămin împreună cu tine. Aici, acolo sau în altă parte.

Duncan dădu s-o tragă spre el ca să mai savureze momentul. Şi simţiră acelaşi lucru amândoi.

– S-au întors, zise ea şi-şi puse mâna pe inima lui preţ de o altă secundă. Mallick şi ceilalţi.

Se adunară în sala de consiliu după ce Duncan se duse să-l aducă pe Will. Ca demnă fiică a mamei ei, Fallon făcu ceai, cafea, aprinse focul şi se strădui să fie răbdătoare până ce apucă toată lumea să se instaleze.

– Aş vrea să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi luat această călătorie asupra voastră, începu Fallon.

Travis îi făcu semn cu cana lui.

– Vreau să vă spun de la bun început că regina zăpezii are, ştiţi voi, stil. Cartierul ei general seamănă cu palat.

– Excesiv de luxos, zise Meda, alegând să bea ceai negru, simplu, fără miere sau alte farafastâcuri.

– Da, poate, dar nu mi-a rănit sentimentele să gust un pic din luxul ăla. Care, în mod evident, ei îi place.

Arlys, pregătită să ia notiţe, îi aruncă lui Travis o privire indulgentă.

– Vivienne a transformat un hotel de cinci stele din centrul oraşului Montreal în cartierul ei general, în căminul ei. Trăieşte

la înălțime, literalmente, în penthouse-ul hotelului, care ocupă tot etajul. Dar are grijă ca oamenii ei să aibă cazare, hrană, haine, îngrijire medicală. Alte clădiri pe care le-am vizitat au fost transformate în clinici, școli, sere, tăbăcării.

– Îi place destul de mult să se răsfețe, zise Meda pe un ton evident dezaprobator. Haine sofisticate, multe bijuterii. Dar...

Ridică din umeri într-un gest pe care Fallon îl interpretă ca pe un gest șovăitor de respect.

– Oamenii ei nu sunt nici neglijați și nici abuzați. Au mâncare și adăpost.

– Iar ea îi ascultă, adăugă Travis.

– Da, în felul ei. Folosesc în mare parte energie eoliană și solară. Centrul lor de antrenamente ar putea fi îmbunătățit, dar sistemul de securitate e puternic.

– A fost foarte amabilă, interveni Arlys, și a părut receptivă la sugestiile Medei cu privire la centru și la metodele de antrenament. E, cu siguranță, foarte diferit de New Hope. Centrul ei e foarte urban și în mod clar ea conduce. Are consilieri, dar aceștia nu fac mai mult decât să consilieze. Ea conduce.

– Și ce părere au oamenii ei despre asta?

– O adoră, zise Travis. Au încredere în ea și se simt ocrotiți. Iar ea îi iubește. E purul adevăr. Siguranța și bunăstarea lor sunt foarte importante pentru ea.

– Și? Tu ai avut încredere în ea?

– Da, o poți citi ușor.

– Și-a încercat șiretlicurile pe el, zise Meda.

– Chiar așa?

Travis rânji.

– E prea... sofisticată, declară el. E frumoasă, da, dar prea sofisticată și nu e genul meu. În plus, felul în care m-a tratat a fost mai degrabă un test. Îi place sexul foarte mult, iar asta este o altă trăsătură a ei care se citește ușor. Dar a fost mai degrabă un test. La fel și în cazul purtării ei față de Mallick.

– Ea... începu Fallon, iar privirea îi zbură la vrăjitorul care ședea tăcut și placid. Pe bune?

– Doar un test, continuă Travis. Poate cu ceva gânduri de a obține un avantaj dacă i-ar fi putut cuceri pe Mallick Vrăjitorul și pe fratele Alesei. În fine, nu e genul meu, conchise el, aruncându-i o privire destul de pasională Medei.

– Poartă-te după cum ți-e vârsta, flăcăiaș, îl puse ea la punct.

– Asta și fac. Îmi plac războinicele care-l au pe vino-ncoace.

– Cred că putem să trecem mai departe, hotărî Fallon. Mallick, în afară de încercarea lui Vivienne de a vă seduce pe tine și pe adolescentul aici de față, au avut loc negocieri care să ne intereseze?

– Da, ea își dorește foarte mult alianța cu tine. Îi e limpede că are mai mare nevoie de tine decât ai tu de ea. Grija pentru oamenii ei este, așa cum a spus Travis, foarte reală și profundă. Se îngrijește în mod special ca toți copiii din regiunea ei să fie nu doar în siguranță, educați și ocrotiți, dar și fericiți. Asta nu-i puțin lucru. Își dorește să-și consolideze stăpânirea asupra regiunii și e convinsă că poate să-i garanteze securitatea și prosperitatea.

– Nu se înșală, zise Arlys. Și-a asigurat loialitatea pentru că o oferă. Poate să fie o formă de dictatură benignă, dar lumea în care trăim acum e una diferită. N-am văzut nici urmă de cruzime sub conducerea ei.

– Ne oferă două mii de soldați în schimbul alianței.

– Trei mii acum, zise Mallick, turnându-și din nou niște ceai, căci iarna îl înfrigura într-un mod pe care nu-l mai simțise de secole.

– Trei?

– Are patru mii, spuse Travis. A fost ușor de citit. Dar am căzut de acord să păstreze o parte ca să asigure securitatea orașului și pe cea a locuitorilor.

Mallick aprobă din cap și apoi zise:

– Sunt bătrâni și tineri și alții care nu pot lupta și care au nevoie de protecție. La fel și orașul. Cei trei mii vin înarmați, iar fierăriile lui Vivienne vor continua să producă arme. Așa cum ai bănuit, ea a încheiat și alte alianțe. La aceste negocieri i-a adus și pe ceilalți lideri. Sunt grupuri mai mici, dar am obținut de la ei toți un total de încă o mie cinci sute de soldați.

– Peste patru mii, făcu Fallon și se lăsă pe spate, încântată. Ce am promis la schimb?

– Recunoaştem regimul lui Vivienne, iar celorlalţi aliaţi le recunoaştem suveranitatea. Dacă e nevoie, luptăm cu toţii împotriva unor inamici comuni. Stabilim schimburi comerciale cu ei şi le respectăm graniţele. O mică parte din înţelegerea cu Vivienne ar fi îndeplinirea rugăminţii ei de a-i ajuta pe oamenii de acolo să creeze o zonă de tropice. Noi ar trebui să le oferim mijloacele pentru cultivarea de cafea, ceai, cacao, piper, citrice şi aşa mai departe.

– Deştept, recunoscu Fallon. Nu doar că o să aibă capacitatea de a produce toate astea, dar o să şi poată face negoţ direct cu celelalte alianţe. Aş prefera să trimitem acolo o echipă care să le creeze ceea ce doresc, mai degrabă decât să le oferim mijloacele s-o facă ei.

– Asta am şi convenit. E o soluţie care-i convine.

– Bine. Peste patru mii de soldaţi. Cu ceva noroc, cifra o să urce aproape de cinci mii atunci când o să se întoarcă mama, tata şi Ethan.

– De unde? întrebă Travis. Am crezut că sunt ocupaţi în altă parte.

– Aşa e. Doar că nu în New Hope.

Ea le explică misiunea celor trei, pe urmă mai ascultă o vreme discuţiile. Apoi se ridică.

– Vreau să vă mulţumesc tuturor. Reuşita voastră în negocierile pentru aceste noi alianţe ne oferă un avantaj solid. Avem aliaţi în nord şi mii de soldaţi care o să lupte împreună cu noi. Avem nevoie de ei ca să cucerim New Yorkul. Meda, ai vrea să mergi cu mine în vest ca să mai găsim soldaţi? Sper să descoperim şi să încheiem câteva alianţe.

– Sunt la dispoziţia Alesei.

– Travis, am nevoie de tine în misiunea asta.

El îi aruncă Medei un rânjet larg, la care aceasta răspunse cu o privire împietrită.

– Nici o problemă.

– Arlys, mi-ar plăcea să citesc articolul tău pe tema asta în *New Hope News*.

– E aproape scris. I-am promis un exemplar lui Vivienne. Au un sistem IT foarte, foarte rudimentar, dar Chuck o să-şi dea seama ce trebuie făcut.

– Prea bine. Mallick, te rog să mai rămâi un minut.

Ceilalţi plecară, Duncan şi Travis spre barăci, Will şi Arlys înapoi în New Hope, iar Meda – ca să se pregătească pentru următoarea călătorie.

Fallon îi mai turnă lui Mallick nişte ceai şi se aşeză lângă el.

– Trei cuvinte care o descriu pe Vivienne.

– Vanitoasă, ambiţioasă, loială.

– Pot să mă descurc cu toate astea.

– Aş adăuga că te invidiază.

– Pe mine?

– Puterea şi poziţia ta. Invidia e combinată cu admiraţie autentică şi cu puţină frică.

– Pot să mă descurc şi cu astea. Există vreun motiv să credem că, dacă o ajutăm să păstreze Quebecul şi să se instaleze ca şef de stat, ea o să vrea mai mult?

Mallick fu încântat de faptul că Fallon gândea dincolo de bătălie şi luă cana de ceai în mână.

– Nu prea cred. Quebecul e important pentru ea. Mai mult ar însemna mai multă muncă. E un aliat solid. Ţi-a trimis un cadou.

Se ridică, luă geanta cu care venise şi scoase de acolo un săculeţ. Fallon îl deschise, intrigată.

Pandantivul făcut din piatra lunii strălucea, alb. În ea erau sculptate trei figuri care păreau una. Bufniţa, lupul şi alicornul.

– E foarte frumos.

Piatra era montată în argint şi avea inscripţionate pe spate cuvintele: ÎNŢELEPCIUNE, CURAJ, LOIALITATE. SPIRITELE ALESEI.

– După cum a spus şi Arlys, Vivienne e foarte amabilă. N-am văzut o lucrătură atât de fină decât la bijuteriile pe care le-am găsit în camerele de valori din D.C.

– Meşteşugarii ei nu fac doar lucruri practice. Are bijutieri, făuritori în aur şi argint, meşteşugari pricepuţi la lucrul cu mătăsuri, catifele, blănuri. Quebecul va fi monarhie sub stăpânirea ei. Sunt convins că o să guverneze bine.

Pentru că o impresionase, Fallon atârnă pandantivul pe lanţ alături de verigheta lui Max şi medalionul cu Sf. Mihail al lui Simon. Îşi trecu degetele uşor peste pandantiv şi-l întrebă pe Mallick într-o doară:

– Nu te-a tentat?

– E prea sofisticată pentru mine, zise el, vizibil amuzat. Şi nu e genul meu. Ce vrei să mă rogi?

Ea îl privi ţintă.

– Te rog să renunţi la timpul petrecut la cabană şi să rămâi la New Hope, ca să-l ajuţi pe Duncan să lucreze cu unii dintre recruţi. Îmi pare rău că...

El o întrerupse, fluturând din mână.

– Am aşteptat cincisprezece secole ca să-mi pot îndeplini sarcinile. Pentru asta am fost făcut.

Îi luă mâinile într-ale lui, într-o rară manifestare de afecţiune.

– Sunt la dispoziţia Alesei.

– Poţi să iei camera lui Colin cât timp stai aici.

– Ei, asta chiar că m-ar tenta. Dar cred că aş fi mai eficient în instruirea recruţilor dacă aş sta la barăci. Poate că mă invitaţi la o masă atunci când se întoarce mama ta.

– O să mă asigur de asta. Între timp, pot să-ţi spun că se mănâncă bine la barăci. Am avut noi grijă.

– Atunci, plec să mănânc alături de Duncan şi de Travis. Drum bun spre vest!

El se ridică şi-şi luă geanta, apoi se întoarse să se uite la ea.

– Ai făcut treabă bună, fată dragă.

– Lauda e preţioasă, căci vine de la un bătrân înţelept.

Ea rămase singură câteva minute. Nu mai era vorba acum doar de planuri de luptă, antrenamente, pregătirea trupelor, ci şi de alianţe, politică, diplomaţie, graniţe. Acum era nevoie ca din fum să apară viziuni despre ziua de mâine. Nu simţea nici o dorinţă să devină regină, să conducă lumea care se refăcea. Dar dacă luase sabia ca să conducă lumea la război, trebuia să ştie şi care era modalitatea de a face pace şi de a o păstra.

Odinioară dăduse la o parte cortina ca să-i arate lui Colin sângele şi bătăliile, cele mai rele lucruri care se întâmplau din porunca întunericului. Spera ca, într-o bună zi, să poată da la o parte cortina ca să le arate semenilor ei pacea, unitatea şi toate celelalte daruri pe care le avea de oferit lumina.

Deocamdată, însă, merse ca să se pregătească pentru drum, pentru încercarea de a găsi mai multe suflete pe care să le conducă la luptă.

În timp ce Fallon împacheta provizii, Lana şedea în camera de zi imaculată a Terezei Aldi, bunica lui Lucy. O femeie chipeşă, cu părul cărunt strâns într-un coc împletit la ceafă şi care şedea, rigidă, în fotoliu.

Nu-i oferise Lanei nici o trataţie.

Într-un colţ se afla o sobă pe lemne, cu siguranţă adunată din stradă după Pieire, care radia ceva căldură.

Cu toate astea, răcoarea din cameră provenea mai degrabă de la femeia de pe fotoliu decât de la iarna de afară.

– Vă mulţumesc că m-aţi primit, doamnă Aldi.

– V-am spus că n-avem nimic de discutat, dar sunteţi perseverentă.

– Femeile care cresc copii în lumea de acum trebuie să fie. Am sperat că aţi avea un mesaj pe care să i-l pot transmite lui Lucy.

– Ea a ales.

– I-a povestit fiicei mele că aţi protejat cândva de Războinicii Purităţii, o fiinţă înzestrată cu puteri magice.

– Nu suntem păgâni, zise doamna Aldi, ridicându-şi la vedere crucea atârnată de un lănţişor pe care-l purta în jurul gâtului. Sau fanatici, asemenea acelui cult fără Dumnezeu.

– A fost un gest de bunătate, de omenie, care a implicat un risc destul de mare.

– L-ar fi ucis pe băiat – nu avea mai mult de zece ani. Noi nu dorim moartea nimănui, doamnă Swift. Insistăm doar să păstrăm distanţa. Ducem vieţi liniştite şi paşnice aici.

– Aveţi o comunitate încântătoare. La fel au şi cei care locuiesc dincolo de râu şi care sunt înzestraţi cu puteri magice.

– Ei stau pe partea lor, iar noi pe partea noastră, zise femeia, ţinându-şi mâinile împreunate, implacabil, în poală. Băiatul a ajuns pe partea noastră, deşi ar fi trebuit să ia seama mai bine.

– Am trei fii, îi spuse Lana cu un zâmbet. Nu cred că pot să număr dăţile în care ar fi trebuit să ia seama. Am şi o fiică.

– Ştiu cine sunteţi. Ştiu cine e fiica dumneavoastră şi ce susţine că e.

– Nu susține. Chiar e. Dar, mai direct spus pentru dumneavoastră, fiica mea v-a salvat nepoata de la moarte.

– V-am spus că nu vreau să aud...

– Dar veți asculta, zise Lana, iar tonul i se schimbă și deveni mai dur.

Tolerase răceala, chiar și atitudinea pe care o considerase nepoliticoasă, dar nu avea să tolereze ignoranța.

– O să ascultați și apoi am să plec. Copilul pe care l-ați crescut...

– *Dumneavoastră* să ascultați! izbucni femeia în ai cărei ochi înconjurați de riduri adânci apărură lacrimi de furie și de durere. Eu am crescut-o pe Lucia. Am crescut-o pentru că tatăl ei a murit în timpul Pieirii, iar mama ei, singurul meu copil rămas în viață, s-a schimbat.

Lana, la rândul ei, își împreună mâinile în poală. Socotea că ieșirea temperamentală era un progres în comparație cu zidul rece de piatră de care se izbise mai devreme.

– Cum?

– A devenit ca voi. Era blestemată. Blestemată și înnebunită. Lumea murea în jurul nostru, prietenii și vecinii erau bolnavi sau îngropați deja. Iar singura mea fiică era sălbatică și violentă, deși odinioară fusese bună și iubitoare.

Doamna Aldi își feri privirea, iar pumnii i se albiră în poală. Lana nu spuse nimic. Mai bine să aștepte, se gândi ea, să lase să izbucnească întreaga durere.

– A încercat, fiica mea iubitoare, a încercat să dea foc casei cu flăcările care ieșeau din mâinile ei. Să dea foc casei în timp ce copilul pe care și-l dorise atât de mult dormea în pătuț. A declanșat incendiul în camera copilului, camera Luciei, și râdea ca o nebună, plângea ca o nebună. Discuțiile raționale n-o puteau opri, rugămințile nu ajungeau până la ea, eu am alergat să iau copilul, iar alții au alergat să stingă focul. Ea doar râdea și plângea și arunca flăcări din palme. Flăcările acelea l-au nimerit pe un om care venise să ajute, iar ea râdea și râdea în timp ce el ardea, în timp ce alții încercau să-l scoată de acolo ca să-l salveze. Iar când s-a întors la mine, la copilul pe care-l țineam în brațe, am văzut ce avea de gând să facă. Am împușcat-o.

Ceilalţi plecară, Duncan şi Travis spre barăci, Will şi Arlys înapoi în New Hope, iar Meda – ca să se pregătească pentru următoarea călătorie.

Fallon îi mai turnă lui Mallick nişte ceai şi se aşeză lângă el.

– Trei cuvinte care o descriu pe Vivienne.

– Vanitoasă, ambiţioasă, loială.

– Pot să mă descurc cu toate astea.

– Aş adăuga că te invidiază.

– Pe mine?

– Puterea şi poziţia ta. Invidia e combinată cu admiraţie autentică şi cu puţină frică.

– Pot să mă descurc şi cu astea. Există vreun motiv să credem că, dacă o ajutăm să păstreze Quebecul şi să se instaleze ca şef de stat, ea o să vrea mai mult?

Mallick fu încântat de faptul că Fallon gândea dincolo de bătălie şi luă cana de ceai în mână.

– Nu prea cred. Quebecul e important pentru ea. Mai mult ar însemna mai multă muncă. E un aliat solid. Ţi-a trimis un cadou.

Se ridică, luă geanta cu care venise şi scoase de acolo un săculeţ. Fallon îl deschise, intrigată.

Pandantivul făcut din piatra lunii strălucea, alb. În ea erau sculptate trei figuri care păreau una. Bufniţa, lupul şi alicornul.

– E foarte frumos.

Piatra era montată în argint şi avea inscripţionate pe spate cuvintele: ÎNŢELEPCIUNE, CURAJ, LOIALITATE. SPIRITELE ALESEI.

– După cum a spus şi Arlys, Vivienne e foarte amabilă. N-am văzut o lucrătură atât de fină decât la bijuteriile pe care le-am găsit în camerele de valori din D.C.

– Meşteşugarii ei nu fac doar lucruri practice. Are bijutieri, făuritori în aur şi argint, meşteşugari pricepuţi la lucrul cu mătăsuri, catifele, blănuri. Quebecul va fi monarhie sub stăpânirea ei. Sunt convins că o să guverneze bine.

Pentru că o impresionase, Fallon atârnă pandantivul pe lanţ alături de verigheta lui Max şi medalionul cu Sf. Mihail al lui Simon. Îşi trecu degetele uşor peste pandantiv şi-l întrebă pe Mallick într-o doară:

– Nu te-a tentat?

– E prea sofisticată pentru mine, zise el, vizibil amuzat. Şi nu e genul meu. Ce vrei să mă rogi?

Ea îl privi ţintă.

– Te rog să renunţi la timpul petrecut la cabană şi să rămâi la New Hope, ca să-l ajuţi pe Duncan să lucreze cu unii dintre recruţi. Îmi pare rău că...

El o întrerupse, fluturând din mână.

– Am aşteptat cincisprezece secole ca să-mi pot îndeplini sarcinile. Pentru asta am fost făcut.

Îi luă mâinile într-ale lui, într-o rară manifestare de afecţiune.

– Sunt la dispoziţia Alesei.

– Poţi să iei camera lui Colin cât timp stai aici.

– Ei, asta chiar că m-ar tenta. Dar cred că aş fi mai eficient în instruirea recruţilor dacă aş sta la barăci. Poate că mă invitaţi la o masă atunci când se întoarce mama ta.

– O să mă asigur de asta. Între timp, pot să-ţi spun că se mănâncă bine la barăci. Am avut noi grijă.

– Atunci, plec să mănânc alături de Duncan şi de Travis. Drum bun spre vest!

El se ridică şi-şi luă geanta, apoi se întoarse să se uite la ea.

– Ai făcut treabă bună, fată dragă.

– Lauda e preţioasă, căci vine de la un bătrân înţelept.

Ea rămase singură câteva minute. Nu mai era vorba acum doar de planuri de luptă, antrenamente, pregătirea trupelor, ci şi de alianţe, politică, diplomaţie, graniţe. Acum era nevoie ca din fum să apară viziuni despre ziua de mâine. Nu simţea nici o dorinţă să devină regină, să conducă lumea care se refăcea. Dar dacă luase sabia ca să conducă lumea la război, trebuia să ştie şi care era modalitatea de a face pace şi de a o păstra.

Odinioară dăduse la o parte cortina ca să-i arate lui Colin sângele şi bătăliile, cele mai rele lucruri care se întâmplau din porunca întunericului. Spera ca, într-o bună zi, să poată da la o parte cortina ca să le arate semenilor ei pacea, unitatea şi toate celelalte daruri pe care le avea de oferit lumina.

Deocamdată, însă, merse ca să se pregătească pentru drum, pentru încercarea de a găsi mai multe suflete pe care să le conducă la luptă.

În timp ce Fallon împacheta provizii, Lana şedea în camera de zi imaculată a Terezei Aldi, bunica lui Lucy. O femeie chipeşă, cu părul cărunt strâns într-un coc împletit la ceafă şi care şedea, rigidă, în fotoliu.

Nu-i oferise Lanei nici o tratație.

Într-un colț se afla o sobă pe lemne, cu siguranță adunată din stradă după Pieire, care radia ceva căldură.

Cu toate astea, răcoarea din cameră provenea mai degrabă de la femeia de pe fotoliu decât de la iarna de afară.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, doamnă Aldi.

– V-am spus că n-avem nimic de discutat, dar sunteți perseverentă.

– Femeile care cresc copii în lumea de acum trebuie să fie. Am sperat că ați avea un mesaj pe care să i-l pot transmite lui Lucy.

– Ea a ales.

– I-a povestit fiicei mele că ați protejat cândva de Războinicii Purității, o ființă înzestrată cu puteri magice.

– Nu suntem păgâni, zise doamna Aldi, ridicându-şi la vedere crucea atârnată de un lănțișor pe care-l purta în jurul gâtului. Sau fanatici, asemenea acelui cult fără Dumnezeu.

– A fost un gest de bunătate, de omenie, care a implicat un risc destul de mare.

– L-ar fi ucis pe băiat – nu avea mai mult de zece ani. Noi nu dorim moartea nimănui, doamnă Swift. Insistăm doar să păstrăm distanța. Ducem vieți liniștite şi pașnice aici.

– Aveți o comunitate încântătoare. La fel au şi cei care locuiesc dincolo de râu şi care sunt înzestrați cu puteri magice.

– Ei stau pe partea lor, iar noi pe partea noastră, zise femeia, ținându-şi mâinile împreunate, implacabil, în poală. Băiatul a ajuns pe partea noastră, deşi ar fi trebuit să ia seama mai bine.

– Am trei fii, îi spuse Lana cu un zâmbet. Nu cred că pot să număr dățile în care ar fi trebuit să ia seama. Am şi o fiică.

– Ştiu cine sunteți. Ştiu cine e fiica dumneavoastră şi ce susține că e.

– Nu susține. Chiar e. Dar, mai direct spus pentru dumneavoastră, fiica mea v-a salvat nepoata de la moarte.

– V-am spus că nu vreau să aud...

– Dar veți asculta, zise Lana, iar tonul i se schimbă și deveni mai dur.

Tolerase răceala, chiar și atitudinea pe care o considerase nepoliticoasă, dar nu avea să tolereze ignoranța.

– O să ascultați și apoi am să plec. Copilul pe care l-ați crescut...

– *Dumneavoastră* să ascultați! izbucni femeia în ai cărei ochi înconjurați de riduri adânci apărură lacrimi de furie și de durere. Eu am crescut-o pe Lucia. Am crescut-o pentru că tatăl ei a murit în timpul Pieirii, iar mama ei, singurul meu copil rămas în viață, s-a schimbat.

Lana, la rândul ei, își împreună mâinile în poală. Socotea că ieșirea temperamentală era un progres în comparație cu zidul rece de piatră de care se izbise mai devreme.

– Cum?

– A devenit ca voi. Era blestemată. Blestemată și înnebunită. Lumea murea în jurul nostru, prietenii și vecinii erau bolnavi sau îngropați deja. Iar singura mea fiică era sălbatică și violentă, deși odinioară fusese bună și iubitoare.

Doamna Aldi își feri privirea, iar pumnii i se albiră în poală. Lana nu spuse nimic. Mai bine să aștepte, se gândi ea, să lase să izbucnească întreaga durere.

– A încercat, fiica mea iubitoare, a încercat să dea foc casei cu flăcările care ieșeau din mâinile ei. Să dea foc casei în timp ce copilul pe care și-l dorise atât de mult dormea în pătuț. A declanșat incendiul în camera copilului, camera Luciei, și râdea ca o nebună, plângea ca o nebună. Discuțiile raționale n-o puteau opri, rugămințile nu ajungeau până la ea, eu am alergat să iau copilul, iar alții au alergat să stingă focul. Ea doar râdea și plângea și arunca flăcări din palme. Flăcările acelea l-au nimerit pe un om care venise să ajute, iar ea râdea și râdea în timp ce el ardea, în timp ce alții încercau să-l scoată de acolo ca să-l salveze. Iar când s-a întors la mine, la copilul pe care-l țineam în brațe, am văzut ce avea de gând să facă. Am împușcat-o.

Mi-am ucis propriul copil, pe care-l iubeam din toată inima, ca să-i salvez copilul. Așa că nu-mi vorbiți mie de vrăjitorie și de magie.

– Îmi pare rău pentru fiica dumneavoastră, pentru tot ce ați pierdut și pentru alegerea îngrozitoare pe care a trebuit s-o faceți.

– Nu știți *nimic* despre asta.

– Vă înșelați, șopti Lana. Am văzut nebunia. Am înfruntat-o. Înțeleg pierderea. Am suferit-o. Am cunoscut răul, cel cu putere și cel fără. Noi toți, cei care am supraviețuit, a trebuit să facem alegeri cumplite. Băiatul pe care-l iubește nepoata dumneavoastră a făcut o alegere, la fel cu cea a dumneavoastră. Ca să încerce să salveze copilul scăpat odinioară de la moarte de dumneavoastră, el a făcut o alegere. Cei care i-au atacat au fost Ucigași, doamnă Aldi, nu inși cu puteri magice. Doar oameni, oameni plini de cruzime. Johnny ar fi putut să dea bir cu fugiții, ar fi putut s-o lase acolo și, cu abilitățile lui de elf, să fugă sau să se ascundă. El, în schimb, a luptat s-o salveze și aproape că a murit încercând. Ar fi murit amândoi, dacă fiica mea nu le-ar fi venit în ajutor.

Doamna Aldi își feri privirea, dar buzele ei, până atunci ținute strâns, începură să tremure.

– El a luat-o de aici.

– Se pare că a fost invers, dacă e s-o ascultăm pe Lucy. Johnny voia să lupte împotriva Nepământenilor Malefici, împotriva întunericului care ne amenință pe toți. Lucy l-a implorat să n-o părăsească. Au plecat de acasă pentru că știau că le interziceați iubirea.

– Nu e bine să ne amestecăm între noi.

– O, nu sunt de acord. Soțul meu și fiul nostru mai mare n-au puteri magice. Suntem o familie, doamnă Aldi, o familie pe care o iubesc și de care sunt mândră. Suntem împreună în această lume, iar dacă vă retrageți, vă depărtați de ea, lumea dumneavoastră devine tot mai mică. Comunitatea de dincolo de râu v-a amenințat vreodată, au existat acțiuni violente?

– Ne lăsăm reciproc în pace.

– Cu excepția momentelor în care ați ascuns un băiat speriat sau atunci când ei le oferă oamenilor de aici unguente vindecătoare ori vreun ajutor de alt fel. Ar trebui să vă întrebați vecinii, zise Lana pe când doamna Aldi clipea, șocată. Să vă întrebați dacă mândria

și prejudecata – și da, e vorba de prejudecată aici – valorează mai mult decât copilul pe care l-ați salvat cu un preț atât de mare. Lucy m-a rugat să vă dau asta.

Lana se ridică și puse o scrisoare pe masa de lângă fotoliu.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, zise ea, lăsând-o pe femeie să decidă ce alegere să facă.

Fallon petrecu zece zile în vest. În ciuda scopului pentru care plecaseră, ea găsi timp și pentru distracție, privind-o pe Meda cum îl refuza pe Travis și-l alunga ca pe un cățelandru mult prea agitat. Îi plăcea și să-l privească pe Taibhse planând pe cerurile din vest, peste pământuri întinse cale de mai mulți kilometri. Dormeau adesea sub cerul liber, sub stele atât de strălucitoare încât simțea că i se punea un nod în gât, iar somnul îi era legănat pe muzica lupilor și coioților.

Descoperi potențial pentru înființarea unei baze în Sedona, un loc pe care spera să-l mai viziteze, cu frumusețea uluitoare a munților roșii în fundal și cu șoaptele magiei în aer.

În canioane, pe lângă râuri învolburate, Faol Ban alerga și vâna. În apropierea lacurilor cristaline ce reflectau crestele ascuțite ale munților, ulii țipau și se roteau în tăriile cerului, căprioarele alergau în turme mari în inima pădurilor și săreau prin iarba înaltă, cu cozile lor albe fluturând. Elanii boncăluiau la revărsatul zorilor și se răspândeau ca o armată peste pajiști neîngrădite, fără oprelişti care să le atină calea.

În râuri pescuiau urși mai mari decât văzuse Fallon în toată în viața ei, iar pumele și râșii vânau pe potecile stâncoase.

Observă zborul maiestuos al unui vultur, picajul spectaculos al unui șoim călător și înțelese încântarea simțită de Duncan în perioada pe care o petrecuse în vest.

În așezări și tabere se întâlni cu lideri și vorbi, atunci când fu nevoie, în limbile arapaho și sioux, iar o dată, spre încântarea unei femei în vârstă, chiar în olandeză.

Cercetară orașe distruse, pustii, în care fantomele băntuiau în număr la fel de mare ca elanii sau căprioarele. O uimea câte materiale și provizii utile fuseseră abandonate, precum mașini și camionete, case de fermă, cabane, chiar și cu arme în ele.

Caii sălbatici alergau pe câmpii precum niște râuri vii, pline de grație și viteză. Bizoni purtându-și blana groasă de iarnă pășteau ierburile legănate de vânt.

– Cu generații în urmă, pământurile astea i-au fost luate poporului meu, zise Meda scrutând, din șa, câmpia și munții. O să le cucerim din nou și n-o să lăsăm pe nimeni să ni le mai ia vreodată.

– Asta crezi că vreau? Să iau?

– Dacă aș crede asta, n-aș lupta alături de tine. Dar, la fel cum regina nordului vrea să păstreze ceea ce socotește că-i al ei, eu și ai mei vrem ce-i al nostru. N-o să mai fie rezervații, n-o să mai fim alungați din nou. Asta e casa noastră.

– Iar cei care nu sunt din tribul tău și care, văzându-le, cred că pământurile astea ar putea deveni și căminul lor?

– E loc destul, zise Meda ridicând din umeri. E loc pentru cei care ne respectă locurile sacre, care lucrează pământul cu respect sau îl lasă așa cum l-au găsit. Eu deja ți-am oferit loialitatea mea. Acum nu negociez, spun doar adevărul.

– Iar eu ți-am oferit deja loialitatea mea, răspunse Fallon. Acum nu negociez, ci ofer un alt adevăr. Pământul de aici sau din est, de peste ocean sau oceane nu e al meu ca să-l dau. Dar va fi ținut în lumină de poporul tău, de toate popoarele.

– Mă rog pentru ziua în care se vor împlini toate astea. Dar avem mai întâi de câștigat un război.

Când Meda porni iarăși la drum, Travis scoase un oftat:

– Devine tot mai atrăgătoare.

Fallon își dădu ochii peste cap și-l îndemnă pe Laoch la trap.

Mai târziu, pe când soarele se pregătea de culcare trimițându-și ultimele raze trandafirii să coloreze vârfurile din vest, Fallon zări o așezare ascunsă într-o adâncitură, aproape de poalele dealurilor pe care harta ei i le arăta ca fiind Sierra Nevada.

– Asta ar trebui să fie un pământ bun pentru agricultură, comentă Travis. E și pășune bună.

– Ceea ce a mai rămas din Reno e la nord-vest. Și Lacul Tahoe. Ar putea fi un loc bun pentru o bază, spuse Fallon în timp ce scruta casele cu privirea, dându-și seama că terenurile agricole erau, probabil, terenuri pentru ferme de animale. Haideți să vedem dacă

putem convinge pe cineva să ni se alăture. Poate că poposim aici peste noapte înainte să ne îndreptăm spre nord.

– Nu văd prea multă pază, zise Meda, înaintând fără să se grăbească.

– Cât să mai fie? Vreo doi kilometri până acolo? întrebă Fallon în timp ce scruta depărtarea în căutarea unui semn că ar fi putut fi întâmpinaţi cu ostilitate. Văd focuri pentru gătit, le simt. Se găteşte carne. Nu au curent electric. Văd panouri solare pe unele acoperişuri, iar cineva a construit câteva mori de vânt. O să călărim încet, ca să le dăm timp să ne studieze.

Şi sosiră ciorile.

Odată cu primele lor ţipete se dădu alarma, în zvon strident de clopote trase. Chiar pe când Laoch trecea la galop, dintre copaci se revărsară călăreţi care se îndreptară spre aşezare. Aerul răsună de focuri de puşcă şi fu sfâşiat de ţipete. Fallon zări un fulger de foc care, venind de la una dintre case, doborî un călăreţ.

Din galop, Meda puse o săgeată în arc şi străpunse un altul.

– Travis, apucă-l pe copilul ăla! Vezi că-i la dreapta ta!

El se uită înspre locul pe care i-l arătase sora lui şi slobozi o înjurătură. Porni iute către o fetiţă ce stătea încremenită de spaimă, ţinându-şi palmele peste urechi.

Fallon îşi scoase sabia şi se aruncă în luptă.

Cel puţin treizeci, se gândi ea, cei mai mulţi fiind înarmaţi cu pistoale sau puşti, iar câţiva având toporişti sau săbii. Trăgeau sălbatic în jur, orbeşte. Chiar şi fără ajutorul abilităţii empatice a lui Travis, Fallon simţi un fel de disperare.

Blocă gloanţe, tăie cu sabia, gândindu-se că, dacă incendia armele, avea să-i şi dezarmeze pe apărători. Chiar în timp ce ea se gândea la atare posibilitate, Faol Ban sări pe unul dintre călăreţi şi-l trase la pământ. Fallon zări pe braţul acestuia simbolul Războinicilor Purităţii.

Slobozită dintr-o altă şarjă de magie, o minge de foc zbură pe lângă ea, dogorind-o de foarte aproape. Îl îmboldi pe Laoch şi-şi aruncă propria şarjă de foc înspre un Războinic al Purităţii. Atunci când acesta căzu la pământ, o femeie se ivi alergând şi începu să-l lovească cu pumnii.

Fallon atacă un bărbat înarmat cu o sabie şi fu nevoită să-şi ridice scutul ca să blocheze o săgeată. Se uită la băiatul cocoţat pe un acoperiş şi care ţinea un arc în mâini.

– La naiba, ai grijă! Noi suntem ăia buni!

Fu nevoie de vreo zece minute de luptă brutală. La finalul acesteia, pământul era plin de sânge şi de cadavre. Fallon se uită în sus la ciorile care se roteau pe cerul nesfârşit, colorat în nuanţe de roşu, auriu, roz, şi care era de o frumuseţe magnifică.

– Nu mai aveţi ce căuta aici, le zise ea, ridicându-şi sabia şi adăugând cadavrele lor la celelalte.

– S-a terminat! strigă Fallon. I-am învins. Travis?

– Sunt bine. Nu sunt morţi cu toţii, adăugă el.

– Foarte bine. Vreau să ştiu de unde au venit. Meda, zise Fallon întorcându-se. Eşti rănită.

– Doar o zgârietură.

Meda se uită cu neplăcere şi dezgust la mâneca ruptă a jachetei, străpunsă de un glonţ şi pătată de sângele de la rană.

– Am negociat dur pentru jacheta asta.

– O s-o repar, la fel şi pe tine. S-a terminat, strigă Fallon din nou. Am venit să vă ajutăm. Eu sunt Fallon Swift, iar cei de lângă mine sunt fratele meu, Travis, şi Meda din Primul Trib.

Un bărbat apăru pe prispa casei. Avea în jur de treizeci de ani, se gândi ea, cu o barbă dezordonată şi cu un ciuf de păr castaniu pe sub pălăria de cowboy.

– Sunt Yancy Logan. Mulţumim de ajutor.

– Ne bucurăm că eram prin preajmă. Tu eşti la comandă?

El îşi scoase pălăria şi-şi trecu degetele prin păr înainte să şi-o pună la loc.

– Aş putea să fiu, având în vedere că l-au ucis pe Sam Tripper, care era un fel de şef.

O femeie îşi făcu apariţia din spatele lui, cu un copil plângând în braţe. Fallon simţi o putere tăcută emanând de la amândoi.

– Sunteţi bine-veniţi aici. Yancy, ea e Aleasa.

– Bine, draga mea, oftă el prelung. Cred că ar trebui să începem să facem puţină curăţenie pe-aici.

Capitolul 19

Incinerară douăzeci şi două de corpuri de Războinici ai Purităţii şi trei ale unor locuitori din aşezarea care se numea Bright Valley. Fallon lucră împreună cu un vindecător ca să trateze răniţii, şi duşmani, şi prieteni.

Avu grijă, la final, şi de pumnii femeii care ieşise alergând ca să-l lovească pe Războinicul Purităţii căzut de pe cal.

– Nu cred că reuşeam să-i oprim dacă nu apăreaţi voi, aşa că mulţumesc. Eu sunt Ann.

– Cu plăcere, Ann, zise Fallon şi se uită spre soţia lui Yancy, Faith, pe jumătate indiancă Apache pe partea maternă, îşi aminti ea, care venise să-i aducă o cană de ceai. Mulţumesc. I-am dat nişte unguent Wandei, vindecătoarea voastră. Ar trebui să-l foloseşti de două ori pe zi, încă o zi sau două.

– Mă simt bine acum.

– Balsamul o să te ajute să te vindeci complet. Am observat că sunteţi multe femei cu copii.

– Din o sută cincizeci şi şase – scuze, cincizeci şi trei acum – avem cincizeci şi cinci de bărbaţi peste optsprezece ani. N-au fost prea multe necazuri până acum.

Faith îi întinse şi lui Ann o cană, zicând:

– Mici grupuri de nomazi sau Cete de Ucigaşi, dar nimic de genul a ceea ce s-a întâmplat azi. Am crezut că eram pregătiţi, dar n-am fost.

– Am fost prea încrezători, conchise Ann. N-am văzut nici un raid al Războinicilor Purității de când am venit aici.

– Când a fost asta?

– Acum aproape cinci ani.

Ann avea pe obrazul stâng o cicatrice mică, în formă de diamant. Își strânse pumnii pe care Fallon tocmai i-i tratase.

– Am fost atacați dincolo de Reno și a trebuit să fugim. Îi aveam cu mine pe sora și pe fratele meu mai mic – nu de sânge, dar de inimă.

– Înțeleg.

– Ei bine, am reușit să scăpăm. Am pierdut tot ce n-am putut căra și am fugit.

Fallon simți amărăciunea femeii, înțelese furia pumnilor ei.

– Uneori rămâi și lupți, alteori fugi.

– Fratele meu a făcut rost de cai. Se pricepe la cai și la animale în general.

– Are abilități de cititor de gânduri, spuse Fallon. Fratele meu mai mic – de sânge și de inimă – e la fel.

– Atunci, știi. Am plecat spre sud și am ajuns aici. Bright Valley e un loc bun, cu oameni buni, spuse Ann, după care se opri, își trecu mâinile peste față și reluă cu glas tremurător: Cât despre Sam, pot să spun că el a fost un om foarte bun. Unul pe care te puteai baza, și toată lumea de aici... murmură ea, lăsându-și mâinile în jos și îndreptându-și umerii. O să ne lipsească. Oamenii de aici nu sunt însetați de sânge, dar o să vrea să-i spânzure pe cei care l-au ucis și care nu-s deja morți.

– Yancy o să-i liniștească pe toți, prezise Faith, cu încrederea celui care rostește un adevăr. El are un anume fel de a fi.

– Dacă reușește cineva, atunci Yancy e acela, fu de acord Ann.

Faith zâmbi, dar apoi zâmbetul îi dispăru.

– Însă nu știu ce o să facem cu prizonierii. Unde să-i ținem, cum să ne purtăm cu ei?

– Îi luăm noi, spuse Fallon.

– Unde? o întrebă Ann, îndreptându-și din nou atenția spre ea.

– Am să vă explic, dar trebuie să vorbim cu prizonierii.

– Yancy l-a pus pe Sal să-i păzească. Sunt legaţi bine în biroul şerifului – în biroul lui Sam. Sam, repetă Faith şi-şi apăsă preţ de o clipă degetele pe ochi. Nu avem închisoare, dar sunt legaţi, iar Sal n-o să-i lase să încerce să evadeze. Ann, poţi s-o conduci tu? Eu trebuie să plec şi să dau o mână de ajutor la supravegherea copiilor.

– Sigur că pot.

Ieşiră din clădirea mică şi ajunseră în stradă, unde încă se mai vedeau pete de sânge. Dar oamenii se apucaseră deja să astupe cu scânduri ferestrele sparte şi să mâne caii în padocul oraşului. Fallon le făcu semn lui Travis şi Medei.

– Yancy al vostru o să preia conducerea? o întrebă pe Ann.

– Aş zice că el şi cu Sal vor ajuta să meargă lucrurile atât cât se poate. Yancy e tăcut, dar nu e prostul nimănui. Iar Sal nu poate fi dusă de nas.

Intrară într-o clădire pătrată, cu două scaune aşezate pe o prispă îngustă. Înăuntru, prizonierii erau aşezaţi pe jos, legaţi de mâini şi de picioare.

Sal, care sorbea nişte whisky, îşi sprijinise pe tăblia biroului picioarele încălţate în cizme. Fusese roşcată odinioară, îşi dădu seama Fallon, căci încă se mai vedeau şuviţe roşcate în părul ei cărunt şi lung, împletit. La fel ca şi Yancy, purta o pălărie de cowboy, trasă peste frunte. Iar pe şoldurile înguste avea o cingătoare cu un pistol vârât în toc.

– Hei, Ann, ia te uită cum arată pumnii tăi!

– Acum sunt foarte bine. Ţi-i prezint pe Fallon Swift şi – scuze, Fallon, n-am reţinut numele celor care te însoţesc.

– Păi, ar trebui să fie tânărul Travis şi Meda. Am aflat şi eu asta, vorbele circulă, adăugă Sal. Mă bucur să vă cunosc pe toţi trei. Poate că-s un pic supărată pentru că aţi socotit că ticăloşii ăştia merită să fie vindecaţi, dar tot mă bucur să vă cunosc.

– E mai uşor de vorbit cu ei dacă nu sângerează.

– N-am nimic să-ţi spun, târfa iadului, zise unul cu barbă neagră şi burtă, care apoi scuipă pe jos. Nici ţie, nici altora ca tine.

– O, cred că o să ai foarte multe de spus, zise Fallon bătând darabana cu degetele pe mânerul sabiei și dându-le ocol bărbaților legați fedeleș și aranjați spate în spate pe jos.

Burtosul purta cizme cu vârfurile ascuțite ca niște ace și pe ale căror laterale era imprimat un steag fantezist – roșu, alb și albastru. Tălpile cizmelor erau atât de tocite încât se vedeau găuri prin ele.

Fallon hotărî să înceapă cu cel mai tânăr. Și el era bărbos, dar avea o barbă subțirică și inegală. Purta o jachetă de blugi decolorată, pe spatele căreia erau brodate stângaci cuvintele: MÂNDRU RĂZBOINIC AL LUMINII!

Fusese rănit de o săgeată la șold și, deși Fallon vindecase rana, nu-i luase și durerea. Ea își dădu seama că-l ardea precum focul.

Nu putea să fie mai mare de vârstă decât Ethan.

– Cum te cheamă?

– N-am nimic să-ți spun, târfă!

Ea îi aruncă o privire lui Travis, apoi se lăsă pe vine, ca să-l privească în ochi.

– Pot să-ți simt frica.

– Du-te naibii!

– Îl urmezi pe Jeremiah White.

Ochii lui de un albastru palid exprimau nu doar ură, ci și teamă și durere.

– O să vă mănânce pe tine și pe alții ca tine de pe fața pământului.

– Câți oameni ai ucis? Câte femei ai violat în căutarea purității așa cum o definește Jeremiah White?

El își schimonosi gura într-un rânjet care o ajută să alunge orice urmă de milă pentru durerea pe care i-o lăsase.

– Cât de mulți am putut!

– Așa, zi-le-o, Ringo!

Ea se uită spre stânga la bărbatul chel, cu barbă cenușie.

– Serios? Ringo?

– Așa îi place să i se spună, zise Travis cu calm, pentru că-l face să se simtă un dur. Numele lui adevărat e Wilber.

– Arată ca un Wilber, zise ea, în timp ce tinerelul se uita cu ochi mari la Travis. O să-ți spun Wilber. De unde vii, Wilber? Unde e baza voastră? Câți oameni sunt acolo?

– Du-te naibii, târfă!

– Scuzați-mă! spuse Travis dând-o pe Anne la o parte din drum, ajungând la Wilber și trăgându-i acestuia un pumn în față.

– Dacă-i mai spui o dată „târfă" surorii mele, o să-ți scot mațele prin nasul ăla spart.

Mișcarea lui Travis o surprinse pe Fallon fără putință de tăgadă. În general, Travis prefera diplomația în locul pumnilor. Dar în momentul acela sclipirea din ochii lui n-avea nici urmă de diplomație.

– E în regulă, Travis. Nu mă deranjează să fiu numită „târfă" de un violator laș pe nume Wilber. Iar tu, Wilber, știi că oamenii ăștia vor să vă spânzure așa cum i-ați spânzurat și voi pe nevinovații înzestrați cu puteri magice pe care i-ați mai și torturat.

Ea își înclină capul și zâmbi într-un fel care-l făcu pe Wilber să se albească.

– Poate că o să le dau voie. La urma urmei, e comunitatea lor, sunt regulile lor. Sau aș putea să încerc să-i înduplec să nu vă omoare, dacă îmi spui ce vreau să știu. Unde e baza voastră?

El nu spuse nimic, deși lacrimile i se prelingeau pe obraji, amestecându-se cu sângele din nasul spart.

– California, oferi Travis informația. Cam pe la mijlocul părții de nord, crede el. Bazei i se spune Al Doilea Eden.

– Închide-ți mintea, idiotule! se răsti cel cu barba neagră. Demonul îți extrage gândurile din minte.

– Încearcă mai bine să ți-o închizi pe a ta... Pete, sugeră Travis. Wilber, aici de față, se teme de frânghie.

– Așa și trebuie, se bucură Sal și mai bău niște whisky. Frânghii avem destule prin locurile astea.

– Câți oameni sunt în baza voastră? întrebă Travis, pocnindu-l din nou pe Wilber.

Asta o făcu pe Fallon să-l tragă în spate și să-i spună:

– Doamne, Travis, ajunge!

– N-ai auzit ce gândea despre tine, despre Meda și despre celelalte doamne. Încearcă să-și țină mintea departe de întrebarea ta. Dă-mi un minut, căci toți gândesc în același timp. Cutremur. A, în regulă, în regulă.

Travis închise ochii.

– Aveau cam două sute. Chelul – bună, Tom – el şi alţii au venit încoace dinspre L.A. Cutremurele i-au alungat de acolo. Apoi, pac, i-a lovit cutremurul şi în al doilea Eden al lor. Le-a pus baza la pământ şi i-a ucis pe cei mai mulţi dintre ei. Cei care au venit încoace sunt supravieţuitori ai cutremurului. Au călărit săptămâni întregi. I-au pierdut pe unii pe drum. N-au prea avut noroc la vânătoare, în mare parte pentru că sunt idioţi. S-au şi rătăcit bine de tot de câteva ori. Din nou, idioţi. Sunt de zile întregi fără provizii şi apoi au zărit aşezarea asta.

Fallon aprobă din cap şi le dădu din nou ocol.

– Pot să preiau de aici şi să urmez logica. Ar fi ucis pe cine ar fi putut, ar fi violat şi luat restul oamenilor în sclavie, ar fi luat mâncarea, caii şi vitele. Poate că s-ar fi aşezat chiar aici până ce apucau să-şi dea seama încotro să pornească.

– A venit timpul să aducem frânghia aia, zise Sal dând pe gât restul de whisky şi făcându-i lui Fallon cu ochiul.

Wilber începu să plângă, să bocească pur şi simplu, cu lacrimi şi muci curgându-i pe faţă.

Fallon se duse să se aşeze cu un picior pe colţul biroului. Ann se aplecă să-i şoptească la ureche.

– Nu vorbeşte serios.

– Ştiu asta. Te-ar deranja dacă am discuta afară, Sal? Şi poate că Ann ar vrea să-l caute pe Yancy? Travis şi Meda pot sta de pază aici.

– Mi-ar prinde bine nişte aer. E o şmecherie grozavă chestia asta pe care ştii tu s-o faci, tinere, îi spuse Sal lui Travis. Şi mai ai şi un pumn zdravăn, pe deasupra. Ann, cred că Yancy s-a dus la grajduri.

Când păşiră afară în noaptea înstelată, Sal oftă din adâncul inimii.

– Sam Tripper mi-a fost prieten, prieten bun. N-am de gând să tolerez nici un linşaj, dar nici n-o să le dăm drumul ticăloşilor ăstora.

– Am o soluţie care ar trebui să vă mulţumească pe tine şi pe ceilalţi.

– E cumva vorba despre o gaură neagră din care să nu mai vadă niciodată lumina soarelui şi nici să nu mai simtă în veci vreo bucurie? Pentru că, la naiba, Sam mi-a fost prieten.

– Cred că destul de aproape. Spune-mi, însă, înainte să vină Yancy. Câte dintre femei ar putea fi antrenate să lupte şi câte ar fi dispuse?

– Toate, veni răspunsul fără ezitare. Fiecare dintre ele.

– Bine. Pot să trimit pe cineva care să vă ajute cu asta şi cu asigurarea pazei oraşului. Câţi ai zice că sunt pregătiţi de luptă în momentul ăsta?

– Ce fel de luptă?

– Serioasă!

Sal îşi scoase pălăria şi se lovi de câteva ori cu ea peste coapsă.

– Poate că vreo zece de aici s-ar descurca. Poate.

Fallon se uită la Yancy, care venea cu paşi mari dinspre padoc. Oamenii se grăbeau spre el şi-i puneau, cu siguranţă, întrebări. El îşi făcu timp să le răspundă, observă ea, înainte să meargă mai departe.

– Yancy ar fi unul dintre cei doisprezece?

– Desigur. Nu e atât de placid pe cât pare. Ştie să călărească precum un împielităt şi să tragă la fel de bine. Are un cap bun pe umeri.

– Aşa mi s-a părut şi mie. Poţi să-mi spui acelaşi lucru şi despre tine?

– Da, şi eu pot să mă descurc. Salut, Yancy, zise ea atunci când el li se alătură.

– Buna, Sal. Doamnă, vreau să vă mulţumesc, ţie şi celor cu care ai venit, că ne-aţi ajutat să săpăm gropile. Vom avea o ceremonie de dimineaţă, vom rosti câteva cuvinte. L-am rugat pe Bătrânul Eb să le spună, Sal.

– Da, e o alegere bună.

– Faith a mea ar dori să vă invite la cină. Şi tu eşti bine-venită, Sal. Putem să punem pe altcineva să-i păzească pe ticăloşii ăia.

– O să mă lăsaţi să iau prizonierii? întrebă Fallon.

– M-aş bucura să-i predau.

– Stai aşa un pic, îi întrerupse Sal. Aş vrea mai multe detalii aici.

Yancy oftă şi se uită în sus, la stele.

– Nu-i putem ţine aici, Sal, asta e situaţia. Cineva o să vrea, până la urmă, să le facă de petrecanie. Trebuie să spun că-mi doresc destul de mult să-i văd plecaţi şi să terminăm odată!

– Avem închisori, le explică Fallon. Travis şi Meda îi pot duce acolo în seara asta. O să fie închişi pe viaţă. Avem mijloacele, avem un sistem. Dar e oraşul vostru, sunt oamenii voştri, e decizia voastră. Pot doar să vă promit că, dacă ne lăsaţi să-i luăm, o să plătească.

– Vorbești de gratii și de lacăte? se interesă Sal.

– Da. Avem și alte facilități pentru prizonierii de război, mă refer la cei care se califică pentru a beneficia de ele. Dar ăștia de aici nu sunt prizonieri de război. Sunt criminali. Pentru ei avem doar gratii și lacăte.

– Pot să trăiesc cu asta. Câți aveți închiși?

– Inclusiv prizonieri de război? Mai multe mii.

Sal rămase cu gura căscată. Yancy rămase pur și simplu cu ochii mijiți și ațintiți asupra ei.

– N-aveți comunicare cu exteriorul, trase Fallon concluzia.

– Mai aflăm una-alta din când în când, zise Yancy. Ne ajung vești. Am auzit niște zvonuri despre lupte în est, despre tine. O avem pe Carrie. Ea vede lucruri. Spune că te-a văzut luptând și că ai o întreagă armată, dar n-a știut să ne spună unde.

– Au fost mai multe lupte. Nu știți că am cucerit D.C.

Sal o strânse pe Fallon de braț.

– Dragă, voi i-ați dat jos pe ticăloșii ăia din guvern?

– Noi am făcut-o, da.

– Ești răspunsul la rugăciunile pe care mi-a fost teamă să le rostesc. Am o grămadă de întrebări să-ți pun.

– Ăia care luptă pentru guvern l-au prins pe fiul lui Sal. Și pe sora mea.

– O să vă răspund la toate întrebările. Lăsați-mă să aranjez ca Travis și Meda să transporte prizonierii. Eu am să rămân peste noapte. Avem multe de vorbit.

Când ajunse acasă, zăpada cădea cu fulgi mari și moi. Fallon o zări pe maică-sa ieșind din seră cu un coș în mână și înaintând pe poteca abia curățată.

Părul îi era ascuns sub o căciulă roșie, care se asorta cu mănușile tricotate. Își ținea privirea ațintită în jos, ca să nu alunece cumva. Simțind un val brusc de iubire, Fallon se năpusti spre ea.

– Mamă!

Lana ridică brusc capul. Aproape că-și pierdu echilibrul, apoi zâmbi încântată și-și desfăcu brațele.

– Ai venit acasă. În sfârşit, ai venit acasă!

– Tocmai am ajuns. Lasă-mă să-l duc pe Laoch la grajd. Şi vezi că i-am promis lui Faol Ban unul din biscuiţii tăi.

– Mă duc să i-l aduc, spuse Lana uitându-se în ochii răbdători ai lupului, în timp ce Taibhse plană – alb pe alb – spre una dintre ramurile lui preferate. Mă bucur tare mult să vă revăd pe toţi. Asta cere nişte ciocolată caldă.

– Cu frişcă?

– Nu există ciocolată caldă adevărată dacă n-are şi frişcă. Să nu stai mult. Haide, băiete, am un biscuit cu numele tău scris pe el.

Acasă, se gândi Fallon în timp ce pregătea nutreţ pentru alicorn şi-i dădea credincioasei Grace un morcov. Nu era ferma lor, dar tot le era cămin. Păşi din nou afară şi se uită, prin ninsoare, către barăci. Duncan ar fi trebuit să fie acolo, socoti ea.

Îşi trimise gândurile spre el:

Am ajuns acasă.

Câteva minute mai târziu, îi auzi vocea în minte:

Ajung cât de repede pot. Mi-a fost dor de tine.

Zâmbind, Fallon păşi prin zăpadă şi ninsoare în bucătăria care mirosea a supă de pui, a pâine şi, absolut minunat, a ciocolată.

– Ai mâncat?

– N-am mâncat nimic de la micul dejun încoace. Am stat puţin mai mult decât planificasem.

– Atunci îţi dau mai întâi nişte supă.

– Stai, că pun eu pentru amândouă. Unde e tata? întrebă Fallon în timp ce scoase două castroane şi le umplu cu supă.

– La vânătoare. Ethan e în oraş. I-a venit ideea să facă un fel de clinică veterinară. Ar fi rămas amândoi aici dacă ar fi ştiut sigur că vii astăzi.

– Am rămas un pic mai mult ca să ajut cu elementele de bază ale antrenamentului – lupta şi magia. Bright Valley e un loc interesant.

– Aşa am auzit. Travis ne-a pus la curent. Sunt cutremure în California?

– Se pare că da, şi sunt destul de puternice încât să distrugă o bază a Războinicilor Purităţii. Am zburat şi eu pe deasupra. E doar moloz. Prizonierii?

– În baza de la Hatteras. A părut cea mai bună soluție deocamdată. Prizonierii ăștia sunt, cu toții, cazuri dificile, zise Lana micșorând flacăra de sub ibricul cu ciocolată și așezându-se lângă fiica ei. Travis a spus că mințile lor sunt, cel puțin deocamdată, împietrite. Chiar și mintea celui mai tânăr dintre ei. A mai povestit multe și despre pământurile din vest. A savurat fiecare minut al călătoriei și a zis că ați reușit să recrutați peste cinci sute de oameni.

– Mulți dintre cei cinci sute sunt absolut neexperimentați. Dar pot fi folosiți ca noncombatanți. Însă acum vreau să aflu despre călătoria voastră.

– Ei bine, mi-a confirmat faptul că eu sunt făcută pentru coasta de est. Tot pământul ăla întins, kilometri și kilometri la rând? Mie îmi plac dealurile. Și vântul, Doamne, Fallon, vântul. Urlă, pur și simplu, peste câmpiile alea. Și e atât amar de pustiu, zise Lana. M-a făcut să-mi dau seama cât de pustie e lumea acum. Uiți ușor, atunci când trăiești aici într-o comunitate activă și în creștere, că există kilometri și kilometri de pustietate dincolo de ea.

– Și Riverbend?

– Mic și segregat, așa cum ai spus. Să știi că atunci când vezi kilometrii ăia nesfârșiți de pustietate, îți dai seama ce ridicol e să locuiești la o azvârlitură de băț de alți oameni și să te comporți de parcă ei n-ar fi acolo.

– Bigotismul există peste tot. Și nu e niciodată nici înțelept și nici productiv. Ai vorbit cu bunica lui Lucy.

– Teribila doamnă Aldi. O nucă tare.

– Ai reușit ceva?

– Aș zice că au apărut niște spărturi. O iubește pe Lucy – sau Lucia, cum îi spune ea. Nepământenii Malefici au atacat pe când Lucy era mică, iar prejudecățile doamnei Aldi de aici provin. Mama lui Lucy și-a căpătat atunci puterile. O vrăjitoare, continuă Lana și, de parcă ar fi avut nevoie de o atingere, se întinse și o mângâie pe Fallon pe braț. Ca pe mulți alții în acele zile de început, schimbarea a înnebunit-o. A încercat să dea foc casei, cu copilul înăuntru.

– O, Doamne!

– Doamna Aldi a salvat-o pe Lucy şi, ca s-o salveze, şi-a omorât propriul copil.

– Să fie nevoită să facă o astfel de alegere... nu-i de mirare că e atât de încrâncenată.

– E o povară îngrozitoare, Fallon, un preţ teribil pe care îl plăteşte. Am simţit mai multă simpatie pentru ea odată ce a cedat suficient ca să-mi povestească asta. În orice caz, după ce am vorbit şi după ce a citit scrisoarea lui Lucy, mi-a dat şi ea o scrisoare pentru nepoata ei. Nu-şi dă binecuvântarea, dar acceptă situaţia. Asta e portiţa de intrare.

Era atât de frumoasă, se gândi Fallon. O văzuse toată viaţa ei, ştia că frumuseţea nu era doar fizică, dar în acel moment, la o farfurie de supă în bucătărie, faptul ăsta o izbi puternic.

Se aplecă şi-şi puse capul pe umărul Lanei.

– A văzut ceva în tine. Trebuie să fi văzut.

– Nu ştiu să zic dacă a văzut sau nu, dar m-a auzit. În cele din urmă.

– Şi pe partea cealaltă a râului?

– Nu chiar aşa de încăpăţânaţi, spuse Lana. Acolo sentimentul era fie de apatie, fie de supărare faţă de vecini. Aş zice că ai făcut bine că ţi-ai trimis familia acolo. Ne-a conferit greutate şi un statut pe care altfel nu le-am fi avut. Iar Ethan şi un căţel rănit au ajutat să întoarcem situaţia în favoarea noastră.

– Cum aşa?

– Bietul căţel fusese atacat de un animal mai mare. Aveau de gând să-l eutanasieze, iar fetiţa care-l iubea se tot ruga de tatăl ei să nu-l omoare. Căţelul suferea, ei n-aveau cum să-l ajute. Însă Ethan a intervenit, a reuşit să calmeze căţelul, să înceapă să-l vindece până ce am ajuns eu acolo. Fetiţa nu-i pusese încă nume – abia fusese înţărcat, amărâtul. Acum îl cheamă Ethan, zise Lana râzând. Un câine vagabond drăgălaş, botezat după băiatul nostru, care le-a arătat pe viu că magia poate fi blândă şi plină de compasiune. Iar avantajul e că avem patruzeci şi opt de oameni dispuşi să lupte.

– Astea sunt veşti foarte bune.

– O, am şi mai bune, zise Lana şi se ridică să termine de pregătit ciocolata. Am găsit şi celelalte comunităţi despre care ai auzit. Mai

adaugă alți șaptezeci și trei. Și știi care a fost cel mai bun lucru? întrebă ea în timp ce-și îndrepta degetul către un castron cu frișcă pentru a o bate. Am găsit – de fapt, ei ne-au găsit pe noi – un grup de nomazi care călătoreau la est de Idaho, spre Colorado și Kansas, adunând oameni pe drum. Se îndreptau către est ca să te găsească, să lupte pentru tine. Aproape șapte sute.

– Șapte sute? îngână Fallon, lăsându-și lingura să cadă în castron. Asta e mult mai mult decât am sperat.

– Mai am o veste bună: Mick a trimis vorbă că a mai găsit trei sute, grupuri migratoare care se îndreptau spre sud, tot ca să ți se alăture. Fiecare bază adună tot mai mulți. Lumina, fata mea, s-a răspândit chiar și dincolo de acei kilometri și kilometri de pustietate. Vin să lupte pentru tine.

Fallon se simți încurajată și fericită de răspândirea luminii.

– O să cucerim New Yorkul. O să-l smulgem întunericului. O să-l redăm luminii și ție, mamă. Pentru tine și pentru Max.

Fallon se uită la ușă, unde apăruse Duncan.

– Bine ai venit acasă! Bună, Lana!

– Bună și ție! Intră și închide ușa! Tocmai ne pregătim să bem niște ciocolată caldă.

El tropăi ca să-și curețe cizmele de zăpadă.

– Da, mi-ar prinde bine și mie, mulțumesc.

Lana scoase cănile și studie felul în care cei doi se uitau unul la celălalt. Iubire, se gândi ea cu un oftat interior, iubire care venea la pachet cu dorul și cu o doză zdravănă de dorință.

– În numele zeiței, sărut-o pe fata asta.

– Ce idee bună! zise Duncan.

Băiatul traversă bucătăria, o ridică pe Fallon de pe scaun și o întoarse către el. Apoi sărută fata.

Nu putea sta mult, dar reuși să petreacă un pic de timp cu Fallon, căci ea îl însoți la barăci ca să vadă trupele antrenându-se. Bătăliile nu așteptau să se facă vreme bună, așa că luptele de antrenament aveau loc în zăpadă, fie împotriva fantomelor lui Mallick, fie cu recruții unii împotriva altora.

Alții făceau același lucru se gândi ea. În vest, în Vestul Mijlociu, în sud, în nord. Și aveau să vină mai mulți, tot mai mulți recruți.

La invitația Lanei, Duncan și Mallick se alăturară familiei la cină. Gazda se întrecu pe sine. Un fel de cină de bun-venit acasă, își imagină Duncan, cu friptură de miel și cartofi care arătau ca niște acordeoane – pe care și Ethan îi numea așa – la cuptor cu unt și ierburi. Varza kale, care nu era nici pe departe pe lista lui de favorite, gătită cu un fel de sos cremos, care-l converti, și o salată elegantă, crocantă de la semințele din ea. Pâine, vin și promisiunea unor tarte cu lămâie și fructe de pădure pentru desert.

Cu toate astea, era greu să respecte regula Lanei de a nu vorbi de război la masă. Discutară, în schimb, despre planurile de extindere a clinicii, despre planurile lui Ethan de a adăuga o clinică veterinară și despre examenele pe care Hannah avea să le dea în curând. Mai vorbiră și despre o farsă pe care unii dintre recruți încercaseră să i-o facă lui Mallick.

– S-au gândit să-l prindă pe Mallick la dușuri, povesti Duncan, iar unul dintre cei înzestrați cu puteri magice să facă apa rece ca gheața.

– Unii au protestat atunci când a fost vorba să se antreneze afară în timpul recentei furtuni de gheață, explică Mallick.

– Pe tine nu te-ar fi deranjat, zise Fallon, relaxată, gesticulând cu furculița. Chiar și când am avut parte de o baie adevărată – după un *an* – Mallick tot se mai spăla în pârâu, ceea ce echivala cu o baie înghețată din octombrie până în mai.

– Revigorant, zise Mallick și-și luă paharul de vin.

– Speraseră să audă strigăte și blesteme, dar nimic, zise Travis printre îmbucături. Dar asta nu e partea cea mai bună. Când recruții s-au dus la dușuri după antrenamente, au dat drumul la apă, dar n-a curs doar apă.

– Șerpi, zise Duncan cu un rânjet. Acum chiar s-au auzit strigăte, țipete, zarvă mare. Am alergat înăuntru și eu, și Travis, crezând că avusese loc un atac.

– Și stai să vezi! Recruți uzi și în pielea goală, din ambele părți, alergând haotic, și șerpișori alunecând printre ei. Iar individul ăsta?

făcu Travis arătând cu degetul spre Mallick. Intră înăuntru, demn, face să dispară şerpii, apoi iese din nou. Fără să zică nici un cuvânt.

– Cred că au înţeles şi fără cuvinte.

– Mie îmi plac şerpii, zise Ethan, vesel. Tatei, însă, nu.

– Ar trebui să aibă picioare ca toată lumea, îi zâmbi Simon lui Mallick. Aminteşte-mi să nu te supăr vreodată.

– Aş tolera o sumedenie de lucruri în schimbul unei mese ca asta.

– Şi nici măcar n-am ajuns la desert.

Iar când ajunseră la desert, Lana le ridică interdicţia de a vorbi despre război.

– Mi-ar plăcea să-i văd pe cowboy, gândi Ethan cu voce tare. Şi bizonii, şi mustangii.

– Sunt maiestuoşi, într-adevăr, aprobă Fallon. Am rugat-o pe Meda să se întoarcă acolo ca să-i ajute pe oameni să fie gata de luptă. A fost de acord.

– E o alegere bună, fu de părere Simon. Nomazii au oameni care pot lucra cu comunităţile din Midwest, dar ar trebui să te hotărăşti să-i vizitezi. Să-i laşi să te vadă.

– Foarte bine. În zilele următoare.

– Mai am o mică informaţie pe care n-am apucat s-o transmit, zise Travis muşcând din tarta lui. Atunci când am transferat, împreună cu Meda, prizonierii la Hatteras, i-am mai cercetat un pic. Sunt uşor de citit, adăugă el. White a fost la baza lor înainte de cutremur. Doar cu câteva zile mai devreme.

– White în California? întrebă Fallon dându-şi la o parte tarta, încruntată. N-avem nici o informaţie care să-l plaseze în California.

– Acum aveţi. Îţi aminteşti de cel mai tânăr?

– Wilber? Cel pe care l-ai pocnit în nas. De două ori.

– Da, ăla. El speră ca White să vină să-l salveze – să-i salveze pe toţi – şi să-i conducă spre victoria binemeritată. Se tot gândea că cea mai importantă zi din viaţa lui a fost aceea în care l-a ascultat pe White în persoană predicând la baza din California. Tipul chiar crede. Nu e nici măcar important faptul că-l vede pe White ca pe un Dumnezeu al răzbunării şi bigotismului, ca pe un Dumnezeu pe care el, Wilber, îl adoră. Ideea e că băiatul *îl socoteşte* pe White

Dumnezeul lui. La el se roagă să vină ca să-l salveze, dându-i din nou putința să ucidă cu mâna lui în numele lui White. Pumnul în nas și l-a luat pentru ceea ce-și imagina că avea să-ți facă ție înainte să te omoare. De asta l-am pocnit de două ori.

– Înseamnă că White se deplasează cu ajutorul flash-urilor, zise Duncan.

Travis îi spusese deja ce gândise tipul despre Fallon. Cum asta nu era un subiect de conversație la cină, el trecuse mai departe.

– Altfel, n-avea cum să ajungă în California, iar noi să nu aflăm, adăugă Duncan.

– Se știe că White a mai lucrat și în trecut cu Nepământeni Malefici. Cum justifică el asta, cum o justifică adepții lui? se întrebă Fallon.

– Scopul, mijloacele, răspunse Simon. Omul își predică rasismul odios și Dumnezeul ticălos de mai bine de două decenii. Mulți au făcut la fel ca el și înainte de Pieire. El doar a dus lucrurile la un alt nivel.

– Îi cam reducem numărul adepților pe aici, iar după New York o să-l vânăm și o să-l prindem. O să tăiem capul șarpelui.

– Întotdeauna mai e un alt șarpe, zise Mallick.

– Câte unul pe rând, spuse Fallon, luând cu grijă tarta în mână și mușcând din ea. A otrăvit lumea destul.

Capitolul 20

Iarna continuă nemiloasă, săptămână după săptămână de frig cumplit, vânt înghețat și nopți lungi cu nori mari, plini de zăpadă, care sufocau soarele, luna, stelele. Nici un dezgheț de februarie nu întrerupse frigul aspru care făcea ca lumea să fie prinsă într-un glob de sticlă cu ninsoare, pe care cineva îl scutura întruna.

Fallon se gândi dacă să mai aștepte o săptămână sau două înainte să lanseze atacul asupra New Yorkului. Ba chiar unii dintre cei pe care-i respecta îi sugeraseră exact asta.

Ea ieși afară singură, trasă cercul, păși înăuntru și îi invocă pe zei.

– Umpleți-mă, zei ai păcii, zei ai războiului cu înțelepciunea voastră. Ați pus această lume în mâinile mele, vă accept poruncile. Ajutați-mă să conduc lumea spre lumină, să îmi ridic vălul de pe ochi. Cu umilință vă rog. Și cum vă e vrerea, așa să fie.

Apoi lăsă viziunea s-o cuprindă.

Orașul măreț de odinioară ardea și fumega, flăcările și cenușa se învârtejeau prin viscolul sălbatic. Fulgere roșietice brăzdau cerul întunecat, pătându-l așa cum sângele pătează o pânză murdară. Bătălia, brutală și crâncenă asemenea nopții, vuia ca o furtună sub cerul negru, spintecat de fulgere, și urla la fel de sălbatic precum viscolul. Bărbați și femei se luptau pe străzile năpădite de mormane de zăpadă murdară. Șobolani grași și cu dinții ascuțiți alergau pe aceleași străzi ca să se înfrupte din cadavrele și din muribunzii

adunați prin tuneluri. Câini, sălbatici precum șobolanii, stăteau la pândă și mușcau. În clădiri sau în molozul acestora care forma peșteri, copiii și bătrânii stăteau ghemuiți și îngroziți. Mingi de foc explodau transformând oamenii în torțe vii, care țipau de groază.

Văzu dragonul negru planând pe deasupra. Preț de o clipă, ochii lui, roșii pe fond negru, îi întâlniră pe ai ei. Își întoarse corpul sinuos și grațios precum cel al unei lebede. Și-și slobozi focul ucigaș.

Petra călărea în spinarea lui, cu părul fluturând și cu chipul luminat de o bucurie fără margini. Râsul ei, precum niște clopote cu dangăt brutal, răsuna, răsuna și tot răsuna.

Vălul căzu la loc. Fallon își primise răspunsul.

Ea mai așteptă o clipă pentru ca viziunea să se estompeze, apoi închise cercul. Duncan stătea, cu părul fluturând în vânt, chiar la marginea cercului.

– N-am știut că te aflai aici.

– Erai destul de ocupată. Nu puteam să dorm, apoi am visat în stare de trezie că stăteai aici. Am văzut tot ce ai văzut și tu.

– Nu putem aștepta.

– Nu. Dar eu niciodată n-am susținut să așteptăm.

– Așa e. Vom ataca după cum am plănuit, în ziua și ceasul stabilite pentru asta. La miezul nopții, poimâine, zise Fallon și-i întinse mâna, privindu-l cu ochii ei fumurii, aprigi ca lupta însăși. Hai să ne acordăm seara asta.

La miezul nopții, în frigul aspru de februarie, Fallon ședea călare pe Laoch, cu Taibhse pe braț și cu Faol Ban alături de ea. Trupele, pedestre sau călare, erau dispuse în aceleași formații precum cele de la Arlington, Plajă, în păduri, pe câmpii, pe ogoare și câmpuri sau pe stânci.

Fallon se uită la mama ei și la Ethan care, deocamdată, rămâneau aici. Trebuia ca vindecătorii și trupele de rezervă să vină în valuri, la fel ca și trupele care reprezentau întăriri.

Fallon știa ce gândea mama ei: „Să vă întoarceți sănătoși. Să-i aduci pe tatăl și pe frații tăi întregi înapoi". Însă Lana zise doar:

– Să vă luptați bine, să fiți puternici!

Fallon văzu pe Arlys strângând mâna lui Bill Anderson. N-avea de gând să pună în pericol viaţa reporterei sau a celor mai în vârstă în primul asalt. Fred, care avea grijă nu doar de copiii ei, ci şi de copiii celor care plecau la luptă, îi zâmbi încrezătoare lui Eddie.

Katie se duse lângă Lana. Cele două se luară pe după mijloc. Hannah şi Jonah aşteptau semnalul la clinică, lângă o unitate medicală mobilă.

Venise timpul ca Fallon să dea semnalul.

Îşi trase sabia şi-şi trimise gândul către toţi comandanţii de baze.

– Să luptaţi bine, zise ea, la fel ca Lana. Să luptaţi cu tărie!

Îşi ridică sabia spre cer şi plecă într-un flash. Alături de ea, mii de oameni făcură şi ei acelaşi lucru.

Pe cerul New Yorkului explodară fulgere. Turle care încă stăteau în picioare sângerau roşiatic în lumina sălbatică. Fumul sufoca aerul rece, izbucnind din incendii noi, a căror căldură transforma zăpada într-o mâzgă neagră. Clădirile de pe bulevardul lat care traversa oraşul de la est la vest erau lovite sau cu totul distruse, iar în vecinătatea lor răsunau râsete sălbatice.

Dinspre vest se auzeau huruit de motoare, bubuit de explozii, ţipete de jale. Conform planului, trupele lui Fallon se răspândiră în zona care era cunoscută pe vremuri ca Midtown.

În urlet de motoare, o mică armată de Ucigaşi îşi făcu apariţia cocoţată pe snowmobile.

„Voi primii", se gândi Fallon. Şi atacă.

Duncan îşi îndemnă calul spre stânga, în timp ce ea îl anihila pe şeful bandei cu o lovitură ucigătoare de sabie, aruncând vehiculul şi pe conducătorul lui de-a rostogolul prin aer.

Duncan îşi croi drum până la prima camionetă, zdrobind cu putere magică parbrizul şi aruncând apoi flăcări. În timp ce şoferul şi tovarăşii lui ţipau, el străbătu troienele până ajunse în spatele camionetei, sparse lacătele şi îi eliberă pe cei şase oameni închişi înăuntru.

– Găsiţi-vă adăpost! le strigă el în timp ce fură atacaţi de o salvă de împuşcături şi de un nor de săgeţi care zburâ înspre ei.

O fată cam de vreo şaisprezece ani, cu sânge curgându-i pe faţă, sări afară din camionetă.

– La naiba cu asta! exclamă ea apucând o bucată de lemn ars cu care, folosind-o pe post de bâtă, se aruncă în luptă.

Simțind o primă salvă de putere magică ce se îndrepta spre el, Duncan se răsuci ca s-o întâmpine cu propria putere. Iar în timp ce magia întunecată și cea luminoasă se ciocneau, aerul se făcu roșu ca sângele. Duncan împunse aerul cu sabia a cărei lamă ardea în flăcări și pulsa slobozind puterea.

Să se ocupe de un grup de Ucigași, știa el, era doar începutul. Din cer ploua cu fulgere negre în timp ce atacă următoarea camionetă și făcu ușile să se deschidă pentru ca prizonierii să poată fugi. Odată cu acele fulgere sosi și un val de putere purtat pe aripi negre.

Văzu chipul schimonosit de o bucurie plină de răutate, ochii negri străpungători. Chiar în timp ce-și aduna puterile și se pregătea să lovească din plin cu sabia, o săgeată zbură pe lângă el și lovi inamicul direct în inimă. Vântul sfâșie aripile mari și zimțate, ferfenițindu-le, în timp ce puterea muri. Duncan se uită la Tonia pe când trupul dușmanului cădea în zăpada amestecată cu cenușă.

– M-aș fi descurcat.

– Ei bine, am făcut-o eu, se bucură Tonia în timp ce-și puse o nouă săgeată în arc, conducându-și calul numai cu genunchii – doar fusese una dintre cele mai bune ucenice ale Medei. Ești pregătit?

– Pentru asta? Oricând.

Împreună, își conduseră brigada spre vest.

În timp ce Duncan și Tonia se îndreptau într-acolo, Simon înainta spre est, Fallon – spre sud, stradă după stradă de lupte brutale, Colin se lupta în Queens, iar Mallick – în Brooklyn.

Cu ambarcațiuni, pe jos sau călare, trupele lui Mick se revărsau dinspre est în partea de jos a Manhattanului, în timp ce Flynn înainta dinspre vest.

Răsunau strigăte de luptă, războinicii din rezistență ieșeau pe străzi și se urcau pe mormane de moloz, mulți dintre ei nefiind înarmați cu nimic altceva decât bâte sau luptând doar cu pumnii. Ciorile țipau, iar magiile se ciocneau cu aceeași violență ca și săbiile. Armatele lui Fallon și aliații ei atacau orașul aflat de peste o generație sub controlul întunericului.

Zânele zburau prin foc şi fum ca să scoată răniţii din luptă sau ca să ducă bătrânii şi copiii departe de zona de conflict. Unii dintre ei, doborâţi la pământ, erau culeşi din mijlocul trăsnetelor şi al exploziilor bruşte.

Oră după oră, metru după metru agonizant împingeau inamicul tot mai departe. Când pierdeau teren, oameni, se regrupau şi continuau.

La ivirea zorilor, cu lumina lor slabă, palidă şi împâclită de fum, Fallon îşi retrase trupele ostenite şi ceru altele noi.

Primul atac al bătăliei pentru New York dură paisprezece ore, iar trupele lui Fallon înregistrară peste cinci sute de morţi şi răniţi. Acesta fu preţul plătit pentru recucerirea inimii oraşului şi a câtorva sectoare dimprejur.

Fallon ordonă trierea răniţilor, organizarea de adăposturi pentru cai, postarea de gărzi ca să fie menţinute graniţele pe care le trasaseră. Trupele din primul val fură încartiruite şi hrănite şi primiră ordin să se odihnească.

Stând în faţa unei clădiri din acea inimă a oraşului, ea se lăsă îmboldită de curiozitate şi, folosindu-şi mâneca jachetei deja murdare, şterse funinginea.

Văzu simboluri magice. Simboluri protectoare, încă pulsând, încă purtând lumina în ele. Se duse spre uşile de sticlă, îşi flutură mâinile şi, după ce ele se deschiseră, intră.

Spaţiile erau mari, pline de ecou, decorate cu marmură şi polei ală mătuite de timp, însă intacte. Multe uşi – lifturi, se corectă ea. Pe pereţi erau înşirate fotografii ale unor oameni care zâmbeau din spatele straturilor de praf. Unele căzuseră, probabil din pricina vibraţiilor de la explozii, presupuse ea.

Fallon îşi deschise mintea, cercetă şi tot cercetă, dar nu reuşi să prindă nici un miros, nici o urmă şi nici un gust al întunericului. Aşa că, decise ea, avea să-şi stabilească acolo cartierul general.

Se întoarse către Travis. La fel ca ea, şi el era plin de mizerie, de funingine şi ud de la zăpadă. Dar, slavă Domnului, neatins.

– Aici e bine. Clădirea e protejată, iar puterea care face asta e îndeajuns de mare ca să fi menţinut lumina în toţi anii ăştia. Putem

încartirui mai multe trupe aici, chiar şi răniţi care n-au fost transportaţi sau trataţi, conchise ea ştergându-şi negreala de pe faţă şi reuşind doar s-o facă să arate şi mai rău. Trebuie să trimitem elfi la ceilalţi comandanţi şi să aflăm cum arată situaţia.

– Ai nevoie de somn, Fallon. Şi eu la fel.

– De îndată ce ne instalăm. Trebuie să menţinem terenul cucerit azi. Şi îmi trebuie cât mai repede lista cu numele celor morţi, precum şi o listă cu răniţii. Mai trebuie şi să vorbesc cu luptătorii din rezistenţă care ni s-au alăturat azi. Avem nevoie să ne coordonăm.

Ea îşi masă ceafa, încercând să-şi alunge din umeri măcar o parte a durerii care o chinuia. Ochii o usturau şi simţea fiecare clipire ca şi cum s-ar fi frecat la ochi cu şmirghel. Erau aşa de multe lucruri de făcut chiar acum, se gândi ea, în scurtul răgaz pe care i-l lăsa acea luptă dintre viaţă şi moarte.

– Prizonierii de război trebuie transportaţi.

Travis îşi dădu jos bereta de lână şi-şi trecu mâna prin părul murdar.

– Nu ştiu dacă avem deja unii.

– Când şi dacă vor fi. Avem nevoie de o echipă care să se ocupe de cadavre. Ale celor căzuţi din ambele tabere. Toţi minorii şi bătrânii prea bolnavi sau care nu vor să lupte ar trebui puşi la adăpost.

– S-a avut grijă deja. Ai alcătuit echipele înainte să plecăm din New Hope, aşa că se ocupă deja de asta.

– Bine. Travis, trebuie să trimit vorbă la New Hope, trebuie să mă asigur, iar apoi să trimit vorbă că tata şi Colin sunt în viaţă, Duncan şi Tonia, Eddie şi Will şi...

– Da, ştiu. O să trimitem câţiva elfi. Ce e clădirea asta?

Ochii lui, la fel de roşii ca ai ei, scrutară locul.

– Nu sunt sigură, ar trebui să verific nişte hărţi vechi ca să aflu. Pentru că a fost suficient de importantă ca să aibă protecţie puternică. O s-o cercetez ca să găsesc cel mai bun loc pentru centrul de comandă.

– E sigură? Nu simt nimic, dar...

– E sigură.

El o crezu pe cuvânt.

– Atunci o să te găsesc după ce obţin rapoartele.

Ea cercetă casa scărilor, goală și în care răsună ecoul cizmelor în timp ce urca. Descoperi birouri, cele mai multe dintre ele fiind mobilate ca atare, iar altele având un alt gen de mobilier. Existau și spații largi în care se găseau mese de birou separate de pereți despărțitori.

Plante moarte, fotografii înrămate și pline de praf, computere pe care Chuck le-ar fi putut aduce la viață, bilețele ciudate, cu marginile îndoite și hârtia întărită precum baconul.

Covrigi la 8.00
Masa 1/3

Mike (poate) 212-555-1021

Altă zonă cu ecou în care erau șiruri întregi de scaune și un fel de scenă cu lumini mari deasupra, precum și o... cameră de filmat?

„Un spațiu pentru... evenimente?" se întrebă Fallon. „Un teatru? Un studio?"

Avea nevoie de cineva care supraviețuise Pieirii ca să îi spună la ce foloseau toate astea.

La un alt etaj găsi și mai multe birouri care nu erau despărțite de pereți, computere distruse, mai multe lumini, o altă cameră de filmat, ecrane asemenea celor din pivnița lui Chuck. Monitoare.

Se plimbă peste tot, intră într-un alt spațiu vast, mobilat cu un birou mare. Avea să fie foarte potrivit. Praful și funinginea erau așa de groase pe imensa fereastră încât nici nu reușea să vadă prin ea. Așa că-și puse mâinile pe sticlă până ce aceasta se limpezi.

Văzu focurile arzând, o pălălaie mare la est, flăcări mai mici în vest și în sud. Dedesubt, trupele transportau morții printr-o altă ninsoare viscolită de vântul puternic.

Unii dintre oamenii ei cărau provizii în altă clădire. Elfii alergau peste tot ca niște umbre. Arcașii stăteau pe poziții pe acoperiș sau la niște ferestre sparte de la etajele superioare.

– Da, asta are să funcționeze.

Își dădu jos desagii de pe umăr și îi așeză pe o canapea, ridicând vălătuci de praf. Pot fi îndepărtați ușor, se gândi ea. Puteau să curețe praful, mizeria, pânzele de păianjen. Însă deocamdată făcu

un semn cu mâna ca să șteargă, prin magie, biroul și scaunul de birou. Își scoase hărțile și se așeză.

Desfăcu cea mai nouă hartă ca să marcheze progresul primului atac. Apoi, obosită, își puse capul pe birou.

Voia să închidă ochii doar pentru o clipă. Doar pentru una.

Adormi instantaneu, visând despre război.

Duncan o găsi acolo, puse pe masă versiunea New Hope a hranei la caserolă, scoase o pătură din desagi și i-o puse pe umeri. Apoi, fără să se mai ostenească s-o cureţe, se trânti pe canapeaua murdară ca să se odihnească și el puțin.

Se trezi în mirosul cafelei și al mâncării calde și-și deschise ochii ca s-o vadă pe Fallon șezând trează la birou. Ea mânca supă și se uita la el.

– Cum ai putut să dormi pe canapeaua aia murdară?

– Nu-i mai murdară decât sunt eu.

Se ridică, iar ea ținu mâna deasupra celui de-al doilea pachet de hrană, ca să-l încălzească.

– Cum poți să dormi așezată? o întrebă, în timp ce-și lua mâncarea. Tatăl tău și Colin sunt bine, o vesti el.

– Știu, mi-a transmis Travis, spuse ea bătându-se pe tâmplă. Tonia, Mick, Mallick, cu toții sunt pe baricade, păstrează terenul. Se face întuneric curând. Trupele din primul val ar trebui să fie odihnite și pregătite.

– I-am luat prin surprindere pe inamici la primul atac, zise el și se gândi că supa aceea era cea mai bună din istoria supelor. Acum ai noștri sunt pregătiți. Mergem spre Times Square. Nu arată acum la fel ca în DVD-uri sau cărți, dar mergem acolo și o să cucerim piața. Aud că forțele lui Mallick i-au alungat la naiba pe Războinicii Purității. Dar se luptă acum cu o haită de metamorfi, Nepământeni Malefici, care le fac necazuri.

Spuse tot ce știa, iar Fallon își modifică însemnările pe hartă în mod corespunzător.

– Trimitem niște metamorfi la Mallick și le spunem oamenilor mării să le taie Războinicilor Purității retragerea pe apă. Va trebui să cucerim și tunelurile, dar deocamdată le putem doar închide.

Tot mai am nevoie să mă uit pe hărțile vechi. Mai sunt clădiri strategice care sunt încă în picioare și pe care le putem folosi. Sigur că e mai important să cucerim orașul decât să securizăm anumite locuri, dar orice vom reuși să păstrăm are să conteze mai târziu. Mai ales pentru cei care au supraviețuit Pieirii.

– Încă mai pulsează, zise el în timp ce mânca. Nu ca D.C.

– Da, încă mai pulsează. Iar locul ăsta a contat, adăugă ea. Destul cât să fie învăluit într-o protecție îndeajuns de puternică pentru a ține la distanță Nepământenii Malefici, armata și nebunii.

– Ar putea să sune puțin aiurea, dar cred că ăsta e locul în care lucrau Fred și Arlys.

Ea se încruntă și se întoarse spre el.

– Fred și Arlys? De ce crezi așa ceva?

– Am crescut cu povești despre asta. Știu că și tu le-ai auzit, dar probabil că nu atât de des și cu atâtea detalii ca mine. Am desenat odată o schiță cu Arlys la pupitrul știrilor, cu tipul mort lângă ea. Știi povestea, nu?

– Ultima ei transmisiune din New York.

– Da, aveam cam doisprezece ani și mă gândeam că era foarte cool, așa că am desenat-o în felul în care o vedeam eu în mintea mea. Atunci când i-am arătat-o lui Arlys, mi-am dat seama că nu era chiar așa de cool, cel puțin nu pentru ea. Însă mi-a spus că o nimerisem și m-a întrebat dacă putea s-o păstreze, ca să-i amintească să spună adevărul chiar și atunci când e înspăimântător. Hai cu mine, adăugă el și o luă de mână.

O conduse afară din birou în spațiul cu mese și cu blatul lung de sub lumini așezat în fața camerei de filmat.

– Pune-o pe Arlys acolo, lângă cadavru, și ai schița mea.

– De asta... își dădu seama Fallon. De asta ne-a așteptat, de asta e aici: ca să ne servească drept centru de comandă. Fred a protejat clădirea, iar Arlys a spus lumii adevărul. Ele au ținut departe întunericul, iar acum așa vom face și noi.

Timp de două săptămâni, în gerul năprasnic, războiul sfâșie orașul și așa distrus. Își făcu de cap prin suburbii precum o sălbăticiune.

În a treia săptămână, Forțele Luminii pierdură cincizeci de oameni într-o ambuscadă, pe când lucrau să cureţe un tunel de traversare a oraşului. Fallon conduse încă o sută, în strălucirea verde a luminii zânişoarelor, ca să respingă o alianţă de Nepământeni Malefici şi Cete de Ucigaşi.

Ea ieşi la suprafaţă în soarele de iarnă care se reflecta în munţii de zăpadă pe care trupele ei îi adunaseră de pe străzi şi din faţa intrărilor în clădiri. Ciorile încă se mai roteau pe cer, fumul încă se mai înălţa, dar situaţia se schimba pe zi ce trecea. O simţea, iar speranţa îi alunga oboseala.

Dădu să încalece pe Laoch şi se opri atunci când se auzi strigată. Starr se grăbi spre ea.

– Trebuie să vii. E Colin!

– Nu, nu a...

– Trăieşte, dar e rănit. Rănit grav. Trebuie să vii! strigă ea şi, cu toate că arareori atingea pe cineva, o apucă pe Fallon de mână. E cu Jonah şi Hannah. L-au dus în unitatea medicală mobilă, dar...

Ţinând-o de mână pe Starr, Fallon plecă într-un flash împreună cu ea.

Colin zăcea pe o targă, cu faţa albă ca varul şi cu ochii sticloşi, tremurând din tot corpul. Îngrozită, Fallon văzu un bandaj de compresie deasupra cotului braţului stâng. Hannah îi punea comprese la ciotul de dedesubt.

Jonah scufundase restul braţului, învelit în bandaje şi pus într-o pungă, într-un lighean cu gheaţă.

– Sângerarea a încetinit. O să fii bine, Colin, îl asigura Hannah. O să te ducem înapoi la New Hope. E în stare de şoc. Starr l-a adus repede aici – la fel şi membrul tăiat, dar...

Fallon se întoarse şi îl privi pe Jonah direct în ochi.

– Va trăi?

– Nu ştiu, spuse Jonah punând o mână pe Colin şi încercând să forţeze, în mod evident, una dintre viziunile despre viaţă sau moarte care odinioară aproape că-l făcuseră să-şi ia propria viaţă. Nu e limpede. Nu e nici „da", nu e nici „nu", nu aşa cum e de obicei.

– Atunci nu e „nu". Poţi să reataşezi braţul?

– Nu aici şi... murmură Jonah trăgând-o către spatele unităţii mobile şi vorbindu-i cu voce joasă, calmă. N-am mai făcut niciodată aşa ceva la clinică. Nu ştiu dacă Rachel poate să reataşeze braţul sau nu. Va încerca. Aşa cum a zis Hannah, Starr l-a adus foarte repede aici. Am curăţat braţul, am făcut tratamentul de urgenţă, dar e o operaţie mare, complicată, Fallon. Şi nu putem să-l ducem acolo printr-un flash. A pierdut sânge şi e în stare de şoc. N-ar supravieţui.

– Atunci va rămâne aici. Starr, trebuie s-o aduci pe mama. Ia pe cineva care poate călători cu ajutorul flash-ului şi adu-o aici. Trebuie să vină cu ceaunul, trei lumânări albe, flori de garoafă, frunze de dafin, pământ proaspăt, apă sfinţită, trei hematite, o pânză albă şi piele. Suficientă piele cât să acopere braţul până peste degete. Cu balsamul ei de vindecare, cu cea mai puternică poţiune de vindecare. Ai reţinut totul?

– Da. A fost o lovitură de sabie, adăugă Starr. I-a tăiat braţul şi el tot a reuşit să omoare inamicul înainte să cadă. Am să fiu rapidă.

– Ce ai de gând să faci? o întrebă Hannah pe Fallon şi şterse sudoarea rece de pe faţa lui Colin. Am curăţat rana, Jonah a protejat membrul tăiat, dar avem nevoie de o sală de operaţie şi chiar şi atunci...

– N-o să-şi piardă braţul, zise Fallon dând-o pe Hannah la o parte ca să se aplece asupra fratelui ei. Colin, uită-te la mine. Ascultă-mă, priveşte-mă! Pot să-ţi redau braţul, dar trebuie să fie alegerea ta. N-o să mai fie la fel ca înainte!

– Nu! Fir-ar să fie!

– Va trebui să înveţi din nou să-l foloseşti, insistă Fallon. Şi o să fie al naibii de dureros. Durerea e parte a preţului pe care trebuie să-l plăteşti. E hotărârea ta, Colin. Trebuie să vrei, să fii dispus să suporţi durerea. Trebuie să fii treaz şi conştient. Eşti puternic. Poţi face asta.

Dinţii lui clănţăneau şi ochii lui se împăienjeneau de durere.

– Nu pot să-l coasă la loc?

– Nu sunt siguri şi nu suntem siguri cât timp ar dura să te ducem înapoi la New Hope.

În timp ce vorbea, Fallon îşi deschise mintea ca să scruteze rana lui. Durerea era ascuţită, chiar şi cu calmantele pe care i le

dăduse Hannah ca să i-o amorţească. Dar rana era curată. Ea îşi făcuse treaba bine.

– Însă eu sunt sigură. Ai încredere în mine!

Colin îşi închise ochii preţ de o clipă şi, înainte să-i deschidă din nou, ea simţi voinţa din el cum se oţelea, puternică.

– Ai putea să bagi şi nişte magie în el? Să-l faci ca pe un fel de superbraţ!

– Hai să te facem din nou întreg. Am nevoie de mai mult spaţiu. Trebuie să-l scoatem afară.

– Afară... începu Hannah, însă, văzând privirea scurtă, feroce pe care i-o aruncă Fallon, îşi înghiţi obiecţia.

Se auzea în jur bătălia în plină desfăşurare, la doar câteva străzi distanţă de zona securizată din Midtown. Luptele se duceau acum în nord, îşi zise Fallon în timp ce se mişcau lent şi continuu înspre marele parc.

În timp ce puneau targa în ceea ce fusese odinioară promenada din jurul unui patinoar în care iarna oamenii se roteau, se împiedicau şi se plimbau cu patinele, Starr apăru din flash însoţită nu numai de Lana, dar şi de Ethan.

Foarte bine, se gândi Fallon, cu cât mai multă familie, cu atât mai bine.

Lana se grăbi spre Colin.

– Uite-l pe băiatul meu. Mama e aici. Lasă-mă să văd!

– Trebuie să trasăm un cerc, zise Fallon şi luă săculeţul pe care îl ducea mama ei. Repede!

– Trebuie să văd. S-ar putea să pot...

– Nu poţi... o întrerupse Fallon, cu voce seacă, aproape rece, pe care se străduia să n-o lase să tremure. M-am uitat eu. Dar putem. Cartea Vrăjilor e în mine, am toate cunoştinţele. Există o şansă, dar trebuie mai întâi să trasăm cercul. Ethan, tu ajută. Aşază lumânările în triunghi la capul lui Colin şi aprinde-le. Starr, tu activează nişte trupe care nu sunt de serviciu. Magia poate atrage magie. Nu vreau întreruperi.

– Cum putem ajuta? întrebă Jonah.

– Luaţi-vă armele şi staţi de pază! Mamă, trasează cercul!

– Foarte bine, foarte bine. Rezistă, îi spuse rănitului şi, cu eşarfa fluturându-i în vânt, Lana depuse un sărut pe fruntea lui, iar apoi, împreună cu Fallon şi cu Ethan, îi trasă în jur cercul protector.

– Fă ceaunul să plutească deasupra lumânărilor, îi zise Fallon mamei ei. Iar în ceaun pune şapte petale de garoafă, şapte frunze de dafin şi un hematit.

Crestându-şi degetul cu vârful cuţitului, Fallon luă pânza albă şi scrise cu grijă pe ea numele lui Colin.

– Acesta e fratele meu, sânge din sângele meu. Cunoaşte-i numele, ceru ea şi împachetă încă un hematit în pânză, adăugându-l în ceaun. Aceasta e apă, sfinţită de mama mea. Cunoaşte-i iubirea. Acesta e pământ dat de la frate la frate, continuă Fallon, făcându-i semn lui Ethan să-i dea un pumn de pământ. Cunoaşte-i credinţa, se rugă ea, ridicând braţele şi urmărind cum se înteţea vântul, învârtejindu-se. Acesta e aerul, stârnit de sora lui. Cunoaşte-mi devotamentul. Şi ia aminte că acum aerul ridică flăcările lumânărilor albe şi pure, ca să dea drept ofrandă aceste elemente. Înalţă, înalţă, înalţă flacără şi putere, înalţă, înalţă, înalţă un turn vindecător. Amestecă apă, pământ, vânt şi foc, înalţă-te drept, înalţă-te adevărat, înalţă-te mai sus.

În timp ce flăcările se înălţau ca nişte suliţe de lumină, conţinutul ceaunului începu să fumege şi să bolborosească. Fallon lăsă să alunece înăuntru pielea şi cel de al treilea hematit.

Îşi puse cuţitul în teacă şi-şi scoase sabia, cea luată din foc, cea ridicată cu credinţă.

– Suntem trei şi suntem familie, iar această vrajă vindecătoare noi o pecetluim!

Fallon întinse mâna după cea a lui Ethan, care i-o dădu fără ezitare şi-i susţinu privirea pe când ea îi cresta palma, iar sângele picura în ceaun.

– Aici, în sângele fratelui, e bunătate, spuse Fallon crestând apoi palma Lanei. Aici, în sângele mamei, e iubire necondiţionată, urmă ea, după care îşi crestă propria palmă. Aici, în sângele surorii, e credinţă. Suntem trei. Suntem familie. Această vrajă noi o pecetluim, iar rana se va vindeca. Desfă rana, îi spuse mamei ei.

Unge-o cu balsamul. Apoi ia-i mâna dreaptă și, atunci când am să-ți spun, transmite în trupul lui toată puterea ta. Ethan, continuă ea în timp ce scotea brațul din baia de gheață, treci la umerii lui și ține-l cu toată tăria de care ești în stare.

Fallon dezveli brațul și alungă îndoielile și teama care voiau să se strecoare pe sub scutul de putere.

– Intră din nou în șoc! strigă Hannah. Lasă-mă să...

Fallon numai ce pocni din degete și o și împinse pe Hannah înapoi cale de doi pași. Apoi scoase din ceaun pielea tăbăcită, acum netedă ca pielea de om și sclipitoare de la umezeală.

Cu ochii întunecați, aprinși de la puterea din ea, se uită la Colin.

– Voința ta, îi spuse, curajul tău. Lasă-i să-ți vadă puterea, să-ți vadă inima.

Întinse palma și prinse în ea trei dintre lacrimile Lanei, lăsându-le să picure pe rănile pe care le uni.

– Țineți-l bine. Împingeți!

Atunci când puse pielea peste brațul rănitului, durerea bruscă, arzătoare, îi smulse acestuia un urlet. Corpul i se opinti împotriva lui Fallon, ochii i se făcură mari și sticloși.

– Trebuie să vrei! îi porunci Fallon. Să dorești. Să iei. Chem puterea luminii! strigă ea în timp ce-i învelea brațul fără milă, de la vârful degetelor la cot, cu pielea sclipitoare, aburindă. Refaceți războinicul pentru luptă. Uniți și vindecați, piele pe piele să se sigileze acum. Prin puterea dată mie, așa cum voiesc – așa să fie.

Lumina țâșni din mâinile ei și se prelinse pe brațul lui.

Ea auzi ciorile, dar le ignoră, așa cum ignoră și fulgerul care lovi cercul și fu respins de el. Își ținu mâinile strâns încleștate pe Colin, deși durerea o săgeta iar vântul mușca amarnic, cu dinți ascuțiți.

Apoi totul dispăru, ca și cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupător. Durerea, teribila senzație de arsură, lăsă locul unei dureri ce zvâcnea ritmic. Pulsul lui, se gândi Fallon, pulsul pe care îl simțea în brațul lui.

– Mă vezi? îl întrebă aplecându-se spre el.

Colin dădu din cap, palid și fără suflare. Fallon puse mâna pe fața lui umedă de sudoare.

– Te văd, frate. Lumina din tine e muritoare şi umană şi mai puternică decât orice întuneric. Dă-i poţiunea vindecătoare, mamă.

Plângând, Lana îi sprijini capul şi-i duse sticluţa la buze.

– Bea acum, fiule.

– Îmi mişc cumva degetele? Nu-mi dau seama.

– Trebui să vrei, îi spuse Fallon. Să-ţi antrenezi mintea ca să lucreze cu braţul. O să fie nevoie de timp şi s-ar putea să nu funcţioneze la fel de uşor şi de bine ca înainte.

– Am să fac ca totul să funcţioneze, promise Colin, iar apoi privi nedumerit pielea care-i acoperea braţul de la vârful degetelor până la cot. E ca un fel de ghips? vru el să ştie.

– Nu.

El se uită la Fallon cu ochii uşor tâmpi de la poţiune.

– Cât de cool. Am un braţ din piele acum.

– Da, cool. Acum dormi, zise Fallon, şi-l adormi. Închidem cercul, apoi...

Cu ochii încă umezi de lacrimi, Lana se întinse peste fiul ei adormit ca să-i apuce mâna fiicei ei.

– N-am mai văzut aşa putere. În tot ce am văzut, în tot ce am trăit, n-am văzut nimic care să aducă nici pe departe cu ceea ce ai putut să faci tu. L-a durut pe el, te-a durut pe tine, iar eu am încercat să te opresc.

– Nu contează.

– Ba da. Lipsa credinţei, chiar şi pentru o secundă, ar fi putut să-l coste. Asta n-o să se mai întâmple. Trebuie să stau cu el.

– O să-l ducem la cartierul general. Poţi să-l ajuţi să-şi recapete mobilitatea. Are să fie nervos din cauza asta, aşa că mă bucur să fii tu cea care-l veghează.

– Rămân şi eu, zise Ethan. Pot să ajut cu animalele, cu Colin.

Închiseră cercul şi adunară instrumentele. După ce Hannah, în calitate de personal medical, şi Starr, în calitate de gardă, ajutară să-l transporte la cartierul general, Fallon se aşeză pe rampa unităţii medicale mobile.

– E limpede acum, zise Jonah. A devenit tot mai limpede în timpul ritualului. Viaţa. Cred că a depins de tine şi de Colin şi de

voi toţi ca să puteţi face ceea ce aţi făcut, iar imaginea s-a limpezit. Şi mai e şi asta.

El îi arătă printr-un semn cu mâna, iar ea se uită la statuia zeului de deasupra patinoarului. Acolo unde războiul şi magia neagră îl transformaseră într-un demon cu colţi, acoperindu-i poleiala aurie cu cenuşă uleioasă, Prometeu strălucea din nou.

Zeii, se gândi Fallon, auziseră şi răspunseseră.

Jonah îi puse o mână pe umăr.

– Arăţi de parcă ai avea şi tu nevoie de un elixir magic, declară el, ducându-se apoi la unitatea medicală mobilă şi ieşind de acolo cu un termos. Nu e elixirul mamei tale, dar n-are cum să-ţi facă rău.

Fallon luă termosul, bău câteva înghiţituri de whisky şi răsuflă adânc.

Un zeu auriu, un patinoar, un puls străbătând un braţ.

Capul îi bubuia de la urmările vrăjii.

– Trebuie să le transmit tatei şi lui Travis că fiul şi fratele cel mare a fost rănit, dar că acum e bine.

– O să facem asta, o asigură Jonah, dar se aşeză lângă ea şi o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

Deşi pe Jonah nu-l surprinse, Fallon se surprinse pe ea însăşi atunci când îşi ascunse faţa la pieptul lui şi plânse.

Capitolul 21

Colin, fiind Colin, chiar se enervă, mai ales atunci când Fallon nu-l lăsă să se întoarcă pe câmpul de luptă. Reuşi după două zile să-şi mişte degetele şi după o săptămână chiar să strângă uşor pumnul.

El susţinea că asta era de ajuns. Fallon nu era de acord.

– Oricum nu e braţul cu care mânuiesc sabia, argumentă el, tropăind nervos prin cameră de i se loveau între ele mărgelele din codiţa împletită, de războinic. Ce mare treabă e?

Fallon, care desena cea mai recentă hartă, aproape că regretă că fratele ei se recuperase suficient cât să fie pe picioare şi s-o piseze la cap.

– Nu poţi nici măcar să ridici o cană de cafea cu mâna stângă.

– Nici n-o să beau cafea. O să mor de plictiseală şi afurisitul de război o să se termine până apuc eu să mă întorc.

– Mi-aş dori ca a doua parte să fie adevărată.

El continuă să se plimbe fără pic de răgaz, mişcându-şi agitat, la nesfârşit, degetele de piele ale mâinii.

– Am cucerit Queens, Brooklyn, bună parte din Manhattanul de sud, tot cartierul Midtown.

– Am pierdut o mie cinci sute de oameni şi mai avem încă trei sute, inclusiv tu, care nu sunt apţi de luptă. Încă n-am avansat înspre strada 58 pe partea de vest.

El continuă să se plimbe, strângând acum febril degetele în pumn.

– Trebuie să cucerim Central Park. E ultimul lor bastion. Odată ce o facem, sunt terminaţi aici.

– Ştiu asta. Să fii gata de luptă, Colin, pentru că, odată ce am securizat aici locurile, vreau să iei o mie de oameni şi să disloci inamicul din Pennsylvania.

El se opri din plimbare şi din flexat degetele şi se întoarse să se holbeze la ea.

– Din tot statul?

– Chiar aşa. Duşmanii sunt destul de răsfiraţi acolo, dar tot sunt o prezenţă. Să-i distrugi. Trupele lui Vivienne vor intra în nordul New Yorkului, iar pe Mick am să-l trimit în Georgia.

Ea îl chemă să-i arate planurile pe hartă şi îi stârni curiozitatea îndeajuns de mult încât să înceteze cu bombănitul.

Apoi Fallon se întoarse, căci îşi făcură apariţia Arlys şi Fred.

– Am crezut că aveai să vii mai târziu, îi spuse ea lui Arlys. Nu ştiam deloc că vii, Fred.

– Am vrut să văd. Am prieteni care se ocupă de trupa mea şi a celorlalţi până mâine, spuse Fred, iar apoi o luă pe Arlys de mână. Nu pot să cred că această clădire e încă aici. Atât de multe încă mai sunt aici. Chiar şi atunci când ne-au trimis vorbă despre asta, tot nu mi-a venit să cred.

Arlys se duse la fereastră şi-şi puse mâna pe geam.

– Atât de multe au dispărut şi atât de multe încă sunt aici.

– Nu voiam să veniţi până ce locul nu era suficient de sigur, dar mama a tot pledat în favoarea voastră. Ştie cât de mult înseamnă asta pentru voi. Ştie ce aţi făcut amândouă aici.

– Nu singure, adăugă Arlys. Jim, Carol, Steve. Ei ar fi putut pleca, dar au rămas. Doamne, mi-aş dori să ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

– Au reuşit să scape, zise Fred ducându-se s-o ia pe Arlys de după mijloc şi rămânând amândouă la fereastră, cu capetele apropiate.

– Doamne, aşa sper.

– Eu ştiu că au reuşit. Ştiu că au găsit o cale.

Consolată, Arlys o trase pe Fred după ea în studioul de ştiri.

– Când am început să lucrez aici, a fost punctul culminant al vieţii mele. Şi aveam de gând, pe cuvântul meu, să ajung să fiu prezentator principal de ştiri.

– Ai fost, îi aminti Fred.

– Nu aşa cum mi-am închipuit.

Arlys se îndreptă spre pupitrul de ştiri, acolo unde şezuse la ultima ei transmisie.

Îl curăţaseră, se gândi ea în timp ce-şi trecea degetele peste el. Dar ea tot mai putea vedea sângele şi mizeria, încă mai simţea cum fusese stropită de sângele lui Bob, al bietului Bob care alesese disperarea, nebunia şi moartea.

Asta, oare, o trezise? se întrebă ea. Oare acele picături de sânge cald îi amintiseră să-şi caute curajul care s-o ajute să-şi facă treaba aşa cum trebuia?

Să spună adevărul.

Se uita acum în obiectivul camerei. Asta încă era slujba ei.

– Vreau să transmit despre victoria noastră de aici, Fallon, de la acelaşi pupitru, din acelaşi studio de ştiri. Vreau să spun oricui din lumea asta, oricui la care putem ajunge, că am recâştigat New Yorkul.

– Poate că Jim, şi Carol, şi Steve vor auzi asta, spuse Fred.

Aprobând hotărât din cap, Arlys o luă din nou de mână pe Fred.

– Sau T.J., sau Noah, sau cineva care a lucrat în magazinul din Hoboken în care ai lăsat biletul de mulţumire. Putem să-l aducem pe Chuck, el ar trebui să participe la asta. În plus, el îşi poate da seama cum să facă tehnica să funcţioneze.

– Pot să te ajut să scrii textul, zise Fred, iar aripile i se iviră ca să fluture, agitate.

– Cu siguranţă. Atunci când ai să fii gata să declari victoria, Fallon, eu vreau să relatez despre asta. Noi două, Chuck şi Fred. Eu şi ceilalţi doi avem să închidem acel cerc. Apoi vom preda locul ăsta şi relatările altcuiva. Pentru că noi suntem în New Hope acum.

Era, se gândi Fallon, exact ceea ce sperase să audă.

– Mama a zis că asta ai să şi faci. Ai ajuns mai repede decât credeam – şi, după cum spuneam, nu ştiam că avea să vină şi Fred. Will şi Theo o să sosească aici într-o oră. Pot să-l chem şi pe Eddie.

Acum aripile lui Fred se deschiseră de tot şi sclipiră.

– Abia aştept!

– Hai să adunăm câteva ştiri pentru New Hope cât timp aşteptăm, sugeră Arlys. Ce zici de o plimbare prin Midtown, Fred?

– Colin vă poate însoţi, le spuse Fallon. Însă o să mergeţi doar în zone securizate.

– Grozav! Poţi să fii primul nostru intervievat, îi spuse Arlys lui Colin. Du-te, Fred, te ajung din urmă.

– Îmi place mult braţul tău, zise Fred, luându-l pe după braţul de piele şi zâmbindu-i frumos. E foarte cool. Cu siguranţă că fetele o să-l socotească sexy.

Colin o răsplăti cu un rânjet.

– Acum, că zici... îi răspunse el în timp ce ieşeau.

– Fallon, îţi cer doar un minut. Vreau să spun că, după tot acest timp, după tot ce s-a întâmplat, încă mai sunt atât de multe lucruri despre magie care mă uluiesc, zise ea cu ochii ţintă la Fallon, în vreme ce-şi trecea degetele peste pupitrul ştirilor. Dar ştiu un lucru, îl ştiu cu certitudine, până în străfundurile mele. Ceea ce s-a întâmplat aici a contat. Contează faptul că, din tot New Yorkul, tu ai ales exact locul ăsta. Şi pentru mine înseamnă totul, Fallon, absolut totul să ştiu că a contat.

Trebui să facă o pauză ca să se adune, în timp ce lacrimile i se prelingeau din ochi.

– Atunci când am să mă aşez din nou la pupitrul ăsta ca să spun oricui va putea vedea ori auzi că lumina s-a întors în New York, pentru mine se va închide cercul şi ştiu, tot până în străfundul meu, că şi asta contează, sfârşi Arlys, după care oftă şi-şi şterse lacrimile. Iar acum o să fac ceva ce n-am crezut că aveam să mai fac vreodată. Am să mă plimb prin New York.

– Ai putea să te opreşti la primul etaj, la triaj. Mama ar trebui să fie acolo. Cred că i-ar plăcea să se plimbe cu tine şi cu Fred.

– Așa o să fac, promise Arlys, apoi se duse la Fallon și o îmbrățișă. Totul contează, conchise ea.

Rămasă singură, Fallon se întoarse la hărțile ei. Avea un plan pe care trebuia să-l pună la punct. Și să ajute să se închidă cercul.

Ireal, se gândi Lana, în timp ce se plimba pe Fifth Avenue cu Fred și cu Arlys. O clădire era numai moloz, alta era mânjită de funingine, de graffiti, dar în picioare. Cine alesese, se întrebă ea, ce trebuise să rămână în picioare și ce trebuise să cadă?

Temperaturile ridicate și vânturile reci de martie schimbaseră și topiseră încet munții de zăpadă, iar turnurile periculos și lungi picurau și se micșorau, căzând de pe streșini. Santinele patrulau, când și când mai treceau, trupe de rezervă, călare sau pe scutere electrice. Vagoane încărcate cu provizii hurducăiau și se săltau pe șine, dar în sectorul acesta, recâștigat și apărat de Forțele Luminii, pe bulevardul odinioară plin de turiști și de trafic, vocile a trei femei răsunau clare ca niște clopote de biserică.

Lana simțea mirosul îndepărtat de fum de la incendii, auzea răpăitul mitralierelor în nord și brusca izbucnire de lumină în sud de la un fulger care brăzda cerul.

Și se gândi la aroma castanelor coapte, la sunetul claxoanelor și la vitrinele colorate de odinioară.

Marea de oameni în mișcare, înaintând pe trotuare, atât de multe locuri populate care se puteau vizita.

– De aici mi-am cumpărat haina de iarnă, zise Fred și arătă spre o clădire pustie de vizavi. Aveau mereu reduceri mari. Iar acolo, pe stradă, era tipul care vindea șaluri false de cașmir. Mi-am luat unul care să meargă cu haina. Zece dolari.

– Și mie îmi plăcea să fac cumpărături acolo, își aminti Arlys. De regulă, după ce terminam, coboram la Starbucks ca să-mi iau un caffe latte. Chiar m-am răsfățat, de acel ultim Crăciun, cu o pereche scandalos de scumpă de cizme din piele întoarsă, lungi până peste genunchi, de la Saks.

Ea se întoarse și studie ceea ce fusese pe vremuri un reper pe Fifth Avenue. Războiul golise etajele inferioare și spărsese ferestrele.

În mod ciudat, două manechine goale stăteau întinse precum doi morți dincolo de sticla spartă.

– Sper că un luptător din rezistență mi-a prăduit apartamentul și le-a luat, dimpreună cu tot restul, încheie Arlys.

– Unde îți făceai cumpărăturile, Lana? o întrebă Fred.

Lana îi zâmbi și răspunse:

– Eu eram o fată de centru. Barney's pe Seventh, unde practic se aplauda atunci când intram. Doamne, ce-mi mai plăcea să fac cumpărături. Pantofii erau marea, marea slăbiciune.

Ea se uită la cizmele solide, din piele împletită, făcute de elfi, care o serviseră foarte bine în ultimii trei ani.

– În fine.

– Îți lipsește? o chestionă Fred. Mie, într-un fel, îmi lipsesc cumpărăturile – aventura pipăitului și descoperitului. Nu stai să te gândești mereu la așa ceva, dar, văzând toate astea, îmi amintesc de acele vremuri și simt că mi-e dor de vechiul obicei, mărturisi ea, luându-și prietenele de braț. Noi trei ne-am distrat bine cu asta, cândva. Cumpărăturile, probatul de haine, mâncatul la restaurant.

Se uitară la o echipă de rechiziție scoțând sacoșe și lăzi din ceea ce fusese odinioară, dacă pe Arlys n-o înșela memoria, un magazin Banana Republic.

– Dar și rechiziționarea e distractivă, zise Fred. Sunt doar surprinsă că a mai rămas ceva de găsit.

Lana simți cum i se îmbunătățea starea de spirit pentru că într-adevăr mai erau lucruri de găsit, pentru că se părea că întotdeauna mai era ceva de găsit.

– Ei bine, ăsta-i New Yorkul! zise ea și le tamponă pe amândouă cu o mișcare din șold. Haideți să mergem la cumpărături.

Alături de tatăl ei, Fallon stabili detaliile planului de luptă, apoi își chemă comandanții disponibili. După o discuție de mai bine de o oră, ea îi trimise să-și pregătească trupele.

Will se opri, îi puse mâna pe umeri și studie harta ei sumar schițată.

– În esență, aceeași tactică pe care am folosit-o la Arlington.

– A funcţionat.

– Evident. Ei bine, mă duc să-mi găsesc soţia înainte de a mă întoarce.

– E cu soţia mea, îi spuse Simon. Lasă-mă un minut şi merg cu tine.

Se întoarse mai întâi şi o sărută pe Fallon pe frunte.

– Pentru ce faci asta? îl întrebă ea.

– Să zicem că poartă noroc.

Ea îl apucă de mână şi îl chestionă:

– Sunt în regulă numerele?

– Bineînţeles. O să trimitem vorbă. Pot să-ţi ofer ceva de băut mai târziu? E tradiţie. Ceva de băut înainte de război, o îmbie el, apoi se uită la Duncan. Şi tu eşti invitat.

– Sigur, zise Duncan şi aşteptă până când Simon plecă. Începe să mă placă.

– Întotdeauna te-a plăcut.

– Să mă placă din nou după ce m-am culcat cu fiica lui. Dar i-am reintrat în graţii. După ce bem, hai să respectăm o altă tradiţie şi să ne culcăm împreună înainte de război.

– Da, se aprobă. Acum dăm totul, Duncan.

– Vom da totul şi se va termina. E mişcarea corectă, e momentul potrivit. Suntem pregătiţi, spuse Duncan, trăgând-o iute spre el şi dându-i un sărut care-i făcu să se detaşeze, pentru o clipă, de toate. O să continuăm asta mai târziu, promise el.

Rămasă singură, Fallon se duse înapoi la harta ei. Se aştepta să aibă o altă discuţie aprinsă cu Colin, dar era hotărâtă să-l ţină în trupele de rezervă de data asta. Avea luptători suplimentari din rezistenţă, în mare parte nedisciplinaţi, dar feroce.

– Hei!

Fallon îşi ridică privirea şi îl văzu pe Mick.

– Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai repede. Am fost puţin abătuţi din drum.

Cum faţa îi era brăzdată de dâre de sânge şi de noroi, la fel şi hainele, ea se îndoi că fuseseră doar „puţin abătuţi din drum".

– Eşti rănit?

– Noo, făcu el şi-şi trecu dosul palmei peste faţă. Nişte Nepământeni Malefici au crezut că ne pot alunga din Chelsea – fostul cartier al mamei tale, aşa e? Noi am fost de altă părere. Am primit ajutor de la un grup mic din rezistenţă şi am înăbuşit atacul. Dar n-am reuşit să ajung la timp pentru şedinţa ta de informare.

Intră şi se duse la hartă, studiind-o cu fruntea încreţită.

– Acela e batalionul meu?

– Da.

– Când atacăm?

– La revărsatul zorilor. Lasă-mă să te pun la curent.

În timp ce ea vorbea, el scoase un pumn de seminţe de floarea-soarelui din buzunar, îi oferi şi ei, apoi începu să mănânce.

– L-ai pus pe Poe să conducă trupele lui Colin.

– Colin nu e încă pregătit de luptă.

– O să fie furios. Ştii că vrea să-şi facă un tatuaj pe braţul ăla după ce înălţăm stindardul nostru aici. Asta n-o să interfereze cumva cu magia din el?

– E la fel ca pielea lui acum. E chiar pielea lui de acum încolo, aşa că nu.

– Destul de cool. O, la naiba, aproape că am uitat. Am adus un tip din rezistenţă cu mine. El voia să verifice, să vadă dacă îşi poate găsi fiica. A reuşit s-o scoată din New York mai demult şi i-a dat indicaţii cum să ajungă la New Hope.

– Ţi-a spus un nume?

– Un nume ciudat. Nu sunt sigur...

– Marichu.

– Da, ăsta e. I-am spus că cineva de pe aici are informaţii şi ar putea afla ceva.

– O cunosc. E aici.

Îi făcu semn s-o urmeze şi se îndreptă către ieşire.

– Cum îl cheamă?

– Jon, un nume frumos şi uşor de reţinut. Nu mi-am imaginat că ea ar putea să fie aici. El zice că fata are şaisprezece ani.

– Marichu spune că are şaptesprezece, dar oricum e tânără. Şi foarte convingătoare.

Fallon găsi un alergător elf şi-i dădu instrucţiuni.

– Haide să-l găsim pe Jon.

Porniră pe scări. Reuşiseră să facă lifturile să funcţioneze, dar Fallon le găsea prea înguste şi încete.

– Avem oficiul de informaţii într-un birou de la parter. Trupele auxiliare încearcă să ţină bazele de date actualizate, ca să avem evidenţa la zi a trupelor care se rotesc, a răniţilor şi a morţilor. Cum e tatăl tău? Dar Minh?

– Tata e bine. Minh a fost rănit. Nimic serios, zise Mick iute. Doar nişte şrapnel în picior. Până mâine o să fie iarăşi în stare să lupte.

– Mă bucur să aud asta, spuse Fallon aruncându-i o privire fugară. Noi suntem în regulă, da? Noi doi?

– Da, zise el şi, după o scurtă ezitare, o împunse cu cotul. E greu să mă gândesc la orice altceva în afară de următoarea luptă, mai ales când suntem de săptămâni întregi vârâţi în treaba asta. Te face să înţelegi... lucruri. Am să mă bucur să mă întorc la Plajă. Frate, New Yorkul e prea înghesuit şi plin de betoane şi altele. Cum naiba trăiau oamenii aici?

– New Yorkul avea multe milioane de locuitori.

– Eu n-aş putea să locuiesc aici. Dar asta nu înseamnă să lăsăm oraşul pe mâna ticăloşilor. Mergem până la capăt, da?

– Bineînţeles.

El rânji.

– Hai să vedem cine e mai iute.

Timp de câteva minute preţioase, Fallon simţi că era din nou în pădure, în poiana zânelor, alergând la întrecere cu Mick.

Când el o depăşi la mustaţă, ea scutură din cap şi râse:

– Ai avut un avans.

– Te-am dovedit, zise el şi deschise uşa.

Într-o parte din holul aurit, personalul medical se îngrijea de răniţi. În altă parte, trupele auxiliare distribuiau materiale noi atunci când era nevoie. La unul dintre etajele superioare, un restaurant fusese transformat în cantină ca să le poată furniza celor din personal şi răniţilor meniuri gata preparate.

Fallon dădu să-l ghideze pe Mick spre capătul holului, când el strigă pe cineva:

– Hei, Jon! Uite, Fallon, el e!

Ea îl văzu pe bărbat – barbă neagră înspicată cu fire albe, ochi osteniți și cizme pline de noroi – care se îndrepta către ei. Șchiopăta ușor și avea o pușcă agățată de umăr.

– Verifică acum, spuse el cu o voce aspră și gravă, ce-i reflecta oboseala din priviri. Mi-au zis că o să dureze un pic și că, între timp, aș putea lua niște pachete de mâncare pentru oamenii mei.

– Doar luptăm de aceeași parte, zise Mick voios. Ea e Fallon.

– Fallon Swift, spuse Jon frecându-și palma de cracul pantalonilor înainte să-i întindă mâna, mă bucur să te cunosc. Nu ne-am pierdut speranța niciodată, dar au existat zile și nopți când a fost greu să ne ținem de ea. Fiica mea...

– Marichu, zise ea. A ajuns la noi.

El își închise ochii și-și apăsă degetele pe pleoape.

– Slavă Domnului! A trebuit s-o scot din New York, s-o fac să plece. N-am găsit altă cale să... E în regulă?

– E... rapidă, se hotărî Fallon să spună, când Marichu se năpusti pe ușile de la intrare. Vezi... ce ți-am spus!

– Tată!

Cu părul colorat fluturând, ea aproape că nu atingea podeaua de marmură.

Scoțând un strigăt gâtuit, Jon o prinse în brațe și o ridică. Toată oboseala de pe chipul lui parcă se topi.

– Hai să-i lăsăm singuri un pic, murmură Fallon.

Mick făcu câțiva pași în spate, dar rămase cu privirea ațintită la reuniunea de familie și-și puse brațul pe după umerii lui Fallon.

– Despre asta e vorba. Ăsta-i motivul.

– Da.

Iubirea, se gândi ea, la fel de strălucitoare ca soarele. Și prietenia. Îl cuprinse pe Mick pe după mijloc. Prietenia – la fel de curată ca și inima.

În noaptea aceea, stând în braţele lui Duncan, le simţi pe amândouă. Iar când se sculară Fallon jură să ia cu ea în luptă acele două motive.

Puterea pulsa prin ea, în jurul ei, în acele momente de tăcere înainte ca lumina să răzbească prin întuneric. Văzu cu ochii minţii trupele pregătite, poziţionate strategic în jurul lui Central Park. Luptătorii se ascundeau în alte părţi ale oraşului, pregătiţi să blocheze, să taie calea oricui ar fi încercat să străpungă liniile.

Cu toţii erau pregătiţi, bărbaţi, femei, vrăjitoare, războinici, elfi, zâne, metamorfi, toţi cei care luptau de săptămâni ca să cucerească un oraş sufocat de magie neagră. Se adunaseră într-o singură armată toţi cei care luptau ca să aducă lumina înapoi.

Asemenea statuii lui Prometeu, se gândi ea, acest oraş putea şi avea să strălucească din nou.

Atunci când lumina sclipi prin ceaţa de la est, printre turnurile care încă mai stăteau în picioare chiar şi după decenii de luptă, ea îşi scoase sabia şi îi înveli lama în flăcări.

Văzu flacăra sabiei lui Duncan răspunzând, vârful aprins al săgeţii din arcul Toniei, talazurile de lumină din toate direcţiile. La acel semnal, ea îşi îndreptă sabia către est, absorbind lumină din soarele aflat la răsărit.

Văpaia zorilor izbucni asemenea unei bombe.

Iar ei atacară.

Scoaseră inamicul din vizuini, dintre crengile copacilor, îl mânară în aşa fel încât trupele lor dinspre nord să intre şi să cucerească şi mai mult teren.

Săbiile se încrucişară, magiile la fel, pe pământul pe care zăpada topită îl transformase într-o mlaştină ce trăgea cu sete de încălţări şi de copite.

Războinicii Purităţii care nu fugiseră din oraş, despre care se ştia că erau acum folosiţi drept carne de tun de către Nepământenii Malefici, alergau cuprinşi de panică, fiind atacaţi din două direcţii. Taibhse plana şi smulgea fâşii din metamorfii-pantere, iar Faol Ban lupta ca să alunge o haită de metamorfi-lupi. Printre ţipetele ciorilor răzbăteau ţipetele oamenilor, iar zăpada topită se înroşise.

Fallon îl mână pe Laoch să urce o pantă abruptă, înălțându-se la fel ca vântul ce se învârtejea odată cu magiile care se ciocneau. Ea își trecu tăișul sabiei prin aripile unei zâne întunecate și o trimise la pământ în zbor șerpuit. Dedesubt, văzu terenul cutremurându-se sub pașii unui pluton al oamenilor ei și aruncă mingi de foc spre grămada de Nepământeni Malefici care lucrau ca să deschidă pământul de sub ei.

Îl întoarse pe Laoch în aer și văzu cum comandantul lui Vivienne se ținea de cuvânt. Trupele lui se revărsau dinspre nord, prinzând inamicul între ziduri de războinici.

Viră spre est și luptă alături de tatăl ei, pompând putere și foc împotriva ploii de fulgere negre. Acestea cădeau pe jos și ardeau pământul.

– Mânați-i spre interior! strigă ea, ignorând inamicii care fugeau.

Ei aveau să dea peste un alt zid format din batalionul lui Troy.

– Menține focul! strigă Simon. Ne descurcăm aici.

Având încredere că așa era, ea galopă spre sud.

Li se alătură lui Will și lui Starr, apoi ajunse la Poe exact la timp ca să-l ajute să respingă un atac condus în goană de niște elfi care slobozeau o ploaie de săgeți. Ea îi mătură înapoi și îi dădu de-a dura stârnind o mică tornadă.

– Iuți al naibii! zise Poe și-și șterse noroiul de pe față.

– Sângerezi.

El răsufla sacadat, dar scutură din cap și-și încordă bicepșii impresionanți.

– E o rană superficială.

Drept răspuns, Fallon se aplecă și-și apăsă o mână pe brațul lui, ca să închidă rana.

– Mână-i înăuntru.

– S-a făcut, boss!

Ea alergă apoi spre trupele lui Mick și atacă un Nepământean Malefic care slobozea fulgere din mâini. Laoch îl străpunse cu cornul și apoi îl lepădă.

– Avem niște răniți! îi strigă Mick.

– Paramedicii şi întăririle sunt pe drum, îl încurajă, răsucindu-se ca să lovească următorul atacator şi alergând apoi, iute, la Tonia. Mick are nevoie de ajutor, îi spuse ea.

Tonia o apucă de mână şi i se alătură, suindu-se în spinarea lui Laoch.

– Haide să dăm o tură!

Zburară pe deasupra, rotindu-se. Săgeţile Toniei curgeau în jos, nimerind ţintă după ţintă.

– Ca pe vremuri, zise Tonia.

– Acolo, Travis vine ca să-l ajute pe Mick. Mână-i înăuntru! îi porunci Fallon. Mână-i înăuntru!

– Meda şi călăreţele ei tocmai asta fac. Doamne! Mallick şi Duncan şi-au unit forţele şi calcă totul în picioare. Lasă-mă aici, vreau să mă bag şi eu.

Tonia sări pe un bolovan mai mare, cu săgeata deja pregătită în arc şi slobozind-o, apoi, spre pântecul unui tigru.

Se luptară prin noroi şi sânge, prin flăcările mistuitoare, prin vântul tăios, împingând inamicul tot mai mult spre interior, încercuindu-l, închizându-l ca între pereţii unei fântâni.

Fallon văzu bătaia şi ascensiunea aripilor negre, simţi fulgerarea de putere din aer. Preţ de o clipă, uluită, se gândi doar: Eric. Dar îngropase cenuşa unchiului ei şi sărase pământul de deasupra.

Chiar şi aşa, îl îndemnă pe Laoch să pornească în urmărire.

Sus, sus deasupra oraşului, dincolo de ciorile care ţipau, el se întoarse.

Nu, nu era Eric, însă era la fel de ticălos şi de întunecat.

El zâmbi, cu buzele arcuindu-i-se pe chipul la fel de frumos şi de neted precum cel al unui înger sculptat. Fallon îşi dădu seama, aproape prea târziu, că o atrăsese după el şi o izolase.

Atunci când aruncă primul fulger spre ea, Fallon îl blocă cu scutul. Apoi se răsuci ca să arunce flăcări din lama sabiei către atacatorul care încerca s-o lovească din lateral.

El îi stinse focul şi un al doilea atacator se alătură luptei.

Ea se gândi la fantomele lui Mallick şi se întrebă de ce nici unul din ei nu se gândise să exerseze luptele în aer.

Ei își combinară puterile și le aruncară spre ea. Fallon plonjă, simți căldura trecându-i pe alături – și simți tresărirea iute de durere a lui Laoch. Dar el nu ezită nici o clipă și se înălță, fentând în lateral în timp ce ea lovea și prindea o aripă a dușmanului, continuând lovitura cu o forță care-l proiectă pe cel rănit și îl făcu se izbească de celălalt.

În timp ce ei băteau din aripi, ea bloca o lovitură de la primul și atacă.

Se regrupară, cel frumos, cel rănit și o femeie care avea pe cap nenumărate cozi împletite ce fluturau în vânt. Fallon îl stabiliză pe Laoch pentru următorul atac.

Auzi vocea lui Duncan în minte.

Fă-mi loc!

Nu, să nu...

Dar el apăru în spatele ei, într-un flash, și-și transformă sabia în așa fel încât aceasta să lovească asemenea unui bici în flăcări. Lama îl lovi pe cel deja rănit, părând să se răsucească în jurul lui, în timp ce acesta țipa. Focul îl învălui pur și simplu, lăsând o dâră de fum acru în timp ce rănitul cădea.

– Pe care-l vrei? o întrebă Duncan.

– Pe bărbat. Pe ticălos.

Ea atacă, iar și iar. Lovitură, contralovitură, lovitură cu putere magică. El avea mai multă decât ar fi trebuit să aibă. Cine știe ce înțelegere făcuse și cu ce diavol, ca să-și sporească astfel puterea.

– Pierdem timp, îi zise ea lui Duncan. Dă-mi mâna!

– Sunt cam ocupat aici.

– Mâna!

Ea se dădu pe spate și-l apucă de mână. Lumina scăpără atunci când puterile li se întâlniră și se uniră. Fallon îndreptă această nouă putere către îngerul negru, însă simți cum Duncan și-o pierdea pe a lui.

Puterea dușmanului îi tăie precum un ciob de sticlă. Nu scoaseră nici un sunet în timp ce cădeau.

– Ești rănit?

– Nu, tu ești.

Nu simți durerea până când Duncan nu-și apăsă mâna pe șoldul ei ca să vindece crestătura și arsura.

– Încet! se răsti ea. Ia-o încet, Laoch e rănit, are o arsură pe piciorul stâng din spate. Trebuie să aterizez ca să am grijă de el.

Duncan se întoarse și se uită în jos.

– Nu arată prea rău.

– Îl doare.

Fallon își conduse alicornul în jos cu grijă, începând să caute cel mai sigur loc unde să poată să-l îngrijească.

– Duncan...

– Da, văd. Pe pământ vom fi bine. I-am prins în capcană pe toți cei care au mai rămas, exact așa cum am planificat.

Ea ateriză lin și descălecă.

– Mă ocup eu, îi spuse Duncan. O să-l vindec. Tu du-te și termină treaba.

– Foarte bine.

Fallon îl mângâie pe Laoch, apoi își croi drum prin cercul dens al trupelor ei.

În mijlocul cercului nu puteau fi mai mult de o sută de inamici. Mult mai mulți zăceau morți sau pe moarte, ori răniți la pământ. Un convent de vrăjitoare ridică un cerc protector, ca să împiedice orice vrajă de magie neagră pe care ar fi putut să o încerce cei învinși.

Fallon păși și printre vrăjitoare. Își ridică sabia cu o mână și scutul cu cealaltă.

Absorbi și mai multă putere din razele soarelui care ardea prin ceață.

– Simțiți cum vă înconjoară lumina. Știți că lumina are să vă lege. Acum puterile eu vi le capturez și cu un lacăt le sigilez.

Așteptă preț de o clipă, iar conventul își uni vocile cu a ei:

– Plasa în jurul vostru se strânge, vă ține legați. Puteri întunecate întemnițate, de lumină stricate. Căci voi v-ați ales destinul. Asta ne e vrerea și așa va fi.

– Ești neatinsă, îi spuse ea lui Troy.

– Da. Tu?

– Destul de bine. Știți unde să-i duceți.

– Ştim. Răul din ei rămâne, chiar dacă puterile le sunt blocate, spuse Troy, dându-şi părul lung pe spate cu un gest neglijent. E posibil să se omoare între ei.

– Alegerea lor. Insula în care o să-i ducem are să le fie ori cămin, ori mormânt. Totul e problemă de opţiune.

Fallon se întoarse ca să-l verifice pe Laoch. Mick se apropie şi merse alături de ea.

– Amândoi am cam avea nevoie de un scăldat în iazul zânelor.

Fallon se uită la el, apoi la ea. Amândoi erau plini de noroi, mânjiţi de sânge şi de funingine.

– Zânele ne-ar tăbăci fundul dacă ne-am spăla de mizeria asta în iazul lor.

– Adevărat. M-ai cam îngrijorat acolo sus!

Ea îi mângâie obrazul şi întinse şi mai mult noroi pe el.

– Acum sunt aici, jos.

El îi întoarse mângâierea, o mânji astfel cu noroi şi-i zâmbi.

– Nu ştiam că poţi face asta, să le legi magia întunecată.

– N-aş fi putut s-o fac dacă voi nu le-aţi fi redus numărul, nu i-aţi fi încolţit. Şi dacă n-am fi avut un convent întreg pregătit de incantaţie, încheie ea închizându-şi ochii şi oftând: Am eliberat New Yorkul, Mick!

– Ba bine că nu. Mă duc să-l caut pe tata. O să mă spăl şi o să beau vin de-al zânelor.

– Vin şi eu de îndată.

El se rostogoli în aer, pe spate, apoi făcu vreo câteva tumbe, stârnindu-i râsul lui Fallon.

Tocmai făcea ultima tumbă atunci când fulgerul îl nimeri. Îl lovi în spinare şi-i trecu prin inimă. Mick căzu ca o piatră pe câmpul mlăştinos de luptă.

– Nu, nu, nu!

Fallon îşi smulse sabia şi scutul şi fugi la el, acoperindu-l cu scutul ca să-l apere de următorul fulger.

Dragonul negru plana deasupra, iar pe el călărea Petra.

Aruncă foc, făcând trupele să se împrăştie, însă ochii ei, ochii ei care aruncau priviri cumplite, nu se clintiră de pe Fallon. Părul şi aripile îi fluturau, una neagră şi una albă.

– Crezi că s-a terminat, *verişoară*! zbieră ea, umplând locul cu un râs strident. Crezi că asta contează? Dar el a contat, nu-i aşa, ticăloasă slabă de înger şi proastă! A contat pentru tine. Ups, acum nu mai e.

Fallon îşi adună tristeţea şi o lăsă să-i sporească puterea. Pe care o aruncă spre cer.

– Iar acum nici eu nu mai sunt! strigă Petra.

Atât ea, cât şi dragonul se făcură nevăzuţi cu o clipă înainte ca puterea lui Fallon să erupă pe cer şi să bubuie asemenea unei comete.

– Mick, Mick! plânse Fallon, luându-i capul în poală. O să te fac bine! Te rog, lasă-mă să te fac bine! îl rugă, lipindu-şi obrazul de al lui şi prinzând să-i legene trupul.

– Fallon, zise Duncan îngenunchind lângă ea. El nu mai e. Îmi pare rău. El nu mai e.

– Nu! Nu, se încăpăţână ea, dându-l pe Duncan la o parte şi trecându-şi mâinile peste faţa, părul şi pieptul lui Mick în căutarea vreunui semn de viaţă, în căutarea luminii lui. Nu. Nu te apropia de mine!

Dar el o îmbrăţişă şi o ţinu precum îl ţinuse ea atunci când şi el jelise. Fallon plânse în braţele lui Duncan, pe câmpul însângerat, ţinându-şi prietenul în braţe, la rândul ei.

LUMINĂ PENTRU VIAŢĂ

Viaţa e o flacără pură, iar noi trăim
cu ajutorul unui soare invizibil
dinlăuntrul nostru.

Sir Thomas Browne

Capitolul 22

Fallon crezu că se putea îneca în propria tristeţe. Alunecă în valurile ei copleşitoare, iar fiecare răsuflare îi aducea şi mai multă jale în inima şi aşa îndurerată.

Ea trimise după tatăl lui Mick, dar nu voi ca Thomas să-şi vadă fiul zăcând în noroi. Îl duse pe Mick la un cort de triaj, îi scoase pe toţi de acolo şi spălă trupul ea însăşi, lacrimile ei amestecându-se cu apa atunci când se aplecă să-şi atingă buzele de ale lui.

Îi curăţă hainele de noroi şi de sânge, îl îmbrăcă din nou, cu tandreţe. Deşi mâinile îi tremurau, îi împleti părul.

– Îmi place albastrul, reuşi ea să-i spună, apoi îi atinse brăţara pe care i-o făcuse cu mult timp în urmă. N-a fost de ajuns, nu te-a apărat îndeajuns.

Thomas intră în cort.

Fallon se dădu înapoi.

Ca să-i onoreze durerea, ea şi-o înăbuşi pe a ei.

– Nu am cuvinte, începu ea atunci când el luă mâna fiului său într-a lui. Nu am nimic ce să-ţi dau în afară de durerea mea, iar asta simţi şi tu destul. Dar îţi promit acum, jur aici, că cea care i-a luat viaţa, viaţa lui luminoasă şi veselă, va plăti cu a ei pentru asta. Îţi jur.

Ea dădu să plece, să-i ofere un pic de intimitate, dar Thomas se întinse şi-i luă mâna ca s-o oprească.

– A fost luminos, vesel şi curajos. Şi atât de deştept. Din clipa în care s-a născut, el a fost steaua mea luminoasă. Un tată n-ar trebui niciodată să trăiască mai mult decât copilul lui, dar războiul nu respectă adesea regula asta. Mi-aş fi dat bucuros viaţa pentru ca el să trăiască în pace şi libertate, murmură Thomas, scoţând un suspin sacadat în timp ce-şi ducea mâna lui Mick la obraz. A murit ca un războinic, un comandant, un apărător al luminii. Merită mândria noastră la fel de mult ca şi durerea noastră.

– O are.

– El te-a iubit.

Fallon nu reuşi să-şi mai înăbuşe durerea, care o copleşi din nou.

– Ştiu. Thomas...

El clătină din cap.

– Iubirea asta l-a ajutat să devină bărbatul care a fost. Iată mândria noastră. Trebuie... încercă el să continue, dar vocea i se frânse. Trebuie să-mi duc băiatul acasă, în pădure, sub bolţile de verdeaţă.

– Da. O să te duc.

– E nevoie de tine aici. Şi pentru morţi, şi pentru vii. Cei care au luptat ca să elibereze acest oraş au nevoie să te vadă la fel de mult cât au nevoie să vadă stindardul tău fluturând. O să mă descurc să ajung acasă cu băiatul meu. Fiul meu. Mai întâi am nevoie să stau un timp cu el, iar apoi ne vom duce acasă.

Ea se îndreptă spre ieşirea din cort.

– Şi eu l-am iubit.

– Ştiu. Şi el te-a iubit.

Afară, aerul era rece şi limpede. Purificat, se gândi Fallon, cu magia neagră şi întunericul alungate. Unii, asemenea lui Mick, plătiseră pentru purificarea asta cu vieţile lor. Acele vieţi aveau să fie onorate, iar oraşul avea să fie păstrat.

Cât despre Petra, pe toţi zeii, Petra urma să plătească, iar plata avea să fie una de durere şi de sânge.

Fallon îl văzu pe Mallick, plin de noroi şi de sânge, stând drept ca o săgeată. Se îndreptară unul spre celălalt.

– Chiar şi în vreme de triumf, durerea poate să sfâşie inima adânc. Ne va lipsi.

– Zeii îşi cer tributul de trupuri, zise ea cu amărăciune, îşi cer jertfa lor de sânge.

Mallick rămase cu privirea-i răbdătoare aţintită asupra ei.

– Victoria luminii asupra întunericului cere sacrificii.

– Asemenea tatălui meu biologic, asemenea lui Mick, asemenea multor altora. Îmi dau seama de asta. Ceea ce pretinde sacrificii o s-o facă iar şi iar, până când scopul are să fie atins. Iar eu, cea care am fost aleasă ca să le poruncesc altora să lupte şi să moară, voi avea sacrificiile mele.

– Să ucizi cu sabia scăldată în răzbunare va stârni umbre.

– Dacă n-aş fi fost menită să simt furie, jale, răzbunare, n-ar fi trebuit să mi se dea o voinţă, o inimă, o minte. O să fac ceea ce mi se cere, Mallick. O să purific lumea aşa cum am purificat acest oraş. Dar am să-mi cer plata.

Fallon se uită la stindardul care flutura deasupra câmpului.

– Trupele au nevoie să mă vadă şi mai sunt multe lucruri de făcut. Thomas... el vrea să-l ducă pe Mick acasă. Poţi să-i duci tu.

– Bineînţeles, zise Mallick şi-şi puse o mână pe braţul ei. Acum nu e o consolare, însă, în timp, certitudinea că Mick e parte a luminii va fi o consolare.

– Nu, acum nu e o consolare. El e mort. O statuie a unui zeu străluceşte, aurie, în inima oraşului, iar un alt om bun, care m-a iubit, e mort.

Ea îşi făcu datoria, merse pe câmpul de bătălie, vizită corturile de triaj, unităţile mobile, clinicile, vorbi cu răniţii, cu personalul medical. Cu durerea împietrită în suflet, ea se strădui să-i consoleze pe cei care pierduseră un prieten sau o persoană dragă.

Se duse să-l vadă pe Laoch, îi găsi pe Faol Ban şi pe Taibhse cu el. Îl cercetă pe alicorn de la urechi până la coadă şi descoperi că Duncan, într-adevăr, îi vindecase rănile.

Cu uralele victoriei răsunându-i găunos în urechi, ea îşi găsi drumul înapoi la cartierul general şi în camerele ei. Acolo îl găsi pe taică-său aşteptând-o.

Simon deschise o sticlă de whisky şi turnă în două pahare.

– Mulţumesc, dar am mai degrabă nevoie de un duş decât de un whisky.

– Bea un pahar mai întâi, o îndemnă el. Întâi de toate, vreau să spun că îmi pare rău pentru Mick. A fost un om bun şi ţi-a fost un bun prieten, un soldat bun. Merită să închinăm paharul în amintirea lui.

Ochii ei rămaseră la fel de reci precum ceaţa peste un lac îngheţat.

– Merită mai mult.

– Începe cu asta. Mi-am petrecut în luptă mai mult timp decât îmi place să-mi amintesc, iar mare parte din el – conducându-i pe alţii. Ştiu ce înseamnă să pierzi oameni, ca soldat, ca ofiţer, şi ce înseamnă să pierzi un prieten.

„Nu e acelaşi lucru", se gândi Fallon. „Nu e acelaşi lucru. Nu e acelaşi lucru."

– N-am simţit-o, n-am văzut-o venind, n-am presimţit. Dacă aş fi...

– Asta e o prostie. E de înţeles, dar e o prostie.

– Ea l-a omorât fiindcă el conta pentru mine, fiindcă el mă iubea. Mi-am pus toată puterea în vraja care să-i blocheze pe Nepământenii Malefici ce ne-ar fi omorât pe toţi, aşa că n-am simţit-o venind.

– Ea n-a luptat, preciză Simon. N-a riscat. Întreabă-te de ce. În loc să te întrebi de ce tocmai Mick, întreabă-te de ce nu te-a lovit pe tine, sau pe mine, pe mama sau pe fraţii tăi. Sau pe Duncan.

– Nu ştiu.

– Pentru că încă nu gândeşti limpede. A fost o acţiune de moment, Fallon. Una convenabilă şi fără prea multe riscuri. Mick era cu tine. A fost cel mai simplu mod de a te răni fără să se expună pe ea. Petra îşi doreşte durerea ta, vrea să începi să eziţi, să dai vina pe tine. Nu-i da ce-şi doreşte.

– Nu ştiu ce să fac. Nu pot gândi dincolo de ea, dincolo de dorinţa de-a o ucide.

– Dacă asta continuă, ai să-i oferi un avantaj. E modul în care gândeşte, Fallon, dar tu eşti mai deşteaptă. Unde era Allegra?

Ea ridică privirea, uimită că nu-şi pusese deloc întrebarea asta.

– N-am gândit dincolo de Petra şi de dragon. Am văzut dragonul zburând peste New York, peste scutul din Scoţia, dar nu pe Allegra. Nu m-am gândit la ea.

– A murit? O fi în viaţă, dar prea slăbită sau rănită ca să se alăture atacului? Sau o fi bine-sănătoasă şi are treabă în altă parte? Nu se ştie, adăugă Simon. Dar poţi să pui pariu că n-a avut a face cu asta. Petra a acţionat pe cont propriu.

– Da, contează. Răspunsurile contează. Petra a zis că nu-i pasă că a pierdut New Yorkul, dar sigur că îi pasă. Sigur că îi pasă, repetă Fallon în timp ce se plimba în sus şi-n jos.

Acum gândeşte, se bucură Simon. Aşteptă restul.

– A pândit. Ea nu e o luptătoare. E o ucigaşă, nu o războinică, aşa că a aşteptat. Trebuie să fi fost furioasă că i-am alungat. Credea că avea să facă turul victoriei; în loc de asta, a trebuit să asiste la o înfrângere. O decizie de moment, ai spus, şi da, da, a fost furie oarbă. Mick a murit pentru că ea e o ucigaşă şi pentru că, aşa cum Denzel a fost pentru Duncan, Mick era important pentru mine. Probabil că Petra s-a aflat prin apropiere în toate săptămânile astea. Nu suficient de aproape cât s-o simt, ca să-şi rişte propria piele, dar destul de aproape.

– Îi e frică de tine, deşi crede că eşti slabă.

Fallon se opri brusc.

– Aşa să fie?

– Ce-ar fi făcut în locul tău astăzi? Odată inamicul înconjurat, învins, neajutorat?

– I-ar fi distrus pe toţi.

– Tu n-ai făcut-o, iar ea socoteşte că asta e o slăbiciune. Tu iubeşti, iar ea socoteşte şi asta o slăbiciune. A lovit o persoană iubită de tine ca să speculeze acea slăbiciune.

– A calculat greşit.

– Da, sunt sigur.

– Nu pot să gândesc, tată! spuse Fallon acoperindu-şi faţa cu mâinile şi simţind că ceva se rupsese înlăuntrul ei. Nu pot să gândesc dincolo de tristeţe şi de furia care fierbe sub ea. Ştiu ce trebuie făcut, dar...

– Ai nevoie de un pic de timp.

– N-am timp de pierdut. Dar...

– Nu toate rănile sunt fizice, Fallon. Dacă nu te liniştești, o să intri slăbită în următoarea luptă. Ia-ţi câteva săptămâni libere, pentru că iubirea şi tristeţea nu sunt slăbiciuni, draga mea. Fiecare bun comandant ştie când un soldat are nevoie de câteva săptămâni de recuperare. Asta e valabil şi pentru tine.

– Avem nevoie să rotim trupe noi, să lăsăm o trupă de securitate aici, să aducem oameni din rezistenţă care să ajute la reparaţiile infrastructurii sau să planteze spaţii verzi. Plaja are nevoie de un comandant, şi încă de unul care să fie în stare să conducă trupele spre sud. Avem nevoie...

– O să fie o listă lungă, o întrerupse Simon. Du-te şi fă-ţi duşul, îi mai chemăm pe câţiva care să lucreze la lista asta, aducem şi mâncare şi punem lucrurile la cale. Dar mai întâi...

El ridică paharul şi aşteptă.

– Bine.

Fallon răsuflă adânc, îşi adună puterile. Apoi ridică paharul.

– În amintirea lui Mick!

Duncan se ocupă de pregătirile pentru înmormântări. Trebuia ca unii să fie transportaţi înapoi la casele lor, dar mulţi n-aveau altă casă decât bazele la care se stabiliseră. Pentru aceştia, el pregăti o secţiune din parc, în care terenul era mai înalt, iar arborii mai deşi.

Era o muncă sfâşietoare, grea pentru suflet, aşa că solicită voluntari, nevrând să le dea soldaţilor ordine pentru pregătirea gropilor. Fu bucuros să constate că veniseră mai mulţi voluntari decât era nevoie. Îi împărţi în grupe, pe unii îi puse să separe inamicii morţi, pe alţii – să sape gropile, iar altora le dădu în grijă să facă marcajele.

O zări pe Tonia şi se duse la ea.

– Ia şi tu o pauză.

– O iau atunci când o iei şi tu, zise ea continuând să sape.

– Există metode mai uşoare de a săpa o groapă.

– Uneori, trebuie să faci lucrurile în felul ăsta. L-am pierdut pe Clarence.

– La naiba!

Duncan simți cum se întrista din nou gândindu-se la băiatul pe care-l salvaseră dintr-o sectă și la femeile care-l crescuseră ca pe fiul lor.

– Și pe Keisha, Morris, Liah. L-am pierdut pe Mick, făcu Tonia ștergându-și fața și sprijinindu-se în lopată. Ai văzut-o pe Fallon?

– Nu de când... Nu. Colin zice că se ține tare și că se întâlnesc acum ca să lucreze la reconstrucție, curățenie, expansiune.

– De ce nu ești și tu acolo?

– Trebuie să fac asta.

– Și eu.

Aprobând din cap, el luă o lopată și o ajută să sape.

După ce prieteni, oameni dragi și camarazi fură îngropați, Duncan supraveghe acțiunea de purificare și de incinerare a inamicilor morți. Se lăsa înserarea atunci când se întoarse lângă morminte.

Lucrul pe care voia să-l facă voia să-l facă de unul singur.

Impregnându-se cu putere magică, făcu plantele să iasă din noroi, o mare de speranță peste ceea ce el socotea a fi pământ sacru. Avea să fie o ceremonie de dimineață, Tonia lucra deja la pregătiri. Aveau să fie rostite cuvinte, vărsate lacrimi. Dar el voia să-și aducă omagiul în seara aceea.

Alesese acest anume loc pentru terenul înălțat și pentru copaci, dar și pentru stâncile care se ridicau din pământ. Unele formau trepte largi, altele – vârfuri.

Schițase deja în minte ceea ce-și dorea, iar acum folosea magia ca să transpună totul în realitate.

Netezi o parte din teren. Schița mult mai bine decât sculpta, așa că se temea puțin că ar fi putut să dea greș.

Dar netezi, formă, sculptă, crestă, lustrui și lăsă imaginea să curgă din mintea lui – în piatră.

Alese forma unei zâne pentru grația ei, cu aripile desfăcute și cu mâinile deschise spre cei care dormeau sub ea.

Apoi, vrând să facă mai mult, făcu să izvorască apă din stânci, un șuvoi care să curgă lin peste treptele de piatră și să umple micul heleșteu de dedesubt. Deasupra acestuia, Duncan gravă simbolul în cinci colțuri.

În cele din urmă se dădu înapoi și-și studie opera.

– E tot ce pot să fac.

Se întoarse să plece şi o văzu pe Fallon, cu alicornul şi lupul alături, cu bufniţa pe braţ.

– E superb.

– Nu m-am putut gândi la cuvinte de spus.

– Nu-i nevoie. Uite, zânişoarele o luminează.

El se uită în urmă şi văzu luminiţele dansând.

– Ai folosit chipul lui Fred.

– Da, cred că da, zise el, văzând că aşa era. Nu mi-am dat seama.

– E superb, repetă ea şi-şi simţi din nou lacrimile în gât. E aşa cum trebuie să fie. Tonia mi-a spus că s-ar putea să mai fii aici şi că ea şi alţii se ocupă de detaliile ceremoniei de mâine-dimineaţă. Trebuie să vorbim.

Duncan porni alături de Fallon, dar n-o atinse. Bariera pe care o simţea între ei era la fel de reală ca şi piatra pe care o sculptase.

– N-ai venit la întrunire.

– Aveam nevoie să fac asta.

– Am înţeles. Flynn o să preia comanda Plajei şi o să înceapă să mute trupele spre sud.

– Nu puteai găsi pe cineva mai bun.

– Nu. O să fie plecat săptămâni, ba chiar luni. Aproape că te-aş fi rugat pe tine să preiei postul, dar... nu eram sigură dacă aş fi putut să suport acele săptămâni sau luni în care ai fi fost plecat.

– Atunci, de ce nu vrei să te ating acum?

– Dacă o faci, nu sunt sigură că aş putea trece cu bine de următorul minut. Ar fi trebuit să ajut la înmormântări, la purificarea inamicilor morţi. Ştiu că te-ai ocupat de asta şi că m-ai scutit pe mine.

– Opreşte-te! La naiba! Vrei să-ţi plângi de milă acum, dar eu m-am ocupat pentru că aveam nevoie s-o fac, voiam s-o fac. Unii dintre acei oameni au murit sub comanda mea, aşa că lasă-mă cu toată porcăria aia cu Aleasa. Noi cu toţii am făcut ceea ce trebuia să facem şi cu toţii am pierdut prieteni astăzi.

Îl apăsa treaba asta precum o piatră de moară.

– Acei prieteni ştiau ce riscau şi au cucerit New Yorkul prin curajul lor. Nu faci decât să le înjoseşti meritele asumându-ţi toată responsabilitatea. Îi înjoseşti.

Ea simți cum o săgeta adevărul vorbelor rostite.

– Astea-s vorbe dure și reci.

– Poate, dar așa văd lucrurile. Acei oameni n-au murit pentru tine, au murit pentru ceea ce reprezinți. Au murit pentru familiile lor, pentru vecinii lor, pentru viitorul lor.

– Mick a murit fiindcă Petra a vrut să-mi facă mie rău.

– Atunci, hai să mergem și să-i facem de petrecanie ticăloasei, împreună cu cotoroanța de maică-sa, o rugă Duncan, dorindu-și asta și aproape simțind gustul amar al sângelui lor. Ne întoarcem în Scoția, închidem scutul și îl terminăm pe nemernicul ăla întunecat din pădure. Le scoatem din vizuină pe Petra și pe Allegra și terminăm cu ele.

Ea își apăsă fața în gâtul lui Laoch.

– N-a venit vremea.

– La naiba cu asta, Fallon! Dacă nu acum, atunci când?

– Nu știu!

Și asta durea la fel de tare.

– Știu doar că nu e încă vremea. O să se mai întâmple lucruri. Nu pot...

Ea se răsuci spre el și se opri, trăgând aer în piept.

– Acolo, făcu ea și îi arătă.

Pe locul în care murise Mick se înălța acum un arbore al vieții, în plină floare și cu ramurile avântate în sus.

– Asta e mângâierea mea? întrebă Fallon.

Duncan se răsuci spre ea.

– E un omagiu. E recunoștință și onoare.

Lacrimile îi ardeau ochii și ea simțea nevoia să urle și să le lase să se verse.

– Da, da, ai dreptate. Faptul că nu pot simți asta, pur și simplu nu pot, e un alt motiv pentru care trebuie să plec.

– Să pleci? Unde?

– Am nevoie de singurătate. Am nevoie să-mi regăsesc credința. Am nevoie de câteva săptămâni, Duncan, de timp pe care să-l petrec doar cu mine însămi.

– Singură?

– Tot ce ai spus e adevărat, dar eu nu pot simți asta. Trebuie să pot să simt și să cred din nou. Și nu vreau să mă sprijin pe tine până ce nu mă asigur că pot sta în picioare și singură. Ea a frânt ceva în mine, Duncan, și am nevoie de timp ca să mă vindec. Atunci când l-a ucis pe Denzel, și tu ai avut nevoie să pleci.

– O parte din motiv a fost și faptul că voiam să mă depărtez de tine, dar da, ai dreptate.

– Două săptămâni, zise ea din nou și, cu toate că îi simți dorința, rămase în spatele zidului pe care-l ridicase. O să-mi ții locul mâine la ceremonie?

– Pleci acum?

– Dacă n-o fac acum, n-am să mai plec, pentru că, de fapt, vreau să mă sprijin pe tine, îmi vreau familia și prietenii. Însă știu că vremea s-o ucid pe Petra n-are să vină decât atunci când am să iau înapoi ceea ce mi-a furat ea azi.

– Trebuie... am nevoie să ședem împreună. Hai să discutăm puțin.

– Nu pot. Pur și simplu nu pot. Trebuie să plec.

– Unde? vru el să știe. Unde naiba te duci?

– Acolo unde e liniște.

Fallon simțea că-l rănise, îi simțea nevoia de a primi mai mult de la ea. Însă nu-i putea oferi mai mult. Încălecă pe Laoch.

– După liniște vine furia, iar odată cu furia vine sfârșitul. Sfârșitul întunericului, sfârșitul luminii – astea sunt în balanță acum. Să știi că vor veni focul, foametea, vor curge râuri de sânge dacă întunericul va înclina balanța. Să știi că muzica păcii va cânta o mie de ani dacă lumina va străluci cu adevărat. Să strălucești cu adevărat, Duncan din clanul MacLeod, și astfel vei ști când va veni vremea.

Se trezi din viziune și se uită la el în lumina lunii și în sclipirea stelelor care se întindeau deasupra orașului eliberat.

– Te iubesc, îi spuse ea, apoi se făcu nevăzută.

– Ai spus nu, murmură el. Pentru prima dată ai spus nu.

Bătăliile izbucneau pe măsură ce Forțele Luminii înaintau în toate direcțiile. Duncan se dărui complet luptelor, alăturându-se trupelor lui Flynn în munții înverziți din Georgia, mergând, cu

ajutorul flash-ului, la Meda, în orașul distrus Santa Fe din New Mexico și pe câmpiile bătute de vânt din Nebraska.

Își îngriji propriile răni atunci când fu cazul, își curăță sabia și căută următoarea bătălie.

Fallon alesese liniștea, dar el voia furia.

– Ai nevoie de o pauză, frate, îi spuse Tonia pe când ieșiseră împreună ca să bea o bere, în grădinile comunității.

Duncan ridică din umeri.

– Păi acum chiar că sunt într-o pauză.

– Știi ce vreau să spun. Te-ai întors azi doar ca s-o mai liniștești pe mama. Știu că deja l-ai chestionat pe Chuck despre locurile în care ai mai putea să găsești un pic de acțiune. Maine, adevărat? Trupele lui Vivienne și ale noastre sunt pe cale să poarte o bătălie pe coastă.

– Acolo e nevoie de mine. Aici, nu.

Auzi muzicuța lui Eddie alăturându-se unei chitare. Iar Rainbow, acum o adolescentă cu picioare lungi, dansa în aer cu niște prieteni-zâne.

Primăvară, se gândi el. Multe semne de primăvară în jurul lui. Copaci care înverzeau, recolte încolțite, flori îmbobocite, aerul plăcut care vestea apropierea lunii mai.

Primăvara înflorea peste tot în New Hope. Se întrebă dacă înflorea și acolo unde se afla Fallon.

Alungă gândul și se întoarse să se uite la Tonia.

– În fine, doar ai fost alături de mine atunci când am luptat în Georgia, împotriva acelor trupe mixte.

– Era nevoie s-o fac. Dar și aici e destul de mult de lucru. Abia dacă mai putem face față cu antrenamentele. Și rămânem iarăși fără Colin. El a cucerit Pennsylvania și se întoarce la Arlington mâine. E primăvară, iar asta îl scoate pe Eddie, dar și pe alți fermieri serioși, din turele de recunoaștere. Mai mult de-atât, au început lucrările la extinderea clinicii.

– După Maine am să mă întorc.

– Așa ai spus și după New Mexico.

– Și m-am întors, îi răspunse el pe un ton din care începea să răzbată enervarea. Îi alungăm, Tonia. Dar felul în care-și unesc

forţele, asta ar trebui să ne îngrijoreze. Vedem tot mai mulţi Nepământeni Malefici luptând alături de Războinici ai Purităţii. Şi tot mai mulţi Ucigaşi unindu-şi forţele.

– Nu pot să contest asta. La Războinicii Purităţii, nici nu mai există un pretext. Nu vor să-i distrugă pe cei înzestraţi cu puteri magice, ci pe noi. Ţi-a spus Chuck despre ultimele depeşe pe care le trimit?

– Da. Mi-a spus cum Nepământenii Malefici care luptă alături de ei au fost purificaţi şi salvaţi. Îşi folosesc puterile în războiul sfânt, bla, bla. White e nebun şi e un idiot dacă are impresia că Nepământenii Malefici n-o să-l şteargă pe el şi pe războinicii lui de pe faţa pământului în secunda în care n-o să le mai fie de folos.

– Un nebun, un idiot, dar tot a reuşit să-şi ţină secta în viaţă mai bine de două decenii.

– Teama şi ura pot funcţiona.

El mai bău nişte bere şi se uită gânditor la luminile colorate atârnate în grădină.

– Ştiu că ţi-e dor de ea. Tuturor ne lipseşte.

– Nu e despre... începu el, dar trebui să recunoască faţă se el însuşi că, la naiba, tocmai despre ea era vorba. A zis că avea nevoie de două săptămâni. Au trecut aproape cinci. N-ar fi trebuit s-o las să plece.

– S-o laşi pe naiba. Nu poţi tu s-o laşi, la fel cum nu eu sunt cea care te lasă sau nu să pleci în afurisitul de Maine. Eşti îngrijorat. Înţeleg asta. Doamne, Duncan, şi eu sunt îngrijorată. Ca toată lumea. Ea a fost ţinta principală din clipa în care a venit pe lume.

– Atunci, încetează să-i mai găseşti scuze.

– Nu sunt scuze. Motive. Cred că să trăieşti aşa, să fii o ţintă, să fii Aleasa, toate astea îţi cer să plăteşti un preţ foarte mare. La fel cum îţi cere situaţia de a fi lângă cel mai bun prieten al tău şi totuşi să nu-l poţi salva de la moarte. La fel ca antrenarea recruţilor având conştiinţa limpede a faptului că, odată trimişi la luptă, nu toţi o să se mai întoarcă vii.

– Se pare că şi altcineva ar avea nevoie să petreacă ceva timp în singurătate.

– Poate, zise Tonia oftând.

Chitarei și muzicuței li se alătură o scripcă. Câțiva oameni începură un cântec pe care el îl auzise de câteva ori, despre viața la o fermă.

Poate că Fallon se dusese înapoi la fermă. Ar fi putut să meargă și el acolo, ca să vadă dacă așa era. La naiba cu toate astea, hotărî el și dădu berea pe gât. Nu era un câine care să se târască înapoi lângă cizma care tocmai îl lovise.

Ea nu doar că plecase, ci îl blocase pentru ca el să n-o poată atinge nici măcar în minte, nici măcar în vise.

La naiba cu toate!

– Ce-ai zice să vii cu mine în Maine, îi propuse el Toniei, iar apoi, după ce-i aruncăm pe ticăloșii ăia în mare, să mă întorc aici, cu tine. Și să-ți iau câțiva recruți de pe cap.

– Chiar aș avea nevoie de ajutor, Duncan, vorbesc serios.

Hannah veni și se trânti pe iarbă alături de ei.

– Aici erați! Am revăzut planurile pentru clinică cu mama și cu Rachel și sunt terminată. Unde e berea mea?

Duncan îi întinse ce mai rămăsese dintr-a lui. Ea oftă printre înghițituri:

– E bine și așa. Mama zice că face friganele cu bacon la micul dejun, le spuse fraților ei, pentru că, deși nu avea darul de a citi gânduri, îi cunoștea foarte bine. O, zău așa, Duncan. Abia te-ai întors, zise ea dând pe gât restul de bere și împungând-o pe soră-sa cu sticla. Și tu la fel, Tonia?

– Am făcut un pact. Mă duc să trag niște săgeți alături de Duncan, iar el se întoarce apoi împreună cu mine și mă scapă de niște recruți.

Hannah oftă.

– Un pact e un pact. E destul de liniște la clinică. Aveți nevoie de un doctor în Maine?

– Te oferi doar ca să ne mai scuteși pe noi de cicăleala mamei, trase Tonia concluzia.

– Mergem toți trei și ne întoarcem toți trei. Apoi rămânem aici, adăugă Hannah, pentru cel puțin o săptămână. Dacă suntem toți trei la un loc, mama o să fie mai împăcată cu ideea.

– Eşti cea mai bună soră din lume, zise Duncan şi o luă pe Hannah pe după umeri.

– Hei!

El îi zâmbi larg Toniei şi-şi puse celălalt braţ pe după umerii ei.

– Cele mai bune surori, am vrut să zic.

Cântăreţii ajunseseră acum la „Slavă Domnului că-s băiat de la ţară", iar Eddie adăugă un „Hei!"

Garrett, un metamorf care odinioară aproape că fusese spânzurat de Războinicii Purităţii, sosi în goană.

Se transformă din pumă în adolescent, apoi le spuse celor trei:

– Vine năpasta peste noi! L-am găsit pe Will, turui el, gâfâind şi încercând să-şi recapete suflul, în timp ce toţi trei fraţii săriră în picioare. A zis că Eddie e aici şi că ar trebui...

– Despre ce năpastă vorbeşti? îl întrerupse Duncan.

– Războinici ai Purităţii, Cete de Ucigaşi, Nepământeni Malefici, toţi împreună. Cam la cincizeci de kilometri dincolo de punctul de control, venind încoace.

– Mă duc după Jonah, Rachel şi mama, zise Hannah şi ieşi în goană din grădină.

– Câţi? vru să ştie Duncan.

– Păreau să fie sute. Noi ieşiserăm doar ca să alergăm un pic. Am trecut de punctul de control, ştiu că nu e voie, dar...

– O să ne gândim mai târziu la asta. Cincizeci de kilometri? se asigură Tonia.

– Cam aşa. Nu se mişcă foarte repede, însă noi am zbughit-o de îndată ce i-am zărit. Le-am spus celorlalţi să dea fuga şi să alerteze fermele. Dar treaba e... cred că White este cel care-i conduce. L-am văzut odată pe când eram prizonier la ei.

În timp ce simţea cum începea să-i fiarbă sângele – toată viaţa îşi dorise să pună mâna pe White –, Duncan îi aruncă Toniei o privire. Ea înţelese şi aprobă din cap.

– Spune-i lui Eddie, Garrett. El o să pornească lucrurile în partea asta a oraşului. Noi trebuie să plecăm în recunoaştere dincolo de celelalte puncte de control, ca să vedem dacă duşmanii vin şi din alte direcţii.

– Alertez barăcile şi adun pe cine trebuie pe drum, spuse Duncan urcându-se pe motocicletă, alt obicei pe care-l relua odată cu venirea primăverii. Aduceţi-i pe cei din familia Swift şi daţi-i de ştire lui Fred, adăugă el turând motorul. Ocupaţi-vă de Flynn. Eu îl aduc pe Mallick din Arlington.

– Repede, zise Tonia. Chiar dacă inamicul se mişcă încet, tot nu avem prea mult timp.

Ea plecă într-un flash, iar Duncan dispăru cu motocicleta.

Se antrenaseră pentru asta, se gândi el pe când aproape că zbura dincolo de New Hope. Fiecare bărbat, femeie şi copil îşi ştia posturile şi sarcinile în caz de urgenţă. Îi alertă pe drum, irosind timp preţios ca să se oprească şi să avertizeze un bărbat care se juca liniştit cu câinele lui, iar apoi, o femeie bătrână care şedea pe prispă într-un balansoar.

Avu noroc la barăci, pentru că îi văzu pe Colin şi pe Travis care se distrau punând trupele să facă manevre de noapte.

– Forţe inamice depistate dinspre sud, la mai puţin de cincizeci de kilometri distanţă dincolo de punctul de control. Număr incert, probabil sute. White s-ar putea să fie cu ei.

– Fir-ar să fie! izbucni Colin, reuşind să bată din palme deasupra capului. Foarte bine. Băieţi şi fete, echipaţi-vă!

– Ne descurcăm aici, zise Travis, cheamă-l pe tata.

– Următoarea oprire e tocmai la el.

Întoarse motocicleta şi goni spre casa familiei Swift. Ajunse, sări din şa, nu se mai osteni să bată şi deschise larg uşa.

Simon şi Lana se desprinseră din ceea ce arăta a fi un sărut foarte serios.

– Scuze. Vin forţe inamice dinspre sud.

Chiar în timp ce Duncan vorbea, Simon alergă la cămară şi scoase o puşcă şi muniţie. Lana alergă în antreu ca să ia nişte jachete.

– Ethan e la cai. Simon o să aibă nevoie de unul, aşa că o să-i spun, zise ea cu glas limpede şi calm, luptându-se cu mânecile jachetei. Ethan poate să-i alerteze pe Fred şi pe copii, eu îl chem pe Mallick. Duncan, adu-l pe Poe. Pe curând, Simon, adăugă ea strângând mâna soţului ei, apoi dându-i drumul şi dispărând într-un flash.

Simon își prinse un toc de pistol la cingătoare și se uită țintă la Duncan.

– Du-te!

La aproximativ cincisprezece kilometri înainte de punctul de control, inamicul se opri. Cu părul argintiu fluturând în vânt și cu ochii sclipind de fervoare, Jeremiah White se cocoță pe acoperișul unei camionete. Așa cum era planificat, unul dintre Nepământenii Malefici îl ilumina, pentru ca toți ceilalți să-l poată vedea. Vocea lui profundă răzbătu prin noaptea blândă de primăvară:

– Frați luptători, prieteni, patrioți, în seara asta, în sfârșit, vom eradica refugiul demonilor care ne pângăresc lumea. În seara asta, după multă vreme, se va încheia cruciada noastră pentru purificarea pământului și a mărilor, a aerului pe care-l respirăm. Vom face ca această noapte să se transforme într-o pedeapsă dată de Dumnezeu celor răi prin mijlocirea adevăraților săi fii. Îi vom doborî, vom smulge de aici această adevărată inimă a răului. Astă-seară, furia cea dreaptă care ne însuflețește îi va răzbuna pe frații noștri căzuți. Arlington. Washington. New York. Philadelphia.

Alții din mulțime strigară nume de bătălii, numele altor locuri, în timp ce White își desfăcu brațele și-și ridică fața spre cerul plin de stele.

– Iar frații noștri vor striga din morminte, vor sfâșia aerul cu recunoștința lor atunci când îi vom șterge pe acești demoni și pe toți care se aliază cu ei de pe fața pământului.

– Să ardă vrăjitoarele și vrăjitorii!

În timp ce strigătul răsuna de peste tot, Nepământenii Malefici stăteau cu chipurile împietrite. Nici urmă de ironie nu le răzbătea pe fețe.

– Să ardă vrăjitoarele și vrăjitorii! strigă și White. Să-i spânzurăm pe demoni. Să-i doborâm atunci când vor fugi. Să stârpim falsul profet pe care-l adoră ca fiind Aleasa, pentru că ea va fi judecată. Iar la moartea ei, așa cum am promis, așa cum am hotărât, chiar prin sabia ei de foc, ne vom lua lumea înapoi, înălțându-ne pe gloria pe care o vom dobândi! În seara asta, New Hope va arde!

Îşi scoase sabia, o ridică şi o coborî, iar apoi o îndreptă spre sclipirea luminilor din depărtare.

Se răspândiră, grupaţi în echipe care să atace fermele din jur, cămine, familii. Alţii aveau misiunea de a încercui locul ca să-l blocheze, iar alţii – de a călători cu ajutorul flash-ului ca să ajungă la vest şi la est şi să lovească din acele direcţii. O avangardă se năpusti spre punctul de control ca să elimine forţele de securitate, în timp ce trupele principale o urmau.

Încă sprinten şi în formă, White sări de pe acoperişul camionetei şi le făcu semn celor doi Nepământeni Malefici care îi serveau drept gardă de corp.

– Să ardă, să sângereze, să umplem ţărâna acestui loc blestemat cu cadavrele lor! O să străbatem prin foc şi sânge ca să ajungem, în sfârşit, la ea. Atunci când am s-o dobor pe ticăloasa aia – victoria e a noastră pentru totdeauna!

Erau războinici încercaţi, se gândi White, unii luptaseră alături de el încă de la bun început. Ucigaşi care masacrau şi schingiuiau doar pentru distracţie. Nepământeni Malefici care erau la fel de dornici s-o extermine pe Fallon Swift ca şi cel mai fanatic Războinic al Purităţii.

Şi cu toţii se aflau sub comanda lui.

Aşteptă măcinat de o nerăbdare crescândă, cu setea de răzbunare pârjolindu-i gâtlejul.

Capitolul 23

White auzi primele focuri de armă, văzu primele suliţe de fulgere sfâşiind întunericul. Ciorile apărură în număr mare.

Ca o muzică, se gândi. Ca un triumf.

Ca puterea.

În sfârşit, ceea ce se născuse din întuneric avea să-l cunoască pe deplin.

– Acum. Spre inimă, direct spre inimă – ca s-o smulgem!

Dar, spre deosebire de grădini, scutul protector rezistă, după cum îi era şi menirea. Atunci când puterea se lovi de putere la punctul de control, lumina se răspândi. În verdele palid ce vestea prezenţa zânelor, trupele, oamenii din New Hope, cu sau fără puteri magice, fermieri, profesori, soldaţi, ţesători, olari, cu toţii intrară în luptă cu inamicul.

Pe drumul care ducea către oraş, în păduri, peste câmpuri, pe la fermele din jur, ei loviră duşmanul.

Colin şi recruţii lui întâmpinară inamicii care veneau dinspre sud. Flynn alergă cu trupele de la Plajă prin păduri, răsturnând ambuscada şi urmărindu-i pe atacatori. La fermă, Travis se lupta alături de Eddie, în timp ce Fred transforma în flori torţele şi săgeţile în flăcări menite să-i incendieze casa. Spre est, Will se lupta alături de fiul lui, de Poe şi de fiul acestuia.

La punctul de control, Simon trăgea din cuibul lui de lunetist, încercând să nu se îngrijoreze pentru Lana. Ea refuzase să se alăture celei de-a doua linii de apărare şi-şi folosea puterea împotriva întunericului din linia frontului.

White îi dăduse târcoale şi o vânase, aşa că Simon înţelegea reacţia ei. Iar Mallick o însoţea. Aşadar, Simon trebuia să aibă încredere.

Duncan îşi mâna motocicleta printre forţele care atacau, învârtind sabia cu o mână, iar cu cealaltă slobozind puterea magică. Schimbând brusc direcţia, el îşi transforma motocicleta într-o a treia armă, în timp ce Tonia slobozea săgeţi din cuibul ei de lunetist.

O pereche de Ucigaşi – Duncan putu să admire motocicleta de sub ei – se năpusti asupra lui. Cel care călărea în tandem azvârli un topor. Duncan ocoli ca să evite coliziunea şi folosi puterea magică, aruncând toporul înapoi drept în capul primului inamic. Viteza şi pierderea bruscă a controlului făcură motocicleta să iasă de pe drum şi să se oprească în copacul în care se instalase Tonia.

– Ai grijă! se răsti ea.

– Scuze.

El se răsuci şi văzu încă un grup de Ucigaşi, alături de câţiva Războinici ai Purităţii pedeştri şi pe doi dintre aceştia călare. Cu toţii încercau să se retragă.

– Nu, n-o să vă meargă!

Dădu să plece în urmărirea lor, apoi îl zări pe White.

– Fir-ar să fie! Ticăloşi în retragere! strigă el şi fu mulţumit să vadă că nişte călăreţi porniseră după ei, aşa că se întoarse ca să-l înfrunte pe White.

Acesta părea uşor năuc, îşi dădu Duncan seama. Probabil că de la izbitura de scutul de protecţie. Dar cei doi Nepământeni Malefici care-l flancau nu aveau aceeaşi problemă.

Trimise înspre White şi grupul lui putere magică menită să-i blocheze. Cu toate astea, forţa loviturii lor aproape că-l ridică din şa. Îşi tură motorul şi începu să lovească şi el cu puterea lui.

Fallon veni în picaj de sus, călare pe Laoch, care avea aripile ridicate. Ceilalţi doi însoţitori credincioşi, lupul şi bufniţa, săriră de pe alicorn ca să se arunce în luptă. Iar ea doborî garda de corp

din stânga lui White dintr-o lovitură de sabie – în timp ce Duncan se lupta să-şi controleze valul de emoţii din suflet –, iar pe cea din dreapta o puse la pământ cu un fulger de lumină.

Dintr-o fluturare a mâinii prin aer, Fallon îl culcă pe White la pământ.

– Dormi!

Cu el întins pe jos, ea îl întoarse pe Laoch şi se uită la Duncan.

– M-am întors, îi zise, apoi se năpusti să atace inamicii rămaşi.

– Da, văd asta.

Atacul care avusese menirea să distrugă New Hope se termină în mai puţin de douăzeci de minute. New Hope nu înregistră nici o victimă. Nici măcar o singură clădire nu arse. Câştigară treizeci de cai, zece camionete, şase motociclete, o sumedenie de arme şi se aleseră şi cu mai mult de şase sute de prizonieri.

Incluzându-l pe Jeremiah White.

Fallon se uită la el cum zăcea întins pe drumul care ducea la New Hope.

– Ştiu că trebuie să vorbim, îi spuse ea lui Duncan. Dar să ne ocupăm de asta mai întâi.

– Da, ambele.

El făcu un pas în spate atunci când Lana sosi alergând.

– Fallon!

– Mama mea cea războinică, murmură ea şi o strânse în braţe. Tată!

Încă în braţele Lanei, Fallon se întinse spre Simon, care cobora din cuibul lui de lunetist.

– O să vorbim, vă promit. Mallick, mă bucur că ai fost aici.

– Ţi-ai planificat bine întoarcerea.

– Am văzut... în foc. Trebuie să verificăm celelalte linii de apărare la case şi ferme.

– Sosesc veştile, transmise de la elf la elf.

Tonia coborî şi ea, la fel ca Simon.

– Avem nişte răniţi. Fără victime până acum. Încă îi mai urmărim pe unii. Salut, prietenă! mai zise ea şi o lovi uşor cu pumnul pe Fallon în braţ, apoi îl privi pe White. Ia te uită, premiul cel mare!

– Haideți să-l ducem în oraș! În grădini, aș zice, spuse Fallon uitându-se la mama ei. Pare să fie locul potrivit. Arlys o să vrea să relateze despre atac și despre captură. O să transmitem știrea în lung și-n lat.

– Îl duc eu, spuse Duncan punând o cizmă pe ceafa lui White.

Apoi plecă împreună cu prizonierul, într-un flash.

– A suferit, să știi, zise Tonia.

– Știu. Îmi pare rău, oftă Fallon. Îmi pare rău. Hai să terminăm cu asta.

Lana o apucă de braț și o opri.

– Ce ai de gând să faci cu White?

– O parte din mine l-ar vrea mort, dar nu asta e calea. O să-l interoghez aici, în fața a cât mai multă lume, ca să-l audă oricine dorește. Sper ca Chuck să găsească o modalitate de a înregistra, ca să putem difuza mai târziu. Pentru ca și mai mulți oameni să vadă și să audă totul.

– O să dăm de veste, îi spuse Simon. Cred că toată lumea din New Hope va dori să audă.

Ea îl ținu pe White adormit. I se părea cea mai bună soluție.

Oamenii se adunau sub luminile colorate din grădini. Fallon o văzu pe Lissandra cu fiul ei alături, îl văzu pe Garrett, purtător al însemnului cu care îi înfiera White pe prizonierii cu puteri magice. Le văzu pe Anne și pe Marla, încă jelind moartea fiului lor la New York și stând alături de ceilalți copiii ai lor. O văzu pe mama ei, care fugise din locul ce-i devenise cămin ca să salveze copilul pe care-l purta în pântec.

Înainte să se ducă să-l trezească pe White, Fallon auzi murmure în mulțime, care deveniră tot mai puternice.

– Doamne, Jonah! exclamă uimită Rachel, prinzându-l de braț. Cel care-i cu Eddie. E cumva...

– Kurt Rove, zise Jonah punându-și mâna pe umărul fiului său mezin. E nenorocitul ăla de Rove.

Eddie, având pe chip o expresie la fel de dură ca granitul, trăgea prin mulțime un bărbat legat. Apoi îl aruncă la pământ înaintea lui Fallon.

– Ăsta de aici e Kurt Rove. Poate că nu l-a lovit direct pe Max Fallon, dar a fost parte din ceea ce s-a întâmplat atunci. A trădat oraşul şi pe toată lumea din oraş. A ucis femeia bună şi blândă după care e botezată fiica mea cea mai mare. A împuşcat-o în spate, în timp ce ea îşi apăra copilul cu propriul trup. Ţi-ar fi ucis şi ţie mama dacă ar fi putut, şi pe tine odată cu ea. Trebuie să ştii asta, Fallon. Trebuie să-l vezi şi să ştii asta.

– O ştiu, Eddie.

Ea se uită la Rove, al cărui chip încrâncenat era marcat de ura pe care o radia şi din priviri.

– Şi îl văd.

– Am vrut să-l omor atunci când am descoperit că era unul dintre prizonieri. Am vrut să vâr un glonţ în el şi să termin. Dar nu l-am putut ucide cu sânge-rece. N-am putut face asta, iar apoi să mă duc acasă la soţie şi copii.

– Asta te face bărbatul care eşti, şi nu un om josnic precum el.

– Cer doar un singur lucru. Să nu ajungă pe vreo insulă pe care să-şi trăiască viaţa. Să nu primească asta după câte a făcut. Îţi cer să-l arunci după gratii ca să trăiască în spatele lor, aşa cum am făcut cu oameni ca Hargrove, aşa cum ai să faci cu White. Asta merită, aşa că asta îţi cer.

– Aşa va fi.

– Foarte bine, atunci, se învoi el cu ochii în lacrimi şi cu bărbia tremurându-i, dar dând din cap scurt şi ferm. Foarte bine.

Se duse înapoi la Fred, care-l luă în braţe.

– N-o să mă închizi, nemernică mincinoasă, scuipă Rove spre ea. Toată lumea ştie că îi arzi pe cei drepţi în focul iadului.

– O să fii dezamăgit atunci când o să te vezi în închisoare pentru tot restul vieţii. Noi nu executăm prizonierii. Nu îi transformăm în sclavi. Nu îi torturăm.

– Odraslă mincinoasă a iadului! Ar fi trebuit să-i iau gâtul târfei de maică-ta atunci când am avut ocazia!

Fallon îşi strânse mâna pe mânerul sabiei.

– Ţie şi sufletului tău ticălos vă urez viaţă lungă în întunericul pe care l-aţi ales. Nu, lăsaţi-l, zise ea atunci când Will veni să-l ia de acolo. Lăsaţi-l să audă ce are de spus cel pe care l-a urmat.

Se îndreptă spre White.

– Trezeşte-te!

Încă amorţit de la vrajă, White clipi, deschizând ochii. În timp ce i se limpezeau, încercă să se ridice în picioare şi descoperi că era legat, iar în ochi îi apăru o sclipire de furie.

Ură profundă, nebună, dimpreună cu teamă i se citeau în privire.

– Lucrurile n-au decurs aşa cum ai plănuit, îi spuse Fallon. New Hope e în picioare. Tu, nu.

– O să vină alţii în locul meu. Legiuni care să te doboare.

– Nu prea cred, dar pot încerca. Însă chiar aici, în adunarea asta, se află oameni eliberaţi din ghearele adepţilor tăi. Copii pe care i-aţi înfierat şi i-aţi luat ca sclavi, oameni violaţi, inşi înzestraţi cu puteri magice care au fost torturaţi şi mutilaţi.

Fallon se uită în jur şi îl văzu pe Garrett. Îşi aminti de visul pe care-l avusese cu mulţi ani în urmă, în care îi văzuse pe Duncan, pe Tonia şi pe alţii din New Hope cum îl salvaseră. Îi făcu semn să vină mai aproape.

– Ce ţi-a făcut ţie?

– Războinicii lui m-au prins, m-au închis împreună cu alţii care erau înzestraţi cu puteri magice. M-au înfierat. M-au torturat, m-au bătut, m-au ars şi m-au violat. Mă duceau să mă spânzure, căci aveau un ritual cu spânzurătoare la miezul nopţii, în fiecare duminică, un fel de... venerare a ceva. Oamenii din New Hope m-au salvat. Pe mine şi pe alţii. Aveam doisprezece ani.

– Odraslă a Satanei! scuipă White spre el. Cel de Sus o să vă lovească pe tine şi pe ceilalţi ca tine! continuă el şi reuşi să se ridice în genunchi.

– Nu negi că ai închis, torturat, înfierat, violat şi executat copii? întrebă Fallon.

– Nu sunt copii! Nu sunt oameni! Demoni! Demoni care răspândesc infestarea pe pământ!

– Cu toate astea, el locuieşte aici, la fel şi alţii, şi nu fac nici un rău, în vreme ce Nepământenii Malefici cu care te-ai aliat pârjolesc şi ucid. Cetele de Ucigaşi care ţi s-au alăturat pârjolesc şi ucid. Cu Nepământeni Malefici alături ai atacat pacea din New Hope, încercând să mă omori înainte să mă nasc. Mi-ai ucis tatăl biologic chiar aici, pe pământul ăsta.

Lumina fanatismului ardea ca două torţe în ochii lui.

– Ar fi trebuit să fii tu în locul lui taică-tău!

– Dar n-am fost.

– Ai să fii, zise el şi lăsă capul pe spate. Ucide-mă cu sabia ta, târfă demonică ce eşti. Îmi dau viaţa pentru Dumnezeul lui Abraham. Varsă-mi sângele pe altarul demonilor, aruncă-mi carnea fiarelor tale din iad ca să se ospăteze cu ea. Am să intru în Împărăţie, în vreme ce o să arzi în foc.

– Ce dramatism! zise Fallon uşor amuzată, stârnind o sclipire în ochii lui White. Noi nu executăm prizonieri, n-avem altare demonice. Cu siguranţă că nu ne hrănim cu carne de om. Va trebui să te mulţumeşti cu închisoarea.

Simţi dintr-odată pulsaţia iute a puterii întunecate. Şi în aceeaşi clipă îşi aruncă mâinile înainte ca s-o întâmpine.

Negrul întâlni albul cu o forţă care zgudui pământul. Legăturile dispărură, iar chipul şi trupul lui White dispărură şi ele.

Allegra rânji în timp ce se ridica.

– Proasto! Eric l-a ucis pe White cu mulţi ani în urmă. Am făcut cu rândul ca să-i purtăm chipul şi să-i conducem pe idioţii lui împotriva ta. Iar tu n-ai văzut asta nici o clipă.

– Văd acum.

Toată frumuseţea Allegrei dispăruse şi n-avea putere destulă ca să-şi acopere cicatricele ce-i brăzdau chipul, nici ca să-şi mascheze scalpul brăzdat de răni şi acoperit de şuviţe rare şi cărunte.

– Prea târziu! exclamă Allegra şi se ridică în aer cu ajutorul aripilor ferfeniţite, aruncând cu fulgere de foc. O să mă întorc cu o armată ca să te şterg de pe faţa pământului!

– Nu, nu-i prea târziu, murmură Fallon, în timp ce ea şi ceilalţi stingeau flăcările slabe înainte ca ele să atingă pământul. Şi nu, n-o s-o faci.

Fallon îşi desfăcu aripile, care erau la fel de argintii ca şi sabia ei. Se ridică cu ajutorul lor şi devie focul Allegrei.

– Doar magia neagră şi sacrificiul de sânge îi aduc aripi unei vrăjitoare!

– Te înşeli, îi răspunse Fallon. Din nou.

Îi blocă fulgerele aruncându-şi împotriva lor propriul foc. Allegra era slăbită, se gândi Fallon, se vedea că nu mai putea să-şi folosească puterea pentru un flash cu care să plece. Iar nebunia ei nu era deloc puţină.

– Retrage-ţi puterea! Predă-te ca să trăieşti!

– Întunericul mă protejează cu sângele legiunilor care s-au sacrificat în numele său. Lumina ta păleşte în faţa lui, spuse Allegra atacând-o din nou pe Fallon. L-ai distrus pe tatăl copilului meu, mi-ai îndurerat fiica. Acum priveşte cum o să ardă căţeaua care te-a fătat!

Folosi toată puterea pe care o mai avea ca să arunce un torent de flăcări. Rânji spre Lana şi-şi îndreptă torentul spre pământ.

– Nu!

Cu o putere sporită de frică, Fallon trase furtuna de flăcări înapoi. Apoi ridică un scut ca s-o devieze şi simţi cum vâlvătaia o înghiţi pe Allegra.

Un ţipăt scurt – şi apoi nimic. Doar nimic.

Pe pământ, Arlys strânse cu o mână nesigură braţul lui Chuck.

– Spune-mi că ai înregistrat asta.

– Da, răspunse el tremurând, dar continuând să ţină camera video găsită şi reconstruită de el – cu obiectivul îndreptat spre Fallon, care ateriză lin şi-şi strânse aripile argintii. Am filmat totul, iar acum am nevoie de o băutură zdravănă!

– O să bem amândoi după ce verificăm înregistrarea, zise Arlys şi se duse lângă Lana. Ştiai că poate să facă asta? Adică, ştii tu, să zboare?

– Nu. Ştiam că are toată magia în ea, dar... Va trebui să vorbim. Eric, iar acum Allegra, murmură Lana întinzându-se ca să-l ia de

mână pe Simon, care n-o părăsise nici atunci când focul se îndreptase spre ei. Amândoi şi-au găsit sfârşitul aici, chiar în locul în care l-au omorât pe Max.

– Asta înseamnă justiţie.

– Da, asta înseamnă, spuse ea ducând mâna lui Simon la buze.

Oamenii voiau să rămână ca să vorbească între ei şi să-i vorbească lui Fallon. Însă ea băgă de seamă că Duncan nu se număra printre aceştia.

Îşi îmbrăţişă familia.

– Deci, aripi, comentă Colin. Sunt bubuială.

– Cum sunt?

– E o expresie pe care am inventat-o acum. O să prindă.

– Ba nu, îi dădu Travis peste nas.

– Aşteaptă numai, şi o să vezi. Hai să adunăm trupele, să le ducem înapoi la bărăci. Mâine trebuie să ajung la Arlington, spuse el, iar apoi, cu dinţii strânşi şi concentrat pe efort, îşi ridică braţul, făcu mâna pumn şi o bătu pe Fallon pe umăr. Bună treabă!

– Trebuie să ajut cu caii, spuse Ethan, venind însă, mai întâi, să-şi îmbrăţişeze sora. Allegra era pierdută şi nu mai putea fi salvată.

– Ştiu.

– A încercat s-o cheme pe Petra, dar n-a reuşit să adune destulă putere. Dacă n-ar fi încercat să te omoare pe tine, mamă, ar fi putut avea. Dar nu s-a putut abţine. Mă bucur că te-ai întors, Fallon, adăugă el şi plecă.

– Gândeşte-te altă dată la Petra, o sfătui Simon. Dacă şi când o să vină ne găseşte pregătiţi, nici o grijă. Mă duc să-l ajut pe Will cu prizonierii.

– Iar eu o să ajut la tratarea răniţilor, zise Lana şi o mângâie pe Fallon pe obraz. Dacă ţi-e foame, acasă mai este pui rămas de la cină.

– O să ajung şi la asta.

– Du-te şi găseşte-l, îi şopti Lana cu mâna pe obraz.

– Aşa o să fac, zise ea, dar se întoarse mai întâi către Mallick.

– Ai folosit bine ultimele săptămâni, îi spuse el.

– Am călătorit, am studiat, am jelit. Aveam nevoie. M-am dus în Ţara Galilor, pentru că am vrut să văd unde te-ai născut. Acolo mi-am descoperit aripile.

– Nu mă refeream la aripi. Ele n-au fost niciodată pierdute, doar aşteptau. I-ai fi cruţat viaţa Allegrei. Chiar şi atunci când te-a lăsat fără vreo opţiune, nu i-ai luat viaţa din răzbunare. Ai folosit bine timpul în care ai fost plecată, spuse el încruntându-se la vederea unei dâre de sânge închegat pe mânecă şi dând-o la o parte ca pe-o scamă. Băiatul, în schimb, a petrecut tot timpul îngândurat. Acum plec să beau un pahar de vin şi să mă culc.

– Vorbim mâine. Mai e treabă de făcut.

Cum nu-l găsea pe Duncan, ea o căută pe Tonia.

– Grozave aripi! Vrei o bere?

– Nu încă, mulţumesc. Eu...

– S-a dus să ajute cu prizonierii. Sunt prea mulţi pentru clădirea obişnuită. Aşa că Duncan a propus să folosim hambarul lui Howstein şi să punem o vrajă de închidere pe el, iar pe Nepământenii Malefici să-i băgăm în transă până mâine, când putem începe să transportăm din prizonieri.

– E o idee bună.

– Are mai multe, spuse Tonia MacLeod, iar privirea se îmblânzi. I-a fost al naibii de dor de tine, Fallon. Ia-l uşor.

– Sper ca el să mă ia uşor.

Fallon socoti că era drept să stea de vorbă cu Duncan pe terenul lui. Asta, dacă şi el era dispus.

Aşa că, după ce oraşul se duse la culcare, ea se aşeză pe bordură, lângă casa lui Duncan, şi aşteptă. El avea să se întoarcă în cele din urmă.

Îşi dădu seama că nu făcuse asta niciodată. Să stea, pur şi simplu, şi să se lase învăluită de tăcerea oraşului New Hope. Faptul că totul se liniştise după o noapte de atacuri, vărsare de sânge şi violenţă, era un semn al rezistenţei lui.

Oraşul dormea, luminat doar de lună. Părinţii îşi culcaseră copiii, îi liniştiseră şi îi lăsaseră să viseze. Iubiţii împărţeau un pat. La clinică, medicii îi vegheau pe cei bolnavi sau răniţi.

Şcolile erau închise, aşteptând dimineaţa care-i aducea acolo pe elevi şi pe profesori. Fermele aveau să se trezească la viaţă, iar bucătăria comunitară avea să răspândească aromă de cafea şi de mâncare.

Putea fi pace după război, se gândi ea. Putea să existe normalitate după coşmaruri.

Şi ştia că putea să existe consolare după tristeţe. Renaştere după îndoială.

Speranţă după disperare.

Auzi sunetul motorului, urletul acela ce reverbera puternic în tăcerea din jur. Duncan conducea iute, se gândi Fallon, conducea spre casă. Şi se ridică, vrând să-l întâmpine stând în picioare.

El era la fel ca prima dată când îl văzuse, în vise, cu părul fluturând în vânt. Dar pe atunci era doar un băiat. Cel care conducea acum motocicleta pe marginea drumului şi opri motorul, cel care coborî şi se postă în faţa ei era bărbat.

Fallon se gândise la o grămadă de variante pentru începerea conversaţiei, dar renunţă la toate şi spuse primul lucru care-i veni în minte:

– Îmi pare rău.

El nu se apropie, rămase acolo unde era.

– Pentru ce?

– Pentru că am plecat atunci când tu voiai să rămân. Atunci când ai avut nevoie să-ţi dau mai mult decât puteam găsi în mine să ofer. Pentru că am lipsit mai mult decât am spus că aveam să lipsesc. Şi pentru că te-am blocat cât timp am fost plecată, deşi ştiam că asta avea să te rănească.

– Ştiu de ce ai plecat sau de ce ai crezut că trebuia să pleci.

Vocea lui era calmă, n-avea un ton muşcător sau acid.

– Mi-am dat seama că existau motive pentru care nu te-ai întors la timp. Nu înţeleg de ce m-ai blocat. Nu înţeleg asta şi da, m-a rănit.

– Te-am blocat fiindcă m-am temut că, dacă n-o făceam şi te auzeam, fie şi preţ de un minut, aveam să mă întorc.

– La naiba cu asta! se răsti el. Nu te-aş fi presat.

– Nu. Amintește-ți că mi-ai spus să nu mă mai învinuiesc. Dar chiar așa e. M-aș fi întors înainte să fiu pregătită, pentru că voiam să fiu cu tine și îmi doream consolarea pe care mi-ai fi dat-o. Aveam nevoie mai mare de tine decât să-mi regăsesc motivația, recunoscu ea, ridicându-și, neajutorată, mâinile. Credința și țelul meu s-au pierdut în tristețe și în dorința de răzbunare. Le-am pierdut odată cu Mick și trebuia să le regăsesc. Trebuia, Duncan, sau n-aveam să mai fiu niciodată în stare să fac ceea ce trebuia făcut. Tot ce-mi doream era aici. Tu, familia mea, prietenii mei. Dacă n-aș fi lăsat toate astea, nu sunt sigură că aș fi regăsit în mine puterea care să mă facă să lupt din nou. Sau să conduc din nou.

– Ai găsit ce căutai?

– Da. Dar îmi pare rău că te-am rănit. Îmi pare rău că mi-am îngrijorat familia și prietenii. Îmi pare rău că n-am fost aici ca să ajut.

– Ai destule regrete.

– Mai sunt și altele, dacă îți trebuie.

El îi studie chipul și ridică din umeri.

– Asta s-ar putea să fie de ajuns.

Din doi pași ajunse la ea, o trase spre el și luă ceea ce îi trebuia într-adevăr.

– O, slavă zeiței! murmură Fallon și se lipi de el. Hai cu mine. Vrei să vii cu mine?

Fără să mai aștepte răspunsul, ea îl luă de acolo într-un flash.

Lumina licărea, iar verdele ei palid era întretăiat de sclipirile zânișoarelor care dansau. Un iaz se întindea acolo, pur și limpede precum cristalul, luminat de razele lunii ce străbăteau printre crengile copacilor din jur. Cețuri precum niște degete subțirele, argintii, se ridicau din apă. Aerul era cald, suav și nemișcat.

– E poiana zânelor a ta.

– Aici eram înainte să mă întorc. Chiar înainte, eu... o să-ți explic mai târziu, zise ea și-și trecu degetele prin păr. Putem să vorbim după aceea?

Cum el o voia goală, își trecu mâinile peste ea, iar hainele și sabia ei ajunseră într-un morman pus peste hainele și sabia lui. Apoi o trase pe covorul de iarbă.

Asta mai întâi, se gândi el, corp peste corp, piele peste piele. Asta mai întâi.

– Atinge-mă, îi spuse ea în vreme ce mâinile îi alergau pe corpul lui, în vreme ce îi murmura, cu buzele lipite de ale lui: Adu-mă înapoi la tine. Vino înapoi la mine!

Lumina scăpără atunci când se împreunară, lumina străluci peste ei și în ei. Fallon simți cum se revărsa înlăuntrul ei, umplând toate spațiile pe care ea le golise. Se despărțise de Duncan ca să-și regăsească motivația, iar acum, întorcându-se la el, regăsise iubirea.

Și plăcerea. Bătăile inimii lui, puterea din mâinile lui, forma lui, gustul.

Aici, cu el, putea să se predea sau să poruncească. Să renunțe la control sau să ia controlul. Aici, cu el, putea să simtă bucuria pe care o pierduse.

El îi strânse mâinile ca să i le încetinească, ca să le încetinească pe ale lui. Se uită la ea, privi lumina lunii reflectată în ochii ei. Atunci când o sărută din nou pe gură, dădu deoparte toate barierele și-și lăsă inima să se reverse în acel sărut.

Tu ești lumina mea.

Ea se topi sub el, își lăsă inima să se reverse într-a lui.

Iar tu ești lumina mea.

Se ridicară, se uniră, învăluiți în aerul suav, scăldați în blânda lumină verde și în cea în care se uniseră luminile lor, aceea care îi făcea să sclipească asemenea stelelor.

Când stătură din nou întinși pe iarbă, cu lumina lor redusă la o strălucire ușoară, ea îl sărută în dreptul inimii.

– Sunt iertată?

– Probabil, îi răspunse Duncan, plimbându-și degetul de-a lungul șirei spinării ei. N-am fost supărat. În fine, doar din când în când. Eram îngrijorat, toată lumea era. Unde te-ai dus?

– Peste tot.

Ea își puse capul pe inima lui.

– La început am avut nevoie să fiu singură, să plec. Durerea era atât de mare, și totuși nu însemna decât o parte din întreaga problemă. E atâta pustietate în lume, Duncan. Nu-i greu să găsești locuri unde să fii singur. Am știut toată viața ce se aștepta de la mine și am dus în spate povara asta. A devenit și mai grea după ce am împlinit treisprezece ani. Așa că mi-am spus că toată lumea avea să trebuiască să se descurce singură o vreme, pentru că eu ajunsesem la capătul puterilor. Și am știut că asta aveați să faceți. Tu, părinții mei, frații mei, Tonia, Arlys, Jonah, toată lumea. Pentru că nu puteam conduce trupe în luptă atunci când inima mea sângera, nu puteam să cer cuiva să mă urmeze dacă eu nu vedeam încotro trebuia să mă îndrept.

Ea se ridică în capul oaselor și se uită prin ceturile care se ridicau pe iaz.

– Când am văzut monumentul comemorativ pe care l-ai creat, totul s-a clătinat în mine. Nu puteam spune tot ce voiam să-ți spun, altfel m-aș fi năruit. Apoi, arborele de pe locul unde a murit Mick. Voiam să simt consolare din asta, dar nu puteam. Simțeam doar furie. Iar furia și setea de răzbunare blocau totul. Voiam să chem fulgerele și să ard copacul ăla până la rădăcini.

Ea se opri și-și trecu degetele peste brățara pe care o purta, făcută dintr-un alt copac pe care-l distrusese într-o izbucnire de furie. Voiam să las totul și s-o vânez pe Petra, doar pe Petra, și s-o tai în bucăți cu sabia. O sabie a luminii și a dreptății. Cum puteam să rămân? Cum puteam să conduc?

– Ai fi putut să-mi spui.

– Nu puteam. Nu puteam nici măcar să-mi spun mie însămi. Nu puteam decât să simt durere, furie, disperare. De ce, atunci când am făcut tot ce mi s-a cerut, atunci când am făcut tot ce știu să fac, de ce se cer astfel de jertfe? Max și Mick și atâția alții între ei. De ce, de ce, de ce? Cum aș fi putut să fiu lumină, dacă n-o puteam simți sau găsi?

Se uită la Duncan atunci când el se ridică lângă ea.

– Nu era doar faptul că Mick însemnase atât de mult pentru mine, nici faptul că l-am iubit atât de mult. Deși, Doamne, oricât

de mult l-am iubit, nu era vorba de sentimentul pe care-l am pentru tine. Dacă ai fi fost tu?

– N-am fost.

Ea clătină din cap.

– Dar întrebarea asta mi s-a tot învârtit în minte. Tu, părinții mei. Colin și-a pierdut brațul... Dacă își pierdea și viața? Travis, Ethan, Tonia, Hannah, Mallick, atâția alții pe care îi iubesc. Dacă unul dintre voi va fi următoarea jertfă?

– Aș zice că nu poți gândi așa, dar tu știi deja asta, zise Duncan, dându-și seama că nu trebuia să-i placă cele auzite ca să înceapă să le înțeleagă. Iată de ce ai plecat.

– În mare parte. Jalea pe care am simțit-o pălea în fața îndoielilor. Aveam o foame, o sete nepotolită să nimicesc acea forță distructivă. Eric și Allegra l-au ucis pe Max pentru că voiau să mă ucidă pe mine în pântecul mamei mele. S-au întors pentru că voiau să mă omoare și să distrugă totul, pe toată lumea din New Hope. Petra a ucis ca să-ți facă ție rău, și pentru distracție. Iar pe Mick, murmură ea închizând ochii pentru o clipă, pe Mick l-a ucis ca să lovească în mine. Cred, așa mi se pare, că, dacă l-am fi pierdut în bătălie, aș fi reușit să mă descurc. L-aș fi jelit, însă moartea lui nu m-ar fi zguduit din temelii. Ea însă a ales momentul victoriei. A ales să-l lovească în clipa lui de bucurie. În clipa pe care o împărtășeam noi doi. Mi-a luat ceva timp ca să înțeleg asta, să trec de acea foame și de acea sete ca să înțeleg.

– N-o să câștige, Fallon.

– Știu asta, dar atunci n-o știam. Am încetat să cred în ceea ce eram. M-am dus în vârfuri de munte, în deșerturi și în orașe pe care chiar și fantomele le abandonaseră. Și m-am întrebat de ce ne mai ostenim. Oare oamenii nu vor găsi alte motive ca să ucidă sau să rănească pământul? Oare nu ei sunt cei care au alungat magia pentru că le era frică de ea?

El o trase de vârfurile părului.

– Ai reușit să te scalzi în disperare de-a binelea.

– Chiar așa a fost, confirmă ea și-și puse capul pe umărul lui. Dar am început să vă din nou și frumusețea. Felul în care soarele

se reflectă în apa unui râu, sau silueta unui pod care se întinde peste ape. M-am dus în munții în care Allegra și Eric i-au atacat pe Max și pe mama, pe Poe și pe Kim. Casa nu mai există, însă terenul e frumos și avea semne că era lucrat de oameni care își găseau adăpost și-și croiau o viață acolo. Nu știu de ce asta a însemnat atât de mult, de ce am început să mă deschid din nou. Dar s-a întâmplat. Tărie, credință, efort, compasiune. Și le-am găsit. Există multe locuri pustii, Duncan, dar există și terenuri lucrate, case îngrijite și familii care cresc. Există în continuare putere și curaj, există și bucurie. A trebuit doar să caut acea bucurie ca s-o simt din nou. Aproape că era să mă întorc atunci, dar știam că nu terminasem. Nu terminasem, pentru că nu puteam să mă conving să vin aici, unde Mick e pretutindeni. M-am dus, în schimb, în Țara Galilor.

– Mallick.

– N-a început cu el, dar atât de mult din ceea ce sunt a venit de la el. Mallick nu ezită niciodată. Credința lui trebuie să fi fost pusă de multe ori la încercare, dar el nu ezită niciodată. Am vrut să văd unde s-a născut, unde a umblat în copilărie, ce a văzut.

– Și ai găsit totul.

– Da. Trecutul lui nu s-a pierdut. Am găsit cabana de piatră, veche de secole, și pe zeița care stă lângă ușă. Totul e acolo și l-am simțit pe Mallick acolo. El a ales să-și dedice viața luminii, mie, nouă, să-și lase căminul și să se pună în slujba zeilor, spuse ea ținându-și capul pe umărul lui Duncan și privind din nou ceșurile ridicându-se din iaz asemenea spiritelor, asemenea unor vârtejuri de vânt călătorind prin aer. I-am simțit credința, curajul, și am simțim cum mi le-au refăcut pe ale mele. Iar acea foame îngrozitoare a murit, pur și simplu a murit. Furia poate fi folositoare, însă foamea e periculoasă și distructivă. În sfârșit puteam să mă detașez. Când am făcut-o și i-am turnat, drept ofrandă, vin lui Ernmas, zeiței-mame, am simțit cum lumina s-a întors. Iar aripile mi s-au deschis. Puteam să mă întorc aici și să-mi iau rămas-bun de la Mick. Puteam să vin acasă, să mă întorc la tine. Am vrut să te aduc aici pentru că aici l-am cunoscut pe Mick, pentru că aici am stat de vorbă cu Max. Pentru că te iubesc

şi am vrut să-ţi jur ceva aici. N-o să mă mai depărtez de tine, nici n-o să te mai blochez. O să lupt alături de tine, iar după ce o să se sfârşească lupta de acum, o să-mi construiesc o viaţă alături de tine.

– Fallon, zise el sărutându-i mâna. Noi deja ne construim o viaţă, îi spuse, apoi îşi închise şi-şi deschise palma ca să dezvăluie în ea un inel. Poartă-l!

Aurul, alb ca luna, lucea într-un cerc. Pe el era gravat simbolul în cinci colţuri.

– Aşa, pur şi simplu?

– Vrei să te întreb? Să mă pun într-un genunchi şi toate celelalte, ca la carte?

Ea se gândi, se întrebă dacă inima i-ar fi putut fi mai plină decât îi era în acel moment.

– Am să-l port.

– O să-ţi jur şi eu ceva, îi spuse el. O să lupt alături de tine. Iar când toate o să se sfârşească, noi o să ne construim în continuare viaţa pe care am început-o deja.

Atunci când Duncan îi puse inelul în deget lui Fallon, lumina izbucni ca să pecetluiască acea promisiune.

Capitolul 24

Ea nu pierdu timp. Pe lângă a-şi consolida hotărârea şi a-şi cimenta credinţa, săptămânile petrecute în singurătate o ajutaseră să deseneze mai multe hărţi, să adune mai multe informaţii. Şi acum avea un scop clar în minte.

Şedea cu părinţii ei la micul dejun, îl rugase şi pe Mallick să li se alăture. Aceştia trei erau cei cu care trebuia să înceapă – aceste trei persoane erau foarte importante, vitale, şi veneau mai întâi.

– O să-mi cer scuze că v-am îngrijorat pe voi şi pe toată lumea şi promit să fac toate astea mai bine cu timpul. Dar acum trebuie să vă spun ce am găsit câtă vreme am fost plecată. Şi, frate, ce dor mi-a fost de mâncarea ta, mamă! adăugă ea gustând din omletă.

– Ai putea să începi prin a ne spune unde ai fost, începu Simon.

– Peste tot. Am stat pe vârful Everestului, unde lumea e albă şi îngheţată, am văzut elefanţi în savana din Kenya. Am văzut piramidele şi kilometri şi kilometri de nisip auriu. Marea Moartă, sălbăticia Australiei, mlaştinile din Cornwall.

– Ca să zic aşa, ai fost ocupată, spuse Simon lăsându-se pe spate.

– Da, confirmă ea şi se opri ca să mai mănânce din omletă. Am fost peste tot, repetă. La început am avut nevoie de locuri pustii, tăcute, dar, oriunde mă duceam, era aşa de multă frumuseţe în jur, atât de multă lumină în lume. Atât de multă, indiferent dacă e un dar de la zei precum Denali, sau realizată prin sudoarea şi

ingeniozitatea omului precum turnul rotund din Irlanda. Palmieri şi apă limpede sclipind în deşert, un sat desprins dintr-o junglă atât de deasă încât aerul are sclipiri verzi, spuse ea simţind că doar ce evoca acele amintiri, că se şi aprindea o văpaie înlăuntrul ei. Chiar şi în acele prime zile, când nu voiam s-o văd sau s-o simt, nu puteam să mă opresc de a o vedea, simţi, acea frumuseţe şi acea lumină.

– Ai văzut lumea, ba chiar mai mult, îşi dădu Lana seama. O lume care nu înseamnă doar război şi pierderi, bătălii şi sânge.

– Vreau să vă arăt. Într-o bună zi trebuie să vă arăt. Voi mi-aţi arătat, le zise ea părinţilor. Cu cărţi şi chiar cu DVD-uri, cu poveşti şi hărţi. Dar...

– Să fii acolo e altceva, comentă Simon. E mai mult.

Ea se întoarse către Mallick, trecându-şi degetele prin bretonul pe care şi-l tăiase neglijent cu cuţitul de luptă într-o peşteră din provincia Anhui din China.

– Nu poţi să vezi dacă nu te uiţi. De câte ori nu mi-ai spus asta? Tu mi-ai povestit cum ai călătorit prin lume, dar eu nu m-am uitat, aşa că n-am văzut că tu călătoriseşi ca s-o cunoşti, s-o înţelegi, s-o onorezi.

– Iar acum te-ai uitat.

– Acum m-am uitat, aprobă Fallon. Şi văd. Comorile şi visele, pericolele şi minunata diversitate a lumii şi a celor care locuiesc în ea. Lumea e o mamă generoasă care ne oferă tot ceea ce ne trebuie. Şi e, în acelaşi timp, un copil care are nevoie de noi şi de grija noastră, spuse ea întinzându-se spre Simon. Tu ai ştiut asta întotdeauna. Întotdeauna ai respectat, ai îngrijit. Şi ai ştiut că lumea merita să lupţi pentru ea.

– La fel şi tu, draga mea. Ai avut nevoie doar de o pauză.

– Ai avut dreptate şi cu asta. Voiam ca voi trei, profesorii mei, să ştiţi că tot ce am învăţat de la voi m-a ajutat să trec peste greutăţi. Pentru că aşa a fost, odată ce am început să mă uit, să văd, odată ce am început să gândesc din nou limpede, am petrecut mai mult timp ca să studiez unde eram şi ca să meditez la locurile în care fusesem.

Se ridică să ia cafetiera şi mai multe căni. Pentru că venise din nou timpul să vorbească despre război.

– Iată o frântură vitală de informație. Există revolte în Europa, în Asia, în Africa și așa mai departe. Bande mai mici, răspândite, nu foarte organizate. Ca și aici, există oameni care lucrează să reconstruiască, să comunice, să se conecteze și există oameni care preferă mai multă izolare. Dar magia neagră aproape că nu e o prezență. Câteva triburi de Ucigași, dar asta e mai degrabă latura urâtă a naturii umane și există și rezistență puternică acolo, conchise ea luând încă puțină mâncare. Spre deosebire de locul în care trăim noi, nu există acel sentiment de luptă continuă, nu există o concentrație a întunericului. E concentrat aici – pentru că eu sunt aici. Noi suntem aici.

– Dar în Scoția ai găsit ceea ce crezi că reprezintă sursa, zise Lana. Și scutul spart.

– Răul-sursă așteaptă acolo, e locul în care se hrănește. Trebuie să stea în apropiere de scutul spart pentru că asta îl alimentează. E o teorie, însă mi se pare rezonabilă. Acolo trebuie să-l distrugem. Întunericul își concentrează forțele aici, încercând să mă omoare și să eradicheze orice amenințare. Odată eradicată, poate să se îndrepte spre următorul scut, să facă același lucru până când nu mai rămâne nimic. Mai mult de-atât, pe noi ne ține concentrați pe problemele de aici, ne obligă să luptăm cu acele forțe dușmane.

– Și te împiedică pe tine să duci lupta acolo, cu el.

Fallon îl aprobă pe tatăl ei.

– Chiar așa. Mai avem de lucru înainte să trecem la asta, dar odată ce cunoști tactica inamicului...

– Știi cum să o adaptezi pe a ta, adăugă Simon.

– Așa e. O să-i ținem foarte ocupați și o să încercăm să le reducem numărul. Războinicii Purității nu sunt distruși, dar seara trecută au primit o lovitură zdravănă. S-ar putea să-și găsească un nou lider, dar probabil că o să fie slăbiți, răspândiți și șocați după transmisiunea lui Arlys.

– S-a putut vedea pe chipul lui Rove, zise Lana. Se vedea șocul, nu rușinea, ci șocul pe care l-a trăit atunci când Allegra a renunțat la mască, iar el a înțeles că a fost păcălit.

– Poate să-și petreacă restul vieții în închisoare gândindu-se la cum a fost păcălit, rosti Fallon fără să-i pese prea tare.

– Mulți dintre ei o să se târască, demoralizați, înapoi în găurile din care au ieșit, spuse Simon gesticulând cu cana lui. Unii o să încerce să se ascundă sau să-și șteargă tatuajele de Războinici ai Purității, să pretindă că n-au făcut parte din asta niciodată. Iar alții o să încerce să se unească. Dar n-o să mai fie amenințarea care au fost.

Fallon își ridică și ea cana – salut de soldat către soldat.

– La nevoie, o să-i vânăm. Am aflat informații despre taberele lor de detenție și despre laboratoare și li le-am desființat. N-o să ne oprim până ce n-o să le găsim pe toate. Nu mai e nimeni la comandă de când l-am închis pe Hargrove. Noi nu mai luptăm, ca pe vremuri, pe mai multe fronturi. Dar... ezită ea, privindu-l pe Simon. Cred că ar trebui să formăm echipe specializate care să lucreze ca să-i adune. Forțe care să se ocupe să-i vâneze, pe Războinicii Purității, milițiile, să-i neutralizeze pe toți. Și o să facem asta înainte să poată să se regrupeze.

– E o bună tactică de adaptare.

– Te ocupi tu de asta? Să perfecționezi antrenamentele în direcția în care crezi că e nevoie, și să preiei comanda acestei echipe?

– Știi că o s-o fac.

– Când pleacă el, plec și eu, spuse Lana, care se grăbi să ridice mâna ca să-l împiedice pe Simon să protesteze, căci își cunoștea bine soțul. O să aibă nevoie de un vindecător, de o vrăjitoare, iar eu sunt și una, și alta. Dacă ar avea copiii nevoie de mine, aș rămâne aici. Dar nu au. Am să merg acolo unde mergi și tu. Asta e, Simon.

– Nu mă lua cu „asta e"!

– Tocmai te-am luat. Care e următorul pas, Fallon?

– O să vorbim noi mai târziu, bombăni Simon.

– Bine. Următorul pas?

– În regulă. Următorul pas e formarea unui grup special care să fie pregătit oricând să călătorească folosind flash-ul. Și să facă asta în cazul în care aflăm despre vreun atac sau despre vreo tabără de Ucigași. Am să-l rog pe Poe să preia conducerea acestei echipe. O a treia echipă ar trebui să fie gata de plecare dacă aflăm despre centre de detenție sau despre laboratoare pe care le-am ratat. Starr și Troy, m-am gândit. Și mă aștept ca, la nevoie, aliații noștri să ne ofere asistență în privința tuturor echipelor.

Fallon îl privi pe Mallick, care mânca liniştit omletă, o felie de pâine prăjită cu gem, compot delicios de fructe.

– O să ai nevoie de alte armate specializate, pornind de la bazele deja stabilite, zise el în timp ce mânca. Nu doar de soldaţi înzestraţi cu puteri magice, dar grosul ar trebui să-l constituie ei.

– Da, intenţionez să petrec timp la fiecare bază, ca să ajut la antrenamente.

– Şi ai vrea ca eu să fac acelaşi lucru – cu mai puţin timp petrecut aici, unde pot să mă bucur de mâncarea excelentă a mamei tale.

În părul lui apăruseră fire cărunte, iar în jurul ochilor şi al gurii, ridurile i se adânciseră. Ea îşi dori să poată să-i ofere cabana lui, albinele, la fel cum îşi dorea să le ofere părinţilor ei bucuria de a locui din nou la fermă.

Dar lumea avea nevoie de ei.

– O să mă revanşez. Am să-l rog şi pe Duncan să facă rotaţii. Pe Tonia şi pe Travis aş vrea să-i păstrez aici, sunt foarte eficienţi la barăci. Iar cum New Hope a avut deja parte de trei atacuri din partea Petrei şi a părinţilor ei, cred că o să trebuiască să-ţi ţinem pe ceilalţi aici, pentru apărare. Atunci când Petra o să afle – se prea poate să ştie deja – că am omorât-o pe Allegra, s-ar putea să lanseze alt atac asupra oraşului. Ar trebui să rămânem în alertă.

– La fel şi tu, adăugă Mallick. Pe Allegra am avut-o în mijlocul nostru şi nimeni n-a văzut dincolo de chipul ei fals. Nici unul dintre noi n-a văzut dincolo de deghizarea ei în Jeremiah White.

– Şi-a folosit toate puterile pentru deghizarea asta, îi spuse Fallon.

– Max a rănit-o. I-a rănit pe ea şi pe Eric, zise Lana, în munţi, înainte să venim la New Hope. Iar după atacul de aici, eu i-am rănit. Apoi tu, Fallon. Tu ai contribuit mult la rănirea ei. Nu şi-a mai revenit niciodată cu totul.

– Aşa e.

Era drept, se gândi Fallon, că distrugerea puterii Allegrei începuse cu Max. Aşa cum la fel de drept fusese ca tatăl ei să-l lichideze pe Eric.

– Iată de ce n-a putut ataca, iată de ce a fost slăbită atunci când, totuşi, a făcut-o. Iată de ce a murit.

– Ar fi trebuit să aştepte până când era departe de tine, zise Lana. Ar fi trebuit să-şi păstreze masca până când ajungea la închisoare. Ce distrugeri ar fi provocat în interior împotriva paznicilor şi a forţelor de securitate! Dar ea n-a putut aştepta. N-avea destul control ca să aştepte, căci tu te aflai prea aproape. Petra are mai multă putere şi mai mult control.

– N-o să fie de ajuns, o asigură Fallon pe maică-sa, mângâind-o pe dosul mâinii. Spăl eu vasele murdare. Iar mai degrabă decât să-i chem pe comandanţi aici, am să vorbesc cu fiecare în parte, la bazele lor, ceea ce o să-mi dea ocazia să-mi cer scuze de la fiecare dintre ei.

– Atunci, dacă Fallon se ocupă de bucătărie, o să mă duc la barăci. Am în minte câteva nume pentru forţele speciale la care te gândeşti. A fost grozav, draga mea, mulţumesc, îi spuse Simon Lanei sărutând-o pe creştet şi apoi ridicându-se de la masă. Dar tot o să discutăm mai târziu.

– Îhî!

– Mă scuzaţi, spuse Mallick, dar plec şi eu cu Simon. Am şi eu pe câţiva pe care îi iau în calcul. Mulţumesc pentru masă, Lana!

După ce rămaseră singure, Fallon se întoarse spre mama ei.

– Înainte să spăl vasele, cred că am să încep cu scuzele.

– Nu e nevoie. Tatăl tău a discutat cu mine despre asta şi am înţeles. Chiar am înţeles. Şi tot ce ai spus mai devreme, oftă Lana. Ce mamă nu-şi doreşte ca odrasla ei să vadă lumea şi toate minunile din ea?

– Vreau să te duc şi pe tine. Vreau ca voi toţi să vă alegeţi un loc favorit, ca să pot să vă duc acolo unde vă doriţi să mergeţi.

– Ce aventură ar fi! zise Lana cu sprâncenele ridicate şi trecându-şi mâna prin părul lui Fallon. Cuţitul de luptă?

Fallon îşi trecu şi ea mâna prin păr.

– E chiar aşa de rău?

– Hmm, răspunse Lana înainte să izbucnească în râs. Deci... în locul unor scuze, sper că ai să-mi povesteşti câte ceva despre inelul pe care-l porţi. Întotdeauna mi-am închipuit că o să fii plină de entuziasm atunci când o să mă anunţi că te-ai logodit.

– N-am vrut să spun nimic până când nu rămâneam doar noi două.

– Acum suntem doar noi două.

– E mai degrabă o promisiune. Cred că, într-un fel, am fost logodită încă de dinainte să mă nasc. Dar asta e promisiunea și alegerea noastră, a amândurora. Și sunt foarte entuziasmată, adăugă ea întinzând mâna și fiind, preț de o clipă foarte prețioasă pentru Lana, doar o tânără femeie îndrăgostită. Nu-i așa că-i frumos?

– E frumos și e perfect.

– Nu plânge, mamă.

– Doar un pic. El e exact ce-mi doresc pentru tine. Exact, zise ea și-și desfăcu brațele.

După trei săptămâni, Lana li se alătură lui Simon și nou-înființatelor forțe speciale, pentru un atac asupra unei baze a Războinicilor Purității din Arkansas. Continuară spre Louisiana, trecând prin Mississippi și prin Alabama.

Aproape de orașul distrus și inundat Mobile, trupele de la Plajă intrară dinspre est ca să ajute la împingerea inamicului spre bariera formată de Golful Mexic.

În perioada care avea să devină cunoscută sub numele de Vara Luminii, Poe și forțele lui se mobilizară ca să oprească atacurile Cetelor de Ucigași în Midwest și în sud-vest. Troy și Starr, cu forțele lor alcătuite din soldați cu puteri magice, dezmembrară centre de detenție.

Fallon se alătură prin rotație fiecărui grup care-și croia drum spre est, vest, nord și sud.

De-a lungul a trei zile fierbinți de august, pe când trăsnetele transformară multe păduri în lemne care ardeau, iar pământul se cutremură și se crăpă asemenea cojilor de ouă, ea luptă alături de Duncan.

În fortăreața Nepământenilor Malefici din Los Angeles, vilele deveniseră palate și închisori. Străzile crăpate din Beverly Hills erau traversate de canioane adânci și serveau la depozitarea cadavrelor celor îndeajuns de ghinioniști ca să fie capturați. Duhoarea

unui deceniu de sacrificii umane pe altarul de marmură înălțat pe Rodeo Drive se simțea pretutindeni în aer.

Pe dealurile cuprinse de flăcări, zâne și elfi se luptau să stingă focurile, lucrau să salveze pe oricine reușise să scape din oraș și să se ascundă în peșteri și canioane. Iar deasupra orașului, acolo unde cei înzestrați cu puteri magice se ciocneau în luptă, cerul devenise roșu.

În timp ce lupta, Fallon căuta dragonul negru și pe călărețul lui. Dar, pe măsură ce reduceau numărul inamicilor și îi alungau spre plaje, spre valurile sălbatice ale Pacificului, nu văzu nici urmă de Petra.

Călărind pe Laoch prin văzduhul sângeriu, peste dealurile pe care încă mai ardeau focuri, pe care arborii înnegriți se înălțau prin fum ca niște schelete, Fallon scruta orașul.

Nu era mort, ca D.C., dar era rănit profund, iar sângerarea nu fusese oprită complet. Oasele frânte ale orașului aveau să se vindece în timp, iar după încă o generație, cicatricele proaspete aveau să înceapă să se amestece cu peisajul. Acel pământ, acel oraș avea să devină ceea ce aveau să-l facă cei care, așezându-se acolo, aveau să lucreze la transformarea lui.

Dar niciodată, niciodată nu avea să se mai verse în acel loc sânge nevinovat în numele întunericului.

Duncan, Tonia și echipa lor aleasă pe sprânceană aveau misiunea să transporte în D.C. – Dead City (Orașul Mort) – inamicii rămași în viață, se gândi ea. Trebuia ca ei să rămână acolo, cu puterea magică îngrădită pe vecie.

Zbură în jos ca să-l ia pe Faol Ban și îl chemă pe Taibhse, apoi plecă spre casă într-un flash.

O surprinse s-o găsească pe Fred, împreună cu cei trei copii mai mici ai ei, lucrând în grădina Lanei.

Fred își dădu pe spate pălăria galbenă cu boruri moi, împodobită cu panglici și flori, și-i făcu semn cu mâna. Purta ochelari cu lentile roz și cu rame în formă de inimă.

– Bună! Bine ai venit acasă! Ne-am gândit s-o ajutăm pe mama ta cu grădina, având în vedere că e așa de ocupată vara asta.

– O să-ți fie recunoscătoare pentru asta. Noi, cu toții, îți suntem.

Nici nu apucă să descalece bine, că Angel, cu părul la fel blond ca şi pălăria maică-sii, alergă spre ea.

– Pot eu să-l ţesăl pe Laoch şi să-i dau apă?

– Sigur că da. Merită şi un morcov, să ştii.

Ştiind că fata era înnebunită după cai, Fallon făcu un pas în spate.

– I-ai făcut cea mai mare bucurie, spuse Fred. Cred că şi tu ai avea nevoie de ceva periat şi spălat.

– Aşa se pare.

Fallon îşi dădu seama că nici unul dintre copii nu se şocase la vederea mizeriei şi a sângelui de pe ea. Aşa era lumea în care trăiau. O văzu pe Willow cum zbură afară din grădină şi aproape că se prăbuşi peste lup îmbrăţişându-l, iar atenţia oferită nu-l deranjă deloc pe Faol Ban.

– Max şi Rainbow se antrenează, nu-i aşa?

– Da, spuse Fred împreunându-şi mâinile şi uitându-se înspre barăci. După atac, ei au...

– Partea asta e aproape pe sfârşite.

– Oare?

Fred îşi mută atenţia la cei doi mezini, în timp ce fiul ei încerca să-l convingă pe lup să alerge după un băţ. Dar astfel de lucruri erau cu mult sub demnitatea lui Faol Ban.

– Un sfârşit, un început. O şansă, o alegere. Toţi cei care s-au scăldat în sânge şi în lacrimi. Dar resursele sunt sacrificiul, curajul, credinţa. Esenţa a fost şi este întotdeauna iubirea, spuse Fallon şi, în timp ce viziunea o cuprindea, îşi ridică faţa către un cer care nu era sângeriu, ci dureros de albastru. Aici sunt pământul, aerul, apa, focul şi magia care le-a unit. Toate astea, toate, hrănesc lumina. Priveşte-o cum arde precum o mie de sori, Regină Fred, şi vei şti când sabia va lovi, săgeata va zbura, iar sângele va pecetlui sfârşitul întunericului, încheie Fallon, ai cărei ochi, limpeziţi, se aţintiră asupra lui Fred. Ai o lumină nouă în tine, se bucură ea.

– Ei bine, uau! pufni Fred, uluită, şi-şi scoase pălăria, făcându-şi vânt cu ea. Nimeni nu se aşteaptă la o profeţie, nu-i aşa? Iar asta a fost una care m-a lăsat mască.

Fallon îi arătă un scaun pe terasă.

– Ia loc!

– Ei, poate pentru o clipă.

După ce se aşeză, Fallon îi turnă un pahar din ceaiul aflat pe masă, îl răci cu mâinile şi i-l oferi.

– Scuză-mă dacă am fost indiscretă. Pur şi simplu a izbucnit din mine.

– Nu face nimic, o linişti Fred sorbindu-şi ceaiul şi mângâindu-şi pântecul. Da, încă o dată. Nebunie, nu?

– Nu. Tu şi Eddie faceţi copii frumoşi.

– Să ştii că da. E un tată foarte bun. Copiii îi simt lipsa acum. E plecat cu Poe. Sunt mândri de el, dar îi simt lipsa.

– Şi tu la fel.

– Nu i-am spus încă. Am simţit scânteia – mi s-a întâmplat atât de des încât am ajuns s-o cunosc – după ce a plecat.

– Ce surpriză de bun-venit o să aibă! zise Fallon şi se lăsă pe vine. Tu ai fost o lumină, Fred, de la bun început. Şi tu, şi Eddie. Copiii voştri o să poarte mai departe acea lumină. Aţi ajutat la salvarea lumii. Ei o să ajute la vindecarea ei.

– Oare tocmai ai făcut încă o profeţie?

– Nu de data asta. E doar credinţă.

Purtă credinţa aceea cu ea până în septembrie, când se părea că focul şi sângele bătăliilor n-aveau să se mai oprească niciodată. O purtă cu ea de fiecare dată când Chuck intercepta încă un strigăt de ajutor sau atunci când cercetaşii aflau de o altă fortăreaţă inamică.

O purtă la clinică, încercând să păstreze puternică scânteia pe când vizita răniţii. O purtă atunci când se află în faţa mormintelor şi monumentelor comemorative.

– I-am pus pe fugă, zise Duncan.

Tocmai încheiaseră o întâlnire cu comandanţii şi cu liderii echipelor, iar acum şedea alături de Duncan şi de tatăl ei.

Ştia ce voia Duncan – el voia ca ea să dea semnalul că venise vremea să termine.

– Atacurile constante, concentrate au avut efect, fu Simon de acord. Încă vom mai vedea atacuri, dar le-am frânt coloana vertebrală.

Nepământenii Malefici sunt problema principală în momentul ăsta, aşa cum am discutat. Nu le putem da ocazia să se regrupeze.

– N-o s-o facem. Nu ştiu de ce n-a venit vremea să terminăm treaba, ştiu doar că încă nu e timpul. Am primit numeroase rapoarte contradictorii despre Petra, dar nimic concret. Ea e parte din cercul lor şi o să trebuiască s-o înfruntăm şi s-o învingem, să lichidăm acel cerc şi să punem definitiv capăt poveştii.

– Atunci hai s-o atragem spre Scoţia, argumentă Duncan. Acolo o să se termine.

Hotărârea lui de a termina totul, convingerea absolută că aveau să poată s-o facă, toate astea se scurseră precum nisipul printre rotiţele minţii lui Fallon.

Enervant. Enervant.

Îi fu greu să nu ridice tonul.

– După programul şi planul nostru, în condiţiile noastre, nu ale ei. Şi trebuie să ştim mai multe despre cum putem încheia totul. Şi despre ea. Despre dragonul negru. Şi despre ceea ce hrănesc ei în pădure. Nu ne putem permite să eşuăm.

– Nu câştigăm dacă nu luptăm.

Ea nu se mai abţinu, ci dădu drumul iritării:

– Acum un an, Nepământenii Malefici stăpâneau New Yorkul, D.C., Los Angeles şi multe altele. Războinicii Purităţii şi militarii ne vânau ca pe animale. Acum n-o mai fac. Am luptat şi luptăm. În fiecare zi oamenii luptă, sângerează şi mor. Crezi că eu nu vreau să se termine?

– Stai puţin...

– Nu, stai tu puţin, se răsti ea la Duncan. Am să ştiu să interpretez semnele care o să vestească momentul prielnic.

Într-un acces de iritare, plecă de acolo într-un flash.

– E obosită, zise Simon după o clipă de tăcere jenată. Şi frustrată. Asta a fost vocea ei frustrată şi obosită.

– O cunosc, răspunse Duncan.

– Probabil că da. În plus, e îngrijorată. Nu cu privire la victorie, ci pentru că trebuie să trimită iar trupe în luptă, să mai îngroape oameni. Ceea ce o apasă tot timpul.

– Știu și asta, zise Duncan și se ridică să se plimbe. Nu e singură în lupta pe care o duce.

– Nu, nu e.

– Simt cum ceva mă îmboldește pe dinăuntru și nu știu dacă e pentru că ea se înșală și a venit vremea, sau pentru că are dreptate, iar eu îmi doresc să fi venit vremea. În orice caz, acum e supărată și mult mai puțin dispusă să asculte.

Era îngândurat, observă Simon. Ei bine, nu-i putea face o vină din asta, căci și lui personal îi plăcea uneori să mediteze.

Spre deosebire de ceilalți soldați, Duncan nu purta codița împletită – sau codițele. Părul negru ca pana corbului i se revărsa în onduleuri ușoare. N-avea nici tatuaje, nici mărgele sau talismane.

Asemenea lui Fallon, sabia nu-i lipsea niciodată. Și, la fel ca ea, avea un corp înalt, bine făcut și musculos. Ei bine, versiunea masculină, se gândi Simon.

Cizmele lui arătau purtate și erau pline de urmele bătăliilor – literalmente, cicatrice din lupte. Era un soldat al naibii de bun, un comandant înțelept.

Ochii cei verzi ai lui Duncan erau gânditori acum, iar barba îi era nerasă de câteva zile. Simon își trecu mâna peste a lui și se gândi că nici din asta nu-i putea face o vină.

Și nu-i putea găsi nici un defect băiatului – bărbatului, se corectă Simon – pentru că îi iubea fiica.

– Du-i flori!

– Poftim? făcu Duncan oprindu-se și holbându-se la el. Flori?

– Da, flori. Culese chiar de tine, asta le dă o calitate în plus, deci flori sălbatice. Dacă miros frumos, mai câștigi un punct.

– Flori sălbatice care miros frumos?

– Așa e. O s-o ia prin surprindere. S-ar putea să mai fie supărată, dar o să fie și nedumerită. Apoi prezintă-ți argumentele.

– Flori există peste tot, în treacăt fie spus.

– Ai încredere în mine.

– Bine.

Duncan ezită și apoi își băgă mâinile în buzunare.

– Deci, când toate astea o să se termine, vreau să...

– Știam că asta urmează, oftă Simon.

– Când toate astea o să se termine, vreau ca noi, eu și Fallon, să ne găsim, să construim un loc. Împreună. Mi-ar plăcea să am binecuvântarea ta pentru asta.

Simon se lăsă pe spate.

– Tu n-ai să fii niciodată fermier.

– Nu, ce-i drept.

– Ei bine, îi am pe Travis și pe Ethan pentru asta. Fermieri înnăscuți, amândoi. Fallon o să aibă nevoie de ceva pământ, totuși. Îi place să cultive. S-ar simți închisă dacă ar locui chiar în oraș. În apropiere, asta ar fi bine, dar are nevoie de spațiu ca să respire.

– O iubesc, Simon. Am să fac tot ce trebuie ca să-i ofer ceea ce-și dorește și ca să fie fericită.

– Mi-aș dori să nu știu că asta e adevărat, atunci aș putea să-ți spun să pleci naibii de lângă fetița mea și aș ține-o lângă mine. Dar știu că e adevărat. Poți considera asta o binecuvântare, încheie Simon ridicându-se și întinzându-i mâna. Încă un lucru, adăugă el pe când îi strângea mâna lui Duncan. Nu, două lucruri. Termină toate astea mai întâi, du totul la bun sfârșit. Și să nu fii un prea mare ticălos cu fiica mea.

– S-a făcut. În privința ambelor lucruri.

Duncan îi duse flori lui Fallon. Se simțea ca un idiot, mai ales că o găsi într-o poiană plină de ele, dar îi duse un buchet de crini sălbatici.

Ea se holbă la buchet de parcă nu mai văzuse flori în viața ei și îl făcu să se simtă un idiot și mai mare.

– Pentru ce sunt astea?

– Sunt pentru tine.

I le îndesă în mâini și apoi continuă cu un adevăr simplu:

– Crinii ăștia sunt ca tine. Deschiși, frumoși și plini de lumină. Ca să știi, îi spuse el, dându-și seama că Simon avusese dreptate, căci ea își aplecă fruntea peste flori ca să le simtă parfumul, deși continua să se arate un pic nedumerită. Cred că-mi pare rău că te-am presat. Doar că... simt că ceva mă împboldește. Tot mai tare și mai tare. Văd mereu cercul de piatră, ciorile, fulgerele. Simt, Fallon, simt o presiune venind din acea pădure moartă, simt că ceva jubilează acolo,

simt un impuls puternic să pun mâna pe sabie. Iar Tonia împărtăşeşte toate astea. E la fel şi pentru ea.

– Ştiu, Duncan, o ştiu. Asta nu face decât să mă frustreze tot mai tare pentru că încă... nu ştiu. Încă nu. Am întrebat. Am trasat cercuri şi am întrebat, dar asta e acea întrebare la care nu primesc răspuns. M-am uitat în cristal. Văd dragonul, dragonul negru, iar Petra e călare pe el. Şi nimic din ceea ce fac, din ceea ce facem, n-o opreşte. M-am uitat în foc, am cercetat flăcările. O văd pe Tonia sângerând la pământ, dragonul expirând moarte, o ploaie de fulgere negre. Şi cercul, centrul lui se deschide tot mai larg şi mai larg şi din el iese şi mai mult întuneric. Te trage înăuntru. Iar eu nu pot să opresc asta. Şi sunt singură.

Acum fu rândul lui să se enerveze.

– Fir-ar să fie! De ce aflu abia acum despre aşa ceva?

– Am avut nevoie de timp de gândire. Ce ar putea să însemne viziunea? Şi ştiu că înseamnă că toate astea se pot întâmpla dacă nu aşteptăm. Se pot întâmpla dacă nu găsim o cale să ucidem dragonul, s-o distrugem pe Petra.

– Suntem mai puternici decât ea.

– Cred asta, dar ce e acolo, în locul acela? O hrăneşte la fel cum ea îl hrăneşte. Iar dragonul... se opri ea, mijindu-şi ochii. Dragonul, trebuie să ucidem dragonul. El îşi cunoaşte propriile slăbiciuni, nu-i aşa? Dacă vrei să ştii cum să omori un dragon, trebuie să întrebi un dragon. Trebuie să vorbesc cu Vivienne.

El o apucă de mână, în caz că avea de gând să plece, în flash, spre Canada.

– N-ai în tine nici o vrajă pentru uciderea dragonilor? Pleci în Canada?

– Nu ştiu ce fel de protecţie a primit dragonul cel negru. Nu mă duc în Canada. Trebuie să vorbesc cu Vivienne pe terenul meu, nu pe al ei. Am nevoie de Chuck.

Fallon se folosi şi de ajutorul lui Arlys ca să formuleze o invitaţie pe cât de diplomatică, pe atât de flatantă. O rugă pe mama ei să pregătească o prăjitură-curcubeu. Scoase un rubin din tezaurul păstrat la D.C. şi îl folosi la făurirea unui cadou pentru Regina Roşie.

Vivienne, splendidă în haine de un verde smarald, sosi împreună cu suita ei. Fallon o întâmpină singură. Ca loc al întâlnirii alesese terasa, fiindcă grădina o înconjura cu minunăţiile ei vegetale din timpul verii.

– Ce frumos e aici! Atâtea flori. Şi, desigur, legumele se dezvoltă perfect.

– Suntem fermieri, zise Fallon simplu. Te rog, ia loc. Îţi transmit scuzele mamei mele. Ea şi cu tata au fost chemaţi în altă parte azi-dimineaţă.

– Chiar aşa? *Qu'est-ce qui s'est passé?*

– O mică bandă de Războinici ai Purităţii, de care trebuie să se ocupe. *Ne t'en fais pas.* Dar înainte să plece, mama a făcut o prăjitură în cinstea ta. Noi îi spunem prăjitura-curcubeu.

Fallon o servi cu o porţie.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea nişte vin făcut de zâne.

– Perfect, îl lăudă musafira, ale cărei smaralde prinse de lobii urechilor sclipiră pe când ea gusta. Şi delicios.

– Sper că ai să accepţi această dovadă a recunoştinţei mele faţă de loialitatea şi camaraderia ta. New Yorkul n-ar fi putut fi redat luminii fără ajutorul tău.

– Oamenii mei s-au bucurat alături de ai tăi.

Ea deschise cutia pe care Fallon o legase cu o bogată panglică aurie. Apoi uimirea i se aşternu pe chip atunci când scoase dinăuntru dragonul rubiniu făcut ghem şi îl ţinu în palmă.

– O! *C'est magnifique. C'est merveilleux! Merci, mon amie, merci beaucoup. Je suis...* A, engleză, trebuie să vorbesc în engleză. Sunt mişcată, profund mişcată. Simt lumina ta în această comoară.

– Duncan a schiţat dragonul – pe tine – ca să mă ajute să creez asta. E un cadou, Vivienne, unul oferit cu recunoştinţă sinceră.

– Da, şi am să-l preţuiesc întotdeauna, zise Vivienne punând cadoul cu atenţie înapoi în cutie, ca să mai mănânce nişte prăjitură. Dar, cum şi eu sunt o femeie inteligentă, simt că e vorba de mai mult decât recunoştinţă.

– Da, însă oricare ar fi răspunsul tău, cadoul şi lumina din el îţi aparţin.

– Care e întrebarea?

– Chiar dacă noi aducem lumina în lume, încă mai există întuneric. Şi există cineva care caută, mai presus de orice, să slujească întunericul, făcând asta cu ajutorul sacrificiilor umane. Copii.

– *Mes dieux.* Oricine se foloseşte de copii e malefic, forma cea mai profundă şi întunecată a răului pe care o poate lua cineva.

– Avem aceeaşi părere aici. Această femeie e verişoara mea, sânge din sângele meu.

– *Je suis désolée.* Te compătimesc sincer. Rudele de sânge nu ni le alegem, *n'est-ce pas*?

– Nu, într-adevăr. Deasupra New Yorkului, în momentul victoriei noastre, această verişoară, această fiinţă malefică mi-a ucis un prieten, un frate de inimă.

Vivienne se întinse şi-şi puse mâna peste cea a lui Fallon.

– Am aflat despre asta. Un tânăr elf, unul foarte chipeş şi care era cu tine prima oară când am venit în vizită. *Je suis profondément désolée, mon amie.* Ştiu că ai căutat să-ţi alini durerea în singurătate. Sper că ai găsit consolare.

– Am găsit-o şi, de asemenea, am găsit o voinţă întărită şi credinţă mai puternică. Am văzut-o, în viziuni şi în vise, pe ucigaşă în Scoţia, la scut. Călăreşte pe un dragon negru.

– Desigur, am auzit despre asta, spuse Vivienne trasând cu degetul conturul rubinului sculptat. Unii pot transforma chiar şi frumuseţea în răutate.

– Ca să distrug întunericul şi să închid din nou scutul, trebuie să distrug sursa. Ca să distrug sursa, trebuie s-o distrug pe vara mea. Ca s-o distrug pe vara mea, trebuie să distrug dragonul, zise Fallon făcând, apoi, o scurtă pauză. Cum să-l omor?

Vivienne ridică dintr-o sprânceană şi sorbi din vin.

– Asta mă întrebi pe mine?

– Am văzut în aceste vise, în foc, în cristal, că săgeţile, chiar şi cele vrăjite, nu reuşesc să străpungă dragonul. Sunt ţintite direct spre inima lui şi totuşi nu-şi ating ţinta, se rup şi cad. La fel şi magia. El se alimentează de la sursă. Da, te întreb pe tine. Cum să-l omor?

– Asta mă întrebi pe mine? repetă Vivienne cu voce devenită rece. Îmi ceri mie să-ți ofer mijloacele ca să mă distrug pe mine? Îmi oferi prăjitură, vin și un simbol a ceea ce sunt, iar apoi îmi ceri să-ți dezvălui cum ai putea să mă omori în cazul în care vreodată ai râvni să iei ce-i al meu?

– Ți-am jurat, doar. Ce-i al tău e al tău. De ce aș vrea să-i fac rău unei prietene și unui aliat prețios?

– Există alții care și-ar dori asta.

– Tu ești și ai să fii mereu sub protecția mea, la fel sunt și o să fie mereu și oamenii tăi. Ajută-mă să sfârșesc cu asta – pentru ca poporul tău și al meu, pentru ca toți oamenii să poată avea pace. Zeii te-au adus la mine, sunt convinsă că-i așa, ca să ne fim de folos una celeilalte. Și pentru că ți-am dovedit-o, acum pot să-ți pun această întrebare. Cercetează-ți inima și dă-mi răspunsul.

Vivienne se ridică pufnind și începu să se plimbe pe terasă, cu rochia verde smarald legănându-se.

– Îmi ceri să-mi pun viața în mâinile tale.

– Ea ademenește copii din paturile lor, de regulă fete tinere, le duce într-o pădure în care nu mai există decât moarte și întuneric. Acolo le pune pe altar, ca să hrănească fiara. Dragonul o protejează, ucide pentru ea, pârjolește pentru ea. Vrei să-ți arăt?

Vivienne ridică brusc mâna.

– Nu. Am văzut destul din ce poate face ființa asta malefică!

– Pe ultima victimă a eviscerat-o pe altar. Fata n-avea decât șaisprezece ani. O chema Aileen.

– *Mes dieux, merde, ça pute!* izbucni Vivienne, iar după ce termină cu înjurăturile, ceea ce dură o vreme, se întoarse ca s-o privească pe Fallon în ochi. Cui îi vei spune?

– Lui Duncan și Toniei, tot din sângele meu.

– Asemenea târfei de verișoare?

– Nu, defel. Știi asta fără să trebuiască să ți-o mai spun. Am să le împărtășesc taina bărbatului căruia i-am jurat credință și surorii lui gemene ce îmi e ca o soră. Acestora doi care, alături de mine, au învelit trupul lui Aileen într-o pătură și l-au dus familiei ei. Celor doi care o să fie cu mine acolo ca să sfârșim totul, pentru ca

împreună s-o putem distruge pe cea care şi-a transformat frumuseţea animalului ei de spirit în ceva întunecat.

Vivienne se aşeză din nou şi-şi mai turnă nişte vin. Îl bău pe tot.

– Suntem atât de puţini, murmură ea. Sperasem că avea să existe o cale de a-l întoarce de la întuneric la lumină. Sau măcar la umbre, da? Dar sacrificii de copii, de fete tinere? Nu există iertare pentru aşa ceva, spuse ea turnându-şi din nou vin şi bând doar o înghiţitură, în timp ce Fallon aştepta. În poveşti, adesea sabia străpunge inima unui dragon. Sau poate că e folosită ca să-i taie capul. *Mais non.* Poate că dragonii de odinioară să fi putut fi omorâţi astfel, dar nu noi, cei care ne transformăm. Sper că mai sunt şi alţii ca noi. Trebuie să sper. Poate că se ascund, poate că încă dorm, spuse ea oftând adânc şi luând încă o înghiţitură de vin. Există un singur fel de a omorî un dragon. Trebuie să-l loveşti în ochi, să străpungi ochiul. Doar ochiul stâng, adăugă ea bătându-se cu degetul sub al ei. Numai atunci o să se prăbuşească şi flacăra o să i se stingă. Doar atunci sabia o să-i poată străpunge armura şi o să-l poată decapita. Trebuie să incinerezi capul ca să îl distrugi. Aceste trei lucruri trebuie să le faci, altminteri n-o să moară.

– Mulţumesc.

– Omoară-l şi sfârşeşte cu toate astea. Am să mai beau un pahar de vin. Şi am să iau prăjitura acasă.

Fallon zâmbi.

– Cu plăcere.

Apucă, apoi, mâna lui Vivienne şi lăsă adevărul din ea să se reverse:

– Atunci când o să-l omor am s-o fac, în parte, şi pentru tine, flacără din nord. Am să dau acea lovitură pentru frumuseţea a ceea ce reprezinţi tu, a ceea ce el a refuzat să fie.

Capitolul 25

Fallon simţea mişcare în aer, agitaţie în sânge, auzea şoapte în minte. În săptămânile care trecuseră de când se întâlnise cu Vivienne, ea, Duncan şi Tonia se antrenaseră în unicul scop de a distruge dragonul metamorf şi pe călăreaţa lui.

Şi, cu toate astea, nu găsise încă răspunsul legat de momentul în care trebuia ca ei să acţioneze.

Totuşi, Fallon ştia că se apropia o furtună. Visa despre fulgere şi despre cercul de piatră. Despre vărsare de sânge şi despre inima palpitândă a ceea ce aştepta în pădurea ucisă.

Acea inimă palpitândă şoptea şi ea. Îi auzise promisiunile ademenitoare, minciunile mieroase, văzuse masca pe care o purta şi care era frumoasă şi seducătoare atunci când i se strecura în vise.

Îi întrerupea somnul, căci Fallon se lupta cu visele agitate, se smulgea din ele şi rămânea cufundată într-o stare de nelinişte. În fiecare noapte aprindea lumânarea pe care Mallick i-o dăduse pe când era copilă, ca să păstreze constantă scânteia luminii, ca să ţină întunericul la distanţă.

Atunci când somnul întrerupt şi tensiunea începură să-şi arate efectele, Lana făcu talismane şi poţiuni pentru odihnă, însă Fallon nu le folosi. Deşi acel ceva din pădure mintea şi tot mintea, poate că ceva din ceea ce spunea putea fi folosit ca să i se pună capăt pentru totdeauna.

Dar când?

Vino, vino acum, îi şoptea. *Vino la mine prin cristal. Aştept să te îmbrăţişez. Noi doi suntem meniţi să fim una, meniţi să cunoaştem toată plăcerea, toată puterea. Sângele tău m-a eliberat. Hai şi bea din libertatea pe care ai scos-o de sub zăvoare. Ia-o, gust-o, cunoaşte-o.*

Fallon se trezi şi se descoperi stând în picioare şi privind în cristalul prin care se roteau umbre. Oare reuşise? Nu putea fi sigură, dar după nopţi şi nopţi de hărţuială găsise o slăbiciune la cel pe care-l visa.

Cutremurată, îşi ţinu mâna deasupra flăcării pentru ca luminiţa să crească, să tot crească şi să alunge umbrele.

Trebuia să acţioneze, să încerce din nou.

Se îmbrăcă, adună tot ce îi trebuia şi ieşi afară, în noapte.

Deşi vara rezistase bine şi după echinocţiu, se simţeau în aer primele arome ale toamnei. Curând avea să vină timpul recoltei, iar copacii aveau să capete frunziş multicolor.

Se gândi la asta şi simţi un dor profund de fermă, de casa de acolo, de câmpuri, de grădină, de pădurile care odată ascundeau toate aventurile pe care şi le putea dori.

Oare avea să le mai revadă vreodată? Să mai stea la umbra vreunui copac, cu nasul vârât într-o carte şi cu o undiţă în apă? Voia să ştie că mama ei avea să lucreze din nou în grădină, că tatăl ei avea să cultive din nou câmpurile. Voia să ştie că aveau să existe din nou aluat de pâine crescând în bucătărie şi lumânări aprinse în geam.

Făcuse tot ce se ceruse de la ea, se gândi. Cât mai trebuia, oare, să aştepte?

Se duse la grajduri gândindu-se să zboare cu Laoch, dar o găsi pe credincioasa ei Grace trează şi cu capul – pe botul ei era atât de mult păr cărunt – peste uşa de la staul.

– Nici tu nu poţi să dormi? o întrebă Fallon şi o mângâie pe obraz, văzând în ochii lui Grace un întreg univers de iubire şi de răbdare. Foarte bine, atunci noi două, aşa cum obişnuiam, îi spuse iepei în timp ce o înşeua şi-şi vâra uneltele în desagi. Nu-i nici o grabă, o linişti ea, scoţând-o din grajd, încălecând-o, şi pomenindu-se purtată în trap iute de îndată ce Grace ajunse la drum. Se pare că în seara asta nu-ţi simţi anii!

De parcă chiar ar fi vrut să i-o dovedească, Grace trecu la galop întins. Şi nimic, îşi dădu seama Fallon, n-ar fi putut să-i alunge mai bine tensiunea şi oboseala.

Pentru scurtă vreme fu din nou doar o fetiţă, iar Grace – o iapă tânără. Nu treceau prin pădurile sau peste câmpurile de acasă, dar noaptea însemna libertate, o libertate pe care o simţea pulsând în inima pământului şi în viteza îmbucurătoare a credinciosului ei cal.

Iar libertatea asta se mai simţea şi în liniştea absolută, întreruptă doar de tropotul iute al copitelor şi de vântul blând care mişca lanurile de porumb şi de grâu, ierburile şi copacii.

Lumina stelelor poleia dovlecii care se umflau pe aracii lor, strugurii rotofei din vie, ochii căprioarelor care păşteau târziu în noapte, umbra furişă a unei vulpi ieşite la vânătoare.

Auzi strigătul, se uită în sus ca să vadă aripile albe, larg desfăcute ale lui Taibhse şi sclipirea argintie ale aripilor lui Laoch. Faol Ban sări din umbre ca să alerge pe lângă cal. Chiar şi ultimele resturi de vis se estompară atunci când făcură, cu toţii, ultima cotitură spre New Hope.

O aduse pe Grace din nou la trap, apoi la pas în timp ce se apropiau de grădini.

– Nu ştiu de ce am vrut să încerc asta aici, zise ea cu voce tare. Poate pentru că n-a funcţionat nicăieri în altă parte, urmă ea, descălecând şi punându-şi desaga pe umăr. Şi trebuie să încerc.

Trasă cercul şi aprinse lumânări albe cu răsuflarea ei. În centrul cercului puse o statuetă a zeiţei-mame, precum şi ofranda de vin şi flori.

Luă cuţitul ritualic şi îl îndreptă spre nord.

– Puteri ale nordului, ascultaţi-mă. Puteri ale estului, vă conjur. Puteri ale sudului, vă chem. Puteri ale vestului, priviţi-mă. Eu sunt fiica voastră. Sunt slujitoarea voastră. A voastră luptătoare sunt. Am trasat cercul cu credinţă, încredere, respect şi onoare.

În centrul cercului, ea făcu să plutească un ceaun mic. Îl umplu cu apă sfinţită şi îi aprinse flăcări dedesubt. Presără, din săculeţ, praf de cristal peste suprafaţa apei.

– Pentru intuiție, înțelepciune, pentru privire pătrunzătoare. Acum amestecați-vă și contopiți-vă, bolborosiți, clocotiți și alungați ceturile, ca să pot să văd limpede. Pentru putere, zise ea și adăugă ierburi, pentru cunoaștere, pentru înțelegerea răspunsului. Acum fierbeți și clocotiți și sloboziți parfumul, urcați pe aripile vântului și purtați-mi întrebarea, rosti ea, iar apoi agită aerul, făcându-l să se înalțe. Și acum, ca să-mi pecetluiesc cererea, trei picături de sânge peste restul, rosti, înțepându-și degetul și lăsând trei picături să cadă în fiertură. În acest ceas al nopții, jurământu-mi de a purta mereu lumina îl înnoiesc, spuse, solemn, iar puterea i se învârteji în jur și crescu în timp ce ea ridica brațele, stârnind sclipiri de fulgere deasupra dealurilor vestice. În acest loc și în acest ceas, chem izvorul puterii mele. Zeiță-mamă, primește-mi ofranda de pământ și vin. Ascultă-ți fiica, divină Ernmas. Dă-mi un răspuns, arată-mi un semn.

Vântul se tângui înăuntrul cercului, trase fumul din ceaun și îl răspândi ca pe o ceață. Pentru o clipă se păru că o mie de voci vorbiră deodată, că o mie de mâini se întinseră ca s-o atingă pe Fallon cu o putere care aproape că-i tăie genunchii.

Fulgerele trosniră pe bolta cerească, iar în răspunsul bubuitului de tunet, ceața se ridică. Și se lăsă tăcerea.

Dar nu mai era singură.

– Max, îi rosti ea numele într-o șoaptă. Tată!

Se întinse către el, dar mâna îi trecu dincolo de făptura lui.

– Nu sunt întrupat, zise el cu o voce care avea un slab ecou. Vălul nu e destul de subțire.

– Dar ești aici, se bucură ea, deși dezamăgirea de a nu-l putea atinge se lupta în sufletul ei cu recunoștința. Ești aici. Am încercat de atâtea ori, dar niciodată nu te-am putut găsi.

– N-ai avut nevoie niciodată până acum. Uită-te la tine. Ai crescut. Frumoasă, ești pur și simplu frumoasă. Ești o femeie acum și o luptătoare. Porți sabia.

Ea văzu limpede atât mândria, cât și tristețea din ochii lui. Mai mult decât orice își dorea să merite mândria și să aline într-un fel acea tristețe.

– Am atâtea lucruri să-ţi spun. Sabia, scutul, cartea. Am cucerit New Yorkul. Noi... nu ştiu de unde să încep. Înseamnă atât de mult că pot să te văd din nou. Ne-am întors în New Hope. Suntem în New Hope.

– Da, zise el şi se uită spre lanul de porumb. Ştiu.

– Dacă ştiam că tu... N-ar fi trebuit să fac asta aici.

– Sunt aici pentru că ai făcut-o aici. Ţi-am spus şi altă dată, n-am regrete. Cum aş putea – când mă uit la tine.

– El e mort, Eric e mort. La fel şi Allegra. Îmi pare rău dacă asta te răneşte.

– Nu. Eu mi-am pierdut fratele în Pieire. Ce a devenit el nu mai era fratele meu, spuse Max, iar dacă exista regret în vorbele lui, pe chipul lui, acesta dispăru asemenea ceţii. Ceea ce a devenit ar fi încercat iar şi iar să te omoare, Fallon, dacă nu l-ai fi omorât.

– Nu eu l-am omorât, ci Simon.

– Simon, dădu Max din cap. Aici? Nu pot să văd, dar simt. S-au întors aici, spuse el uitându-se din nou spre lanul de porumb, care foşnea şi se legăna în vântul de toamnă. Eric a murit aici, la fel ca mine.

– Da, aici. Şi cu doar câteva luni în urmă am ucis-o pe Allegra tot aici. Poate că din pricina asta întoarcerea ta era menită să se întâmple aici. Ei au o fiică.

– Eric a avut un copil? Eric şi Allegra au o fiică, şopti Max uitându-se în sus şi părând să cerceteze stelele. Ea e la fel ca ei, probabil.

– Da. E mai întunecată şi mai puternică decât au fost ei. Am ajuns atât de departe, tată, şi am făcut atât de multe. Preţul e unul teribil, dar câştigăm războiul ăsta. Însă nu pot să-l închei, nu pot să-l închei până când Petra, fiica lui Eric, şi acel ceva căruia îi slujeşte nu sunt distruşi, spuse ea trecându-şi mâinile prin păr şi apoi ridicându-şi-le. Toată puterea asta, toate darurile pe care le-am primit... şi tot nu pot să primesc răspunsul la acea întrebare: când să atac? Nu întreb cum, nu întreb de preţ. Nu întreb dacă o să supravieţuiesc. Nu întreb dacă sora mea de inimă o să supravieţuiască, ori bărbatul pe care-l iubesc. Întreb doar când.

– Porţi un inel.

– Poftim? O, da. Duncan.

– Fiul lui Katie.

Max dădu din cap şi se uită din nou afară din cerc, nu spre lanul de porumb, ci spre grădini.

– Te face fericită.

– Da. Ţi-ar plăcea de el. Ştiu că era mic atunci când ai murit. Mi-ar plăcea să-l cunoşti acum. Zilele astea e în rotaţie, luptă ca să oprească un grup de Nepământeni Malefici în vest.

– E soldat, murmură Max.

– E soldat, comandant, artist. E... totul.

– Văd asta.

– Trebuie să fim noi: eu, Duncan şi Tonia cei care să se ducă la cercul de piatră ca s-o distrugă pe Petra şi să distrugă sursa întunericului. Trebuie să fim noi trei cei care să închidă din nou scutul. Sângele nostru comun, sângele Tuatha de Danann. Dacă atacăm prea curând sau prea târziu, nu vom izbândi. Iar eu nu pot vedea.

– Încrede-te în dreptul tău din naştere, îi spuse el, şi în sângele tău. Ai fost concepută din iubire şi magie în acelaşi moment în care întunericul aducea moarte. Nici un moment mai devreme, nici un moment mai târziu.

– 2 ianuarie, zise ea şi îşi cercetă sufletul. Am ştiut că atunci trebuia să atacăm New Yorkul, aşa că înţeleg logica în asta, se încheia un ciclu. Dar acum nu simt că e răspuns la întrebarea mea, nu legat de frământările mele.

– Grădinile de aici, renaştere, reînnoire, an după an. Sângele meu vărsat aici ca să fii ţinută în siguranţă. Mama ta a lăsat în urmă tot ceea ce cunoştea ca să te ţină în siguranţă. Tu ai venit din noi, dar te-ai născut într-o noapte furtunoasă şi în braţele altuia. Un tată. Iar lumina care eşti tu a tras prima dată aer în piept în acele braţe, în acea noapte. Trei au fost cei care te-au iubit şi protejat până când ai crescut. Aşa cum sunt trei şi aici, spuse el arătând spre alicorn, lup şi bufniţă.

– Veţi fi trei în bătălia finală, într-o noapte furtunoasă. O noapte a puterii.

– Ziua mea de naştere, spuse ea simţind în acea clipă răspunsul, cunoaşterea. Se apropie, înţelese ea. Ziua mea, fiindcă pentru asta m-am născut. Te-au trimis ca să-mi spui. Tu eşti semnul şi răspunsul.

– Mesagerul, o corectă el cu un zâmbet. Nu pot să rămân.

– Dar abia dacă am avut timp, se întristă ea şi, ca s-o dreagă, se agăţă de o veste bună. Fred şi Eddie au cinci copii, iar acum mai e unul pe drum.

– Eddie? râse Max şi sunetul răsună în noapte. Eddie şi Fred. Nu mi-am dat seama de asta, dar acum da, ei bine, e perfect, zâmbi el, cu un zâmbet iute şi încântat. Ai spus cumva cinci copii?

Era aşa de bine să-l vadă zâmbind, aşa de bine să vadă că tristeţea se risipise.

– Şase în primăvara următoare. Pe băiatul cel mare l-au botezat Max.

Ochii lui, cenuşii ca şi ai ei, se îmblânziră.

– Spune-le că mă onorează. Nu pot să rămân, zise el din nou. Dar tot ceea ce am are să fie cu tine atunci când va fi să ridici acea sabie. Să fii binecuvântată, fiica mea cea curajoasă şi frumoasă!

– Dar, nu... începu ea, însă el se estompă, lăsând-o singură, cu magia încă vibrând. Să fii binecuvântat, Max Fallon, părintele meu cel curajos şi frumos!

Fallon închise cercul şi călări pe Grace înapoi spre casă, cu mintea plină de planuri şi de posibilităţi. N-ar fi trebuit s-o surprindă să-l găsească pe Mallick aşteptând-o în liniştea de dinaintea zorilor. El stătea la marginea grădinii în timp ce primele stele începeau să se stingă pe cer.

– Ştiai?

– Nu, răspunse el şi o apucă pe Grace de căpăstru în timp ce ea descăleca. Dar am simţit înălţarea magiei, agitaţia puterilor şi, cu ele, cu tine – am ştiut. L-au trimis pe Max Fallon să-ţi ofere răspunsul.

– Imaginea lui, spiritul lui, şi doar pentru câteva momente, spuse ea lipindu-şi fruntea de obrazul lui Grace. N-am avut timp destul şi aveam aşa de multe să-i spun. Nici nu m-am putut gândi

la tot ce voiam să-i spun, că a şi dispărut din nou. Nu ştiu dacă am să-l mai revăd vreodată.

– Sună banal şi nu prea înseamnă mare lucru să auzi asta, dar să ştii că el e mereu cu tine.

– Am cerut un semn şi el a apărut.

– Şi ce semn ar putea fi mai limpede? Pe cine ar fi putut să trimită zeii, pe cine care să te iubească mai mult şi pe tine, şi lumina, dacă nu pe Max Fallon? Supără-te mai târziu de cât de scurt a fost momentul, fata mea. Acum ai treabă de făcut.

Tipic pentru el, se gândi ea. Dă-i înainte.

– Nu mă supăr... sunt... îmbufnată, îşi dădu ea seama, întrebându-se, în acelaşi timp, dacă avea dreptul să fie. Mă gândesc. Analizez.

– Ştii ce ai de făcut în continuare. Treci la treabă. Eu o să am grijă de Grace.

Ea îi dădu frâiele.

– Tocmai te gândeşti cum să te linguşeşti ca să primeşti un mic dejun.

– Eu nu mă linguşesc, zise el cât se poate de demn. Dar mă aştept ca lumea să se trezească în curând, iar mama ta, fiind o persoană delicată, o să mă invite.

– Acelaşi lucru.

– Nici pe departe, obiectă el, în timp ce Fallon pleca într-un flash. Tu ai să mănânci ovăz la micul dejun, îi spuse lui Grace. Iar dacă eu îi sugerez Lanei clătite, asta nu înseamnă că mă linguşesc.

Fallon veni direct la Duncan. Îl găsi deja în picioare, îmbrăcat şi încingându-şi sabia.

– Necazuri? îl întrebă ea iute.

– Nu aici. Am visat... te-am văzut, te-am simţit. Tocmai mă pregăteam să vin să verific.

Ea se apropie şi se lipi de el.

– N-ar fi trebuit să mă îmbrac, se întristă Duncan.

Cu un râs uşor, ea scutură din cap şi se cuibări mai bine.

– Am încercat din nou, am întrebat. L-au trimis pe Max. I-au trimis spiritul.

El o desprinse uşor şi-i cuprinse faţa în mâini.

– A fost greu pentru tine.

– Da. Şi minunat. Minunat şi greu. Dar el mi-a oferit răspunsul. Aproape că a venit timpul, Duncan.

– Când?

– În nouă zile.

– Nouă zile. Asta e... El socoti iute şi ea văzu cum i se aşternea înţelegerea pe chip. Ziua ta. Desigur, e ziua ta. Suntem nişte idioţi că nu ne-am dat seama. Începutul şi sfârşitul.

– M-am născut din trei: mama, Max şi Simon. Mi-au fost dăruiţi trei: bufniţa, lupul şi alicornul. Alţi trei: cartea, sabia şi scutul. Şi mi s-a oferit răspunsul la nouă zile distanţă: trei şi trei şi trei.

– Şi sunt trei cei care se vor duce la hora pietrelor, la scutul spart şi la pădurea ucisă. Sângele celor trei împotriva celor trei care rămân: sursa, dragonul şi vrăjitoarea. Într-o noapte furtunoasă, lumina a venit pe lume. Tot într-o noapte furtunoasă, lumina va lovi întunericul, conchise el, apoi ridică din umeri. Nu eşti singura care poate face profeţii.

– Ştiu că ne-am pregătit toată viaţa pentru asta, dar acum mai avem doar nouă zile şi sunt o mulţime de lucruri de făcut. Trebuie să mă întorc şi să încep.

– Vin şi eu după tine.

– Ce e cu Nepământenii Malefici?

– Au fost opriţi. Avem câteva iscoade care vânează hoinari şi mai sunt câţiva civili care au nevoie de nişte ajutor. Pot să organizez toate astea şi să mă întorc la New Hope în câteva ore.

– E în regulă. O iau pe Tonia.

Duncan o apucă de mână şi o trase spre el pentru un sărut.

– În douăsprezece zile – ca să fie tot multiplu de trei – noi doi o să mergem la o întâlnire.

– La o întâlnire?

– Aşa cum obişnuiau oamenii să facă. Cină, muzică sau ceva de genul ăsta, şi sex.

– Sunt pe placul meu cina, muzica sau ceva de genul ăsta, şi sexul.

Ea mai rămase un minut, agăţându-se de acea speranţă, de acea promisiune, iar apoi plecă.

Transformară sala de consiliu în ceea ce Simon numi Centrul Magic. În timp ce trupele continuau să înăbuşe atacuri ale Nepământenilor Malefici, iar instructorii continuau să antreneze, oamenii să adune recoltele, să stocheze lemne şi provizii pentru iarnă, Fallon, Duncan şi Tonia lucrau la vrăji şi arme.

Viaţa mergea înainte în New Hope. Lucrările de extindere a clinicii se apropiau de final, Arlys transmitea pentru toţi cei care o puteau recepţiona, iar Chuck continua să caute informaţii despre eventuale atacuri.

Cei trei, uniţi într-un scop, se concentrau cu toată fiinţa lor ca să se asigure că viaţa chiar avea să meargă înainte.

Zi de zi, se antrenau mai multe ore luptându-se cu o mulţime de fantome de-ale lui Mallick. Dacă o învingeau pe una, el trimitea alte trei şi mai întunecate, şi mai sălbatice.

În fiecare seară aveau de îngrijit vânătăi, oase scrântite, încheieturi sucite.

– Nu pot să plece la luptă slăbiţi şi epuizaţi, argumentă Lana.

Mallick se uită la Fallon care se lupta cu cinci deodată, la Duncan care respingea flăcările unui dragon-fantomă, la Tonia care sărea de pe spatele unui inamic ca să ţintească spre ochi. Iar când săgeata ei ratã ţinta şi coada dragonului o lovi, forţa loviturii o trimise de-a rostogolul la pământ.

– Nu pot câştiga decât dacă sunt pregătiţi pentru orice ar veni. Nu ştim ce formă ar putea lua duşmanul, cât de multe forme ar putea lua. Trebuie să fie pregătiţi.

– E prea mult, spuse Lana slobozindu-şi puterea magică şi spulberând două fantome. E de ajuns. Ajunge! strigă, făcând o mişcare de tăiere şi distrugând toate fantomele lui Mallick. Nu vezi decât războinici! se răsti ea. Eu îmi văd fata sângerând, îi văd pe copiii prietenei mele sângerând. Din nou. Când o să se termine? Când o să încetăm să ne privim copiii sângerând?

Fallon se ridică în genunchi, dar Duncan se îndrepta deja spre Lana şi o luă în braţe.

– E în regulă. Noi suntem în regulă. Nimic din ceea ce poate inventa bătrânul n-are cum să ne doboare. Nimic din Scoţia nu ne poate doborî. Avem nevoie ca tu să crezi asta.

Cu lacrimi în ochi, Lana să desprinse din îmbrăţişare şi îl mângâie pe obraz.

– Uită-te la faţa ta, zise ea şi îi vindecă vânătăile proaspete.

– Înspăimântător de frumos, nu-i aşa?

Ea îl mângâie iar pe obraz.

– Întotdeauna ai fost.

– Mamei i-ar face bine un pic de companie. E şi ea destul de răscolită cu toate astea.

– Vrei doar să scapi de mine.

– E speriată. Ea şi Hannah sunt amândouă speriate. Le-ar fi de folos să stea cu tine. Mai ales dacă le-ai putea aduce şi pe Arlys, Fred şi Rachel. Voi sunteţi cercul ei, Lana. Are nevoie de cercul ei.

– Foarte bine, oftă ea şi făcu un pas în spate. Mă duc după Fred şi mergem în oraş, promise, apoi se uită la Fallon. Încetează să-ţi mai zăgăzuieşti puterea. Foloseşte-o! îi strigă ea, apoi plecă într-un flash.

– Păi, o folosesc, bombăni Fallon, scâncind pe când îşi freca umărul îndurerat. O folosesc judicios. Se cheamă tactică. În fine, mulţumesc, îi zise ea lui Duncan.

– Nici o problemă. Şi e şi adevărat.

– Are dreptate, interveni Tonia mişcându-se ca să scape de înţepeneala din genunchi şi din şold. Mama e cu nervii la pământ din pricina asta. Încearcă să n-o arate – la fel şi Hannah – dar sunt amândouă cu nervii la pământ.

– În câteva zile n-o să mai trebuiască să se îngrijoreze, spuse Fallon uitându-se înapoi spre Mallick. Din nou.

Ridică sabia ca să întâmpine prima lovitură.

În noaptea de dinaintea zilei ei de naştere, Fallon se pregăti. Se îmbăie la lumina lumânărilor în apă infuzată cu salvie, rozmarin şi isop, ca să-şi purifice trupul înainte de bătălia ce urma.

Bău un pahar din vinul zânelor, făcut din struguri recoltați în timpul lunii albastre și oferi un altul zeiței-mame. Aprinse lumânarea pe care i-o dăduse Mallick, o puse la fereastră, în lumina lunii, și se îmbrăcă la lumina amândurora.

– Pentru asta m-am născut. Asta e calea pe care am ales să merg, din proprie voință. Pentru asta am deschis cartea, spuse ea ducând *Cartea Vrăjilor* la fereastră și punând-o în acea lumină. Pentru asta am ridicat sabia și scutul. Pe inima părintelui meu de sânge, pe inima mamei, pe inima tatălui, n-am să mă mai întorc aici până ce n-am să duc la îndeplinire ceea ce trebuie să fac, scopul pentru m-am născut. Dacă eșuez, te rog să ai grijă de familia mea. Mă rog ca altcineva să deschidă cartea, să ridice sabia și scutul și să continue lupta.

Ea își puse cuțitul la cingătoare, în teaca pe care i-o făcuse Travis cu mult timp în urmă. Se gândi la asta și luă un săculeț în care puse laleaua pictată și clopoțeii de vânt pe care Ethan și Colin îi făcuseră ca să marcheze ziua concepției ei. Un exemplar din *Regele Vrăjitor* având cuvintele lui Max înăuntru, cu fotografia lui pe coperta din spate, piatra pe care o scosese din copita lui Laoch și pe care Mick îi sculptase chipul. Și ursulețul ei roz.

În jurul gâtului purta inelul și medalia – ambele de la tații ei, pe care și ei le purtaseră la rândul lor.

Talismane, se gândi în timp ce pregătea un alt săculeț cu uneltele de magie. Daruri oferite din inimă.

Duncan și Tonia își pregătiseră și ei uneltele și armele. Fiecare își execută ritualurile private și se întâlniră în fața camerelor lor.

– Gata?

Tonia aprobă din cap.

– Plină de energie și gata de plecare, spuse ea uitându-se spre scări. Asta s-ar putea să fie mai greu decât Scoția.

– Da. Hai s-o facem.

Katie și Hannah așteptau la parter.

– Mă gândeam la friganele pentru micul dejun, începu Duncan.

– Și bacon, adăugă Tonia, mult bacon.

Hannah o apucă pe Katie de mâna dreaptă.

– Ba chiar o să spăl eu vasele.

– Așa mai merge. O să ne descurcăm, mamă.

Katie ridică mâna ca să-l oprească pe Duncan.

– Înainte de toate, am ceva pentru voi trei. Lana și Fred ne-au ajutat să le facem, așa că au și magie de la ele, dar și crearea lor în sine le-a înzestrat cu un soi de magie, spuse ea strângând mâna lui Hannah înainte să-i dea drumul și să scoată din buzunar trei pandantive mici înșirate pe trei lănțișoare. Am folosit pentru asta verigheta de la tatăl vostru.

– O, dar mamă...

Katie clătină din cap la obiecția Toniei.

– El și-ar fi iubit cei trei copii foarte mult. Și am folosit și cerceii pe care Austin mi i-a dat de ultimul lui Crăciun. Și el v-a iubit foarte mult. Așa că astea sunt de la noi trei – un număr magic – pentru voi trei. Copiii mei, sunt așa de mândră de voi. Hannah. Doctor Parsoni, se corectă ea.

Hannah luă pandantivul oferit.

– Un caduceu. E splendid. Și înseamnă foarte mult pentru mine.

– Duncan.

El luă pandantivul în formă de sabie, continuând s-o privească pe Kate în timp ce și-l punea la gât.

– Tu ești adevărata războinică, dragă Kathleen MacLeod Parsoni. Întotdeauna ai fost, și vei fi mereu.

– Tonia.

Luând pandantivul în formă de arc cu săgeată, Tonia clipi ca să-și alunge lacrimile.

– Tu ești liantul, mamă. Tu ești motivul pentru care noi suntem azi aici.

O înconjurară ei, cei trei copii ai ei.

Fallon sperase să-și ia la revedere de la ai ei acasă, dar familia ei, inclusiv Colin, insistă s-o însoțească în grădinile comunitare ca să se întâlnească cu Duncan și cu Tonia. Așa că porniră împreună călare spre New Hope, așa cum o făcuseră cu ani în urmă.

Fallon îl îndemnă pe Laoch lângă Colin.

– Nu sunt sigură pentru cât timp o să fiu plecată. S-ar putea să fie doar pentru câteva ore, s-ar putea să fie pentru câteva zile. Ar fi bine dacă ai putea să stai pe aici până când mă întorc.

Ea nu spuse „*dacă* mă întorc", nu își permise să se gândească la varianta asta.

– Arlingtonul e în siguranță. Nu trebuie să am puteri magice ca să știu unde e nevoie de mine.

– Bine. Cum e brațul?

El îl flexă de la cot și reuși să-l îndoaie în unghi de patruzeci și cinci de grade.

– Mai trec câteva luni și putem să ne luptăm câteva ture.

– Tot ai pierde.

– Nu, dacă nu trișezi.

– Nici o șansă. Așa cum tot nu ești președinte.

– Am renunțat la asta, zise el calm. Mă gândesc acum la Comandant Suprem Global. CSG Swift.

– Ai vrea tu.

În mod ciudat, se simți mai bine, și intră în New Hope, unde grădinile erau luminate cu lampioane, luminițe de-ale zânișoarelor, șiruri și mărgele de lumină de lună.

Și unde îi așteptau sute și sute de oameni.

– N-aș fi crezut... începu Fallon.

– Katie a organizat totul, îi spuse Lana. Și a aranjat toate cele cu ajutorul tatălui tău, al fraților tăi, al lui Mallick și al meu.

– Te rog, spune-mi că nu trebuie să țin un discurs.

– Nu e nevoie.

Nu se auziră ovații, dar oamenii se dădură în lături ca s-o lase să ajungă la locul în care așteptau Duncan și Tonia.

Când descălecă, Lana o îmbrățișă încă o dată.

– Lumina ta m-a schimbat. Tot ceea ce am pleacă cu tine în seara asta.

Când se trase îndărăt ca să stea lângă Mallick, Simon o îmbrățișă.

– Să te întorci la mine, fata mea. Luptă bine, nu te lăsa, și vino acasă!

Înainte ca Fallon să poată vorbi, Mallick şi mama ei făcură un pas în faţă. Îşi ridicară mâinile, iar ea simţi puterea lor pulsând şi unindu-se. Din această putere se înălţă o flacără, dreaptă ca o suliţă.

– Flacăra va arde până când copiii Tuatha de Danann se vor întoarce. Când lupta lor va fi câştigată, această flacără va fi turnată în piatră, o flacără eternă precum un simbol al luminii.

Oamenii formară cercuri, cu fondatorii New Hope în primul dintre ele, chipurile lor familiare fiind luminate de foc, iar alţii se grupară în spirală în jurul lor, cerc după cerc.

– Iată New Hope, proclamă Fallon. Iată centrul. Iată de ce o să putem face asta. Iată de ce o s-o facem.

Cerc după cerc, se gândi ea. Unitate şi credinţă.

Cu Taibhse aşezat pe şaua lui Laoch, cu Faol Ban alături, ea îşi uni mâinile cu cele ale lui Duncan şi cu cele ale Toniei.

Un alt cerc, făurit cu sânge, cu încredere, cu un scop.

Ea simţi ceasul îndreptându-se spre miezul nopţii şi-şi închise ochii. Iar când momentul veni, îi deschise.

Ca unul plecară, în flash, din New Hope. Şi se avântară drept în furtună.

Capitolul 26

Fulgerele scăpărau, roşii şi negre, lovind pământul ca nişte bubuituri de ciocan şi despicând câmpurile ce deja ardeau – în fisuri din care ieşea fum. Acesta se înălţa în vârtejuri spre cer, ca să acopere luna şi stelele. Noaptea era cufundată în întuneric.

În mijlocul acestei vâltori, ciorile ţipau necontenit.

Duncan ridică o sferă de lumină către întuneric, apoi încă una, iluminând cercul de piatră şi miezul lui vălurit.

– Se pare că ne aşteptau.

– Trasaţi cercul! strigă Fallon şi-şi îndreptă sabia către nord, chemând zeii.

Puseră ceaunul şi lumânarea jos, aprinseră flacăra şi sunară din clopot, rostiră cuvintele. Sfidătoare şi slobozindu-şi furia, Fallon devie fulgerele, putere contra putere.

– În acest ceas al naşterii mele, provocăm răul care umblă pe pământ. Eu sunt Aleasa, născută din putere şi lumină, al cărei destin şi a cărei alegere e să ducă această luptă.

– Noi, continuă Duncan, soră şi frate care au împărţit un pântec, ne alăturăm Alesei ca să-ţi săpăm mormântul. Aşa cum prezis-au zeii, cu sânge şi putere noi vom trimite întunecatele creaturi înapoi în iad!

– Noi, cei trei, suntem vlăstare din Tuatha de Danann! strigă Tonia. Aici şi acum ne acceptăm destinul. Aici şi acum, în noaptea asta, oferim luminii tot ceea ce avem.

– Sângele se uneşte cu sânge, spuseră ei în timp ce Fallon le cresta palmele. Lumina se alătură luminii. Puterea se uneşte cu putere.

În timp ce-şi uneau mâinile, şocul acestei uniri scoase scântei din palmele lor. Pe când forţa unirii îi scutura, străbătându-i, ei se ţinură şi mai strâns.

– Rezistaţi! strigă Duncan ca să-şi facă auzit glasul pe deasupra uraganului. Funcţionează!

Forţa vântului aproape că o împinse pe Fallon în genunchi. Ea văzu cum panglica din părul Toniei zbură, smulsă de vânt, iar buclele fetei fluturară, eliberate.

Pământul care se vălurea în cercul de pietre începu să se desfacă, dezvăluind golul de dedesubt.

– Încheiaţi! strigă Fallon, trăgând aer în piept pe când uraganul vuia în jurul lor.

– Acum înălţaţi-vă, magii, urcaţi, urcaţi şi loviţi creatura morţii, creatura minciunilor. Descoperiţi-ne calea ca s-o găsim şi ca s-o aruncăm în groapa în care cu sângele nostru o s-o legăm. Iată jurământul celor trei. Asta ne e vrerea şi aşa va fi.

Suflul sfredelitor al vântului se mai îmblânzi, dar ceea ce rămase bătea aspru, ca iarna. În centrul cercului de piatră pământul era nemişcat şi deschis.

– E de ajuns? întrebă Tonia.

– Va trebui să fie, răspunse Fallon şi arătă spre firul subţire de lumină care ducea în pădure. Avem un drum.

– Şi avem şi companie, adăugă Tonia întrerupând legătura ca să pună o săgeată în arc.

Duncan îşi aprinse sabia în timp ce nenumăraţi Nepământeni Malefici se năpustiră din pădure.

– O să avem nevoie de un cerc mai mare.

Plină de energie, chiar dornică de luptă, Tonia râse:

– Că bine zici, se învoi ea şi slobozi prima săgeată.

– Stați departe de groapă, îi preveni Fallon și-și slobozi puterea ca să doboare trei dintr-o lovitură. Au așteptat până când am deschis-o. Vor să ne împingă în ea.

Fallon sări în spinarea lui Laoch și se înălță ca să atace din aer.

– Iau eu flancul stâng, îi spuse Duncan Toniei. Tu ia-l pe cel drept.

– S-a făcut, zise ea lăsându-se pe vine, rostogolindu-se pe sub o minge de foc și slobozind o săgeată muiată în lumină.

Cu o mișcare de sabie, Duncan aruncă fulgere înapoi spre inamic și se răsuci ca să prindă sabia neagră, pulsândă, a altuia. Simțind mișcare în spatele lui, se răsuci înapoi ca să dea o lovitură de picior. Faol Ban sări la gâtul unui metamorf-panteră și îl scuti pe Duncan de osteneală.

Mânia și focul lui Fallon cutremurau pământul, tăiau brazde prin puterea care se năpustea asupra lor, în timp ce Taibhse sfâșia ciorile și le trimitea în groapa de dedesubt fumegând și țipând.

Fallon se lansă în picaj și descălecă.

– Ridică-l! îi strigă Toniei, apoi lovind, tăind, arzând, se poziționă ca să lupte spate în spate cu Duncan.

– Nepământenii ăștia sunt aruncați în luptă ca să ne distragă atenția, zise el cu sudoarea șiroindu-i pe față în ciuda frigului. Foarte buni, dar tot sunt doar o diversiune. Vor să ne arunce în groapă? Îi mânăm noi înăuntru.

Fallon aprobă din cap și se întinse ca să-l apuce de mână.

– Împinge!

Magia izbucni într-un fel de furie, fierbinte, sălbatică, puternică.

În țipetele care urmară, în mijlocul urletelor metamorfilor, al umbrei încețoșate, arzânde, a elfilor, cei trei împinseră dușmanii în spate, tot mai în spate. Dar mai rău fu sunetul pe care-l scoaseră aceștia, un sunet care n-avea nimic omenesc, în timp ce cădeau, se rostogoleau în groapă prin vântul care urla.

Câțiva fugiră.

– Dacă ajung în sat... începu Fallon.

– Mă ocup eu! strigă Tonia zburând în cerc deasupra, călare pe Laoch. Mergeți, mergeți, mă ocup de asta și vă ajung din urmă.

– Se descurcă ea, zise Duncan și se uită la Fallon. Ești gata?

Împreună, se năpustiră în pădurea moartă.

Umbrele pândeau, se schimbau. Unele răsuflau, iar acea răsuflare purta moartea în ea. O simțeau, simțeau acea bătaie, bătaie, bătaie a inimii negre. Pulsația sursei.

Lumina invocată de vrajă era ca un fir subțire și șerpuitor.

– Știa că avea să se ajungă la noaptea asta, spuse Fallon urmând lumina cu sabia și cu scutul în mâini. Întotdeauna a știut. Poate că totul, tot sângele vărsat, toate luptele, toată moartea și toată jalea au fost altă diversiune. Pentru că, în tot acest timp, a așteptat ceea ce se întâmplă acum.

Pe tine te-a așteptat, se gândi Duncan și rămase aproape de ea.

Copacii plini de gheață, scheletici, păreau să alunece pe pământ, parcă pentru a le tăia calea. Degetele zdrențuite ale crengilor încercau să-i împungă. Duncan tăie o creangă cu sabia și auzi un țipăt ascuțit, iar din ciot curse sânge negru.

– Asta e sinistru.

– Ajunge, ajunge! spuse Fallon punându-și sabia în teacă și folosindu-și mâinile ca să taie aerul. Faceți loc!

Copacii acoperiți cu gheață se opriră și lăsară calea liberă.

– Diversiuni, repetă ea.

– Da, poteca duce la locul în care am găsit-o pe fată, pe altar.

– Ne vrea acolo. Crede că o să câștige. Ne vrea acolo. Simți asta? Auzi asta? îl întrebă ea apucându-l de mână.

– Acum aud, răspunse el în timp ce acea atracție, acel imbold îl pișcă în adâncul ființei lui precum niște degete ascuțite, iar un glas îi răsună lin în minte.

Vocea unei femei, a unei iubite. Promițând și tot promițând.

Continuară să înainteze. Pulsul, bătaia se accelerară tot mai tare, devenind o voce în sine care le vibra în abdomene, care le cutremura pământul de sub picioare. Poteca se lărgi, apoi se desfăcu în alt cerc de pietre, deasupra căruia se afla o lespede netedă.

Pe ea, o pentagramă inversată pulsa, roșie.

– O altă horă de pietre, o altă lespede. Lucrarea Petrei, observă Duncan.

Dar nu doar a ei, adăugă el în gând pentru Fallon.

Nu doar a ei, răspunse ea în același mod. *Însă ea e aici. E aproape.*

Acum, se gândi Fallon, și-și duse din nou mâna la sabie. La auzul răgetului ridică privirea, văzu un val de foc și auzi râsul nebunesc.

– Și uite-o că a venit, spuse Duncan, dar euforia care-l cuprinse pieri brusc, transformându-se într-o spaimă îngrozitoare. O, Doamne! Tonia!

Ea căzu din cer deja sângerând, cu mâneca jachetei fumegând. Se lovi de marginea altarului și se rostogoli fără vlagă până la picioarele lui.

– Nu, la naiba, nu!

Duncan se lăsă pe vine lângă ea și-și trecu mâinile peste jachetă ca să oprească focul, apoi și le trecu peste trupul ei ca să găsească rănile.

Fallon sări înainte și-și puse scutul în fața lor, ca să blocheze un șuvoi de foc.

– Sunt prea multe răni, nu le găsesc pe toate. Trebuie s-o ducem înapoi la New Hope.

– Nu! spuse Tonia, găsindu-i mâna și străduindu-se să i-o strângă. Trebuie să fim aici toți trei. Ajută-mă să mă ridic.

– Ai leziuni interne. Sunt foarte multe fracturi. Fallon, ajută-mă!

– Lasă-mă să văd. Să încerc.

Cu brațul tremurând pentru că ținea scutul care oprea valul de foc, ea își puse mâna peste a lui Duncan și o cercetă pe Tonia.

Durere îngrozitoare, năucitoare, și o lumină care se estompa.

– Ajutați-mă... spuse Tonia cu glas slăbit și cu chipul palid precum luna acoperită de nori, închizând ochii. Trebuie să terminăm asta.

În New Hope, turnul de lumină tremură, păru să se micșoreze. Aflată în cerc alături de mama ei, Hannah căzu în genunchi. În jurul gâtului, pandantivul care îi simboliza puterea strălucea.

– Draga mea, spuse Katie lăsându-se jos, lângă ea. Ce...?

– Tonia. Are nevoie de mine. Ei au nevoie de mine, spuse Hannah ridicându-se cu greu și luându-și geanta de medic pe care o pusese pe jos ca s-o ia la întoarcere. Tonia e rănită. Simt... murmură ea strângându-și degetele în jurul pandantivului. Trebuie să plec. Lana, du-mă!

– Nu eşti pregătită. Mă duc şi o aduc înapoi!

– Trebuie să merg şi eu! strigă Hannah ridicându-şi pandantivul care lucea şi apoi luând-o pe Lana de mână. Şi eu am fost aleasă, îi spuse ea. Grăbeşte-te! E rănită!

Pe când Lana îi apuca mâna, Simon păşi în faţă.

– Nu pot. Nu pot să vă duc acolo, îi spuse Lana, doi oameni fără puteri magice, nepregătiţi.

El clătină din cap şi se sili să facă pasul în spate, apoi spuse:

– S-o aduci pe fiica noastră înapoi. Să-i aduci pe toţi acasă.

– Te iubesc, Simon, zise Lana, apoi o privi pe Katie şi-şi puse întregul suflet în acea privire. Draga mea, am să fac totul ca să-ţi protejez copiii. Totul.

O strânse pe Hannah lângă ea şi plecă, într-un flash.

– Copiii mei, suspină Katie apăsându-şi mâinile pe gură şi aproape prăbuşindu-se în braţele lui Arlys. Copiii mei!

– Aveţi lumină! le strigă Mallick. Aveţi lumina mamei şi pe cea a iubirii. Trimiteţi-o! le îndemnă el, slobozindu-şi propria lumină în foc. Toţi cei de aici aveţi lumină, aveţi credinţă, aveţi iubire. Trimiteţi-le!

Cu lacrimile prelingându-i-se pe faţă, Katie se îndreptă din spate şi se întinse după mâinile lui Jonah şi ale lui Rachel.

– Voi m-aţi ajutat să-i aduc pe toţi trei în lume. Ajutaţi-mă să-i aduc acasă.

Jonah îi luă mâna lui Katie, dar nu reuşi să i se uite în ochi. Nu fusese în stare să vadă viaţă sau moarte. Nu văzuse nimic altceva decât întuneric.

Apoi Fred îi luă cealaltă mână şi murmură aproape de urechea lui:

– Ei te-au adus înapoi în lume. Ai încredere în ei.

Hannah aproape că alunecă din braţele Lanei atunci când ajunseră la altar. Deşi vederea i se întunecă, ea se scutură, hotărâtă.

Duncan ar fi putut să blesteme văzându-şi şi cealaltă soră pe câmpul de bătălie, însă era ocupat s-o ajute pe Fallon să vindece rănile cele mai grave ale Toniei.

– Rămâi pe loc! O s-o atrag departe de aici, îi spuse el lui Fallon. Ajută-le cu Tonia. Duceţi-o înapoi la New Hope.

– Nu poți să te lupți singur cu ea.

– N-o să te pierd nici pe tine, n-o să-mi pierd nici surorile, spuse Duncan, apoi o privi în ochi pentru o ultimă dată. Ai grijă de ele, o rugă.

Atunci când începu să alerge, strigând-o pe Petra și atrăgând flacăra înspre el, Fallon chiar blestemă.

– Bărbații! făcu Tonia cu glas slab. Ce poți să faci? Hannah, n-ar trebui să fii aici.

– Ai nevoie de mine. Sunt și ustensile magice acolo, îi spuse ea iute Lanei, în timp ce scotea din geantă o sticlă și o seringă. Sunt echipată complet.

– Fără sedative, îi ceru Tonia. Încă mai am treabă de făcut. M-a prins cu coada, afurisitul de dragon. Am ratat lovitura. Laoch a încercat să mă salveze, însă lovitura a fost prea iute. Alicornul e ars. Nu știu cât de rău.

Fallon se ridică. Cerul era brăzdat de foc. Fulgere la fel de roșii ca sângele Toniei curgeau din tării. Iar în pădure, inima aceea bătea plină de o bucurie întunecată.

– Luați-o, porunci Fallon. Urmați firul de lumină și scoateți-o de aici. N-o să te pierdem, Tonia. Hannah și mama mea o să se asigure în privința asta. Dar voi trei nu puteți fi aici.

– O să trebuiască să reziști la încă un flash. N-o să fie ușor pentru nici una dintre voi, dar are să fie rapid, le zise Lana, apoi o privi pe Fallon, copilul ei, iubirea ei, ființa căreia îi promisese că n-avea să-și mai piardă niciodată credința în ea, iar acum era hotărâtă să-și țină această promisiune. Cred în tine, îi spuse.

Rămasă singură, cu vorbele mamei ei încă răsunând în aer, Fallon se întoarse către altar.

– Deci acum ai ceea ce ți-ai dorit. Pe mine singură. Fără alte diversiuni.

Ea își închise ochii și lăsă întunericul să se strecoare.

Îi simți picioarele ca de păianjen umblându-i pe piele, degetele șerpuitoare încolăcindu-i-se în jurul gleznelor. El își atinse buzele de ale ei, mângâindu-i pleoapele cu răsuflarea-i rece. Și înconjurând-o, acoperind-o, strângând-o încet, încet, îi murmură în ureche:

Ei nu sunt demni de noi. Sunt sub noi, aceşti muritori, aceşti amărâţi, aceşti neînsemnaţi inşi înzestraţi cu puteri magice. Întinde-te pe altarul meu, copil al zeilor luminii, şi află întunericul. Află plăcerea pe care ţi-o ofer doar ţie.

– Au existat şi alţii înaintea mea.

Doar ca să pregătească totul pentru tine. Întinde-te alături de mine, Aleasă, soarbe-mi întunericul, atât de bogat, atât de dulce. Eu voi sorbi lumina atât de îndrăzneaţă, atât de strălucitoare. Unindu-ne, vom deveni Alesul.

– Eu sunt Aleasa.

Întunericul o strânse, lăsând-o fără suflare.

Îţi doreşti durere atunci când eu pot să-ţi ofer atât de multe? N-aş face decât să mă hrănesc cu ea. Acceptă plăcerea, simte durerea, oferă-mi lumina ta, ori mi-o voi lua eu singur. Dă-mi lumina, iar eu îţi voi cruţa mama.

Ea făcu un pas chinuitor către altar, puse o mână tremurătoare pe el, îi simţi suprafaţa îngheţată, promisiunea ademenitoare în timp ce întunericul o sufoca.

Prin acea perdea de întuneric auzi râsul nebunesc al Petrei, văzu strălucirea roşiatică a cerului în flăcări. În mintea ei văzu boală, moarte şi crime, molimele aduse de magia neagră. Atât de multe suferinţe, atât de multă brutalitate.

Întotdeauna a fost aşa, şi aşa va fi întotdeauna. Frate omorându-l pe frate pentru un petic de iarbă sau pentru o femeie destrăbălată. Copii murind de foame în timp ce alţii se îngraşă cu pumni de dulciuri. Lumea arde din pricina lăcomiei şi a ambiţiei. Aceştia sunt cei care te vânează, te ard, te distrug pentru ceea ce eşti, ca să se salveze pe ei. Pentru puterea ta. Urmează-mă, întinde-te alături de mine. Ei sunt doar jucării cu care să te joci şi apoi să le arunci, stricate. Noi suntem veşnici.

– Auzi? întrebă ea, făcând un alt pas, şi încă unul, în timp ce frenezia a ceea ce se strângea în jurul ei îi vibra pe piele şi flutura precum aripile unei molii. Auzi?

Ţipetele lor? Vaietele lor?

Ea simţi sânge pe mâini. Al Toniei, al lui Duncan, al ei.

– Cântecul credinței lor, îi spuse, apoi își scoase sabia și tăie în întuneric. N-ai să-mi sorbi lumina. O să arzi în ea.

Ținând mânerul sabiei cu mâna însângerată, înfipse lama, prin pentagramă, în lespedea de piatră.

El se zvârcoli. Sări să muște și să apuce cu ghearele. Țipând, ea își împinse puterea în lespede prin lama sabiei, în inima întunericului.

– Eu sunt Fallon Swift. Odraslă a neamului Tuatha de Danann. Fiica lui Max Fallon, a Lanei Bingham și a lui Simon Swift. Eu sunt Aleasa. Și sunt sfârșitul tău.

Lespedea plesni, scuipă sânge și duhoare. Forța exploziei o aruncă înapoi pe Fallon și-i tăie răsuflarea atunci când se lovi de pământ. Bătăile acelei inimi negre încetiniră, pulsul slăbi. Gâfâind, ea se ridică în picioare. Iar momentul ei de triumf pieri în timp ce întunericul se scurgea din lespedea spartă, înălțându-se într-o dâră subțire, dar înălțându-se, totuși, spre cerul întunecat.

– Nu!

Aruncă lumină peste rămășițele altarului, îl transformă în cenușă și slobozi flăcări peste cenușa aceea. Apoi, înălțând o rugăciune, plecă, într-un flash.

Rănit sau nu, Laoch zbura, cu Duncan pe spinare. Aproape de cerc, Hannah și Lana continuau s-o trateze pe Tonia. Fallon alergă spre ele cu scutul ridicat, ca să le apere.

– E rănit, e slăbit, dar nu l-am nimicit. Cum se simte Tonia?

– Rănită și slăbită, îi răspunse Hannah, răsuflând agitat, dar ținând-o strâns pe Tonia de mână. Am făcut tot ce puteam aici, mama ta încearcă mai mult. Va trebui s-o ducem la operație.

– Nu până când nu terminăm, vorbi Tonia printre dinți. Ajută-l pe Duncan.

– Așa o să fac. Eu... se întrerupse ea, căci văzu că întunericul se târa pe cer, îl văzu răsucindu-se în jurul Petrei și alunecând în ea. Ia asta, îi zise lui Hannah, întinzându-i scutul. Folosește-l.

Fallon își desfăcu aripile și se înălță spre cer, spunând:

– E ea. Ce a mai rămas din sursă a intrat în ea.

– Hei, verișoară! se auzi un strigăt, iar cu ochii negri ca noaptea de la ceea ce trăia în ea acum, Petra se repezi la Fallon. Te-am așteptat!

Fallon plonjă pe sub lovitura de coadă cu țepi a dragonului și trecu pe sub pântecul blindat. Înainte de a putea încerca să-i țintească ochiul, dragonul scuipă foc.

– Sunt plină! țipă Petra, vânturându-și brațele în aer și aruncând cu fulgere din vârfurile degetelor. Ca niște artificii! Ca sărbătoarea mea preferată – 4 iulie, când tatăl meu l-a omorât pe al tău!

Cu o mișcare din mână, respinse un șuvoi de foc din sabia lui Duncan și îl lovi cu o pală de vânt care aproape că-l doborî.

Părul Petrei flutura – alb cu negru – apoi șuieră în aer precum un mănunchi de șerpi care biciuiau văzduhul.

– Nu ne puteți atinge cu puterile voastre mărunte. Eu port inima în mine. Tot ce s-a promis e al meu, se lăudă ea, întinzându-și brațele și chemând ciorile să se rotească și să lovească cu aripi de fum. Ce ziceți de asta?

Aruncă foc care se transformă în săgeți ce căzură asupra scutului pe care Hannah se lupta să-l țină.

– Trebuie să-i ajuți, o îndemnă Tonia pe Lana. Trebuie să-i ajuți. Ea... răul... devin mai puternici.

– Ține scutul ridicat, Hannah.

Lana alergă de sub protecția lui și-și aruncă puterea în sus. O aprinse.

„Eu...", se gândi ea, agitată. „Vino după mine. Nu-mi vei avea copilul, nu-i vei avea pe copiii lui Katie. Vino după mine!"

Petra aruncă fulgere, foc, vânt în toate direcțiile, cu chipul luminat de o plăcere diabolică, în timp ce coada dragonului lovea în jur. Se răsuci brusc atunci când puterea Lanei cutremură aerul.

– Ia te uită cine e aici! strigă ea, iar apoi, cu veselie malefică, aruncă fulgere la picioarele Lanei. Dansează, dansează, dansează. Tu ai omorât-o pe mami, ticăloaso. Acum poți să privești cum o omor eu pe a ta. Atenție, bubuie! strigă ea și râse în timp ce dragonul sufla foc.

Fallon se năpusti în jos și chemă o trombă de vânt care să trimită flacăra peste câmpul deja în flăcări.

– Nu poți să-mi strici distracția. Și nu poți să-i salvezi pe amândoi. Cine să fie, ia să vedem? Ala, bala...

Petra azvârli un şuvoi de fulgere spre Duncan.

– Portocala! strigă ea, îndreptând un alt şuvoi către Lana.

– Doamne, ce ticăloasă, gâfâi Tonia, luptându-se să se ridice.

– Trebuie să stai liniştită.

– Hannah, căţeaua aia are în ea blestemata de inimă a întunericului şi mai şi călăreşte un dragon. Trebuie să mă ajuţi. Scoate o săgeată din tolbă.

„Cerul e în flăcări", se gândi Hannah, în timp ce un val teribil de căldură trecea peste ele.

– Tonia, acum n-ai nici puterea fizică, nici pe cea magică în privinţa trasului cu arcul.

– Nu, dar pot ţinti, spuse Tonia, şi chiar aşa era, pe toţi zeii! Tu va trebui să faci restul. Haide, surorile în echipă. Pune săgeata în arc, o îndemnă ea pe Hannah, şi-şi dădu seama că o durea chiar şi să respire, însă trase aer în piept şi apoi îl împinse afară. Acum e distrasă, nu suntem importante pentru ea. Trebuie să mă ţii bine, să mă susţii.

– Nu pot să fac asta şi să ţin şi scutul.

– Lasă-l jos. Acum e totul sau nimic. Pune săgeata în arc şi ţine-mă zdravăn, spuse Tonia încercând să nu lase să-i fugă pământul de sub picioare. Tu trage struna, dar nu slobozi săgeata până când nu spun eu. Avem o singură ocazie. Pentru că, dacă ratăm, o să ne pricopsim cu un dragon supărat, care o să ne transforme în cenuşă. O singură ocazie, repetă ea, clipind ca să-şi limpezească privirea.

Dându-şi seama că făcuse o greşeală încercând să atragă focul departe de femei, Duncan îl îndemnă pe Laoch în picaj. Sări la pământ ca să stea alături de ele.

– Împreună, zise el, daţi-i drumul.

– Aşteaptă, îi spuse Fallon şi îl apucă de braţ, căci o văzuse pe Tonia ridicând arcul. Aşteaptă, repetă ea, făcând un pas în lateral, fiindcă îşi dăduse seama că o putea ajuta pe Tonia cu unghiul. Hei, vară-mea! Ce zici de o partidă unu la unu, doar tu şi cu mine?

Fallon îşi desfăcu din nou aripile şi se ridică de la sol. Şi da, Petra întoarse dragonul zâmbind şi mângâindu-i gâtul.

– O să ajungem şi la asta. Pe tine te păstrăm pentru final. O să te uiţi mai întâi cum ard ceilalţi înainte să te trimit în întuneric. Eu o

să domnesc atunci. Eu! Aşa cum e menit să fie. Întunericul o să se ospăteze şi o să se ospăteze şi...

Tonia ţinti.

– Dă-i înainte şi vorbeşte, ticăloaso! Acum, Hannah!

Coarda arcului cântă, iar săgeata îşi luă zborul prin aer. Vârful îşi atinse ţinta şi străpunse ochiul stâng al dragonului, înfigându-se adânc.

Coada cu spini flutură nebuneşte în jur, iar trupul sinuos se încordă, se cambră. Fiara îşi scutură capul puternic, luptându-se să disloce săgeata. În cădere, răgetul dragonului pe moarte cutremură aerul şi mătură ierburile în flăcări de pe câmp, culcându-le. Cu un strigăt de răspuns, Fallon îi tăie capul.

– Arde-l! îi strigă lui Duncan, dar acesta îl incendiase deja.

Lana trimise o pală de vânt ca să arunce în groapă capul în flăcări al dragonului şi corpul fumegând al bărbatului.

– Era al meu! zbieră Petra, abia reuşind să-şi desfacă aripile înainte să lovească pământul, aterizând greoi pe câmpul plin de jar arzător şi scoţând un strigăt de durere. Era al meu! O să vă omorâm. O să vă omorâm pe toţi!

– S-a zis cu tine! strigă Duncan.

Apoi el îşi puse sabia în teacă şi luptă folosind doar puterea magică, aruncând cu lumină ca să pareze întunericul pe care-l azvârlea Petra către ei.

– Lasă-l să facă asta, murmură Fallon. Are nevoie. Deschide, zise ea atunci când Duncan o împinse pe Petra şi împinse şi ceea ce era în spatele ei – către pietre. Închide întunericul, zise ea şi-şi puse, la rândul ei, sabia în teacă.

Următoarea flacără slobozită de Petra se stinse lovindu-se de barieră.

– Cercul rezistă, lumina rezistă.

Cu chipul contorsionat, Petra se năpusti spre Duncan şi lovi cu pumnii în barieră.

– N-o să mă trimiteţi înapoi!

Vocea ieşi bubuind din ea, nu mai era a ei, era ca un tunet.

Petra, prinsă în cursă de ceea ce absorbise, se aruncă spre marginea cercului, alergă în jur cu o viteză uluitoare, până când sângele femeii scăldă pământul de sub ea.

– Ajunge, porunci Fallon. E de ajuns.

– Ridică-mă, insistă Tonia în timp ce Duncan se ducea în cerc. N-o să pierd asta.

– N-ar trebui... O, nu contează, zise Hannah, şi-şi puse un braţ în jurul ei. Sprijină-te pe mine!

– Aşa am făcut mereu.

Cu părul ca o masă încâlcită, Petra zăcea pe jos, lovită, sângerând. Cu ochi care deveniseră blânzi şi de un albastru inocent, ea îşi ridică privirea spre Duncan.

– M-a făcut să comit lucruri îngrozitoare. Uite cum m-a rănit. Ajută-mă, Duncan. Salvează-mă!

– Nu de data asta.

El împinse, dar mult mai blând decât şi-ar fi dorit-o, rostogolind-o înapoi.

– Hai cu mine, îl rugă Petra zâmbind printre dinţii însângeraţi, apoi se întinse către el, iar inima întunecată dădu să apuce odată cu ea.

– Du-te în iad! interveni Fallon.

Mâinile Petrei, picioarele ei lăsară brazde în pământ în timp ce încerca să reziste. Degetele i se prinseră de marginea gropii. Cu un ultim zâmbet, se uită la Fallon şi vorbi cu vocea fiarei:

– O să ne întoarcem după tine!

În timp ce cădeau – un ţipăt de la ceea ce fusese cândva o femeie, un răget de la ceea ce îmbrăţişase –, Duncan îşi scoase sabia şi trimise flăcări care să-i distrugă pe amândoi, spunând:

– Nu, n-o să mai veniţi!

– Ţine-ţi firea, îi spuse Fallon şi se duse la Laoch ca să scoată din desagi cele trebuincioase.

– Eşti în stare de asta? o întrebă pe Tonia.

– Să pui pariu că da. Un pic de ajutor? Am picioarele cam slăbite. Se pare că mi le-am rupt pe amândouă.

– Te ţin eu. Am lăsat cercul deschis doar pentru noi trei, le explică Fallon mamei ei şi lui Hannah. Nu puteam să riscăm. Trebuie să-l închidem, să-l pecetluim şi să-l purificăm.

– Vom aştepta, zise Lana şi o luă pe Hannah pe după talie.

Aşteptară şi priviră cum vlăstarele neamului Tuatha de Danann închiseră cercul dinăuntrul pietrei. Cu sânge unit, pecetluiră scutul, purificându-l cu lumină.

Cu sabia pe care o scosese odinioară din foc, Fallon gravă semnul în cinci colţuri pe scut.

Pe când făcea asta, lumina explodă pe cer. Înflori în văzduh precum lumina de amiază, scăldă lumea şi se simţi caldă şi mângâietoare pe chipul lui Fallon.

– Aici iarba o să crească din nou, iar florile sălbatice o să înflorească, zise ea în timp ce lumina se domolea, iar noaptea îşi reintra în drepturi. Căprioarele o să vină să pască, oamenii o să vină să vadă. Dar semnul are să rămână, iar scutul făurit din sânge şi lumină are să alunge întunericul pentru totdeauna.

– Pământul ăsta e purificat, zise Duncan.

– Acest scut e fără fisură, adăugă Tonia şi se sprijini de el.

– Deschide, zise Fallon şi păşi din cerc. Locul ăsta le este deschis tuturor celor care păşesc, zboară sau se târăsc în lumină. Şi le este pentru totdeauna interzis celor care sunt în căutarea întunericului.

– Cum noaptea urmează zilei, ziseră cu toţii deodată, ţinându-se de mâini, cum ziua urmează nopţii, această lume e protejată de lumină.

Fallon se întoarse către mama ei.

– S-a săvârşit. S-a terminat.

– Ştiu, zise Lana cu lacrimi în ochi şi îi prinse lui Fallon chipul în mâini. Ştiu asta.

– Nu te-am văzut aici, mamă, n-am văzut-o pe Hannah. Nu am fi reuşit să răzbim fără ajutorul vostru, al amândurora.

– Şi cu ceea ce te-a însoţit din New Hope, adăugă Duncan.

– Mi s-a părut că aud muzică, spuse Tonia clătinându-se. Voi auziţi muzică?

– Ceva de genul ăsta. Ce-ar fi dacă tu şi Hannah aţi duce-o pe Tonia înapoi?

– Da, zise Tonia şi-i zâmbi fratelui ei. Pot să primesc asta acum. Pentru că.... of, of!

Duncan îşi prinse sora exact atunci când ea îşi pierdu cunoştinţa.

– E doar leşinată, îl asigură Hannah, verificând pulsul Toniei. O ducem la clinică şi o să avem grijă de ea. Uite!

Hannah o susţinu pe Tonia de o parte, iar Lana de cealaltă.

– Are să fie nevoie de încă un flash, avertiză Lana.

Hannah îşi susţinu sora şi se încordă, pregătindu-se.

– Mă descurc.

– Ştiu că te descurci.

Lana o privi pe Fallon în ochi, îşi puse o mână pe inimă şi dispăru, în flash.

În siguranţă. Acum erau în siguranţă. Fallon îşi trecu mâna peste faţa murdară.

– Era în altar. Puteam să-l simt în piatră. Voia să mă întind pe placa de piatră ca să-mi soarbă viaţa şi lumina. Aşa că am distrus altarul, dar n-am putut să-l omor. Doar l-am slăbit. Eu...

– S-a săvârşit. S-a terminat acum.

Nu mai părea atât de real, nici atât de straşnic, acum, că valul de putere se retrăgea.

– Nu ştiu cum să mă simt. Uşurată? Toată viaţa mea a fost direcţionată spre momentul ăsta, aşa că ce ar trebui să simt acum, că totul s-a terminat?

Ea se uită la el. Real. Solid. Şi totul se stabiliză.

– Arăţi ca naiba. Învineţit, ars, sângerând. Bănuiesc că şi eu arăt la fel.

– O să ne vindecăm unul pe celălalt, îi spuse el luându-i mâna şi vorbindu-i în timp ce se concentra pe lumina care sclipea între ei. Voiam să moară, voiam s-o ucid eu. Pentru Denzel, dar şi pentru Mick. Pentru atâţia alţii. Dar, dacă stai să te gândeşti, ea era doar nebună. Vrednică de milă. Malefică, dar vrednică de milă. S-o omor... se întrerupse, dându-şi seama că asta nu-i provocase

nici satisfacție, nici plăcere. Am simțit ușurare, se hotărî el asupra cuvântului. Da, „ușurare" e un termen care se potrivește.

– Sunt de acord, iar acum trebuie să... Laoch! O, Doamne, Laoch! Trebuie să...

Ea alergă la el și își trecu mâna peste partea unde dragonul îl arsese.

În locul unei răni sau a unei cicatrice care se vindeca, el purta, asemenea scutului, semnul în cinci colțuri.

– Uneori zeii sunt milostivi, murmură ea.

Răsuflă ușurată, când Taibhse coborî să se așeze pe șaua aurie și Faol Ban se așeză lângă alicorn ca să aștepte.

– Trebuie să ne asigurăm că am distrus totul din pădure, că n-a mai rămas nimic care să poată...

– Fallon, murmură Duncan, apoi, cu o tandrețe care-i surprinse pe amândoi, el o sărută pe frunte și o întoarse. Privește!

Printre arbori și peste câmpurile care nu mai erau pârjolite și în flăcări, lumina dansa.

– Au sosit zânele, spuse Fallon. Aduc totul înapoi. Totul.

– O să ne întoarcem și noi ca s-o aducem pe mama, să vadă din nou casa. S-o deschidă din nou luminii.

– Cineva o să lucreze din nou pământul fermei.

– Cineva.

Ea îi zâmbi.

– Să-ți iei o povară de pe suflet e un lucru bun. Dar fericirea e și mai bună. Cred că tocmai am ajuns la fericire. Și am terminat, oare? Asta e cea mai bună parte. Hai să mergem acasă, Duncan!

– Hai să mergem acasă!

Duncan o trase spre el și plecară spre New Hope într-un flash, sărutându-se.

Epilog

În ajun de An Nou, în anul care se termina în lumină, lăsând locul celui care avea să înceapă tot aşa, zăpada se întindea ca o plapumă albă peste grădinile adormite, şi se aşeza peste ramurile copacilor ca nişte batiste de dantelă. Vântul sufla rece şi peste mulţimea oamenilor de zăpadă.

În casa în care familia lui Fallon îşi construise un cămin, în New Hope, se adunaseră prieteni. Mesele erau pline de bucate îmbelşugate pentru toată lumea, iar vinul şi whisky-ul curgeau cu generozitate în pahare. Muzica răsuna veselă.

Fred, rotofeie, cu un copil în pântec şi cu aripile fluturând, dansa cu fiul ei cel mare, în timp ce Eddie cânta la muzicuţă cu un câine la picioare şi cu mezinul lor în poală, bătând tactul. De dragul vremurilor trecute, Poe şi Kim se certau peste un joc de Scrabble, în timp ce fiii lor îşi dădeau ochii peste cap.

Jonah privea cum fiul lui cel mijlociu îşi făcea în sfârşit curaj să invite o fată drăguţă la dans, şi o înghionti pe Rachel. Cu un oftat, ea îşi puse capul pe umărul lui Jonah, apoi se întinse şi-l prinse pe Gabriel înainte ca acesta să poată fugi.

– Mama are nevoie de o îmbrăţişare.

– Şi tata.

La parter, mai mulţi oameni se adunaseră ca să joace pocher cu pietricele şi pene, iar pentru mizele mari – cu nuci caramelizate.

Colin își mijì ochii la Flynn, în timp ce acesta ridică miza, din nou: zece nuci.

– Nu e voie cu trucuri elfice de citit gânduri, prietene.

– N-am nevoie de ele în cazul tău. Te citesc și așa.

– Ba nu.

– Ba da, îl corectă Travis și se încruntă la cărțile pe care le ținea în mână. Îți legeni piciorul, așa că blufezi.

– Ba... da, râse Colin și renunță.

În partea cealaltă a încăperii, mulțumită să privească petrecerea și jocul de cărți, Starr îl mângâia pe Blaidd.

Când Ethan se așeză pe jos lângă ea, Starr se trase un pic înapoi.

– Îi place să-l mângâi, zise Ethan calm. Nu oricărui animal îi place să fie atins. Dar el se bucură.

Ea rămase tăcută preț de o clipă, apoi își drese glasul și spuse:

– Ai așa o bunătate în gânduri. Nu toată lumea o are. Știu că ferma e căminul vostru, dar îmi pare rău că o să vă întoarceți acolo în curând.

– O să venim în vizită. Și New Hope e căminul nostru.

Arlys, cu părul aranjat într-o coadă elegantă pentru petrecere și pentru transmisia de sfârșit de an care o precedase, își croi drum prin mulțime. Ea îi duse o cană aburindă socrului ei, care ședea la căldură lângă foc.

– Ceai de echinacea, pentru gât inflamat.

– Ceai? se încruntă Bill, jignit. E Anul Nou.

– Ceai pentru gât, zise ea și se aplecă să-l sărute pe obraz. Și whisky-ul turnat peste el e pentru restul.

– Așa da, zise el și o apucă de mână. O să fie un an foarte bun.

– Cel mai bun.

– Will Anderson! strigă bătrânul. Tatăl tău n-a crescut un prost drept fiu. Dansează cu soția ta cea frumoasă.

– Ce idee bună! zise Will și o trase pe Arlys spre muzică, apoi o cuprinse cu brațele și începu să se legene. O idee foarte bună. Theo flirtează cu fiica lui Alice Simm. Nu pot să zic că obiectez. Sunt tare drăguți amândoi.

– Am observat. Cybil flirtează cu băiatul mai mare al lui Kim.

– Ce? zise el şi o trase înapoi.

– Tipic, spuse Arlys şi-l trase la loc. Când e vorba de fiul tău e super, dar când e vorba de fiica ta e „cee?" Aş putea să scriu un articol despre asta.

– O, nu. N-o s-o faci!

Ea râse şi se cuibări la pieptul lui.

– Chuck dansează. Nu cu cineva şi nu e chiar dans. E un fel de mişcare inspirată aproximativ din dans. Katie e la bucătărie şi bârfeşte cu Lana. Doamne, o să-mi lipsească Lana. Hannah s-a dus la jocul de pocher cu Simon. Iar... spuse ea şi se uită în sus spre el. Toată lumea e aici, Will. Suntem cu toţii aici şi te iubesc.

În bucătărie, Katie îşi mai turnă vin şi îl studie.

– Cred că o să mă îmbăt.

– Atunci, rămâi pe vinul zânelor. Nu dă mahmureală.

– Lana. Lana, ce-o să mă fac fără tine?

– O să ne vizităm. De multe ori, promise Lana, iar pentru că îi venea să plângă, ea mai turnă vin pentru amândouă. Şi tu va trebui să ne vizitezi. Vreau să vezi ferma. De fapt, decretez că toată lumea o să vină la vară la fermă pentru o petrecere uriaşă. Insist.

– Eu mă bag, zise Katie şi clipi ca să alunge lacrimile. O să ne fie dor de tine şi de Simon, de băieţi.

– Colin rămâne la Arlington, zâmbi Lana dulce-amar, beneficiind de toată înţelegerea lui Katie. El e soldat, nu fermier. Aşa că o să mai facem vizite şi acolo. Apoi Fallon, spuse Lana răsuflând adânc şi gândindu-se că era ca o naştere: să laşi un copil să-şi găsească drumul în lume nu părea chiar atât de diferit de a-l aduce pe lume. Ăsta va fi căminul lor acum. Casa asta o să fie căminul lui Fallon şi al lui Duncan.

– Eşti... au spus...

– E ceva ce ştiu. Aşa că vizite, multe vizite. Într-o bună zi s-ar putea să-şi dorească o nuntă sau o unire. Ce mai petrecere ar fi de plănuit pentru asta, nu-i aşa, Katie? Copiii noştri.

– O să am grijă de ea pentru tine. O iubesc, Lana. O iubesc pe Fallon şi îi iubesc pe băieţii tăi.

– Știu, iar eu îi iubesc pe Duncan și pe fetele tale. Am crescut copii puternici, nu-i așa, Katie?

– Uimitori. În cinstea celor patru ai tăi și trei ai mei, zise ea și ridică paharul.

– Șaptele norocos, făcu și Lana ridicându-l pe al ei.

– Doamnelor!

Lana se uită spre ușă și râse:

– Mallick! Ai venit.

După ce ea ocoli insula de bucătărie din mijloc ca să-l îmbrățișeze, el o bătu stângaci pe spate, dar zâmbi.

– Voiam să vă urez vouă, tuturor, un An Nou fericit.

– Ce spui de niște vin?

– Aș fi recunoscător. Casa asta e plină de lumină, adăugă el, în timp ce ea turna vin într-un pahar. Vor fi fericiți aici. Aș dori să toastez în cinstea a două mame extraordinare și a copiilor lor minunați.

– Mulțumim.

– Și aș vrea să-ți mulțumesc pentru hrana păsărilor și pentru rețeta pe care Fallon mi le-a adus de Crăciun.

Îl mișcase profund s-o descopere pe Fallon la ușa cabanei lui, aducându-i în dar o căsuță pentru păsări pe care i-o confecționase dintr-o ramură de copac din apropierea casei copilăriei lui din Țara Galilor. Fallon îi mai adusese și niște hrană presată pentru păsări, pe care o pregătise Lana.

Amintirea aceea punându-l în primejdie să devină sentimental, Mallick își drese glasul și bău vinul.

– Mi s-a spus că ar fi un joc de noroc în camera de dedesubt?

– Pocher? făcu Katie și-și înclină capul ca să-l studieze. Tu joci pocher?

– Sunt de multă vreme pe pământul ăsta, zâmbi el și făcu o plecăciune ușoară, apoi se duse la parter.

Duncan și Fallon stăteau pe trepte, de unde puteau să se uite la mișcare, să audă vocile, muzica. Beau vin și împărțeau o farfurie cu mâncare.

Simon se opri la bază, apoi urcă.

– De ce nu dansezi cu fiica mea?

– Ei bine, eram...

– Am crezut că joci pocher, îl întrerupse Fallon.

– Am jucat până când a venit Mallick şi m-a lăsat fără nimic. Ne-a lăsat aproape pe toţi fără nimic, spuse Simon uitându-se în jos, acolo unde Hannah îşi întorcea pe dos buzunarele goale înainte să se aşeze lângă Fred.

– Tată, e un vrăjitor bătrân de secole.

– Şi un rechin la jocul de cărţi. Hai să dansezi cu bătrânul tău tată.

– Nu văd nici un bătrân aici, dar am să dansez cu tine.

Ea îi întinse vinul lui Duncan şi îi luă mâna lui Simon.

– Voiam doar un minut cu tine, zise el şi-şi lipi obrazul de părul ei. Se apropie miezul nopţii. Anul Nou, schimbări.

– O să vă vizitez atât de des, că o să vă săturaţi de mine, zâmbi ea.

– N-o să ne săturăm. Vreau asta pentru tine, viaţa asta. Chiar şi pe băiatul ăla de acolo, de sus. Probabil că te iubeşte la fel de mult ca mine.

– Mai sunt lucruri de făcut. O să am mare nevoie de tine.

– Nu te gândi la aşa ceva în seara asta. Fii fericită!

El îi făcu semn lui Duncan, aşteptă, apoi îi strânse mâna lui Fallon uşor înainte de a i-o pune într-a lui Duncan.

– Dansează cu fata, îi porunci el şi făcu un pas în spate.

– Sunt o catastrofă la dans.

– Atunci, ţine-mă în braţe şi leagănă-te!

– Asta pot să fac.

– E bine. E bine pentru toată lumea. Tonia s-a recuperat complet şi se distrează.

– Da, ea... Cine e ăla?

– E Filo, unul dintre prietenii lui Mick care a şi ajutat atunci când am cucerit Plaja.

– Ei bine, acum se dă la soră-mea!

– Şi ea se dă la el.

Fallon îşi întoarse anume capul ca să fie faţă-n faţă.

– Iar eu mă dau la tine, aşa că fii atent.

– Voiam doar să...

Tonia trecu dansând pe lângă ei şi-l ciupi pe Duncan de braţ.

– Vezi-ţi de treabă! E superb, îi zise ea lui Fallon. Şi crede că eu sunt minunată. Mai mult de-atât, o să se transfere la barăci.

– Ce...? începu Duncan după ce ea plecă dansând de lângă ei.

– Ai o problemă cu elfii?

– Doar atunci când se dau la sora mea. Şi cine e acel tip pe care i l-ai băgat lui Hannah pe gât?

– Te iubesc, Duncan.

– Doar că eu nu cred... începu el să spună, dar apoi o privi pe Fallon şi se topi, pur şi simplu se topi. Şi eu te iubesc.

– E aproape miezul nopţii, spuse ea. Am să închei anul alături de tine şi am să-l încep pe cel nou tot alături de tine. Şi-ţi promit să-ţi fiu alături în anii care o să vină.

– Cu tine, zise el sărutându-i mâna. Sfârşitul, începutul şi toţi anii de după.

– S-a pornit numărătoarea. Simţi?

– Da. Cu tine.

Oamenii începură să numere, voci unite de speranţa cu care aşteptau anul ce avea să vină.

Duncan o atrase pe Fallon într-un sărut ce ţinu de-a lungul clipelor în care anul cel vechi se încheia şi cel nou se năştea.

Iar cu acel sărut, asemenea acelui sărut, lumina licări, se statornici şi se înstăpâni pentru totdeauna.